

Giới thiệu Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu

Khi Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu, truyện thuộc thể loại ngôn tình do tác giả Thu Lý Tử sáng tác kể về những diễn biến xung quanh cô nàng công chúa.

Cô một người có vẻ đẹp thanh cao, lúc nào cũng hành động vì sự nghiệp của nước, một lòng vì nước và trong tình thế nguy kịch cô phải từ bỏ đi thân phận của mình.

Tuy từng là công chúa của một nước nhưng năng lực của nàng thật đầy bí ẩn khiến mọi người phải tò mò, liệu thân phận thay đổi chuyện gì sẽ xảy ra với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Đây là một thời đại hỗn loạn. Tại bên ngoài Trường Thành, người Hồ theo dõi đã lâu, thừa dịp vương triều Đại Tề náo động thời điểm, tấn công Trường Thành. Kinh thành bị chiếm đóng, những hoàng thân quốc thích gia tộc ngày thường cao cao tại thượng, tác quái tác quái, nay đều bỏ kinh thành, trốn hướng Giang Đông.

Nhưng đối với người bình thường mà nói, trừ phi khỏi lửa chiến tranh đốt tới cửa nhà, ngày vẫn là như vậy trôi qua. Dựa vào Trường Giang là nơi hiểm yếu, chiến tranh còn chưa có tới Giang Đông bên này, cũng coi như là thái bình.

Ngoài thành Kiến Khang, bên trong Kim gia trang, tuy mới tới canh năm, nhưng nhiều người làm đã thức dậy chuẩn bị phục vụ chủ nhân. Tại tiểu viện Kim gia tiểu thư cũng không ngoại lệ, Vương mụ là nữ mẫu của Kim gia tiểu thư, mỗi ngày chính là canh giờ này tỉnh, nàng vừa thất dậy lưng, vừa ngáp một cái, hỏi tiểu nha hoàn Tiểu Lan ngủ ở phòng ngoài: "Phòng bếp chuẩn bị xong điểm tâm của Tiểu thư chưa?"

Tiểu Lan là một nha hoàn lanh lợi, đã sớm đi vào, thấy Vương mụ mặc quần áo, đưa tay thay Vương mụ vuốt phẳng y phục, ngọt như mật nói: "Nô tỳ thu thập nơi này xong, phải đi phòng bếp nhìn." Vương mụ tán dương gật đầu, nhìn một vòng, thấy còn thiếu người, vừa chải đầu vừa hỏi: "Tiểu Viên nha đầu đi đâu rồi?" Tiểu Lan còn chưa lên tiếng, một người khác tên là tiểu Ngọc nha hoàn vừa đứng vén màn đi vào, nghe lời này, đem chậu nước rửa mặt cho Vương mụ để xuống, quệt mồ hôi nói: "Mụ mụ, chẳng lẽ ngài không biết, mấy ngày nay, Tiểu Viên cùng Đại gia liếc mắt đưa tình, đã sớm không chịu khó làm việc, hiện nàng ta còn chưa dậy đâu."

Nghe xong lời này, Vương mụ mặt liền biến sắc, dậm chân nói: "Đội nàng ta mai kia dời đi nơi này, trở lại sẽ không thêm nghe lời ta nói." Vừa nói vừa đẩy các nàng ra, mở cửa đi tới phòng Tiểu Viên, Tiểu Lan vội kéo tay áo Tiểu Ngọc, nhẹ nhàng xua tay, Tiểu Ngọc mới không nhìn nàng, chẳng qua là hừ một tiếng, Tiểu Lan thở dài, hai người tự đi làm việc.

Một nha hoàn đang ngủ say. Nàng ấy khoảng mười lăm mười sáu tuổi, dáng người nhỏ xinh, dung mạo tú lệ. Tuy rằng trên giường chỉ có rom rạ, hé ra một cái sàng đan (tấm trải giường), trên người cũng chỉ là một cái chăn mỏng, nhưng nàng vẫn ngủ rất say sưa. Bên mũi còn lộ ra nụ cười ngọt ngào, giống như này không phải ngoài thành Kiến Khang, phòng hạ nhân Kim gia, mà là Cung Chiêu Dương ngày xưa, nhuyễn giường áo ngủ bằng gấm. Nàng cũng không phải Tiểu Viên, vẫn như cũ là Lang Gia công chúa Phùng Viện do Hoàng hậu sinh.

"Hừ, còn ngủ làm gì, nha đầu lười biếng, còn không mau đứng lên đi làm việc cho ta." Theo thanh âm tức giận, Phùng Viện chưa mở mắt, liền cảm giác được cái móng đã trúng mấy gậy. Phùng Viện, không, hiện tại kêu Tiểu Viên, là nha hoàn Kim gia ở ngoài thành Kiến Khang, còn chưa có mở mắt, Tiểu Viên liền ý thức được điểm ấy, vội lăn một cái đứng lên.

Vương mụ một tay chống nạnh, một tay cầm cái mộc lớn (gậy gỗ), thấy trên mặt Tiểu Viên còn buồn ngủ, nhắc tay vừa muốn đánh, Tiểu Viên vội mở miệng nói: "Vương mụ, nô tỳ hôm qua thay tiểu thư thêu khăn nhỏ, ngủ muộn một chút". Vương mụ vứt bỏ cái gậy trong tay, một bàn tay đưa tới nhéo lỗ tai của nàng, tay còn lại tát lên mặt của nàng, tiếp tục la hét mắng: "Xú nha đầu, chỉ nghĩ đến câu thượng thiếu gia, là có thể có cuộc sống nhàn hạ? Ta nói cho ngươi hay, thiếu gia gốc kia, bất kể cái gì cũng không thể mạo phạm."

Tiểu Viên tùy ý nàng mắng, chính là cúi đầu, không nói một lời. Vương mụ thấy nàng về mặt kính cẩn nghe theo, trong lỗ mũi hừ một tiếng, mắng: "Còn không đi đun nước rửa mặt, tiểu thư sắp tỉnh." Tiểu Viên đang muốn xuất môn, vương mụ lại bảo nàng dừng lại: "Trở về, khăn nhỏ ngươi thêu đêm qua đâu, tiểu thư muốn dùng."

Tiểu Viên vội trở lại, từ cạnh gối đầu cầm một khối khăn nhỏ lại đây, vương mụ tiếp nhận, nhìn kỹ vừa thấy, trong lỗ mũi lại hừ ra một tiếng: "Tính ngươi nha đầu kia còn thông minh, biết lưu mấy châm cấp tiểu thư." Ngang đầu thấy Tiểu Viên còn đứng đó, phát tay ghét bỏ nói: "Còn không mau đi chuẩn bị nước rửa mặt, thật sự là cái nha hoàn không có mắt."

Tiểu Viên vội thi lễ, ra cửa phòng. Lúc này ngoài trời mưa phùn lất phất, xem ra là so với bình thường dậy trễ một ít. Đêm qua không biết vì cái gì, lại mơ thấy Chiêu Dương Cung. Chẳng lẽ là ban ngày nghe cô gia nói, Huệ hoàng hậu Dương thị, thuận theo người Hồ không nói, còn ở Trường An xưng đế, thông cáo lên vị trí hoàng hậu, là kẻ phản bội, thật sự là nỗi sỉ nhục của nữ tử thiên hạ.

Tiểu Viên không khỏi thở dài một hơi thật sâu, đó là mẫu hậu của nàng. Cho dù là trong truyền thuyết người Hồ ăn thịt người, giết người không chớp mắt, cũng tốt hơn phụ hoàng u mê không biết thế sự, phụ hoàng trong trí nhớ vĩnh viễn đối ăn uống cảm thấy hứng thú, bây giờ vô lực bảo vệ cho thế tử và con gái.

Cảm thấy thùng nước nặng trĩu, Tiểu Viên đem thùng nước kéo lên, một đường xách tới phòng bếp nhỏ trong viện. Phòng bếp bất quá là ngày thường nấu nước, một ngày ba bữa cơm có đại trù phòng chuẩn bị. Tiểu Lan đã muốn đốt lửa lên, lúc nấu nước, thấy nàng đến đây, cười nói: "Tiểu Viên, vốn định đi gọi người, Tiểu Ngọc kéo ta đi, hại người ăn đau khổ." Tiểu Viên thấy nàng đã muốn đem nước đun, buông thùng, cười lắc đầu. Tiểu Lan thấy nàng không nói được một lời, giận dữ nói: "Coi diện mạo, phẩm tính của người cùng chúng ta không giống nhau, cũng khó trách."

Nói đến một nửa, Tiểu Lan liền ngừng nói. Tiểu Viên nghe lời này, biết nàng nói là Kim tiểu thư không biết làm sao, luôn nhìn mình không vừa mắt. Đến nỗi ở trong tiểu viện này, từ trên xuống dưới, trừ Tiểu Lan ở ngoài, sẽ thấy không có người thứ hai đối với mình tốt.

Sau lưng truyền đến thanh âm âm dương quái khí: "Yêu, này còn chưa có bay lên cảnh cao đâu, liền sai sử người khác làm việc rồi hả?" Nguyên lai là Tiểu Ngọc đi phòng bếp thúc giục điểm tâm trở lại, thấy Tiểu Lan thay Tiểu Viên nấu nước, không khỏi mở miệng châm chọc. Tiểu Lan thấy Tiểu Ngọc khuôn mặt mặt hững, biết nàng ghi hận, vội đẩy nàng đi nơi khác, phòng bếp lại trở lên yên tĩnh.

Nghe tiếng đôm đốp đôm đốp phát ra từ bếp lửa, nhìn ngọn lửa bùng lên, Tiểu Viên không khỏi nghĩ thầm, nghe nói mẫu hậu vì người Hồ kia, sinh một đứa con trai, mẫu hậu có thể hay không giống như đối với mình một dạng, dịu dàng đối với hắn cười, tự tay may xiêm y cho hắn?

Sau lưng truyền tới đau đớn, cắt đứt suy nghĩ của Tiểu Viên, đều không cần quay đầu lại, Tiểu Viên cũng biết nhất định là Vương mụ. Nàng vội vàng đứng dậy, đối với Vương mụ cung kính nói: "Vương mụ, nước đã đốt tốt lắm, nô tỳ đang muốn đổ ra." Vừa nói liền bưng qua một bên chậu nước, chậu đồng vừa nặng lại dày, nước nóng liền đổ lên trên, càng khó khăn bưng lên.

Mặc dù duy trì cuộc sống này đã ba năm, Tiểu Viên vẫn phải dùng hết sức lực mới đem chậu bưng lên. Nước vừa mới sôi, một cỗ khí nóng xông thẳng vào mặt của nàng, làm mồ hôi chảy xuống, Tiểu Viên cũng không dám lau đi, đi theo sau lưng Vương mụ ra khỏi phòng bếp, một đường đi tới Kim tiểu thư khuê phòng bên ngoài.

Trong tay Tiểu Lan cùng Tiểu Ngọc đã cầm những thứ khác canh giữ ở bên ngoài, thấy Vương mụ tới, cũng chỉ là nhẹ nhàng khom lưng thi lễ. Vương mụ đôi bộ dáng, cũng không như vừa rồi đối với Tiểu Viên hung thần ác sát đáng sợ, toàn bộ y phục, đầy mặt nụ cười nhẹ nhàng gõ cửa. Nửa ngày cửa mới mở ra, một đứa nha hoàn đưa mắt nhìn ra ngoài. Nhìn thấy Vương mụ, cũng không hành lễ, chẳng qua là khoát tay chặn lại, ý bảo họ nhỏ giọng, lặng lẽ hướng trong phòng chỉ chỉ: "Vương mụ, tiểu thư đêm qua cùng Vương tiểu thư bàn luận thơ ca, đến canh năm mới đi ngủ đấy, cần phải nhẹ nhàng chút."

Nha hoàn còn chưa nói xong, trong phòng truyền đến lời biếng thanh âm: "Lục Kỳ, không cần ở trước mặt Vương mụ nói vậy." Lục Kỳ vội đáp một tiếng: "Tiểu thư tỉnh." Xoay người đi vào bên trong phòng phục vụ. Vương mụ chân mày cau lại: "Ai nha tiểu thư của ta, người thật là không hổ là tài nữ, nhưng mà người cũng phải bảo trọng thân thể." Vừa nói vừa đi vào phòng, Tiểu Ngọc cùng Tiểu Lan nối đuôi mà vào. Chỉ có Tiểu Viên giữ ở ngoài cửa, chờ gọi đến. Kim tiểu thư đã nói, thân phận Tiểu Viên thấp hèn, không có lệnh của mình thì không được vào khuê phòng.

Tiếp theo đó là tiếng vén trướng, tiếng mặc quần áo, thỉnh thoảng còn truyền đến thanh âm tiểu thư làm nũng cùng Vương mụ. Mỗi sáng sớm Tiểu Viên cần phải nghe qua những thứ này, không khỏi nhớ tới lúc nàng còn là công chúa. Chính mình cũng đã từng được chiếu cố như thế, chẳng qua là, Tiểu Viên nhìn chậu nước trong tay, không khỏi cười khổ, hiện thời là khuê phòng người khác, nha đầu làm việc nặng như nàng không được gọi đến cũng không thể đi vào.

Tiểu Lan lúc này đi ra, ngoắc nói: "Mau đưa nước rửa mặt bưng vào đi." Tiểu Viên ai một tiếng, đi theo nàng đi vào.

Kim tiểu thư ngồi ở trước bàn trang điểm, một đầu tóc đen soi rõ bóng người, tóc dài đến mặt sàn. Vương mụ đang dùng lược nhúng nước chải đầu cho nàng. Trong tay Kim tiểu thư cầm khăn nhỏ mà Vương mụ vừa đưa cho, nhất châm châm thêu. Lục Khởi tìm y phục trong tủ quần áo cho tiểu thư, Tiểu Ngọc tay chân lanh lẹ dọn dẹp chân mền.

Tiểu Viên vừa vào trong phòng, liền quỳ xuống, đem bồn thật cao giờ quá đỉnh đầu. Vương mụ linh xảo búi một búi tóc, Kim tiểu thư lúc này mới xoay người, để khăn xuống. Tiểu Lan tiến lên kéo tay áo Kim tiểu thư. Lục Khởi tới đây, lấy tay ở trong chậu thử một chút nước ấm, lúc này mới cầm khăn, cho tiểu thư rửa mặt.

Tiểu thư rửa mặt, mỗi lần đều rất chậm. Lục Khởi phục vụ thời điểm, nước thỉnh thoảng từ trong chậu tràn ra. Một lúc sau, trên mặt, trên người Tiểu Viên đều là nước, tự nhiên cũng không dám lau đi. Rửa mặt xong, Lục Khởi cau mày nhìn trên đất một vũng nước, đối với Tiểu Viên nói: "Đi lau sàn nhà đi." Cứ thế tiếp tục phục vụ Kim tiểu thư trang điểm.

Bưng chậu nước chỉ còn lại một nửa đi ra ngoài, đổ đi, xoay người lại cầm khăn vào lau chùi. Lúc này tiểu thư đã trang điểm xong xuôi, Lục Kỳ cầm trong tay vài món quần áo, cho nàng chọn lựa. Nhỏ hơn nửa tuổi so Tiểu Viên, dung nhan cô gái cũng thực tinh xảo, khuôn mặt thon nhỏ, khóe môi hơi vênh lên, đúng là khuê tú đại gia được nuôi dạy tốt.

Tiểu Viên nhìn thấy Kim tiểu thư mặc một cái áo màu xanh nhạt, phía dưới là chiếc váy xanh lá cây, dung mạo của nàng, thật ra thì có chút giống Tam tỷ mình, chẳng qua là thủy chung không có hoàng gia khí phái như Tam tỷ.

Hết chương 1.

Chương 2: Cuộc sống

Pằng một tiếng, mặt tròn nhỏ nhắn lại bị đánh một chưởng, đánh người chính là Lục Khởi, nàng tròn tròn cặp mắt: "Bảo người lau chùi, đừng lại làm cái gì? Đến lúc tiểu thư ngã xuống làm sao bây giờ?" Kim tiểu thư cầm trong tay cây trâm, đang hướng trên đầu so, nghe Lục Khởi nói như vậy, đôi mắt đẹp chuyển một cái, bên môi hiện lên vẻ tươi cười, khó khăn lắm đem cây trâm chen vào hõm, mí mắt cũng không giờ lên mà nói: "Tốt lắm, Lục Khởi, chúng ta còn muốn đi gặp Vương muội muội, cùng một ngu xuẩn nha đầu so đo cái gì."

Lục Khởi đáp tiếng phải, trong phòng mọi người vẫn như cũ phục vụ, không hề chấn động, nhất thời Kim tiểu thư thu thập xong, dùng điểm tâm, dẫn theo Lục Khởi cùng đi Vương tiểu thư nơi đó.

Kim tiểu thư vừa rời đi, Tiểu Ngọc liền bỏ lại công việc trong tay, ngồi vào vị trí tiểu thư vừa ngồi, đưa tay lấy điểm tâm vẫn còn, điểm tâm hơi khô, nàng sặc mấy cái, không khỏi vỗ bàn một cái: "Tiểu Viên, người là người chết a, thế nào không biết cho ta châm trà?" Tiểu Viên vội bỏ lại đồ, vội vàng tới đây cho nàng châm trà, Tiểu Ngọc uống một hớp, đem trà dội lên mặt Tiểu Viên: "Người có ý nghĩ bóng chết ta? Như vậy trà nóng cũng cho ta uống?"

Tiểu Viên cũng không dám lau đi nước trên mặt, vội rót một ly trà khác tới đây. Tiểu Ngọc nhận lấy, đầu lưỡi chỉ liếm liếm, liền đem cái ly vừa để xuống: "Không phải nóng bỏng chết người, chính là lạnh không thể uống, người có ý cùng ta đối nghịch phải hay không?" Không biết nàng ta hóa khí từ đâu tới, Tiểu Viên lấy làm bối rối, há hốc mồm đang muốn nói chuyện. Tiểu Ngọc mắt trông thấy, trong miệng hậm hực nói: "Người còn muốn nguy hiểm hay sao? Ta nhưng nói cho người biết, đừng tưởng rằng đại gia đối với người coi trọng, người là có thể rời đi nơi này, lão gia sẽ không đồng ý." Tiểu Ngọc nặng nề cười lạnh một tiếng: "Người không phải là nằm mơ đi."

Thế này Tiểu Viên mới biết Tiểu Ngọc hóa khí là từ đâu tới, chỉ nói một câu: "Không có chuyện này." Tiểu Ngọc nghe, giờ tay lên lại muốn đánh, Tiểu Lan vội vàng tiến lên kéo nàng: "Tốt lắm, cần gì sinh khí lớn như vậy." Tiểu Ngọc liếc nàng một cái: "Ít làm người tốt đi." Vừa nói vừa rút ra khăn quạt gió, Tiểu Lan thấy Tiểu Ngọc còn như vậy, vội đem Tiểu Viên đẩy ra ngoài, mình vuốt vai Tiểu Ngọc nói: "Chỉ cùng là người làm trong phủ, ai cũng không thể so với người nào cao quý hơn, người tội gì như vậy."

Tiểu Ngọc hừ một tiếng, cười lạnh nói: "Coi như là người làm, ta tổng so với nàng tốt hơn chút." Tiểu Lan nghe lời này, hi hi một tiếng bật cười, tay vỗ lưng của nàng: "Thôi, ta hiểu biết rõ người chí hướng thật xa, chỉ là chuyện này còn cần một chút duyên phận."

Tiểu Ngọc bị nói trúng tâm sự, trên mặt không khỏi hiện lên nhất mặt hồng hồng, lại cố gắng giải thích: "Cái nha đầu chết tiệt kia, nói như vậy, chẳng lẽ người không nghĩ tìm tốt, chỉ xứng với gã sai vặt, cả đời cũng chỉ làm hạ nhân sao?" Tiểu Lan nghe thế, ánh mắt ảm đạm xuống, chẳng qua là không nói lời nào.

Tiểu Ngọc thấy Tiểu Lan như vậy, đang định nói tiếp, bên ngoài liền truyền tới thanh âm nam tử: "Tiểu Viên nha đầu, muội muội ta đi nơi nào?" Tiểu Ngọc vừa nghe là thanh âm thiếu gia, không để ý tới nói cái gì nữa, mặt mày buộc chặt, khiến trên mặt thật nhiều màu đỏ, toàn bộ xiêm áo, lại cố ý đem tóc đang chỉnh tề kéo ra vài lọn phiêu ngay trước mắt, vén rèm lên, người không có đi ra ngoài, thanh âm trước bay ra đi: "Đại gia, tiểu thư đi gặp Vương tiểu thư, người có muốn đi tìm hay không nô tỳ đi cùng người?"

Tiểu Ngọc thanh âm vốn là mềm dẻo, hơn nữa nàng lại cố ý để thanh âm mềm nhũn, càng làm cho người nghe, đến xương tủy cũng muốn rụng rời. Kim đại gia lại chỉ quay đầu khoát tay, một cái tay khác kéo lấy tay Tiểu Viên không thả: "Người theo ta đi tìm muội muội." Tiểu Ngọc thấy mình lại đang bị Kim đại gia này coi như không thấy, trong mắt phóng hỏa, hận không được đem Tiểu Viên một cước đá ra đi, đứng tại trước mặt vươngong chân vươngong tay. Tiểu Lan cũng ra ngoài, thấy dạng này, trên môi không khỏi lộ ra một tia cười lạnh.

Tiểu Viên lại bị Kim đại gia kéo lấy thật chặt, không dám buông tay. Kim đại gia tuy có chút ngốc ngốc, tâm địa lại hảo, mình nếu đi theo hắn, cũng như đi theo Kim tiểu thư. Chẳng qua là chuyện này một ngày không phải, mình liền một ngày không dám làm rõ, chỉ đành phải nhỏ giọng khiến Kim đại gia buông mình ra. Kim đại gia lắc đầu dậm chân, chính là không chịu buông, Tiểu Ngọc cũng tiến lên muốn gỡ tay Kim đại gia.

Đang quấy thành một đoàn, Vương mục mặt trầm như nước đi đến, mắt cũng không quét Kim đại gia một cái, đem vài món áo trong tay đưa tới tay Tiểu Viên: "Còn không mau đi giặt những thứ này, trong nhà đầu người không thấy việc phải đi làm sao."

Tiểu Viên nhận lấy áo, mang đi, Kim đại gia gọi với theo "Tiểu Viên", đang muốn đi theo nàng ra ngoài, Vương mục hừ một tiếng: "Đại gia, người là nam nhân, là người tôn quý, thế nào lại đi theo nha đầu đê tiện kia?" Kim đại gia mặc dù đã mười tám tuổi rồi, luôn luôn khờ si, liền cả hôn nhân cũng chưa định. Kim tiểu thư lại thông minh lanh lợi Kim lão gia lại càng ưu ái thương yêu nữ nhi có giá trị, đứa con trai này, chỉ muốn tìm một nha đầu cho hắn, qua một đời thôi. Vì vậy thường ngày Vương mục lời nói, Kim đại gia cũng chỉ nghe, ai ngờ hôm nay Kim đại gia cũng không như thường ngày, giương cổ lên, trong miệng la ầm lên: "Ta chính là muốn theo Tiểu Viên."

Vương mục thấy Kim đại gia hôm nay không nghe lời, cũng có chút nổi giận, đưa tay nắm lấy lỗ tai của hắn, quát lên: "Đại gia, người phải đi tìm tiểu thư, ta kêu gã sai vặt dẫn người đi." Vừa nói tìm gã sai vặt, đem Kim đại gia giao cho hắn. Kim đại gia trong miệng mặc dù vẫn còn la hét, cũng đã bị gã sai vặt xô đẩy đi ra ngoài.

Thấy bên này an tĩnh, Vương mục mới hướng Tiểu Ngọc nói: "Ta hiểu biết rõ trong lòng người có cái gì chú ý, nhưng lão gia đã nói rồi, chờ mười lăm tháng tám thì cho tiểu thư cùng cô gia có chuyện vui, từ toàn bộ nha đầu trong nhà, tìm mấy nha đầu thanh tú phục vụ cho tiểu thư và cô gia, sau đó mới

chọn nha đầu cho đại gia. Người an phận thủ thường chút cho ta ,chớ làm ra chuyện gì không khôn ngoan."

Tiểu Ngọc nghe lời này, thì thầm trong miệng: "Không phải có Lục Khởi tỷ tỷ, sao có thể đến phiên chúng ta." Vương mục cất bước đang muốn vào phòng, nghe lời này, trừng mắt nhìn nàng Tiểu Lan cũng bận rộn kéo Tiểu Ngọc lui xuống, trong miệng cười nói: "Mụ mụ, chúng ta đã biết." Vương mục lúc này mới hừ một tiếng, đi vào trong phòng. Tiểu Lan lôi kéo Tiểu Ngọc tâm không cam tình không nguyện đi xuống làm việc, để lỡ tai có nửa khắc thanh tịnh.

Tiểu Viên giặt xong y phục, lại đem viện quét sạch sẽ, lúc này mới có chút rảnh rỗi. Theo Kim tiểu thư phân phó, ngồi trên băng đá ở trong sân thêu thùa may vá. Tiểu Viên may vá, cũng là ở ngày đó, Huệ hoàng hậu lần đầu tiên bị phế, phải trụ tại Cố Thành thời điểm, người hầu hạ không nhiều lắm, khi đó Phùng Viện chỉ có tám tuổi cùng với Tam tỷ, có thị nữ của mẫu hậu, Huệ mẫu hậu tự tay dạy nàng thêu. Sau lần đó Huệ hoàng hậu nhiều lần bị phế rồi lại được lập, Phùng Viện may vá cũng càng ngày càng thành thạo.

Vào Kim gia, Kim tiểu thư thấy nàng may vá xuất sắc, tuy rằng nàng vẫn phải làm việc nặng, lúc làm một chút hà bao, một cái khăn tay, đều để cho nàng làm, làm xong liền lấy đi, nói là Kim tiểu thư tự tay làm. (mua nho: Eo Kim tiểu thư cũng khôn lanh nha... Kim Tiểu thư: lừ... lừ... Muanho: cầm dép chạy) Lúc đầu Tiểu Viên không biết, đều làm xong chần chừ, ăn mấy lần đau khổ sau, cũng biết lưu lại mấy châm cho Kim tiểu thư, như vậy da thịt cũng ít ăn khổ sở.

Tiểu Viên làm một hồi, lại nghĩ tới chuyện cũ, không khỏi than thở, ngày đó ở bên trong Cố Thành, tuy nói không biết rõ quang cảnh từng ngày, cũng là mẹ con ba người đoàn đoàn viên viên, cũng có tìm niềm vui trong đau khổ. Giờ đây, lăng mộ của Tam tỷ ở ngoài Lạc Kinh, không biết là còn nguyên vẹn hay bị phá hư rồi. Mẫu hậu ở trong thành Trường An, đã có hài tử khác, còn có hay không nhớ tới mình?

Chỉ sợ mẫu hậu nhớ tới mình thì cứ nghĩ là mình đã chết rồi. Từ Lạc Kinh đến Kiến Khang, từ hành trình đó, có thể còn sống sót, đã là không dễ. "Phi, người lại đang nhớ nam nhân hay sao? Ban ngày khóc cái gì?" Đột nhiên ở nơi này an tĩnh trong tiểu viện, xuất hiện lời nhục mạ, có vẻ cực kỳ đột ngột. Tiểu Viên lúc này mới phát giác, mình bất tri bất giác, có hai giọt lệ rơi vào trên đồ may vá. Tiểu Viên vội vàng đứng dậy, đối với Tiểu Ngọc nói: "Tỷ tỷ, này mặt trời có chút chói, gió vừa thổi, thổi xuống hai giọt lệ, cũng không phải ta khóc."

Tiểu Ngọc hừ lạnh một tiếng, cầm lên may vá, đột nhiên ánh mắt sáng lên, cất giọng nói: "Được lắm, cái nha đầu to gan này, lại dám đem châm tuyến tiểu thư không làm hết lấy ra thêu trộm, còn dùng nước mắt làm do, cũng không biết người có mấy cái mạng?" Tiểu Viên gãi đầu, sững sờ nói: "Tỷ tỷ, người ở đây nói cái gì?"

Sau lưng đã vang lên tiếng Lục Khởi: "Tốt, Tiểu Viên, là gan người là càng ngày càng lớn, buổi sáng không hảo hảo lau chùi không nói, hiện giờ lại đem đồ may vá của tiểu thư lấy ra." Tiểu Ngọc đã sớm hành lễ: "Nô tỳ gặp qua Vương tiểu thư." Tiểu Viên vội vàng xoay người, sau lưng cũng là Kim tiểu thư cùng Vương tiểu thư tay trong tay đứng ở nơi đó. Kim tiểu thư ở trước mặt người ngoài, vĩnh viễn là đoan trang, nàng lúc này bên môi mỉm cười, đoan chánh đứng ở nơi đó, lắng nghe Lục Khởi nói.

Tiểu Viên không ngờ tới Vương tiểu thư cũng ở đây, thậm chí nói không tốt, mình hôm nay cũng không cẩn thận, quên tiểu thư dặn dò qua, khi mình may vá, trừ người trong tiểu viện, không được để cho người bên ngoài biết. Vội cúi đầu đứng hầu, chẳng qua là không dám nói lời nào.

Lục Khởi phát tác xong rồi, lúc này mới cung kính đối với Kim tiểu thư nói: "Tiểu thư, Tiểu Viên dám gây họa như thế, xử trí như thế nào ạ?" Kim tiểu thư lúc này mới giương mắt nhìn hướng Tiểu Viên, chẳng qua là không nói lời nào, mắt chuyển sang Lục Khởi, mình đối với Vương tiểu thư nói: "Muội muội, chúng ta vào đi thôi."

Vừa nói vừa lui về phía sau một bước, khiến Vương tiểu thư đi vào trước, rồi nàng mới tiến vào phòng. Lục Khởi chờ Kim tiểu thư tiến vào, chuyển sang Tiểu Viên, không nói không cười, chẳng qua là nhìn nàng. Tiểu Viên thấy mặt nàng bình tĩnh không biểu hiện gì, cắn cắn môi, đang muốn nói chuyện, Lục Khởi gọi Tiểu Ngọc đang đưa trà vào: "Đề ta, người cho nha đầu này nhớ lâu một chút."

Lời này đúng như mong muốn của Tiểu Ngọc (đồ đáng ghét), vội đi lên trước, Lục Khởi nhận mâm trà thời điểm, nhỏ giọng nói: "Cần phải nhỏ giọng chút, chớ quấy rầy tiểu thư." Tiểu Ngọc gật đầu đáp ứng xong, Lục Khởi mới bưng trà tiến vào.

Tiểu Ngọc cười cười, từ từ đến gần Tiểu Viên, Tiểu Viên biết bữa này đánh, hôm nay là trốn không thoát đâu, đành nhắm mắt chịu trận. Tiểu Ngọc thấy bộ dáng này của nàng, ngược lại cười ra ngoài: "Phi, tiểu thư của chúng ta từ trước là người hòa nhã thiện lương, phạm sai lầm, chỉ là mắng đôi câu thì phải, người bày ra bộ mặt đưa đám như bị đánh cho ai nhìn?"

Tiểu Viên mờ mắt, thấy Kim tiểu thư đang đưa Vương tiểu thư ra ngoài, trong nội tâm hiểu rõ rõ ràng chút, không khỏi cười khổ, chẳng qua là không dám lộ ra. Tiểu Ngọc nói xong rồi, Vương tiểu thư đã mở miệng nói: "Tỷ tỷ là người lương thiện, mới vừa rồi ta còn sợ..." Lại không nói hết câu, chỉ cười, Kim tiểu thư trên mặt tươi cười: "Muội muội, tỷ với muội quen biết nhiều năm như vậy, chẳng lẽ muội còn không rõ lòng của tỷ?"

Vương tiểu thư gãi đầu, cười nói: "Là muội làm việc lỗ mãng." Kim tiểu thư vừa khẽ mỉm cười, hai nha hoàn đi theo phía sau ra khỏi cửa viện.

Tiểu Ngọc đợi các nàng vừa đi, ngẩng đầu nhìn hướng Tiểu Viên, trên mặt cười cười không biết đã đi nơi nào, cắn răng nói: "Không kinh động, vậy cũng tốt, người đi theo ta, "

Chương 3: Cô gia

Nói xong liền đi về phía trước, Tiểu Viên bắt an đi theo phía sau nàng, nháy mắt đã đi đến phòng nhỏ phía sau phòng bếp. Tiểu Ngọc đóng cửa lại, cười nói: "Ta hôm nay cũng không đánh ngươi, cũng không mắng ngươi, ngươi đem cái đó uống cho ta."

Tiểu Viên theo tầm mắt của nàng nhìn lại, thấy đó là một chén nước bẩn, bên trong rót mấy khối gì đó, nước kia vừa đen vừa thối, vật kia cũng đã biến thành đen, bưng lại nhìn kỹ thì mới biết là bánh bao, không biết dư lại từ lúc nào. Tiểu Viên không khỏi lộ vẻ khó xử. Tiểu Ngọc vốn định ngồi xuống, nhìn quanh phòng, thứ nhất không có ghế ngồi, thứ hai mặc dù có quét dọn qua, vật trong phòng thì lộn xộn, trong lòng âm thầm mắng Tiểu Viên, nếu không phải nàng, mình cũng sẽ không đến địa phương này, trong lòng càng thêm oán trách nàng, chẳng qua là không nói ra, nàng đem khăn tay vò nát, mắt cũng không giờ lên.

Đợi hồi lâu, thấy Tiểu Viên bất động, Tiểu Ngọc hừ một tiếng, tiến lên một bước, đi đến trước mặt nàng, chẳng qua là mắt vẫn như cũ không nhìn nàng: "Biết ngươi sẽ không chịu ăn, cũng tốt, ngươi liền ba ngày không cần ăn cơm." Tiểu Viên cắn răng một cái, đang muốn uống..., chẳng qua là mùi hôi nồng nặc bốc lên, đầu lưỡi mới vừa nếm đến một chút, thì đã nôn ra ngoài, loãng xoang một tiếng, chén rơi trên mặt đất.

Tiểu Ngọc thấy, cũng không giận, chẳng qua là cười nói: "Ta đi nói cho phòng bếp, ba ngày nay..." Nhìn mặt Tiểu Viên từ hồng chuyển bạch, Tiểu Ngọc đắc ý tăng thêm giọng nói: "Không cho ngươi cơm ăn."

Nói xong Tiểu Ngọc liền đi ra ngoài, Tiểu Viên đứng ở nơi đó, nước mắt ào ào chảy, thì ra ở cõi đời này, có thứ so với bị đánh còn đau hơn, còn sống làm cái gì, sao không tìm con đường cùng, trong đầu lại hiện ra lời mẫu hậu nói ngày đó: "Viện nhi, đáp ứng mẫu hậu, về sau vô luận như thế nào cũng phải sống, không cần học Tam tỷ con." (Huhu, thương tiểu Viên của ta. Ôm nàng)

Đó là lúc mẫu hậu bị phế lần thứ ba, Tam tỷ cùng hoàng thúc nổi lên xung đột, Chiêu Dương Cung chìm trong máu tươi, mặc dù mất đi một mạng người, lại không thể cải biến bất cứ chuyện gì, chờ mẫu hậu lần nữa lại đứng trên vị trí hoàng hậu, ở bên trong Chiêu Dương Cung, trước linh cửu Tam tỷ, mẫu hậu gần như điên cuồng đòi nàng nói những lời này, còn sống, vô luận như thế nào cũng phải sống. (Tiểu Viên Viên à, ta sẽ luôn bên nàng. Ôm ôm)

Tiểu Viên không khỏi nghĩ thầm, mẫu hậu, hài nhi nghe lời người còn sống, nhưng không biết cuộc sống này, lúc nào thì mới là điểm cuối, hài nhi thậm chí nghĩ, liền gả cho đại gia tộc kia, đòi lấy bữa cơm an ổn, mẫu hậu ngày đó gả cho phụ hoàng thời điểm, tuy nói phụ hoàng là một kẻ ngu, mẫu hậu cũng là không nguyện ý, nhưng là phụ hoàng thế nào đều là hoàng đế, mà Kim đại gia, Tiểu Viên bên môi hiện lên cười khổ, mẫu hậu người có nghĩ tới, con gái của mình cũng muốn đi lên con đường giống như vậy?

Một cái tay phủ trên vai Tiểu Viên, Tiểu Viên còn tưởng là Tiểu Lan, vội lau lệ, ngẩng đầu lên nói: "Tỷ tỷ, chỉ là gió thổi vào mắt ta thôi." Trước mặt không phải là Tiểu Lan, mà là một nam tử trẻ tuổi, hắn mặc áo màu xanh nhạt, eo buộc một đai lưng màu trắng, trên vạt áo đỏ thẫm có thêu hoa hải đường, còn dùng màu vàng kim tuyến vẽ ra hoa văn hình mây, tựa hồ như có thể ngửi thấy mùi thơm hoa Hải Đường. Trên vạt áo treo túi thơm, bên trong tán mát ra một cỗ mùi thơm ngát, hai thứ đồ này, đều là Tiểu Viên làm, Kim tiểu thư cầm đi đưa người.

Nam tử mặt lộ ra quan tâm, Tiểu Viên thấy nam tử này, cũng không biết thế nào, lệ lại giọt lớn giọt nhỏ rơi xuống. Nam tử thật sâu thở dài, vịn đầu vai Tiểu Viên, lại vuốt tay kia, dùng ngón cái lau đi nước mắt cho nàng, trong thanh âm có chứa thở dài: "Tiểu Viên, không phải ta đã nói với nàng rồi sao? Có chuyện gì, nàng tìm ta là tốt rồi." Tay của nam tử như thế êm ái, ấm áp xúc cảm khiến Tiểu Viên nhất thời cảm thấy, đã bao lâu, rất rất lâu không có ai ôn nhu như vậy hỏi nàng, cái mũi càng thêm chua xót, nước mắt rơi càng nhiều.

Bên ngoài rất an tĩnh, chỉ có ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ nhỏ chiếu vào, tại như vậy chặt chẽ trong phòng nhỏ, nam tử này tựa như trên người phát ra ánh sáng, mỗi hân diệu dàng cười, bàn tay như ngọc phủ trên vai Tiểu Viên, làm cho Tiểu Viên thật sâu say mê. Nam tử nói câu kia xong, không mở miệng nữa, chẳng qua là chuyên chú nhìn Tiểu Viên, tựa như nàng là vật trân quý nhất trên đời. Từ từ, tay của nam tử từ trên mặt Tiểu Viên tuột xuống, đi tới cảm của nàng, dùng hai ngón tay nhẹ nhàng nâng cảm của nàng Thấy Tiểu Viên không giống mấy lần trước một dạng đẩy mình ra, mỗi nam tử, từ từ hướng môi như cánh hoa của Tiểu Viên tới gần. (oa oa. Bịt mắt bịt mắt...)

Tiểu Viên bất giác nhắm mắt lại, lông mi nhẹ nhàng rung động, gần, càng gần, còn kém một chút như vậy điểm, nam tử hô hấp đã trở nên dồn dập. Hắn dùng một tay nâng cằm Tiểu Viên, một cái tay khác đã dờ đến bên eo, ấm áp hô hấp phun đến trên mặt nàng, làm cho mặt nàng dâng lên một mảnh ửng hồng, càng có vẻ động lòng người.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến một hồi tiếng ve kêu, om sòm tiếng ve phá vỡ yên tĩnh trong phòng nhỏ, cũng làm cho Tiểu Viên tỉnh lại, nàng mở mắt, đứng thẳng người, đẩy nam tử ra, lui về phía sau một bước, cúi đầu hành lễ nói: "Nô tỳ nhất thời say mê, mong rằng cô gia lượng thứ." Người này trước mặt, đã định hôn với Kim tiểu thư, ca ca của Vương tiểu thư, xuất thân từ Lang Gia Vương gia, vì tránh họa mà đến Giang Đông, Vương công tử, Vương Thăng An.

Vương Thăng An vốn nghĩ là Tiểu Viên đã chấp nhận, ai ngờ Tiểu Viên đột nhiên nói như vậy, bàn tay hân ở giữa không trung, nửa ngày mới thu hồi tay, nhìn đáng vẻ cung kính, Tiểu Viên vẫn như cũ cự mình ngoài ngàn dặm, thật sâu thở dài, muốn nói lại không thốt nên lời. (muốn nói lại thôi. Bó tay với chị mà)

Tiểu Viên nghe hân thở dài, nhất thời tâm hoảng ý loạn, nửa ngày mới nói: "Cô gia nâng đỡ, nô tỳ dù chết muôn lần cũng không thể khước từ, chẳng qua là..." Vương Thăng An đôi tay khép lại đến trong tay áo, chuyên chú nhìn Tiểu Viên, thở dài nói: "Chẳng lẽ ngươi vẫn còn oán trách ta chỉ có thể lấy ngươi làm thiếp?"

Tiểu Viên cuống quít lắc đầu: "Không phải vậy, nó tự tự biết xuất thân ti tiện." Nói đến đây, Tiểu Viên dừng lại, tiếp tục nhanh chóng nói: "Tiểu thư cùng cô gia, vốn là một đôi trời sinh, nó tự cũng chỉ là lau sậy ven đường, sao dám." Nói còn chưa dứt lời, tay Tiểu Viên đã bị Vương Thắng An nắm lấy. Tiểu Viên không khỏi một hồi hoảng hốt, cũng không dám tránh thoát, chẳng qua là ngẩng đầu nhìn hướng Vương Thắng An. Vương Thắng An con người trong trẻo, ánh mắt chuyên chú, nhẹ nhàng đối với Tiểu Viên nói: "Tiểu Viên, lời như vậy về sau không nên nói nữa, tuy chỉ gặp qua người mấy lần, khi độ khi người làm việc, cùng hầu gái bất đồng, nghĩ đến đại gia tộc xuất thân ở Lạc Kinh kia, chỉ là ta cùng nàng ta đã có hôn ước từ trước, không thể bội ước."

Lời như vậy, Tiểu Viên đã nghe Vương Thắng An nói rất nhiều lần rồi, trong nháy mắt, Tiểu Viên đã nghĩ đem thân thể mình nói ra, nghĩ lại thì không nên, hiện thời mẫu hậu đã theo người Hồ kia, nghe giọng điệu cô gia hôm qua nói đến, vô cùng chán ghét, hơn nữa hiện tại thể cục chưa định, nếu nói toàn bộ ra ngoài, chỉ sợ ngược lại không ổn. Huống chi mẫu hậu mấy lần bị phở rồi lại được lập, danh tiếng Chiêu Dương Cung trong lòng mọi người, đã xấu đi không ít, Tiểu Viên lại đem lời nói nuốt xuống.

Nhìn Tiểu Viên lúc thì cau mày, lúc thì mỉm cười, càng phát ra dung mạo xuất sắc, không giống Kim tiểu thư kia cọc gỗ mỹ nhân (haha. Anh nhận xét chuẩn thể. Em like câu nói này của anh

Tiểu Viên lúc này mới đứng dậy, chẳng qua là quý thời gian dài, bấp chân một hồi tê dại, nghỉ ngơi một chút, mới tỉ mỉ nhìn y phục này, ở nơi ngực, vốn là thêu hoa cúc, nhưng chỗ nhĩ hoa, là một lỗ rách lớn, Tiểu Viên ngó kỹ rồi, không khỏi cười khổ, cái chỗ hồng này, mình ban đầu nghĩ, muốn thêu hoa che kín, nhưng là không thể thực hiện được.

Chẳng qua Vương mục đã giao phó xuống, Tiểu Viên rũ qua cái yếm, khó hơn nữa cũng phải làm xong.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Ngày thứ hai, vừa rạng sáng, Kim tiểu thư được bọn nha hoàn phục vụ trang điểm, mặc y phục xong xuôi, còn chưa có nhìn thấy Tiểu Viên. Kim tiểu thư dùng quạt tròn nhẹ nhàng quạt, tư thái ưu nhã, tựa như tán gẫu hỏi Vương mục: "Mụ mụ, Tiểu Viên nha đâu kia đâu?" Vương mục dùng lược chải mấy lọn tóc mai bị Kim tiểu thư mới vừa quạt gió làm loạn, cười nói: "Tiểu thư, Tiểu Viên lúc này còn chưa tới đây." Bên cạnh Lục Khởi chen vào nói: "Tiểu thư người quên sao? Hôm qua Tiểu Viên nha đầu giặt quần áo thời điểm, làm hỏng mất một cái áo, tiểu thư nhân từ, nói không phạt nàng, chỉ cần sửa cái áo nguyên dạng là được."

Kim tiểu thư nghe xong, cười nhạt, nụ cười kiều mỹ lại có chút dữ tợn: "Nếu nàng sửa không được nguyên dạng, cũng không thể trách ta, mụ mụ người nói có đúng không?" Vương mục chẳng qua là cười cười, Tiểu Ngọc lúc này bụng điểm tâm đi vào, Lục Khởi nhận lấy đưa cho Kim tiểu thư, nghe lời này, tiếp tục nói: "Tiểu thư mới rất đúng, nha đầu kia, đáng về là loi, nếu không phải tiểu thư mềm lòng, không đành lòng đuổi nàng đi, chỉ sợ nàng giờ đã rơi xuống khe rãnh nào rồi."

Wương mục cũng gật đầu: "Đúng vậy a, bên ngoài bình hoàng mã loạn, nghe nói Lạc Kinh nơi đó, hoàng đế hoàng hậu đều đã chết, không ai nhặt xác, sao giống chúng ta chỗ này, dựa vào Trường Giang, đánh không lại, nàng nếu không phải là vận khí tốt, bán vào được nơi này, chỉ sợ sớm bị người Hồ bắt đi, gian dân đủ rồi, biếm làm nô lệ." Tiểu Ngọc nghe, hiểu Kim tiểu thư trong lòng đang suy nghĩ gì, nghĩ đến Tiểu Viên nếu không thể sửa áo như cũ, sẽ bị phạt, bên môi nàng lên mỉm cười.

Kim tiểu thư chẳng qua là mỉm cười nghe họ nói chuyện, dùng miếng bánh trôi, thả vào trong miệng, mùi thơm hoa quế lập tức tràn đầy miệng, Kim tiểu thư nuốt xuống, định đem tính toán nói ra, bên ngoài truyền đến thanh âm vui sướng của Tiểu Lan: "Tiểu Viên, người đã đến rồi, tiểu thư đang đợi người."

Nghe lời này, Kim tiểu thư mặt liền biến sắc, suýt nữa cầm không được chén, Tiểu Ngọc cơ hồ quên lễ nghi, vội vén rèm lên đi xem. Lục Khởi nhìn Kim tiểu thư sắc mặt thay đổi, uốn éo thắt lưng, đi đến trước cửa, vén rèm lên, quát: "Tới thì tới, có cái gì ngạc nhiên, nàng là nha hoàn của tiểu thư, không đến hầu hạ tiểu thư thì còn chuyện gì?" Tiểu Lan đang lúi cúi tay Tiểu Viên, cao hứng đang hỏi, nhìn thấy Tiểu Ngọc ra ngoài, lại nghe thấy Lục Khởi nói chuyện, vội buông tay Tiểu Viên ra.

Lục Khởi tròn mắt nhìn Tiểu Lan một cái, cảm vừa nhắc, đối với Tiểu Viên nói: "Người vào đi." Tiểu Viên trong tay ôm cái áo chỉnh tề, đi theo nàng vào trong phòng. Kim tiểu thư lúc này đã khôi phục giống như bình thường một dạng, ăn xong điểm tâm, ngồi đoan chánh, bên môi mỉm cười, đang chờ Tiểu Viên, Tiểu Viên tiến lên hành lễ, Kim tiểu thư nhìn nàng hồi lâu, thấy nàng mặt mặt mới, trong lòng cười lạnh một tiếng.

Lục Khởi vội vàng tiến lên, nhận lấy món đồ từ trong tay Tiểu Viên, mở ra trước mặt Kim tiểu thư. Hôm qua chỗ bị hỏng trên áo, hôm nay quả nhiên đã bỏ tức rồi, một đóa hoa cúc hoàn hảo, không có nửa điểm giống như đã sửa lại, Kim tiểu thư nhìn kỹ một lần, sừng sốt một hồi, nhìn chăm chú vào Tiểu Viên nửa ngày, lúc này mới nói: "Thôi, người đã gây họa, nhưng lại phục hồi được như cũ, ta cũng không truy cứu nữa, đi xuống làm việc đi." (chứ còn gì nữa. Tiểu tròn tròn của ta tuy nhỏ bé cơ mà tài ba lắm chứ bộ. :))

Tiểu Viên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tối hôm qua cơ hồ không nghĩ ra cách nào, lại đột nhiên nhớ tới mẫu hậu đã từng dạy, như thế nào phục hồi

như cũ y phục bị thủng lỗ, toàn bộ là nhờ vào tuyệt kỹ của mẫu hậu, mẫu hậu lấy áo vẫn còn mới, rồi đem hoa cúc mới thêu phá hủy, sau đó lại dùng tơ tuyền (sợi tơ) giống sợi đã đem thêu hoa cúc, lần nữa thêu ra một đóa, ở giữa còn dùng giới tuyền dày đặc đem thêu làm biến mất cái lỗ hồng kia, như vậy chột nhìn không lộ ra cái gì sơ hở, sợ là sợ năng nhìn kỹ từng sợi tuyền, còn sợ bị người ta nhìn ra, này là độc môn tuyệt kỹ của mẫu hậu.

Lúc ôm y phục tới, trong lòng vẫn là có thấp thòm, nghe được tiểu thư nói như vậy, mới thở phào nhẹ nhõm, rồi sau đó lại nghĩ, Kim tiểu thư mặc dù bị Kim lão gia gắng sức bồi dưỡng, cầm kỳ thư họa, cũng đều cho nàng học, lại tìm người dạy nàng ngôn hành cử chỉ, nhưng cuối cùng cũng chỉ là nữ nhi một gia đình nông dân bên ngoài thành Kiến Khang, mình dùng là thủ pháp, cả Lạc Kinh, người biết cũng không nhiều, năng nhìn không ra, cũng là chuyện bình thường. Khom lưng thì lễ một cái, lui ra ngoài.

Kim tiểu thư đợi nàng vừa đi ra ngoài, mặt lập tức sa sầm tím tái như gan heo, cầm quần áo ném đi, đối với Vương mục phát giận nói: "Mụ mụ, hôm qua ta dùng cây kéo cắt bỏ, cứ nghĩ là không thể phục hồi như cũ, thế nào nha đầu này trong một đêm, liền làm xong." Vừa nói vừa dùng sức vụn xoắn chiếc khăn, chỉ hận không thể đối Tiểu Viên giống như đối cái khăn này, sớm bị mình xay thành thịt vụn. (muanho: oaoa... :cry: :cry: :cry: T.T... em sợ)

Vương mục vội vàng tiến lên khuyên ngăn: "Tiểu thư, chớ có lên tiếng, người hiện thời là nàng dâu chưa qua cửa phủ Vương gia, để hôn sự này xong xuôi, lão gia mất rất nhiều hơi sức, cử chỉ xấu như vậy, bị người khác nghe qua, thì sẽ không xong." Lục Khởi cẩn thận nhìn một chút, thấy cửa sổ cũng đóng kỹ, cũng tiến lên an ủi. Kim tiểu thư phát tác qua đi, lúc này mới thở dài nói: "Cái gì Lang Gia Vương gia, hiện thời cũng chẳng qua là tới Giang Đông tị nạn, cũng không biết cha mê cái gì của Vương Phủ, nhất định đem ta gả cho hắn."

Vương mục tiến lên vịn vai của nàng: "Tiểu thư, người đừng nói những lời trẻ con như vậy, vừa cùng Vương gia kết thân, Huyện lệnh cũng xem trọng nhà ta, huống chi nghe nói Hà Gian Vương đã được ủng hộ lên ngôi, mà người đó chính là thúc thúc ruột của cô gia, đến lúc đó cô gia tiền đồ rộng mở, người cần gì so đo với một đứa nha hoàn, hư đại sự." Kim tiểu thư không nói gì, nhìn Lục Khởi một cái, không khỏi cả giận nói: "Người đáng đáp cũng không kém, sao hắn không nhìn trúng ngươi?"

Lục Khởi miệng động mấy động, không dám giải thích, cô gia tuần tú, xuất thân lại cao, mình là thân cận nha hoàn của tiểu thư, từ ngày tiểu thư được chỉ hôn, mình lúc nào cũng cố gắng thu hút sự chú ý của cô gia, ai ngờ cô gia lại không nhìn mình một chút nào, một chút tình cảm kia, sớm bị đội một gáo nước lạnh, đối với Tiểu Viên vừa đổ kị lại vừa hận.

Tiểu thư ngại vì thân phận, muốn ở trước mặt mọi người giả vờ giả vịt, mình cũng không có nhiều cổ kỳ như thế, còn đang suy nghĩ biện pháp hành hạ Tiểu Viên cho hả giận (muanho: ta cắn, ta cắn :food: :food: chết nhà ngươi, Lục Khởi, ... Lục Khởi... đáng ghét). Tiểu Lan thanh âm dồn dập ở ngoài cửa vang lên: "Tiểu Viên, Tiểu Viên ngươi làm sao vậy, mau tỉnh lại."

Kim tiểu thư nhường mảy, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì? Vương mục đã lên trước kéo cửa ra, đối bên ngoài quát lên: "Đây là thế nào, tiểu thư còn ở đây, cứ như vậy hét to?"

Tiểu Lan lúc này ôm lấy Tiểu Viên, lay lay thân thể của nàng, luôn miệng kêu gọi, thấy Vương mục ra ngoài, vội nói: "Mụ mụ, Tiểu Viên sau khi ra ngoài, chúng ta vừa mới nói mấy câu, nàng liền ngất đi, tại sao gọi một hồi mà vẫn bất tỉnh, mụ mụ ngươi mau nhìn một chút."

Vương mục thuận thế nhìn tới, Tiểu Viên nhắm cặp mắt, sắc mặt trắng bệch, trên môi cũng không có huyết sắc, Tiểu Ngọc khép tay, chẳng qua là cười lạnh nói: "Cũng không biết nàng là kiểu tiểu thư của nhà nào, đứng dưới mặt trời một lúc mà đã ngất đi, thật sự cùng chúng ta không giống nhau."

Tiểu Lan thấy Vương mục tiến lên, đối với Tiểu Ngọc nói: "Tiểu Viên tối hôm qua chưa ăn cơm, lại cả đêm sửa cái áo kia, người sắt cũng không chịu đựng được, chứ nói gì đến nàng." Tiểu Lan lời còn chưa nói hết, Vương mục liền trừng mắt nhìn nàng, Tiểu Lan vội ngậm miệng.

Vương mục bấm bấm người Tiểu Viên, thấy nàng không có tỉnh lại, miệng nói mấy câu, ý bảo Tiểu Ngọc đi lấy thùng nước, Tiểu Ngọc tâm không cam, tình không nguyện rời đi, Vương mục lấy tay sờ, lạnh như băng, cũng vừa hay...

Dùng gáo múc nước, hướng mặt Tiểu Viên dội xuống. Sau khi Tiểu Viên ngã xuống, cảm thấy thân thể lao đảo, trong ánh trăng mờ ảo nhìn thấy mẫu hậu đang hướng nàng mỉm cười, như cũ đẹp như vậy, Tiểu Viên không khỏi kêu lên: "Mẫu hậu, người đi nơi nào? Hải nhi rất nhớ người." Mẫu hậu không nói gì, chẳng qua là hướng nàng mỉm cười, Tiểu Viên đang định tiến lên, một nam tử người Hồ đột nhiên chen vào giữa, đem Tiểu Viên đẩy ra: "Nàng không phải mẫu hậu của ngươi, mà là vợ của ta."

Tiểu Viên không để ý đến sợ hãi, đang chuẩn bị đẩy người đàn ông này ra, nơi xa truyền đến tiếng la: "Giết hắn, giết hắn đi." Là một đám người tay cầm vũ khí, dưới sự chỉ huy của một tướng quân mặc áo bào màu trắng, hướng bên này vọt tới, Tiểu Viên nghĩ kêu, một hồi nước mưa xối xả dội tới, làm Tiểu Viên lạnh thấu tâm can, nàng giật mình một cái, tỉnh lại.

Mờ mắt là ánh mặt trời chói sáng, đâm vào mắt làm nàng không mở mắt được, Tiểu Viên nhắm mắt, lại lần nữa mở ra, nghe truyền tới bên tai thanh âm quen thuộc: "Tốt rồi, tốt rồi, Tiểu Viên, ngươi rốt cuộc tỉnh." Tiểu Viên nhận ra giọng nói của Tiểu Lan, mình vẫn ở chỗ cũ, trong sân Kim gia.

Tiểu Viên không khỏi thở dài một tiếng, Vương mục bỏ lại gáo nước, nghe nàng thở dài, tức giận nói: "Tiện nha đầu này, đứng dưới nắng một chút mà đã không chịu được, còn không đứng lên đi làm việc cho ta." Tiểu Lan đang định giúp Tiểu Viên nói vài lời cầu tình, Tiểu Viên đột nhiên ôm chặt lấy mình, lên tiếng khóc lớn: "Ta không có mẹ, ta không có nhà."

Tiểu Viên từ trước đến nay mấy năm ở Kim gia, mặc dù thường chịu đánh chửi, chẳng qua là nàng luôn nhẫn nhịn, nếu có muốn khóc thì cũng cố gạt lệ, chưa từng lên tiếng khóc lớn như vậy trước mặt của mọi người.

Tiểu Lan bị sợ giật mình, đưa tay ôm chặt lấy nàng, Tiểu Viên khóc đến tê tâm liệt phế, Vương mục cũng bị giật mình, qua nửa ngày, mới đi tiến lên phía trước nói: "Ta bất kể ngươi hiện thời không có mẹ, hay là đã sớm không có mẹ, ngươi bây giờ là nha hoàn của tiểu thư, nên phải phục vụ tiểu thư, mau chút đi làm việc đi."

Vừa nói vừa lòi nằng dậy, Tiểu Lan cũng không biết can đảm từ nơi nào tới, một cái tay ôm lấy Tiểu Viên, một cái tay khác bắt lấy ống tay áo Vương mục nói: "Vương mục, chúng ta mặc dù là người làm, nhưng cũng là người có cha có mẹ nuôi lớn, Tiểu Viên thương tâm khi nằng không có mẹ, cũng là chuyện thường tình, mục mục hôm nay chỉ bằng để nằng nghỉ ngơi một ngày?"

Vương mục kéo mấy cái, không có bỏ được tay Tiểu Lan ra, không khỏi có chút nổi giận, tát cho Tiểu Lan một bạt tai: "Phi, người trước lo cho chính người đi đã." Tiểu Ngọc ở bên cạnh nhìn một hồi náo nhiệt, lúc này mới tiến lên phía trước nói: "Mụ mụ, nhìn họ như vậy thâm tình bộ dáng, phạt một là không được, phạt thì liền phạt cả hai đi ạ."

Vương mục nhìn nằng một cái: "Chỉ biết nói thôi, sao không giúp ta kéo các nằng ra?" Tiểu Ngọc thấy mình ra chủ ý không được dùng, chu mỏ, một phát dậm chân, liền tiến lên giúp một tay, nằng không có nửa điểm nhân tính, đem tay Tiểu Viên liêu mạng bỏ qua một bên, không nhìn đến tay Tiểu Viên, ngón tay suýt chút nữa bị nằng bẻ gãy.

Vương mục cùng Tiểu Ngọc dùng rất nhiều hơi sức, lúc này mới đem Tiểu Viên bọn họ tách ra, nhưng cũng là mệt không thở được, vừa mới tách ra, Vương mục một tay đã bắt lấy Tiểu Viên, hướng trên người nằng đánh xuống: "Phi, người vừa vào Kim gia, chính là người của Kim gia, sinh tử của người cùng cha mẹ người vô can rồi, khóc cái gì mà khóc, đúng là đồ xúi quẩy."

Hết chương 4.

Lời tác giả: ta ta ta, không đành lòng viết cuộc sống nằng ở Kim gia nữa, dù sao chính là rất đau xót, rất đau xót.

Lời manho: Tác giả còn nói nữa aaa. Manho còn đau đứt ruột đứt gan đây này. Thương nằng quá à... Vương mục, tiểu thư, Tiểu Ngọc, Lục Khởi... các người dám tôn thương Tiểu Viên của ta nữa xem, ta liền... ta liền...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Vận mệnh

Tiểu Viên mặc cho nằng đánh chửi, không khóc không cầu xin, Tiểu Ngọc trên mặt đắc ý nhìn Vương mục đang giáo huấn Tiểu Viên, ước gì Vương mục đánh chết nằng ta đi, làm biến mất hận ý trong lòng mình. Tiểu Lan muốn tiến lên cầu xin, lại bị Tiểu Ngọc gắt gao lôi kéo, chỉ đành phải đứng ở nơi đó, nhìn nằng bị đánh.

Vương mục đánh một hồi, tức giận trong lòng mới tiêu mất một chút, ngừng tay. Đối với Tiểu Viên nhỏ ngum nước miếng: "Phi, đừng giả bộ kiêu tiểu thư ở trước mặt ta, còn không mau cúi xuống đi làm việc?" Nói xong đá tay Tiểu Viên một cái, liền thuận thế đá một cước lên người Tiểu Viên đang ngã trên đất.

Tiểu Lan đã tránh ra khỏi Tiểu Ngọc, nhào tới trước người Tiểu Viên, luôn miệng hô lên, chỉ thấy Tiểu Viên hai mắt nhắm nghiền, môi không có chút máu, đôi tay nắm thành quyền, thế nào kêu cũng không để ý tới. Tiểu Lan không khỏi luống cuống, trong mắt dâng lên nước mắt, quay đầu lại đối với Vương mục nói: "Mụ mụ, Tiểu Viên lại bất tỉnh, phải làm sao bây giờ?"

Vương mục đánh xong, cảm giác mình cũng đánh mệt, đôi tay chống nạnh ở đó nghỉ ngơi, nghe Tiểu Lan sợ hãi kêu, trừng mắt nhìn nằng: "Sợ cái gì, một gáo nước lạnh dội xuống là tỉnh lại ngay." Tiểu Ngọc nghe, vội múc gáo nước tới đây, đổ ập xuống, hướng trên người Tiểu Viên dội, vốn tưởng rằng dội nước một cái, Tiểu Viên liền tỉnh lại. Không nghĩ tới Tiểu Viên chẳng qua là nhúc nhích một chút, vẫn như cũ lại nằm im.

Tiểu Ngọc bỏ lại gáo nước, chỉ vào Tiểu Viên, mặt hoảng sợ: "Mụ mụ, nằng... nằng..." Nói liên tục mấy chữ nằng, Tiểu Ngọc cuối cùng nói rõ ràng: "Nằng sẽ không thật sự đã chết rồi chứ?" Vương mục đang định nhìn kỹ một chút, truyền đến Lục Khởi thanh âm: "Chết thì chết đi, một nha đầu mà thôi, có cái gì ngạc nhiên, tìm mấy gã sai vặt đi vào, kéo nằng đi ra ngoài chôn, chớ kinh động đến đại sự của tiểu thư."

Vừa nói Lục Khởi vén rèm, đi vào phòng. Vương mục gắt gao, phản phó Tiểu Ngọc đi kêu mấy gã sai vặt tới đem Tiểu Viên lôi đi, Tiểu Lan đưa tay thăm dò một chút hơi thở, Tiểu Viên dưới mũi còn có hơi hờ hấp, vội gắt gao ôm lấy Tiểu Viên đối với Vương mục nói: "Mụ mụ, nằng còn chưa có chết, mụ mụ mau tìm đại phu đến đây đi."

Vương mục nhăn mày: "Bất quá cũng chỉ là tiện tì giá năm ngàn đồng, còn phải mời đại phu khám, người nghĩ tiền của lão gia là nước trôi tới à, còn không mau chút tránh ra." Tiểu Lan khóc suốt暮, vạn phần không muốn, nhìn Tiểu Viên, Tiểu Viên từ trước đến nay tới đây, mặc dù nằng hết sức che giấu, cũng tuân theo chặt chẽ quy củ người làm, nhưng làm thế nào cũng không lần áp được từ trong xương lộ ra cao quý.

Ngay khi tiểu thư mới vừa cùng Vương gia công tử đính hôn, lão gia đã tìm người tới dạy tiểu thư các dạng quy củ, tiểu thư học các dạng quy củ còn thấy khó khăn, thấy Tiểu Viên một nha đầu, cử chỉ cư nhiên so với mình còn da dẳng tiểu thư hơn, hòa khí càng phát ra lớn, liền đem mọi bực dọc trút hết lên người Tiểu Viên.

Chỉ là, sợ người ta nói mình không độ lượng, trên mặt thì không để ý tới Tiểu Viên, sau lưng phản phò bọn nha hoàn, chính là kiếm Tiểu Viên lỗi, đến khi Tiểu Viên dần dần lớn lên, dung mạo xuất sắc hơn nàng ta, trở thành một cái gai trong mắt tiểu thư, sớm nghĩ rút ra cho thống khoái, chẳng qua là ngại vì danh tiếng, nên chỉ dám âm thầm làm việc. Tiểu Lan nghĩ tới đây, càng cảm thấy Tiểu Viên đáng thương, lại thấy Vương mục hung thần ác sát bộ dáng, mặc dù cố gắng nhịn tiếng khóc, nước mắt kia vẫn là không ngừng rơi xuống.

Tiểu Ngọc đã đi vào, sau lưng còn đi theo hai gã sai vặt, nghe Tiểu Lan khóc thương tâm, Tiểu Ngọc đã sớm không hoảng hốt miệng nhếch lên: "Tiểu Lan, người khóc thương tâm như vậy làm cái gì, nếu không biết, người ta lại tưởng nàng là muội muội người." Tiểu Lan làm như không có nghe thấy sự châm chọc của nàng ta, chỉ là nước mắt rơi xuống từng hàng.

Thấy nàng khóc thương tâm, lại ôm chặt lấy Tiểu Viên không thả, hai gã sai vặt sợ hãi rút rè không dám tiến lên, Vương mục trừng mắt: "Gọi các người tới để làm cái gì? Còn không mau chút kéo nàng đi ra ngoài." Lúc nói chuyện, lấy tay kéo tóc Tiểu Lan rời khỏi Tiểu Viên, hai gã sai vặt đáp một tiếng, liền tiến lên chuẩn bị nâng nàng đi ra ngoài.

Tiểu Ngọc thấy Tiểu Viên bị mang ra ngoài, cuối cùng đem cái đỉnh trong mắt nhỏ đi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, Vương mục cũng nghĩ như vậy. Lúc họ đang đắc ý, Kim đại gia cầm trong tay cái điều, ha ha cười đi vào: "Tiểu Viên, mau chút cùng ta đi chơi điều."

Tiểu Ngọc thấy trong lúc mẩu chốt này, Kim đại gia lại tới, mặt liền biến sắc, thon thả ngăn lại, đã đến trước mặt Kim đại gia, cười nũng nịu nói: "Đại gia, Tiểu Viên nàng không có ở đây, ta đưa người đi." Kim đại gia mới không để ý tới nàng, chẳng qua là giương cổ kêu: "Tiểu Viên, Tiểu Viên."

Tiểu Ngọc trên đầu mồ hôi chảy xuống, thấy hai gã sai vặt đã đem Tiểu Viên mang ra ngoài rồi, lại lần nữa cười, muốn cùng Kim đại gia nói chuyện. Bất thành linh Tiểu Lan đụng vào Kim đại gia nơi đó, lôi kéo Kim đại gia tay áo nói: "Đại gia, người mau tìm người đi nhìn Tiểu Viên một chút, bọn họ đang muốn đem Tiểu Viên đi chôn rồi."

Kim đại gia nghe được Tiểu Viên hai chữ này, mắt lập tức sáng lên, kéo Tiểu Lan nói: "Tiểu Viên ở nơi nào, người mau dẫn ta đi nhìn." Tiểu Ngọc vụng trộm dậm chân, ngăn Tiểu Lan kéo tay Kim đại gia, cười duyên nói: "Đại gia, nàng nói đùa thôi, mau chút ta và người đi chơi điều thôi."

Tiểu Lan khó có được vị cứu tinh này, mặc dù cảm thấy nếu Tiểu Viên gả cho Kim đại gia ngốc ngốc này, cũng là thiệt thòi cho nàng, nhưng lúc này mạng người quan trọng hơn, đầu còn lo lắng gì nhiều, kéo Kim đại gia tay rồi cầu xin nói: "Đại gia, cầu xin người tìm lão gia nói, trừ Tiểu Viên ai cũng không cần, mới có thể cứu Tiểu Viên mệnh."

Pằng một tiếng, trên mặt Tiểu Lan nhận một cái tát, là Vương mục đánh, nàng một tay chống nạnh, chỉ vào Tiểu Lan mắng: "Người còn dám xúi giục ư? Đại gia tìm người nào, là lão gia định, quan hệ gì tới nha đầu nhà người." Kim đại gia là người ngu dại, nhưng cũng hiểu mấy phần, ở trong sân nhảy gọi: "Tiểu Viên, Tiểu Viên, các người đem Tiểu Viên kéo đi đâu?"

Thanh âm một tiếng so một tiếng cao, còn không ngừng đi đến đập những cửa phòng, thấy hân đột nhiên nháo lên, Vương mục không kịp giảo huấn Tiểu Lan, vội vàng tiến lên can ngăn. Kim tiểu thư cũng là khi Vương mục vừa đi ra ngoài, sẽ ở đó mượn việc đọc sách, lỗ tai dựng lên nghe, đột nhiên Tiểu Lan tiếng khóc vang lên, Lục Khởi đi ra ngoài nhìn, nói Tiểu Viên đã bị Vương mục đánh chết. Kim tiểu thư trong lòng chính là thích ý, không cách nào giữ gìn phong thái, buông quyển sách, ngã người trên giường, chẳng qua là cười không ngừng.

Lục Khởi thấy tiểu thư thích ý, cũng tiến lên nói mấy điều thú vị, hai người đều rất đắc ý, ai ngờ Kim đại gia đột nhiên đến phá rối, Kim tiểu thư nghĩ tới bên ngoài có Vương mục ở đây, cũng không làm phiền được mình, ở chỗ này cùng Lục Khởi thăm thì to nhỏ, trên giá y muốn thêu hoa gì, đột nhiên khi thành thân, sẽ để cho Lục Khởi phục vụ Vương Thắng An đi.

Chờ Vương Thắng An làm quan, Kim gia cũng sẽ được hân nâng đỡ, mình sanh hài tử, chính là hậu nhân Lang Gia Vương gia, lúc đó ai còn dám nói nàng là nữ nhân chua ngoa, ghê gớm. Đến khi Kim đại gia đột nhiên nháo lên, Kim tiểu thư lúc này mới đổi sắc mặt, nháy mắt ra hiệu khiến Lục Khởi ra ngoài hỗ trợ, mình nằm ở cửa sổ lắng nghe. Lục Khởi ra cửa, thấy Kim đại gia làm sân tán loạn, trên đất còn ném một cái điều lớn, Vương mục cùng Tiểu Ngọc ở sau lưng đuổi theo, nhưng chưa kịp Kim đại gia, Tiểu Lan thì quý gối trong viện, chẳng qua là khóc không ngừng.

Ngoài sân hỗn loạn không chịu nổi, Lục Khởi liếc mắt nhìn Vương mục đuổi theo thờ hồn hên, trong lòng nói, xem nàng thường ngày uy phong, sao lúc này liền cả Kim đại gia cũng không quản được, tiến lên ngăn lại Kim đại gia, trên mặt lạnh lùng mà nói: "Đại gia, người cũng nên biết đây là bên ngoài khuê phòng tiểu thư, các người tuy là huynh muội, nhưng cũng không thể xông loạn, người giờ có điểm gì là đại gia bộ dáng không?"

Kim đại gia tìm không được Tiểu Viên, lại nghe thấy Lục Khởi nói như vậy, đột nhiên đưa tay ra nắm cổ Lục Khởi: "Chính là các người thường ngày khi dễ nàng, nên hiện giờ Tiểu Viên mới không có ở đây, người trả Tiểu Viên cho ta." Lục Khởi không ngờ tới, cũng không có tránh né, chính mình bị siết cổ, Kim đại gia mặc dù ngu dại, nhưng hơi sức lại không nhỏ, Lục Khởi con người trợn lên, chẳng qua là cứng cổ, trong cổ họng o o kêu cứu.

Wang mục thấy vậy, vội vàng tiến lên gỡ tay Kim đại gia: "Đại gia, người có lời gì hảo hảo nói, như vậy chẳng phải đem Lục Khởi bóp chết?"

Kim tiểu thư ở bên trong nghe, trốn tránh nữa sẽ không tốt, vội vén rèm lên ra ngoài, lúc này Lục Khởi vừa được buông ra, ho khan không ngừng, Tiểu Ngọc vội vàng tiến lên dầm lưng cho nàng. Kim tiểu thư nhìn tới, cổ trắng nhai nhụi của Lục Khởi đã bị Kim đại gia bóp đến tím bầm.

Kim tiểu thư không khỏi một hồi đau lòng, đối với Kim đại gia nói: "Ca ca, làm muội muội của người, khó mà nói người, người đi tìm nha đầu kia, thế nào mà lại bóp cổ nha đầu thân cận của muội để hả giận gì chứ?" Kim đại gia cũng mệt mỏi, đặt mông ngồi xuống dưới đất, nhìn chằm chằm Kim tiểu thư, hồng học thờ hồn hên, trong miệng chỉ nói là: "Ta muốn Tiểu Viên, người đem Tiểu Viên giấu chỗ nào?"

Thấy vòng tới vòng lui, đều nói về Tiểu Viên, Kim tiểu thư hận đến nghiến chặt hàm răng, đang muốn nói chuyện, lão gia được quản gia nâng đỡ vội vã đi vào, thấy trong sân một mảnh hỗn loạn, giậm chân nói: "Ta đã tạo nghiệt gì, mà lại sinh ra cái người vô dụng như người, người làm âm ỉ như vậy, chẳng lẽ người muốn phá hôn sự của muội muội người và Vương công tử sao?"

Người tới chính là Kim gia đương gia, Kim lão gia, Kim đại gia nếu là bình thường, bị Kim lão gia mắng như vậy, đã sớm ngoan ngoãn đi rồi, ai ngờ Kim đại gia hôm nay không như bình thường, chẳng qua là trừng mắt la ầm lên: "Muội muội hôm nay không đem Tiểu Viên giao ra đây, ta liền không đi."

Tiểu Viên, Kim lão gia cau mày nhìn về phía quản gia, quản gia gọi Kim Phúc, vội nói: "Lão gia, người quên sao? Chính là ba năm trước đây, trước thôn lão Lục, người mua được một nha đầu, tốn năm ngàn đồng tiền, làm nha hoàn hầu hạ tiểu thư." Kim lão gia sờ sờ râu, gật đầu nghĩ tới, đưa ra một đầu ngón tay đối với quản gia nói: "Ta nhớ được nha đầu này đáng đáp không tệ, cử chỉ cũng rất tao nhã, làm bạn tiểu thư vừa đúng, tại sao cái nghiệp chướng này lại đòi tới nha đầu đó?"

Quản gia cười làm lành nói: "Cái này tiểu nhân cũng không rõ lắm, còn phải hỏi đại gia." Kim lão gia lại gật đầu một cái, đối với Kim tiểu thư nói: "Nữ nhi, cái nha đầu kia, người liền kêu ra ngoài cho ca ca người, cũng không phải là đại sự gì, thế nào nào thành ra như vậy?" Việc này, Kim tiểu thư ngẩng đầu không dám nhìn Kim lão gia, còn đang suy nghĩ thời điểm, Tiểu Lan quý trên mặt đất đã xông lại: "Lão gia, Vương mục vừa mới lệnh hai gã sai vặt kéo nàng đi ra ngoài chôn, ta sờ tới nàng còn có một chút hơi thở, cũng chưa chết."

Hết chương 5.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Vương mục mặt đỏ lên, đối với Kim lão gia đã cau mày nói: "Lão gia, nha đầu này cũng không biết là bệnh gì, thân thể yếu đuối vô cùng, ta sợ lây sang người khác, mới kêu gã sai vặt mang đi." Kim lão gia tuy biết rằng đây là lý do, nhưng vẫn là đằng hắng một cái nói: "Kim gia Chúng ta, phải tích thiện tích đức, một tên ăn xin còn có thể cho cơm ăn, huống chi người làm nhà mình."

Vương mục vội luôn miệng đồng ý, Kim lão gia gật đầu một cái, đối với Kim Phúc nói: "Người liền tìm hai người đi nhìn một chút, cái nha đầu kia nếu là còn sống, liền đem nàng mang trở lại, cho nghỉ ngơi điều dưỡng." Kim Phúc liền tiếp đồng ý, Kim đại gia nghe, nhảy qua tới lắc lắc thân thể Kim lão gia nói: "Ta cũng muốn đi." Kim lão gia trừng mắt nhìn hắn, chưa nói thêm cái gì, phát tay áo đi mất.

Tiểu Lan thấy lão gia đã cho phép, trái tim lúc này mới thả lỏng xuống.

Tiểu Viên ngất đi, cái gì ý thức cũng không có, chỉ cảm thấy thân thể lại lần nữa lao đảo, cao một bước, thấp một bước, không biết đi đâu. Phiêu phiêu荡荡 ở bên trong, nhìn thấy Tam tỷ đang cười, giống như ngày đó ở trong Chiêu Dương Cung, là một công chúa không buồn không lo: "Viện muội muội, người nói, chúng ta sau khi lớn lên muốn Phò mã như thế nào?" Phùng Viện sững sốt, đưa tay ôm lấy mặt: "Tam tỷ không thẹn thùng sao? Tới mười tuổi mới phải tìm Phò mã mà."

Tam tỷ trừng mắt nhìn nàng: "Đại tỷ tỷ không phải mười tuổi liền định Phò mã sao, ta cũng sắp mười tuổi rồi, suy nghĩ một chút cũng không có gì." Rồi Tam tỷ than thở: "Bất kể như thế nào, ta tuyệt không muốn Phò mã giống phụ hoàng, một Phò mã ngốc ngốc." Phùng Viện nghe lời này, cũng than thở theo, tay nâng cằm nói: "Nếu là mẫu hậu chọn Phò mã cho chúng ta, nên giống như đại tỷ phụ, còn nếu giống phụ hoàng..." Tam tỷ nghe đến đó, chẳng qua là than một tiếng, không nói gì. Một lát sau Phùng Viện lại hỏi: "Mẫu hậu đáng đáp đẹp như vậy, tại sao muốn gả cho phụ hoàng?"

Cái vấn đề này, người được cho là công chúa thông minh nhất cũng không biết trả lời như thế nào, suy nghĩ hồi lâu, Tam tỷ mới nói: "Bởi vì phụ hoàng là hoàng đế thôi." Phùng viện gật đầu: "Có lẽ thế a...!" Lúc này, một nam một nữ người hầu đi tới, dẫn đầu là một nam tử mặt tựa như ngọc, ngũ quan tuấn tú, nhìn thấy tỷ muội các nàng, Tiểu Hoàng Môn lập tức chạy tới hành lễ.

Phùng Viện nhìn nam tử chưa gặp bao giờ, tò mò quan sát, thiếu phụ bên cạnh nam tử dịu dàng cười cười, nhẹ nhàng thi lễ một cái: "Thiếp, Tạ thị gặp qua hai vị công chúa." Tam tỷ nở nụ cười: "Nguyên lai là Thập tứ ca ca, đã sớm nghe mẫu hậu nói, ca ca sẽ dẫn tân tâu tâu vào cung."

Vừa nói vừa nhìn sang Tạ thị, Tạ thị rất đoan chánh, dù mặc cung trang nặng nề, động tác vẫn như cũ ưu nhã. Tam tỷ cười nói: "Vị này chính là tân tâu tâu sao?" Tạ thị nhẹ nhàng hành lễ: "Thưa, đúng vậy." Phùng Viện chưa từng gặp qua hai người kia, chỉ lo nhìn, trong lòng còn đang suy nghĩ, đây là ca ca nàng, sao chưa bao giờ gặp qua, Tam tỷ đối với nàng cười: "Viện muội, đây là trăn thủ Kiến Khang, Hà Gian Vương, chào Thập tứ ca ca đi." Hà Gian Vương Phùng Duệ đã nở nụ cười, lông mày cong cong hình lưỡi liềm, Phùng thị hoàng triều, tuần nam mỹ nữ rất nhiều, ngay cả phụ hoàng mình ngu dại, dung mạo cũng cực hảo, Phùng Duệ cùng Tạ thị đây, thì càng có vẻ xuất sắc.

Phùng Viện vội vàng thi lễ: "Gặp qua Thập tứ ca ca." Suy nghĩ một chút, cười nói: "Còn có Thập Tứ tâu tâu." Phùng Duệ nghe Phùng Viện xưng hô như vậy, sững sốt một chút, cùng Tạ thị nhìn nhau một cái, nở nụ cười, lúc này thì không phải nụ cười nhàn nhạt lúc này, mà là nụ cười từ sâu trong đôi mắt. Lúc này có một Tiểu thái giám chạy tới: "Hà Gian Vương, hoàng hậu cho truyền người cùng vương phi vào điện."

Tam tỷ nhìn Phùng Duệ, Tạ thị cùng nhau đi, không khỏi thở dài nói: "Muốn được như Tạ tâu tâu, có một Phò mã như ca ca, mới không uổng công." Phùng Viện đưa tay ra nhéo nhéo nàng: "Tỷ tỷ, người không biết e lệ gì cả." Tiếng cười vui vang lên, chẳng qua là cách Phùng Viện càng ngày càng xa, vền vẹn một cái chớp mắt, Cung đình cùng Tam tỷ đều biến mất ngay trước mắt. Phùng Viện gấp gấp hô to: "Tam tỷ, Tam tỷ, mẫu hậu."

"Tiểu Viên, Tiểu Viên." Thanh âm dịu dàng vang lên bên tai Tiểu Viên, Tiểu Viên cảm thấy toàn thân đều đau nhức, cũng có thể cảm giác được thân thể đang nằm trên phản gỗ, mở mắt ra, trước mắt là khuôn mặt ân cần của Tiểu Lan.

Trong nháy mắt, Tiểu Viên tỉnh nguyên mình đã chết đi, mà không phải vẫn ở chỗ cũ, trong phòng hạ nhân Kim gia, chẳng qua là đối với ánh mắt ân cần của Tiểu Lan, lại nghĩ tới mẫu hậu, Tiểu Viên cười nhẹ một tiếng, cố gắng nói: "Tiểu Lan, ta không sao."

Không nói lời nào thì không sao, một khi mở miệng, hốc mắt Tiểu Lan lại đỏ hồng, lệ rớt xuống, lôi kéo tay Tiểu Viên nói: "Người cuối cùng cũng tỉnh, ta còn sợ người thật sự không có tỉnh lại." Tiểu Viên nghe được thanh âm mình nhỏ yếu, từ từ suy nghĩ những chuyện lúc hôn mê, mơ thấy mẫu hậu, bị Vương mục đánh, lại bị nước lạnh dội lên người, trong lúc mơ hồ hồ hồ, chẳng qua là nghe Tiểu Lan thanh âm, khi tỉnh lại lần nữa thì ở chỗ này.

Thấy Tiểu Lan lại bắt đầu khóc, Tiểu Viên đưa tay ra, cầm tay của nàng, mới vừa toan nói chuyện, một hồi ho khan truyền đến, làm cho nàng nói không ra lời. Tiểu Lan gấp rút ngăn nàng: "Tiểu Viên, người đừng nói chuyện, lão gia nói rồi, thân thể người nếu không tốt, trước hết nghỉ ngơi mấy ngày." Nói đến đây, Tiểu Lan chần chờ một chút, hồi lâu mới nói: "Chẳng qua là lão gia không chịu mời đại phu."

Tiểu Lan lại vội nói: "Chẳng qua ta hái chút thảo dược, nấu thuốc cho người, sẽ không lâu đâu, Tiểu Viên, người nhất định phải khỏe lại." Tiểu Viên thấy nàng như vậy ân cần, biết nàng là thật lòng quan tâm mình, không khỏi gạt đầu một cái.

Tiểu Lan thấy Tiểu Viên tỉnh lại, còn có thể nói chuyện, lúc này mới an tâm. Cũng không dám nói cho nàng biết sau khi hôn mê, đã bị gã sai vặt kéo đi ra ngoài, đang định đảo hồ chôn thời điểm, lại mang trở lại, ước chừng bất tỉnh ba ngày ba đêm. Minh thừa dịp lúc không phải phục vụ Kim tiểu thư, thỉnh thoảng tới chiếu cố một chút, lão gia đã nói rồi, nếu vẫn chưa tỉnh lại, liền đem nàng ném ra ngoài, nếu chết trong nhà sẽ gây xúi quẩy.

Thấy Tiểu Viên nói mấy câu, lại muốn ngủ, Tiểu Lan vội bưng qua cái chén, cẩn thận đỡ nàng dậy nói: "Tiểu Viên, đây là chè hạt sen ta nấu, người uống vài hớp."

Tiểu Viên mới tỉnh lại, trong cổ khô khan như muốn nứt, vốn cũng nghĩ tới uống nước, chẳng qua là không muốn làm phiền tới Tiểu Lan, hành động này của Tiểu Lan, lại đúng như nhu cầu của nàng, nỗ lực ngồi dậy, nhận lấy chén. Tuy nói là chè hạt sen, hạt sen chỉ có mấy hạt, còn có ít hạt com, đường cũng không có.

Tiểu Viên uống một hớp, có cảm giác như chưa từng uống canh hạt sen nào ngon như vậy, nhai hạt sen, có thể là do Tiểu Lan nấu vội, hạt sen còn chưa nhừ, tâm sen cũng không bỏ, thấy thần sắc Tiểu Viên như ăn phải đồ đắng. Tiểu Lan lấy tay che miệng, nhỏ giọng nói: "Ai nha, ta thế nào quên, tâm sen cũng không bỏ đi." Tiểu Viên đã uống sạch sẽ, đồ ăn vào bụng, Tiểu Viên cũng cảm thấy khá hơn chút, lắc đầu nói với Tiểu Lan: "Không có chuyện gì."

Tiểu Viên than nhẹ: "Ta cũng nhiều năm chưa có được ăn canh hạt sen rồi." Tiểu Lan nhận lấy chén, đem Tiểu Viên đỡ nằm xuống, nghe Tiểu Viên nói câu này, lại liên tưởng đến cử chỉ của nàng, không khỏi hỏi một câu: "Muội muội, trong lòng ta đã lâu có một câu muốn nói với muội, không biết có lên nói không." Tiểu Viên nhắm mắt, nghe nàng nói như vậy, mở mắt cười nói: "Tỷ tỷ đối tốt với ta, cùng người khác bất đồng, không biết tỷ tỷ có lời gì muốn nói với ta?"

Tiểu Lan ngồi vào bên người nàng, chần chờ hồi lâu, mới mở miệng nói: "Muội muội, ta mặc dù là một cô nương không có học vấn, nhưng cũng biết hành động cử chỉ của người, nhất định là xuất thân từ đại tộc ở Lạc Kinh, chẳng qua là lúc này, nghe các nàng nói, phía bắc binh hoạn mã loạn, muội muội ở chỗ này nhiều năm như vậy, cũng không có người nhà tới tìm, có khi người nhà muội đã không còn, muội muội cũng phải vì mình tính toán một chút."

Tiểu Lan nói lời này, mặc dù uyển chuyển, Tiểu Viên nghe vào, nàng nhắm chặt mắt, nước mắt nhịn không được chảy xuống, Tiểu Lan than một tiếng, đứng lên nói: "Muội muội, ta hiểu rõ nếu để cho người gả cho đại gia, cũng ủy khuất người, chẳng qua là gả cho hần, tốt hơn là làm thiếp cô gia."

Nói tới chỗ này, Tiểu Lan muốn nói lại thôi, Tiểu Viên đã hiểu, nàng mở mắt ra, cố gắng lộ ra một nụ cười: "Tỷ tỷ, ta hiểu." Tiểu Lan đưa tay ra thay nàng dịch dịch góc chăn: "Thật ra thì đại gia trừ gốc gác chút, đối với người lại hảo, ta nghe những người từ phía bắc chạy nạn tới nói, hoàng đế cũng không phải là kẻ ngốc sao?"

Nghe được Tiểu Lan nhắc tới phụ hoàng, Tiểu Viên thở dài một tiếng, phụ hoàng, nếu là phụ hoàng có thể bảo vệ thế tử cùng nữ nhi, mình cũng không cần theo mẫu hậu, ở Chiêu Dương Cung cùng Cố Thành tiến tiến xuất xuất, nếm tất cả cay đắng nhân gian. Vốn tưởng rằng đó là chuyện đau khổ nhất trần gian rồi, ai ngờ người Hồ tấn công, mẫu hậu không thấy, mình mặc dù dưới sự che chở bảo vệ của nữ mẫu ra khỏi thành, còn chưa có rời thành ba mươi dặm, nữ mẫu bị giết, mình bị bắt, một đường nom nớp lo sợ, đi tới Kiến Khang.

Lại bị bán vào Kim gia, tuy có ăn có ở, thường ngày chịu đánh chửi cũng không ít, nói ra cũng chẳng ai tin, mình từng là công chúa trong Tề cung, cầm ngọc thực?

Thấy Tiểu Viên không nói, Tiểu Lan cũng không nói gì nữa, chẳng qua là than thở. Lúc này bên ngoài truyền đến thanh âm Kim đại gia: "Tiểu Lan nha đầu, Tiểu Viên tỉnh chưa?" Tiểu Lan sững sốt một chút, không tự chủ được nhìn về phía Tiểu Viên, trong mắt Tiểu Viên nước mắt rơi gấp hơn, lại cái gì cũng không nói. Tiểu Lan lúc này mới đáp ứng tiến lên mở cửa.

Kim đại gia rón ra rón rén đi tới, thấy Tiểu Viên rơi lệ không ngừng, vội ngồi xuống, hỏi Tiểu Viên: "Tại sao người lại khóc, có phải hay không đói bụng?" Vừa nói vừa từ trong lòng ngực lấy ra một bao lá sen, mở ra, thịt giò dầm tương. Người thấy được mùi thơm, Kim đại gia liếm liếm đôi môi, đưa hương Tiểu Viên, hạ xuống quyết tâm lớn lao nói: "Tiểu Viên, này cho người đi, đây là đồ ta thích ăn nhất đó." (muanho: muanho cũng muốn, muanho cũng muốn. Kim đại gia: tránh ra. Ta đau lòng lắm mới đưa cho Tiểu Viên ăn đó. Đầu đến lượt người. Muanho: *túi thân**mắt rom rốp*)

Thấy hần bộ dạng lưu luyến, Tiểu Viên không khỏi bật cười, Kim đại gia thấy nàng cười, trong lòng hết sức cao hứng, gỡ đầu cười a rồi, luôn miệng thúc giục nàng mau chút nhận lấy.

Tiểu Lan thấy thế, vội rót chén nước đưa cho Tiểu Viên, trong miệng còn cười nói: "Đại gia, này giò tuy ngon, Tiểu Viên mới tỉnh, không có hơi sức đi xé, làm sao ngươi không cắt tốt lắm rồi mang tới?" Kim đại gia sờ sờ đầu, đem lá sen bọc lại, liền đứng dậy nói: "Ta đi tìm dao tới cắt."

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Thấy hấn vội vã rồi đi, Tiểu Lan hi hi một tiếng bật cười, đối với Tiểu Viên nói: "Đại gia mặc dù ngu dại, đối với ngươi cũng là một tấm chân tình, chỉ cần ngươi sinh con trai, tiểu thư dù gì cũng gả đi ra ngoài, ngày sau đương gia làm chủ, so hiện tại thì tốt hơn nhiều." Tiểu Viên nghe Tiểu Lan thao thao bất tuyệt, gả cho Kim đại gia tốt như thế nào, nhớ tới tình hình trong mộng, chẳng lẽ Phò mã của mình là Kim đại gia gốc gác kia.

Không, hiện tại thì không phải là Phò mã rồi, ở trong mắt người khác, giờ mình gả cho Kim đại gia, coi như là treo cao. Thanh âm chậm chọc vang lên: "Chuyện này còn chưa có định đâu, Tiểu Lan, ngươi liền muốn thay lão gia làm chủ hay sao, cũng không soi mặt vào trong nước tiểu mà xem, nâng ta có bao nhiêu phúc khí?"

Nghe thanh âm chua chát, không phải Tiểu Ngọc thì cũng đoán không ra người thứ hai. Quả nhiên là nàng ta, ôm cánh tay dựa cửa, trên mặt thần sắc dĩ nhiên là không tốt, trong ánh mắt chứa vô hạn oán giận, hung hăng nhìn chăm chăm Tiểu Viên. Loại này ánh mắt, chỉ khi Tiểu Viên còn nhỏ, theo mẫu hậu đi thăm thăm thăm ngã bệnh, thiếp thất của cửu cửu ở một bên phục vụ thăm thăm, thỉnh thoảng thừa dịp thời điểm mọi người không để ý, nhìn thăm thăm chính là như vậy oán độc.

Chỉ là trong nháy mắt, cái ánh mắt oán độc đó chuyển sang ôn thuận, Tiểu Viên vốn tưởng rằng là mình nhìn lầm rồi, ai ngờ hôm nay lại gặp được loại ánh mắt này, không khỏi rung mình một cái. Tiểu Lan gặp Tiểu Ngọc, dù sao cũng đã rạch đi cái vỏ bọc rồi, cũng không cố kỵ những thứ này, cười nói: "Ít ra người ta còn có cơ hội, còn hơn có kẻ cố ý lăng lờ mà chẳng được gì." Tiểu Ngọc nghe Tiểu Lan cư nhiên lên tiếng chậm chọc mình, hòa khí lại nổi lên, không phải Tiểu Lan gây chuyện âm ỉ, Tiểu Viên hiện thời đã trong bụng chốc hoang rồi, làm sao còn an ổn nằm ở đây..

Môi nhếch lên, hừ nói: "Tiểu Lan, ngươi là nha đầu hầu hạ tiểu thư, không phải ở chỗ này phục vụ Tiểu Viên, còn không mau chút đi, tiểu thư kêu ngươi." Tiểu Lan nghe, đang chuẩn bị đi ra ngoài, thấy Tiểu Ngọc không đi, kỳ quái hỏi: "Tiểu thư kêu ta, thế nào ngươi lại không đi đây?" Tiểu Ngọc lấy tay quạt gió, cười lạnh nói: "Ta đây không phải tới nịnh bợ tân đại nãi nãi hay sao?"

*Đại nãi nãi: bà chủ. (ngoài ra còn có ý là bà cô, mợ chủ).

Vừa nói vừa đưa tay đẩy đẩy Tiểu Lan: "Còn không mau đi đi?" Tiểu Lan cau mày nghĩ, đợi lát nữa Kim đại gia sẽ tới, có hấn ở đây, Tiểu Ngọc cũng không dám làm gì Tiểu Viên, đối với Tiểu Viên nói: "Ta đi một chút sẽ quay lại." Lúc này mới đi ra ngoài.

Đợi khi Tiểu Lan vừa đi, Tiểu Ngọc thò đầu ra, nhìn chung quanh không có người nào, đóng cửa lại, đối với Tiểu Viên đang nhắm mắt nghỉ ngơi cười lạnh nói: "Đại Nãi Nãi, ta tới chăm sóc ngươi." Vừa nói vừa tóm lấy cái chăn trên giường, trùm kín người Tiểu Viên, còn dùng tay đè lại góc chăn, trong miệng nói: "Đắp kín chút, để tránh gió lùa vào."

Cái chăn vừa dày vừa nặng, Tiểu Ngọc dùng hơi sức lại lớn, Tiểu Viên bất chợt bị đắp kín, lỗ mũi không có khí đưa vào, đưa tay ra vén chăn, chẳng qua là chăn bị đè chặt, không vén được.

Tiểu Ngọc thấy nàng giãy giụa, trong lòng đắc ý, trong tay hơi sức càng lúc càng lớn, trong miệng còn nói: "Đại Nãi Nãi đừng động, ngươi là người tôn quý, cứ để ta phục vụ thôi." Tiểu Viên dần dần không có hơi sức, tiếng ho khan cũng không có. Cửa bị dụng mở, Kim đại gia mang một bọc thị đã cắt miếng đi vào, trong miệng còn nói: "Tiểu Viên, thịt cắt rồi, ngươi ăn đi."

Nhìn thấy việc Tiểu Ngọc đang làm, Tiểu Viên ở trên giường giãy giụa, Kim đại gia cũng sờ sờ hỏi: "Tiểu Ngọc, ngươi ở đây làm cái gì?" Tiểu Ngọc đang đắc ý, nghe cửa bị dụng mở, tâm đã luống cuống, lại nghe thấy Kim đại gia hỏi, nàng vốn không phải người quen làm những chuyện này. Vội hốt hoảng đứng dậy, cảm lạnh làm thỉnh nói: "Ta, ta giúp Tiểu Viên đắp chăn."

Kim đại gia nghe nàng nói vậy, tiến lên có chút trách cứ mà nói: "Tiểu Ngọc, chăn không phải đắp như vậy." Tiểu Ngọc vội đem chăn vén lên, Tiểu Viên được thoáng khí, hít hai cái, lại chợt ho khan. Kim đại gia vội muốn tiến lên, chỉ là trong tay mình đang cầm đồ ăn, không có tay để đỡ lưng cho nàng, đối với Tiểu Ngọc nói: "Còn không đỡ lưng cho Tiểu Viên?"

Tiểu Ngọc không ngờ mình bị Kim đại gia kêu đi đỡ lưng cho Tiểu Viên, mặc dù không muốn, cũng tiến lên đỡ Tiểu Viên dậy, đập. Vừa mới đập mấy cái, nghe nặng một chút, Kim đại gia dậm chân nói: "Quá nặng." Tiểu Ngọc hận không thể tát Tiểu Viên một cái, chỉ vì Kim đại gia nàng mới làm cho xong, nghe Kim đại gia nói lời này, chỉ đành vỗ nhẹ một chút.

Kim đại gia thấy mặt Tiểu Viên tốt hơn, mới phân phó Tiểu Ngọc ngừng vỗ, rót nước tới đây cho Tiểu Viên ăn giò, Tiểu Ngọc bị Kim đại gia kêu đứng ra một bên, dù rất tức giận, nhưng đành phải đi ra.

Tiểu Viên ăn mấy miếng, trong lòng thư thái chút, cơ thể còn mệt mỏi, lại muốn ngủ, Kim đại gia thấy, đối với Tiểu Ngọc nói: "Tiểu Viên muốn ngủ, thì cho nàng ngủ, người còn không mau chút đi ra ngoài?" Tiểu Ngọc tức giận ra ngoài, sao Kim đại gia lúc này một chút cũng không ngốc rồi, còn biết săn sóc dịu dàng như thế?

Chỉ đành dậm chân một cái, ra khỏi phòng. Kim đại gia đôi tay dựng má, nhìn chăm chăm Tiểu Viên ngủ, chẳng qua là không rời mắt, Tiểu Viên ngủ mà không ngủ, cảm giác trên mặt có ánh mắt nhìn chăm chăm, nhin nửa ngày, mới mờ mắt ra đối với Kim đại gia nói: "Đại gia, nô tỳ cần nghỉ ngơi rồi, người trước đi chơi đi."

Kim đại gia chẳng qua là ha ha cười không ngừng, cũng không nhúc nhích, Tiểu Viên thấy hần như vậy, lại nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ. Kim đại gia nhìn chăm chăm mặt Tiểu Viên, nhìn không biết thời gian bao lâu. Cho đến khi Tiểu Lan lặng lẽ đi vào, nhìn thấy Kim đại gia bày ra dáng vẻ say mê, cảm thấy buồn cười, bật cười.

Tiểu Lan tiến lên trước nhìn Tiểu Viên, thấy nàng hô hấp ổn định, sắc mặt cũng tốt lên rất nhiều, đưa tay ra sờ sờ trán nàng, không lạnh không nóng, lúc này mới yên lòng, đối với Kim đại gia cười nói: "Đại gia, người trước trở về đi thôi, Tiểu Viên nơi này có ta rồi." Kim đại gia lúc này mới đứng dậy, chẳng qua là ngồi ở bên giường thời gian dài, hai chân đã tê rần, lập tức thiếu chút nữa ngã xuống.

Tiểu Lan thấy bộ dáng này của hần, liền cười ra tiếng, Kim đại gia lại xem một chút Tiểu Viên, lúc này mới đi ra ngoài. Tiểu Lan cầm lấy may vá, ngồi ở đầu giường Tiểu Viên, vừa làm may vá, vừa ở bên chờ nàng tỉnh lại.

Tiểu Viên lông mi có chút rung rung, mở mắt, nhỏ giọng hỏi Tiểu Lan: "Hần đi rồi?" Tiểu Lan ừ một tiếng, đưa tay đỡ nàng đứng lên: "Người ngủ mấy ngày nay, hần một ngày đều tới ba chuyến, lão gia cũng muốn cảm hần, hần mặc dù ngốc ngốc chút, nhưng đối với người là thật tâm."

Tiểu Viên giờ mới hiểu được, tại sao mình tỉnh lại không lâu, Kim đại gia đã tới, Tiểu Lan bưng chén nước cho nàng, thay nàng đắp kín mền. Tiểu Viên uống nước xong, nghĩ tới một chuyện, hỏi Tiểu Lan: "Mấy ngày nay ta không làm việc, tiểu thư không nói gì sao?"

Tiểu Lan hừ một tiếng: "Tiểu thư muốn giả bộ hiền huệ, dĩ nhiên là sẽ không tới hỏi, huống chi có lão gia lên tiếng, để cho người ở chỗ này nghỉ ngơi, Vương mục cũng tự nhiên sẽ không đến dài dòng, người trước hảo nghỉ ngơi." Tiểu Viên biết nguyên do, nghe Tiểu Lan nói tiểu thư giả bộ hiền huệ, không nhịn được cười cười.

Tiểu Lan đợi nàng ngủ ngon rồi, mới nói: "Tiểu thư chẳng lẽ không đúng là giả bộ hiền huệ, chẳng qua là lấy lòng cô gia cùng Vương tiểu thư, chỉ sợ Vương gia hủy hôn." Tiểu Viên nghe nàng câu nhàu, trong lòng mơ hồ cảm thấy không đúng, Vương Thắng An xem ra, cũng không phải là người quân tử, chẳng qua là Kim tiểu thư như vậy, hai người cũng coi như hợp đôi. Mơ mơ màng màng nghĩ ngơi, Tiểu Viên ngủ thiếp đi.

Tiểu Viên dường bệnh mấy ngày, Kim đại gia rời giường sẽ tới nhìn nàng, liền com cũng đưa vào trong phòng ăn. Kim lão gia mặc dù xót tiền xót của, Kim đại gia cả ngày vây quanh Tiểu Viên cũng tốt, tiết kiệm một người phải đi trông chừng hần, nên cũng không quản. Kim lão gia không quản, Kim tiểu thư cũng tự nhiên không dám nói nhiều, chẳng qua là nghĩ Tiểu Viên ở nơi nào đó thư thư thái thái dường bệnh, một mình tức giận mà thôi.

Khi tinh thần tốt lên, bệnh cũng dường mau, mười ngày sau, Tiểu Viên đã phục hồi như cũ.

Sau khi rời giường, chuyện thứ nhất chính là đi đập đầu tạ ơn Kim lão gia, Kim lão gia ngồi ở ghế chủ đường gia, nhìn Tiểu Viên quy củ đối mình quý xuống đập đầu, vừa nói lời tạ ơn. Tay khoác lên bên ghế, lòng mày vo thành một nắm, Tiểu Viên tướng mạo rất xinh đẹp, cử chỉ cũng đủ ưu nhã, nhưng là, nàng thể nào gầy như vậy, cái mông lại nhỏ như vậy, người như vậy làm sao sinh con cho Kim gia?

Kim đại gia mới bắt kể những thứ này nhìn động tác của Tiểu Viên, chẳng qua là hi hi cười, cười xong lại hỏi Kim lão gia: "Cha, có phải hay không, Tiểu Viên chính là người của ta?" Cái này, Kim lão gia chần chờ quyết định, Kim đại gia đã chạy đến bên cạnh Tiểu Viên quý xuống, chuẩn bị đập đầu. (muanho: em nghĩ ngờ anh có ngốc thật không đó. Cười vợ phải cười liền tay. Anh hành động nhanh như chớp ý. Kim đại gia: Chuyện. Tiểu Viên hảo như vậy. Không nhanh. Tên khác hót mất thì sao. Ngu ngốc. Muanho: *lâm bầm* Anh mới ngu ngốc ý.)

Tiểu Viên nghe lời này, trong lòng không biết là tư vị gì, người ngốc ngốc này, chẳng lẽ số mạng mình cùng mẫu hậu một dạng sao? Nhưng là người mẫu hậu gả, thế nào cũng là hoàng đế a, mà người nam nhân này, tuy rằng hần đối với mình rất tốt, nhưng hần chỉ là con trai của một nhà giàu thôn quê.

Tiểu Viên vẫn còn đắm chìm trong buồn bã, một gã sai vặt từ bên ngoài chạy vào, thi lễ nói: "Lão gia, cô gia trở lại." Kim lão gia sờ sờ râu, đối với Kim đại gia nói: "Đứng lên đi, chuyện này là đại sự, không thể qua loa."

Kim đại gia vốn là lòng tràn đầy vui mừng muốn đập đầu, lại nghe thấy phụ thân nói như vậy, bủn rủn, lắc lắc thân thể không chịu. Kim Phúc thấy, tiến lên đỡ hần dậy: "Đại gia, người đừng tính tình trẻ con như vậy." Rồi cười ha ha, đối với Kim đại gia nói: "Người mà không đứng lên, nha đầu này cũng không được đứng dậy đâu."

Kim đại gia quay đầu nhìn lại, Tiểu Viên quy củ ở nơi đó, vội vàng đứng lên, đứng lên thời điểm còn một tay kéo Tiểu Viên dậy, trong miệng nói: "Mau dậy đi, không cần quý nữa." Kim lão gia thấy hành động này của Kim đại gia, chân mày nhíu lại, giống như đau răng ho khan một tiếng, cái gì cũng chưa nói.

Vương Thắng An từ bên ngoài đi vào, lần đi Kiến Khang này, mọi chuyện phi thường thuận lợi. Thúc thúc hiện tại đã đưa lễ thăm hỏi tới quan họ Tư Không, huống chi triều đình mới thành lập, cũng là thời điểm thiếu người, một cây bút không thể viết ra hai chữ Vương, tìm cái chức vị, là chuyện dễ dàng.

Chỉ là mình mới tiến vào con đường làm quan, chức quan nhỏ một chút, chỉ là chức quan Huyện lệnh bị để trống lâu ngày, còn phải đợi đến tháng ba sang

năm, mình cũng đành phải đồng ý, sự tình đã xong xuôi, trong lòng hết sức vui mừng, một đường vào Kim gia.

Trên đường đi đột nhiên nhớ tới, nhạc phụ hân, cũng không phải là danh môn đại tộc, cũng chỉ là nông hộ (hộ nông dân) ngoài thành Kiến Khang. Đến lúc đó thành thân, xã giao, sẽ trở thành chuyện cười của đám bạn đồng liêu.

Nghĩ tới đây, trong lòng dần dần có chút không vui, chỉ là lúc mình mới tới Giang Đông, không có tìm được nơi nương tựa, Kim lão gia đối với mình cũng coi như có ân, Kim tiểu thư nhìn đáng ngoài coi như xinh đẹp, cũng coi như là người hiền lương, theo muội muội mình nói, Kim tiểu thư những năm này, rất cố gắng học quy củ, làm nàng dâu Vương gia, miễn cưỡng cũng chấp nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chịu khổ

Vương Thắng An không khỏi thờ dãi một tiếng, sớm biết thế cục bình định nhanh như vậy, ngày đó cũng không cần vội vã đáp ứng hôn sự với Kim gia, đợi đến khi làm quan, tự nhiên nói danh cưới thêm vợ vào cửa, mà không phải chịu thiệt như vậy, một cô gái, xem ra, chỉ có thể sau khi lập gia đình, sẽ nạp thêm mấy thiếp. (muanho: phi,.. đồ đồ...Muanho không biết nặng lời a.)

Vào trong Kim gia, lại nghe người làm nghị luận, Tiểu Viên trong họa có phúc, lão gia chấp nhận chuyện nàng cùng đại gia. Tiểu Viên là người Vương Thắng An đề ý, nàng là thiếp đầu tiên được nạp. Nghe Tiểu Viên sẽ được gả cho đại gia, trong lòng không vui tăng lên. Mấy bước đi nhanh tới trong phòng, vừa đúng lúc nghe Kim lão gia nói, đây là đại sự, mấy ngày nữa quyết định, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, không khỏi dò xét cẩn thận nhìn Tiểu Viên.

Thấy nàng bệnh nặng mới khỏi, gầy đi rất nhiều, dù nàng mặc áo cũ, lại vẫn như cũ đầm đìa đáng yêu. Vương Thắng An không khỏi nổi lên lòng thương hương tiếc ngọc, hận không thể đem Kim đại gia đẩy ra, ôm nàng vào trong lòng mình thương tiếc, lại thấy Kim đại gia chẳng qua là nhìn chăm chăm nàng cười khúc khích, không khỏi thầm mắng câu, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, nhưng vẫn là tiến lên cho Kim lão gia hành lễ.

Kim lão gia thấy con rể mà mình tâm đắc, dĩ nhiên là quên Kim đại gia bên này, chẳng qua là phát tay khiến Tiểu Viên bọn họ đi ra ngoài, Tiểu Viên hành lễ, vừa đi đến cửa phòng. Thì nghe thấy Vương Thắng An nói câu: "Hà Gian Vương ở Kiến Khang được Tứ thúc giúp đỡ lên ngôi, Tứ thúc có công hộ quốc, vì vậy tiểu tể tìm được một chức quan." Hà Gian Vương, lên ngôi, đó không phải là Thập tứ ca ca sao? Tiểu Viên dừng bước, muốn đi vào hỏi cho rõ ràng.

Đúng lúc này, Vương mục vừa mới tới, thấy nàng dừng bước, lông mày nhíu lại, thanh âm tức giận quát: "Ngươi quyền rũ đại gia còn chưa đủ à? Còn muốn quyền rũ cô gia, ở chỗ này chần chừ làm cái gì?" Tiểu Viên nghe lời này, đầu còn dám dừng lại nữa, chỉ đành đáp một tiếng, liền tiếp tục đi ra. Vương mục đợi đến lúc nàng đi qua, kéo nàng một cái: "Còn không đi mau chút."

Nói xong tăng thêm một câu: "Ngươi thật nghĩ mình là chủ nhân Kim gia rồi hả?" Tiểu Viên vừa định giải thích, sau đó lại nghĩ, giải thích với bà ta cũng chẳng có ích gì, chỉ đành đi theo ở phía sau. Đến trong tiểu viện, vào phòng Kim tiểu thư. Kim tiểu thư ngồi ở phía trước cửa sổ, nhìn Tiểu Viên quý củ tiến lên hành lễ, chẳng qua là không nói lời nào.

Tiểu Viên hành lễ đứng dậy, chẳng qua là cúi đầu, không biết Kim tiểu thư trong hồ lô bán thuốc gì. Kim tiểu thư nhìn nàng một hồi, không khỏi cười lạnh nói: "Hào nha đầu, ta lại nhìn lầm ngươi rồi?" Vừa nói vừa đi tới trước mặt nàng, lấy tay nâng cằm của nàng lên, nhìn kỹ hồi lâu, thả tay xuống, dùng khăn lụa lau tay, tiếp tục cười lạnh nói: "Bộ đáng, đáng đáp thật đúng là không tệ, chẳng qua là tâm tệ."

Nói đến đây, Kim tiểu thư hừ một tiếng: "Ngươi lại dám trêu hoa ghẹo nguyệt, đã lừa được ca ca ta thì thôi, lại dám ở chỗ này quyền rũ cô gia, thật sự là quá vô si." Kim tiểu thư nói mấy câu đó cũng là căn cứ nghiêng lợi nói. Tiểu Viên nếu thật giống như tên nàng, là một viên tròn tròn, chỉ sợ đã bị Kim tiểu thư dùng hàm răng giữa cắn, cắn đến tan xương nát thịt.

Tiểu Viên lén nhìn xung quanh, thấy trong phòng chỉ có Vương mục cùng Lục Khởi, cửa sổ đã đóng chặt chẽ, xem ra Kim tiểu thư đã làm đủ chuẩn bị, muốn hảo hảo tính sổ. Dù sao mình từ ngày đó nghe Tiểu Lan nói, có lẽ đã chết mấy lần rồi. Nghĩ tới đây, Tiểu Viên ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Kim tiểu thư, cất cao giọng nói: "Tiểu thư lời này, làm hầu gái, không dám trái lời, nô tỳ kể từ lúc vào trong phòng tiểu thư, không bước chân ra khỏi nhà, lại không biết tiểu thư lời này từ đâu mà đến."

Kim tiểu thư vốn cho là, mình nói mấy câu sẽ dọa sợ khiến Tiểu Viên quý xuống, luôn miệng nhận sai, ai ngờ hôm nay Tiểu Viên không như ngày trước, không khỏi cau mày, chột đập cái bàn: "Cái nha đầu này, còn dám giả mồm, còn không quý xuống cho ta?"

Tiểu Viên đã biết nàng sẽ nổi giận, cắn cắn đôi môi, chỉ là nói: "Nếu nô tỳ có tội, tiểu thư phạt nô tỳ là đúng, chẳng qua là nô tỳ không có tội, vì vậy cũng không dám lĩnh phạt." Kim tiểu thư tổng thể cũng không quá chua ngoa, nghe Tiểu Viên mấy câu nói đó, khiến cho tức giận liên tiếp ho khan. Lục Khởi vội tới thay nàng vỗ thân thể, đối với Tiểu Lan nói: "Hào khéo mồm khéo miệng, Tiểu Viên ngươi bị bệnh nhiều ngày, thần trí cũng bị bệnh hay sao? Lão gia mặc dù ưng thuận đem ngươi cho đại gia, nhưng một ngày sự chưa thành, một ngày ngươi vẫn là nha hoàn của tiểu thư, ngươi nhanh mồm nhanh miệng như vậy, thì chỉ khiến da thịt chịu khổ."

Kim tiểu thư lúc này nóng nảy, không đợi Lục Khởi phục vụ, tự mình rót tách trà uống, nghe lời Lục Khởi nói, nảy sinh ác độc: "Dám đáp trả ta, muốn vào cửa Kim gia, ngươi cũng không xem phân lượng ngươi một chút." Tiểu Viên nghe Kim tiểu thư lời nói mâu thuẫn, ở chỗ này suy nghĩ, Vương mục không nhìn được, tiến lên dùng chân đá đầu gối Tiểu Viên, Tiểu Viên bị đụng quỵ xuống.

Vương mục đắc ý nói: "Nhìn một chút, không phải chịu quỵ rồi sao?" Tiểu Viên mặc dù quỵ xuống, đầu lại không thấp xuống, một đôi mắt, quật cường nhìn Kim tiểu thư, Kim tiểu thư thấy nàng như vậy, rốt cuộc không nhìn được rồi. Tiến lên tát hai cái trên mặt Tiểu Viên, trong miệng mắng: "Ta đem khuôn mặt yêu mị này làm hỏng, xem ngươi còn lấy cái gì quyến rũ người?"

Thấy nàng dọa hủy dung Tiểu Viên, Vương mục vội vàng tiến lên khuyên nhủ: "Tiểu thư, cái loại nô tỳ ti tiện này không đáng để người tự mình ra tay, huống chi đánh vào trên mặt, sẽ rớt xuống nguy trang." Kim tiểu thư ra tay thật nặng, mặc dù chỉ là hai cái tát, khóe miệng Tiểu Viên cũng chảy ra máu, Kim tiểu thư thấy dạng này, nghe Vương mục nói cũng có lý, cười một cái, tay lấy toàn bộ trăm cái đã bị lệch trên đầu.

Đột nhiên nhớ tới trăm cái này là Vương gia đưa tới – lễ vật đính hôn, việc đánh Tiểu Viên không cần gấp gáp, truyền tới tai Vương Thắng An, đến lúc đó lấy lý do mình hung hãn đồ kỵ rồi từ hôn với mình cũng không hay. Ngồi trở lại chỗ ngồi, phản phô Lục Khởi châm trà uống, ở trên ghế bày ra dáng bộ ưu nhã, cười đối với Vương mục nói: "Mục mục nói, cũng có lý, chẳng qua là nha đầu này, không cho nàng một chút dạy bảo, cũng không được."

Nói xong nhẹ nhàng lắc đầu, Vương mục cười nói: "Tiểu thư của ta, là người tôn quý, không cần vì nàng tức giận, việc giáo huấn người làm, hay là để ta làm." Kim tiểu thư gật đầu, nhìn Lục Khởi một cái: "Lục Khởi, ngươi cũng theo Vương mục học hỏi, ngươi phải theo ta lập gia đình, những chuyện này cần phải học."

Lời này nói trúng lòng Lục Khởi, luôn miệng đáp ứng, tiến lên lời kéo Tiểu Viên, hai người liền hướng bên ngoài đi, rồi vào phòng Tiểu Viên. Vương mục ngồi xong, đối với Tiểu Viên cười nói: "Tiểu Viên, ta biết thân thể ngươi hư nhược, phải hảo hảo nghỉ ngơi, như vậy a." Vừa nói vừa nháy mắt với Lục Khởi, Lục Khởi hiểu ý, tiến lên bắt lấy Tiểu Viên.

Tiểu Viên đang kỳ quái họ định làm gì, chỉ thấy Lục Khởi đưa tay ra cời quần áo mình, Tiểu Viên lần này luống cuống, lấy tay bảo vệ ngực nói: "Các ngươi muốn làm gì?" Vương mục cười một tiếng: "Đây không phải là cho ngươi hảo hảo an dưỡng sao, phục vụ ngươi nghỉ ngơi."

Lúc nói chuyện, Lục Khởi đã đem áo ngoài của Tiểu Viên cởi ra, chỉ còn tiểu y, đây vốn không phải phòng tốt, gió lạnh thổi, khiến Tiểu Viên run lẩy bẩy. Vương mục cùng Lục Khởi cười một tiếng, Vương mục lấy ra sợi dây, cùng Lục Khởi, hai người cùng động thủ, đem Tiểu Viên trói lại, sau đó kéo nàng lên giường. (muanho: các ngươi định làm gì Tiểu Viên của ta. Tránh ra. Tránh ra. Vương mục: kaka...)

Đắp kín mền, Vương mục lúc này mới cười nói: "Tiểu Viên, ngươi cứ như vậy nghỉ ngơi đi, ta sẽ cho người đưa cơm canh tới." Tiểu Viên không biết họ làm như vậy để làm gì, Lục Khởi đang định đi ra ngoài, nhìn thấy cây gậy, thuận tay cầm lên, đối với Tiểu Viên nói: "Ta sợ ngươi lạnh, ta tốt bụng, sẽ cho ngươi thêm chút ấm áp nha."

Vừa nói ánh mắt biến đổi, trở lên sắc bén, cầm cây gậy kia hướng đầu Tiểu Viên đánh, mặc dù được đắp chăn, nhưng chân lại mỏng, Tiểu Viên lại bị trói, muốn động tránh ra cũng không được. Chỉ đành phải gắng gượng chịu đựng, Lục Khởi ước chừng đánh ba mươi cái mới thả tay, thấy Tiểu Viên đã đau không kêu được, lúc này mới hài lòng bỏ lại cây gậy, cười lạnh một tiếng, cùng Vương mục đi ra ngoài. (muanho: oa oa)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9

Tiểu Viên ước chừng bị trói ở trên giường ba ngày, Lục Khởi mới đến cời trói. Tiểu Viên lúc này đã bị đói sắc mặt trắng bệch, tay chân bị trói đã lâu, chết lặng nằm ở đó, ngồi ở bên giường, chẳng qua là không động. Vương mục hết sức đắc ý, nhưng vẫn là quát lên: "Nhìn thân thể ngươi kìa, còn không mau tắm giặt đi."

May mắn Tiểu Viên ba hôm chưa ăn cơm, trên người chỉ có ít nước tiểu, dùng khăn lung tung lau một hồi, lúc này mới mặc bộ quần áo, chẳng qua ba ngày không có mặc, y phục này lại rộng ra rất nhiều. Tiểu Viên nhìn tay chân mình, ngày đó bị trói thời điểm, những chỗ này được dùng vải bông thật dày bọc, lúc này tháo dây trói rồi, những chỗ này vết máu bầm chẳng qua là nhân nhợt. Tiểu Viên hôm đó còn tưởng là họ tốt bụng, hiện thời mới nghĩ đến, nếu mình bị trói chết ở trên giường, đến lúc cời dây, trên người cũng không có vết thương, không khỏi rùng mình. (muanho: cao thủ. Quả là cao thủ. Vương mục: Chuyện. Ngươi cẩn thận cho ta. Muanho: *lầm bầm* Đáng ghét.)

Vương mục đã đưa tay kéo nàng tới đây, hơi sức quá lớn, Tiểu Viên thiếu chút nữa ngã nhào.

Vương mục bị đau nhần mảy, thì ra là Tiểu Viên bị đói mấy ngày nay, trên tay xương dọ cả ra, động đến Vương mục, Vương mục mắng câu: "Ngươi vốc đáng không lớn, xương lại không nhỏ." Vẫn là đem Tiểu Viên đè vào chậu nước, cho nàng rửa mặt, trong miệng nói: "Đại gia đòi muốn gặp ngươi, tiểu thư không chịu nổi, nếu không..."

Tiểu Viên cảm giác được Vương mục tay nặng chúi, Lục Khởi ở bên cười lạnh nói: "Mục mục, cùng nàng ta nói nhiều làm gì." Tiếp đối với Tiểu Viên nói: "Người ngoan ngoãn nghe kỹ cho ta, thấy đại gia, không được nói chuyện không nên nói." Vương mục cộng thêm: "Nếu không thì không phải dễ dàng như vậy, trối ba ngày thôi đâu."

Tiểu Viên mặc cho họ giày vò, Lục Khởi lại đem qua một chai thuốc, cho nàng lau tay chân, rửa mặt xong, lại đem qua phấn bột nước hương mặt nàng lau lung tung, cuối cùng dọn dẹp, có thể đi gặp người rồi, Vương mục cùng Lục Khởi lúc này mới đẩy nàng ra cửa.

Mới ra cửa phòng, chỉ nghe thấy trong phòng Kim tiểu thư truyền đến thanh âm: "Ca ca, cái này không thể đập." Tiếp theo là tiếng bình hoa rơi xuống đất. Kim lão gia tay cầm gậy, tức giận tới mức phát run: "Cái này nghiệt chủng, nghiệt chủng." Quay đầu nhìn thấy Tiểu Viên, còn không đợi nàng hành lễ, liền đem nàng hướng trong phòng đẩy: "Người gây ra họa, bản thân mình đi thu thập."

Tiểu Viên bị hất đẩy một cái lao đảo, vội vịn cánh cửa, lúc này mới không có ngã nhào, không đợi nàng đứng vững, có người tiến lên ôm lấy nàng: "Tiểu Viên, người rốt cuộc đã tới, thật tốt." Tiểu Viên bị hất ôm lấy, không khỏi nhăn mày lại, Kim đại gia giống như cảm giác được Tiểu Viên mất hứng, cười đem nàng từ trong ngực mình buông ra, nhưng vẫn là lôi kéo tay của nàng không thả.

Kim tiểu thư nhìn thấy, trong lòng oán hận, cũng không biết Tiểu Viên là chuyện gì xảy ra, mỗi lần nó sắp bị giết chết, đã có người ra ngoài quấy rối, quay đầu lại, mắt nhìn Kim lão gia, thấy hắn cũng là sắc mặt xanh mét, trong nội tâm khẽ động, tiến lên thi lễ, dịu dàng mà nói: "Phụ thân, người trước trở về, nơi này đã có nữ nhi thu thập." Kim lão gia liền tiếp than thở, Kim Phúc nâng đỡ rời đi.

Tiểu Viên lúc này mới vừa đứng ngay ngắn, thấy bên trong phòng loạn thành một đống, bài biện trong phòng Kim tiểu thư cũng bị đập ngổn ngang, biết là Kim đại gia làm, mới vừa tính nói chuyện, một hồi mê mang, ba ngày chưa ăn cơm, lại bị trói ở một chỗ, người sắt cũng không chịu đựng được, huống chi Tiểu Viên thân thể còn yếu.

Kim đại gia thấy mặt Tiểu Viên tái nhợt, vội lấy tay đỡ nàng, thận trọng nói: "Tiểu Viên, người làm sao vậy, có phải hay không đói bụng?" Vừa nói vừa từ trong lồng ngực lấy ra bánh gói lá sen, mở ra, cũng là thịt dê, Kim đại gia đưa cái này nâng đến trước mặt nàng: "Ăn, người ăn cái này." (Muanho: sau những ngày mưa, cũng đã lộ ra một chút ánh sáng mặt trời. Dù là mỏng manh... nhưng dẻo dai, kiên cường)

Kim tiểu thư thấy Kim đại gia như vậy ân cần, hừ một tiếng, nhưng không có lên tiếng. Tiểu Viên nhìn thịt dê còn bốc hơi nóng, trong lòng ngũ vị tạp trần, nếu như hắn không ngốc thì là một nam nhân tốt?

Kim đại gia thấy Tiểu Viên chậm chạp không có cầm miếng thịt, có chút nóng nảy, cơ hồ là đem thịt nâng đến dưới mũi nàng: "Tiểu Viên, cái này không phải ăn còn dư lại, là ta cố ý để lại cho người." Tiểu Viên gạt nước mắt, thôi, số mệnh của mình, nuốt miếng thịt, từ từ bỏ vào trong miệng nhai.

Thịt rất thơm, chẳng qua là trong miệng Tiểu Viên giờ đây không cảm thấy mùi thơm này, nàng nhìn mặt hưng phấn của Kim đại gia, chẳng lẽ mình cả đời này, lại thật sự phải ở trong tiểu viện này, cùng với Kim đại gia ngốc này sao? Hắn đối nàng hảo, đã là trong cảnh ngộ này khó gặp được rồi.

Tiểu Viên không nói lời nào, Kim đại gia chẳng qua là nhìn nàng hi hi cười. Kim tiểu thư ở bên cạnh nhìn bộ dáng kia, trong lòng tức giận nhiều hơn, nghiêng mắt nhìn Kim đại gia một cái, không khỏi nghĩ đến, nếu không có Kim đại gia, tất cả của cải Kim gia không phải đều là đồ cưới của mình sao, huống chi hiện tại đã muốn làm quan, thường lui tới xã giao, biết mình có một ca ca ngu si, vốn mình đã xuất thân không tốt, càng bị người cười chết?

Nghĩ tới nghĩ lui, cây quạt trong tay đã bị mình bắt tri bắt giác, nhu tới nhu đi, liền phiền quạt cũng bị mình bóp đứt rồi. Còn nghe thấy rắc rắc một tiếng, Kim tiểu thư mới nhìn lại, cây quạt của mình đã bị bóp hư.

Nghe thấy tiếng vang, Kim đại gia hướng bên này xem, Kim tiểu thư nhân cơ hội, đem cây quạt hư hướng trên bàn tùy ý khê ném, hừ nói: "Ca ca, không phải muội muội nói người, người muốn lấy lòng nha đầu này, cũng không cần ở trong phòng của muội?" Kim đại gia nghe muội muội nói như vậy, sờ sờ đầu, Tiểu Viên vội vàng đứng dậy nói: "Tiểu thư nói đúng lắm, đi ra ngoài thôi."

Vừa nói vừa lôi kéo Kim đại gia, cũng không cho Kim tiểu thư hành lễ, liền cùng hắn ra khỏi phòng. Kim đại gia bị Tiểu Viên lôi kéo, đi tới trong vườn hoa, vẫn không rõ xảy ra chuyện gì, Tiểu Viên kéo hắn ở trên một tảng đá lớn, ngồi xuống, mình đứng ở nơi đó, hỏi hắn nói: "Đại gia, nô tỳ hôm nay hỏi người một câu, người tại sao đối với ta tốt như vậy?"

Kim đại gia không ngờ tới Tiểu Viên hỏi như thế, sờ sờ đầu, nửa ngày mới nói: "Bởi vì Tiểu Viên rất tốt với ta, sẽ không trêu chọc ta, còn có..." Kim đại gia lại có chút ngập ngừng, xấu hổ liếc mắt nhìn Tiểu Viên: "Tiểu Viên đáng đáp thật là đẹp mắt, nói chuyện cùng họ không giống nhau." Lý do này, Tiểu Viên cũng không nghĩ tới, mình là người Lạc Kinh, đi tới Giang Đông, tự nhiên sẽ không nói tiếng địa phương. Lúc mới tới còn bị bọn Tiểu Ngọc cười nhạo, nghe không hiểu nàng nói, còn qua hồi lâu, mới học được Ngô Ngữ, sao Kim đại gia lại thích mình nói chuyện đây?

Kim đại gia thấy Tiểu Viên không nói lời nào, nóng nảy, đưa tay nghĩ muốn kéo nàng, lại cảm thấy như vậy không tốt, nửa ngày mới lúng ta lúng túng nói: "Tiểu Viên, có phải hay không ta nói sai rồi, người đánh ta tốt lắm." Tiểu Viên âm thầm than một tiếng, bên môi lộ ra một tia cười khổ: "Thôi, không có gì đâu."

Thấy Tiểu Viên cười, Kim đại gia lúc này mới cao hứng, gạt đầu liên tục: "Tiểu Viên, ta hiểu biết rõ người khác đều nói ta là người ngu, nhưng ta nhất định sẽ đối với người thật tốt." Tiểu Viên không khỏi sùng sốt, thế nào lúc này lại không ngốc rồi.

Lúc này thanh âm một nam tử vang lên: "Đại cữu (anh vợ) hôm nay thật hăng hái, còn ở nơi này ngắm hoa." Theo phương hướng thanh âm truyền tới, nguyên lai là Vương Thắng An cùng một nam tử xa lạ đứng ở nơi đó, Kim đại gia có chứng sợ thấy người lạ, thấy người lạ, không khỏi co rụt lại. Tiểu Viên vội vàng hành lễ, Vương Thắng An khoát tay đi tới, đối với Tiểu Viên nói: "Nghe nói vài ngày trước thân thể người không tốt, hiện giờ đã khỏe hơn chưa?"

Vương Thắng An quan tâm, nói thật ra, cũng là không giấu được, Tiểu Viên nhìn thấy hần, liền nghĩ tới lời hần thù thi, nếu trừ Kim tiểu thư làm chính thể, mình chịu thiệt làm thiếp, hiện giờ xem ra, cũng không coi là kém. Chỉ là mình cùng Kim đại gia bây giờ đã là ván đã đóng thuyền rồi, nhắc lại chuyện này, không tốt. (muanho: Tiểu Viên, nàng nghĩ cái gì vậy. Ta giận.)

Nghĩ tới đây, Tiểu Viên lui về phía sau một bước, lần nữa hành lễ: "Nô tỳ thân thể đã thật tốt rồi, tạ cô gia quan tâm." Vương Thắng An thấy nàng đối với mình thái độ, lại là dạng này lễ độ xa cách. Liếc mắt nhìn núp ở sau lưng Tiểu Viên- Kim đại gia, trong lòng tức giận, nếu không phải là vì cái kẻ ngu này, Tiểu Viên cũng sẽ không như vậy.

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, trên mặt vẫn như cũ cười, Tiểu Viên đi qua lễ, liền lôi kéo Kim đại gia đi khỏi. Vương Thắng An nhìn bọn họ đi xa, trong miệng khạc ra một câu: "Hoa tươi cắm trên bãi phân trâu." Nam tử bên cạnh, thấy Tiểu Viên cũng không tránh, trong lòng cảm thấy kỳ quái, đợi đến nghe được Vương Thắng An nói câu này, càng thêm kỳ, cau mày hỏi: "Hai vị vừa rồi là ai?"

Vương Thắng An lúc này mới nhớ tới khách quý bị mình lạnh nhạt ở bên, hơi hạ thân nói: "Tên nam tử kia, là huynh trưởng vị hôn thê của ta, thiếu sót một chút." Vừa nói vừa cười ha ha, nam tử cũng hiểu một chút, không có hỏi tới, chẳng qua là lại hỏi: "Cô gái kia tuy mặc quần áo nha hoàn, nhưng cử chỉ lại không tầm thường, xuất thân thể nào vậy?"

Vương Thắng An đang ở phía trước dẫn đường, nghe hỏi như vậy, cười nói: "Nhà buôn chỉ nói mua được nha đầu đó ở Lạc Kinh, nói là cha mẹ đều đã mất, cũng không biết là cái gì xuất thân." Nói tới chỗ này, Vương Thắng An nhớ tới chuyện Huệ hoàng hậu, cười nói: "Năm đó Lạc Kinh bị tấn công, Huệ hoàng hậu cũng bị bắt đi rồi, coi như nàng xuất thân hảo, trong nhà cũng không có người nào rồi."

Nam tử nghe lời này, nhăn mày, quan tâm đối với Vương Thắng An nói: "Vương huynh, ta với ngươi tương giao lâu ngày, có câu không thể không nói, đại tộc ở Lạc Kinh, chạy trốn tới Giang Đông cũng không ít, làm nô tỳ vẫn là nghe nói qua. Trước đó vài ngày ngươi không có nghe nói sao? Trong nhà Tần Thái Thú ở Tô Châu có gã sai vặt, hần là đường đệ Tạ hoàng hậu, lúc Lạc Kinh bị tấn công, hần trốn thoát, ai ngờ bị Tần Thái Thú mua đi, còn bị đánh chửi, gã sai vặt này tìm thời cơ, trốn thoát, lại tìm đến thúc thúc."

A, Vương Thắng An nghe, có nghe nói Thái Thú Tô Châu ngày gần đây mới bị bãi quan, nhưng không biết nguyên do, không khỏi tỉ mỉ nghe, nam tử gật đầu nói: "Sau đó, gã sai vặt này đi gặp Tạ hoàng hậu, nói ở trong Tần phủ Thái Thú bị làm nhục, Thánh Thượng ra chiếu, Tần Thái Thú thân là quan viên, lại không thương xót hạ nhân, đầu mặc dù được bảo vệ, quan vị lại bị mất, Vương huynh, nếu trong phủ này có vị như vậy,, nên sớm tính toán."

Lời nói này nhắc nhở Vương Thắng An, nếu gia tộc Tiểu Viên chỉ là tứ tán khắp nơi, cũng yên lòng, chuẩn bị thu chủ ý của nàng. Hà Gian Vương đóng đô Kiến Khang, Lạc Kinh còn có mấy gia tộc, hiện tại cũng bắt đầu tìm nơi nương tựa, đến lúc đó nếu người trong nhà Tiểu Viên không có chết hết, đi tới Kiến Khang, Tiểu Viên cùng bọn họ gặp được, giống như người của Tạ gia, lại thành thân gia.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Thấy Vương Thắng An sắc mặt biến đổi, nam tử cười ha ha: "Vương huynh, tại hạ biết ngươi là người thông minh, biện pháp mà người nghĩ, Tần gia ngày đó chỉ là không cơ mật, nếu thật giam ở bên trong cả đời, thì thần không biết, quỷ không hay." Vương Thắng An nghe nói như thế, cười ha ha, đối với nam tử chấp tay nói: "Nghe vua nói một buổi, hơn đọc sách mười năm."

Nam tử khoát tay: "Không dám không dám." Lúc này đã đến phòng khách Kim gia, Vương Thắng An thỉnh hần ghé trên, mình ở phía dưới bồi khách, khách và chủ đều vui mừng mà nói chuyện.

Tiểu Viên dĩ nhiên là không biết Vương Thắng An tính toán, thật dễ dàng đem Kim đại gia đưa đi. Tiểu Viên trở lại tiểu viện Kim tiểu thư, mới vừa vào cửa, lại bị hù giật mình, Kim tiểu thư ngồi ở trong sân, mặt trầm như nước, mặc dù đã tới tháng tám, cây quạt kia vẫn phe phẩy không ngừng, Vương mục cùng Lục Khởi phục vụ ở một bên.

Tiểu Viên nhìn thấy loại này trận thế, không cần nghĩ, cũng biết vì mình mà tới, tiến lên quy củ hành lễ, đứng ở một bên, chờ Kim tiểu thư lên tiếng. Kim tiểu thư để xuống cây quạt, cười nói: "Đại tẩu tử, là ta không tốt, nơi này nhận lỗi với tẩu tử."

Vừa nói thanh âm mềm mại yếu ớt, vừa đứng lên, thuận thế sẽ phải cho Tiểu Viên bồi lễ. Tiểu Viên nhìn trên mặt nàng âm dương quái khí nụ cười, trong lòng biết không ổn, vội quỳ xuống, đối với Kim tiểu thư nói: "Tiểu thư, đó chỉ là nói đùa, ai có thể làm thật đây?"

Kim tiểu thư một cái tát đánh tới trên mặt nàng: "Phi, không có mất nha đầu, ngươi nghĩ mình sẽ leo lên được cành cây cao sao, ta nói cho ngươi biết, ngươi cả đời cũng chỉ là nha đầu đệ tiện thôi, đừng có mơ mộng Kim Đại nãi nãi hảo huyền." Mắng xong rồi, Kim tiểu thư cảm thấy thư thân chút, lại lần nữa ngồi trở lại trên ghế, thở dài nói: "Tiểu Viên, thật ra thì ngươi mặc dù chân tay vụng về, ta vẫn luôn đối tốt với ngươi, ngươi có tâm sự gì, nói với ta là tốt rồi, lén lút câu kéo ca ca ta, đó không phải việc tốt?"

Lúc nói chuyện, Kim tiểu thư quắc mắt, hận không được muốn đem Tiểu Viên một hộp nuốt vào trong bụng. Tiểu Viên nghe Kim tiểu thư lần này nghĩ một đằng nói một nẻo, không dám phản bác, luôn miệng đồng ý mà thôi. Kim tiểu thư thấy nàng kính cẩn nghe theo, trong lòng tức giận lúc này mới tiêu mất một chút xú. Lại cầm cây quạt lên, nghịch ngợm tua tua, cười nói: "Thật ra thì đáng đáp người không kém, ta vốn định, chờ ta cưới xong, sẽ để cho cô gia thu người, bây giờ ta đã nghĩ lại."

Tiểu Viên còn đang suy nghĩ, Kim tiểu thư thế nào hiện tại lại hiền huệ như vậy, sau khi nghe lời này, hiểu chút, vẫn an tĩnh quỳ ở nơi đó. Kim tiểu thư chông cảm nhìn Tiểu Viên, còn thấy Tiểu Viên vẫn cúi đầu, nhắm mắt, khiến Vương mục đem mặt nàng nâng lên.

Vương mục tiến lên đem mặt Tiểu Viên nâng lên, Kim tiểu thư nhìn một chút, gật đầu nói: "Ngũ quan là vô cùng thanh tú, nhưng hơi tái nhợt, Lục Khởi..." Lục Khởi đang mong đợi tiếng gọi này, buổi sáng đã được dặn, Kim tiểu thư nắm móng tay, nhàn nhạt nói: "Người biết làm sao rồi."

Lục Khởi gật đầu, đi tới trước mặt Tiểu Viên, Tiểu Viên trong lòng biết không ổn, muốn chạy trốn, thân thể lại bị Vương mục gắt gao đè lại, Lục Khởi cầm trong tay, là một thanh than củi, nâng đi lên trước, cười híp mắt nói: "Đề nô tỳ cho Đại Nãi Nãi thêm chút nhan sắc." Trên tay than củi liền định hướng mặt Tiểu Viên ấn xuống, Tiểu Ngọc đang coi chừng ở cửa ra vào, lúc này vội vã chạy vào: "Tiểu thư, Vương tiểu thư tới."

Lúc này lại có trình giảo kim xuất hiện, Kim tiểu thư trừng Tiểu Viên một cái, nó lại thoát một kiếp, Vương mục nghe nói Vương tiểu thư tới, sớm đem Tiểu Viên buông ra, đối với Tiểu Viên nói: "Đi hầu hạ đi." Nói xong liền đem Tiểu Viên từ trên mặt đất kéo lên, còn thay nàng vỗ vỗ trên người bụi.

Tiểu Ngọc đã đem cửa viện mở ra, Kim tiểu thư vịn tay Lục Khởi ra ngoài nghênh đón, trong miệng cười nói: "Muội muội, ta đang trong viện uống trà ngắm hoa, đang định sai người đi tìm muội, không nghĩ tới muội đã tới rồi."

Tiếp theo đó là thanh âm hai người ân cần thăm hỏi lẫn nhau, hành lễ một tiếng, Tiểu Viên cùng Tiểu Ngọc cung kính đứng hầu hạ, Tiểu Ngọc thừa dịp không có người chú ý thì hung hăng bấm Tiểu Viên một cái, ngay sau đó lại buông tay ra, trên mặt dần theo nụ cười. (muanho: ta tức lên rồi đó. Ta cần các người, dám khi dễ Tiểu Viên của ta)

Vương tiểu thư lúc này đã vào viện, nàng so với Kim tiểu thư nhỏ tuổi hơn, vóc dáng cao hơn so với Kim tiểu thư, gương mặt béo tròn, cười lên thời điểm, hai hàng lông mày cong cong, tuy nói là lưu lạc Giang Đông, lại sống nhờ ở Kim gia, Vương tiểu thư nhất cử nhất động, cũng là đáng vẻ ưu nhã, Kim tiểu thư học thế nào cũng học không được.

Hai người hàn huyên xong rồi, cùng ngồi xuống, như vậy hai người, nói cũng không có gì đặc biệt, Vương tiểu thư tới cảm ơn Kim tiểu thư trước đó vài ngày tặng khăn tay, rồi nói chút chuyện phiếm.

Tiểu Ngọc đứng một hồi, không khỏi ngáp một cái, thả tay xuống liền nhìn chăm chăm Kim tiểu thư và Vương tiểu thư, Tiểu Viên vẫn như cũ đứng quy củ, thấy cử chỉ Tiểu Ngọc, cũng hiểu rõ, nếu không có mình, Tiểu Ngọc có thể gả cho Kim đại gia, tuy hán ngu đại, dầu gì cũng sẽ không cần đứng hầu hạ như vậy, đối với Tiểu Ngọc mà nói, Kim đại gia chính là cọng rơm cứu mệnh.

Tiểu Viên đang suy nghĩ, bị lời nói của Vương tiểu thư làm sợ hết hồn: "Hà Gian Vương, không, là Thánh Thượng, ta cũng chưa từng thấy qua, nhưng ta có một Đường tỷ, nàng gặp qua Đường Kim hoàng hậu." Hà Gian Vương, Thập Tứ ca ca, chẳng lẽ nói, thế cục đã bình định rồi sao?

Lòng Tiểu Viên một hồi nhảy loạn, nếu sự thật là như vậy, mình mà có thể chạy đi, đi gặp Thập Tứ ca ca. Không đợi Tiểu Viên suy nghĩ xong hướng đi, chỉ nghe thấy Vương tiểu thư nhẹ lay động cây quạt nói: "Chẳng qua ta đã gặp qua Đông Hải công chúa, năm ấy nàng chỉ có mười hai tuổi, dung mạo lại hết sức xinh đẹp."

Nói xong, Vương tiểu thư nghiêng đầu quan sát Kim tiểu thư: "Tỷ tỷ tướng mạo, lại có mấy phần giống như Đông Hải công chúa, đặc biệt là lúc mặc áo màu vàng pha chút đỏ này." Thật, Tiểu Viên nhìn thấy ánh mắt Kim tiểu thư lập tức trừng lớn, cơ hồ muốn nhảy dựng lên, rồi lại hết sức nhịn xuống, nhưng nụ cười bên môi không thể giấu được, nàng liền tiếp lấy cây quạt mấy cái, giống như hơi hột hơi Vương tiểu thư: "Muội muội, ta thật sự giống Đông Hải công chúa sao?"

Vương tiểu thư nhìn thấy nàng bộ dáng này, bưng lên ly trà, không khỏi vì ca ca mình khổ sở, dầu gì cũng là công tử xuất thân danh môn đại tộc, vì hoàn cảnh đưa đẩy, tình thế cấp bách, lại cùng một người như vậy dính hôn, ngọc thụ với lau sậy, thật sự là...

Sắc mặt nhưng không có lộ ra, nhẹ nhàng gật đầu nói: "Đúng là giống." Nói xong, đưa tay ra vuốt lông mày Kim tiểu thư: "Đặc biệt là lông mày, cực kỳ giống." Mặt Kim tiểu thư liền đỏ lên, nếu không phải đang ở trước mặt mọi người, nàng hận không được muốn tìm gương, nhìn mình một chút.

Vương tiểu thư cùng nàng nói một hồi, thấy bọn nha đầu đứng hầu phía dưới, nhớ tới ca ca của mình nói, cười hỏi Kim tiểu thư: "Tỷ tỷ, mấy nha đầu này, nghe nói có một người Lạc Kinh, nhưng không biết họ gì?" Kim tiểu thư đang cao hứng, nghe nàng hỏi cái này, không khỏi hơi nhui mày, Tiểu Viên họ gì, nàng thật đúng là không biết.

Lông mày giương lên: "Muội muội, bất kể nàng ta họ gì, vào Kim gia ta, chính là người của Kim gia rồi." Vương tiểu thư gật đầu nói: "Tỷ tỷ nói rất đúng, chẳng qua là gần đây thế cục an định, biết danh tính, nếu có người tới tìm, cũng biết để trả lời." Kim tiểu thư nghe Vương tiểu thư lời này rất có lý, gọi Tiểu Viên: "Họ của người là gì?"

Tiểu Viên nghe được họ nhắc tới Tam tỷ, chính ở chỗ này nghĩ, Tam tỷ mộ phần, không biết là có được dọn dẹp hay không, ai ngờ lời nói vòng tới vòng lui, lại hỏi mình danh tính. Chữ Phùng vừa muốn xuất khẩu, Tiểu Viên lại đột nhiên nghĩ đến, nếu là họ biết mình tên gì, giết người diệt khẩu làm sao bây giờ?

Lại nuốt xuống, cung kính đáp: "Nô tỳ họ Dương." Họ Dương, Vương tiểu thư thờ phào nhẹ nhõm, vô luận Võ hoàng hậu Dương thị hay Huệ hoàng hậu

Dương thị, gia tộc đã bị diệt thật lâu, coi như nàng là người gia tộc Huệ hoàng hậu, mà Huệ hoàng hậu lúc này lại là hoàng hậu địch quốc, ngoài tầm tay, không thể trông nom nha đầu này được.

Chỉ là Vương tiểu thư nhớ tới ca ca của mình có dặn dò khác, tiếp tục hỏi: "Ồ Lạc Kinh, nhà ngươi ở nơi nào?" Cái này, Tiểu Viên ngay sau đó nhớ tới chỗ ở của cữu cữu, báo ra ngoài.

Thì ra quả nhiên là người nhà Huệ hoàng hậu, Vương tiểu thư nhìn Tiểu Viên với ánh mắt khinh bỉ, Dương gia là gia tộc Nho gia, môn hạ đệ tử, cũng là trải rộng thiên hạ, chẳng qua là theo Huệ hoàng hậu mấy lần Phế Lập, người Dương gia đã sớm bị giết sạch sẽ, những đệ tử trước kia, có phần cốt khí đã sớm chết rồi, xem tuổi của Tiểu Viên, hẳn ra đời không lâu, thì Dương gia gặp nạn, khó trách phải trở thành nha hoàn.

Nhớ tới Huệ hoàng hậu nữ nhân này phản phụ phản quốc, Dương gia vô cùng nhục nhã, người của Dương gia đâu còn mặt mũi sống trên đời. Vương tiểu thư oán thâm xong, gật đầu một cái, ý bảo đã biết, phát tay đề cho nàng đi xuống.

Kim tiểu thư thấy Vương tiểu thư hỏi xong, lại cái gì cũng không nói, kỳ quái hỏi: "Muội muội hỏi danh tính nha đầu, để làm gì?" Vương tiểu thư vốn định đem ý tưởng của mình nói cho nàng biết, rồi lại nghĩ, nói cho nàng, nữ nhân ngu xuẩn này, cũng không biết cái gì, thôi kệ đi.

Kim tiểu thư vừa nghe đến Tiểu Viên có thể là người tộc Huệ hoàng hậu, trong mắt hỏa đều muốn phun ra, nhất thời kích động, ưu nhã cũng không giữ nổi, phun xuống đất một hóp đất nói: "Ta biết ngay nàng xuất thân không tốt mà, có gia tộc như vậy, khó trách cả ngày ăn mặc yêu kiều đẹp đẽ, chẳng qua là đi quyến rũ nam nhân."

Vương tiểu thư thấy Kim tiểu thư kích động, đem tức giận lộ ra, gọi Kim tiểu thư một tiếng, Kim tiểu thư thế này mới ý thức được, vội lần nữa ngồi xuống, Tiểu Viên thấy Vương tiểu thư hỏi xong, lại đang cùng Kim tiểu thư nói thầm, nói mẫu hậu của mình là tiện nhân, muốn giải thích cũng không biết giải thích thế nào, mình bây giờ cũng chỉ là một nha đầu mà thôi.

Tiểu Ngọc ở bên cạnh cái gì đều nghe được, cái miệng nhỏ nhắn giương lên, cười lạnh một tiếng. Vương tiểu thư lại ngồi một hồi, cáo từ rồi đi, Tiểu Viên cùng tiểu Ngọc thu dọn đồ đạc, dĩ nhiên là Tiểu Viên dọn dẹp, Tiểu Ngọc đang nhìn, thu thập một hồi, Tiểu Viên trong lòng nghi ngờ càng lúc càng lớn, nhỏ giọng hỏi Tiểu Ngọc: "Tỷ tỷ, sao lại không thấy Tiểu Lan tỷ tỷ?"

Tiểu Ngọc đang ngồi ở trên ghế gặm lê Kim tiểu thư chưa ăn xong, nghe Tiểu Viên hỏi, cười lạnh một tiếng, đem hạt vút trên mặt đất: "Tiểu Lan nàng ta đi hưởng phúc, tiểu thư gả nàng cho một hộ nông dân."

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Thấy Tiểu Viên a một tiếng, Tiểu Ngọc cười lạnh một tiếng: "Người tiếc hận cái gì, nam nhân hộ nông dân đó rất trắng kiện, chỉ là bốn mươi mấy tuổi, trong nhà cũng có vài mẫu đất đai, Tiểu Lan sau này, phải nấu cơm giặt giũ, lại có nhiều ruộng đất, nha đầu này sống không dễ chịu."

Còn chưa nói hết, Tiểu Ngọc liền vội vàng đứng lên, cười híp mắt nói: "Tiểu thư trở lại." Nguyên lai là Kim tiểu thư tiễn Vương tiểu thư trở lại.

Kim tiểu thư không để ý tới Tiểu Ngọc, chẳng qua là tiến lên nhìn Tiểu Viên, Tiểu Viên bị nàng nhìn rợn cả tóc gáy, cúi đầu.

Kim tiểu thư nhìn hồi lâu, an vị trở về ngồi trên ghế đã được Lục Khởi lau qua. Lục Khởi đem nàng phục vụ ngồi xong, mới cười đối với Tiểu Viên nói: "Người nghỉ ngơi nhiều ngày như vậy, may vá cũng không làm." Vương mụ lúc này đã từ trong ngăn tủ ôm ra một ít đồ vật, vút xuống trước mặt Tiểu Viên: "Những thứ này, trong vòng ba ngày, tất cả đều làm xong cho ta." Kim tiểu thư thấy việc này, chẳng qua là đuổi người một cái, lấy tay che miệng lại, đối với Lục Khởi nói: "Ta mệt nhọc, trước nằm một hồi."

Ba ngày, Tiểu Viên nhìn vật cần khâu cơ hồ chất thành núi trước mặt, ba ngày thời gian, muốn đem một đống đồ làm xong, coi như nhiều hơn mấy người Tiểu Viên chỉ sợ cũng làm không xong. Trước kia còn có Tiểu Lan giúp đỡ cho mình, hiện tại? Tiểu Viên cười khổ một tiếng, Tiểu Ngọc không đến sai sử mình đã là cảm ơn trời đất.

Tiểu Ngọc thanh âm giễu cợt vang lên: "Tiểu Viên, đây là tiểu thư nhìn trúng người, còn không mau chút đi làm?" Vừa nói vừa đẩy nàng đi ra ngoài, Tiểu Viên căn cứ mỗi, nhìn Kim tiểu thư đã nằm trên giường, biết cầu xin là không được. Dù sao đều muốn chịu phạt, trước mắt cứ tránh bị đánh đi vậy. Đối với Kim tiểu thư hành lễ nói: "Tiểu thư, ba ngày thời gian, nô tỳ phải làm chỗ này, sợ rằng..."

Vương mụ đã phát tay: "Tiểu thư muốn nằm nghỉ, người còn không mau đi ra ngoài, được rồi, ta khiến Tiểu Ngọc cùng người làm là được." Tiểu Ngọc nghe thế, miệng lập tức liền chu lên. Vương mụ mới không để ý tới nàng, chẳng qua là ý bảo nàng cùng Tiểu Viên mau đi ra ngoài.

Ôm lấy đống kia đồ thêu, Tiểu Viên ra cửa, về phòng chính mình. Tỉ mỉ nhìn lại, Kim tiểu thư vì đồ cưới của nàng ta thật đúng là chịu bỏ vốn liếng, tơ tằm cũng mua được, chỉ là lại dùng để làm áo lót, Tiểu Viên không khỏi hi hi một tiếng bật cười, tại sao lại có thể có loại chuyện như vậy?

Mặc dù lúc đầu thờ dài, Tiểu Viên vẫn lấy ra ty tuyến, cẩn thận phối hợp lại, Kim tiểu thư trừ những thứ khác, ty tuyến đều là thượng hạng, đem một đôi uyên ương nghịch nước trên gỏi thêu hảo, lại bắt đầu thêu lên màn trăm hình vẽ bé trai. Thêu a thêu, thêu đến khi trước mắt bắt đầu thay đổi thành màu đen, nhắm mắt lại, Tiểu Viên đem châm ở trên da đầu mài một cái, vẫn chưa được, kim đã mòn rồi, đổi cây kim, tiếp tục thêu lên.

Nhớ tới năm đó ở trong Cố Thành, cùng ty muội, còn có mẫu hậu ngồi vây chung một chỗ, cùng thiêu thừa may vá, khi đó mặc dù sợ ngày mai có hay không sẽ tới một đạo chiếu thư, muốn mệnh mẫu hậu, thế nhưng chốc lát hân hoan vẫn có thể phân phát ưu sầu. Hiện tại, Tiểu Viên dừng lại may vá, nhà mình tứ tán, Tiểu Viên lệ lại rơi xuống trên đồ may vá, vẫn cố gắng thêu.

Cửa bị đẩy ra, Tiểu Ngọc thanh âm âm dương quái khí vang lên: "Lúc này rồi, ban ngày mà còn đốt đèn, người nghĩ tiền của lão gia như nước à?" Ánh mặt trời làm chói mắt, Tiểu Viên trong nháy mắt không thấy rõ người tới, nhưng vẫn là đứng dậy thổi tắt ngọn đèn dầu, nhân nhạ nói: "Vội làm việc nên quên."

Tiểu Ngọc đem đồ trong tay đặt lên trên bàn, hừ nói: "Người đứng là lười biếng, trốn ở trong phòng làm việc thêu thừa, liền cơm canh đều muốn ta đưa tới." Tiểu Viên cũng không để ý năng, chẳng qua là mờ rờ ra, Tiểu Ngọc thấy Tiểu Viên không để ý mình, vừa muốn châm chọc nàng mấy câu, ngoài cửa vang lên Vương mục thanh âm: "Tiểu Ngọc, tới quét sân."

Tiểu Ngọc trợn mắt nhìn nàng một cái, lúc này mới đá cánh cửa đi ra ngoài, Tiểu Viên thấy cơm canh thường ngày một dạng, một chén cơm, một đĩa dưa muối, còn có một tô nước nóng chính là canh rồi, nửa điểm dầu cũng không có. Tiểu Viên cũng không tính toán, đem thức ăn ăn sạch sẽ, thu thập xong vẫn như cũ làm việc, đợi Tiểu Ngọc tới thu thập bát đĩa, thấy nàng cũng không thèm để ý mình, cũng cảm thấy không có gì vui, chẳng qua là hừ một tiếng liền đi.

Ngày đi đêm đến, hai đầu ngón tay Tiểu Viên tất cả đều là kim châm, lại cũng mới xong mấy món đồ. Tiểu Ngọc lại đứng lúc tới thu, thấy chỉ ít đồ xong như vậy, Tiểu Ngọc bên môi lộ ra nụ cười: "Tiểu Viên, thời gian ba ngày đã hết, còn không mau theo ta đi gặp tiểu thư."

Vừa nói vừa dương dương đắc ý, đi phía trước dẫn đường, trong tay Tiểu Viên ôm đóng đồ thêu cùng nàng đi tới phòng Kim tiểu thư. Kim tiểu thư sớm chờ ở nơi đó, thấy Tiểu Viên tới, Lục Khởi không đợi nàng nói chuyện, liền từ trong tay Tiểu Viên nhận lấy đồ thêu, bày tại trên bàn.

Kim tiểu thư vừa nhìn, chỉ có ba đồ làm xong, trong lòng vui mừng, cười nói: "Tiểu Viên, người may vá, từ trước xuất sắc, vốn là ta còn muốn thưởng cho người, chẳng qua là người lại lười biếng như vậy, phần thưởng không cho người được, còn phải phạt người." Tiểu Viên trong lòng sớm có chuẩn bị, cũng rất thần nhiên, chẳng qua là nhìn Kim tiểu thư, không nói chuyện. Kim tiểu thư không thích nhìn bộ dáng này của nàng nhất, vỗ bàn một cái, đầu nhẹ nhàng ngẩng lên, cảm giác phong thái của mình đầy đủ (ý là khí thế hơn Tiểu Viên ý a, muốn bắt nạt Tiểu Viên mà), mới trầm giọng mở miệng: "Người có phục hay không."

Vừa dứt lời, bên ngoài liền truyền đến thanh âm Kim đại gia: "Tiểu Viên, người đang ở đâu?" Tại sao lại là hắn? Kim tiểu thư nghĩ muốn chờ bới suyết chút nữa nói ra. Vương mục trên mặt sắc cũng rất kỳ quái, mấy ngày nay cô ý lệnh gã sai vật ngăn cản Kim đại gia, để cho hắn không cần chạy qua bên này, thế nào Kim đại gia lại tới đây.

Chẳng qua là Kim đại gia tiếng kêu càng ngày càng nhanh, Kim tiểu thư đau lòng mấy cái đồ bị Kim đại gia mấy ngày trước đập hư, nếu không lên tiếng, chỉ sợ Kim đại gia ra tay, đem đồ của mình đập bể, chỉ đành phải đối Vương mục nháy mắt.

Wương mục mở cửa đi ra ngoài: "Đại gia, người tới tìm Tiểu Viên?" Kim đại gia ở nơi nào vòng vo nửa ngày, không có ai đoán hoài đến hắn, phiền não không dứt, lại thấy Vương mục ra ngoài, nhớ tới nàng suốt ngày khi dễ Tiểu Viên, tiến lên một phát bắt được: "Người đem Tiểu Viên giấu chỗ nào?"

Wương mục vốn cho là chính mình ra cửa, Kim đại gia vẫn luôn sợ mình, ai ngờ Kim đại gia lại cùng thường ngày bất đồng, còn chưa trả lời, thanh âm Kim tiểu thư đã vang lên: "Ca ca, muội muội cũng chỉ là sai Tiểu Viên làm mấy việc thêu thừa, có cái gì ngạc nhiên."

Kim đại gia nhón chân, nhìn vào phòng, Kim tiểu thư bộ mặt mất hứng, lui về phía sau kéo, đem Tiểu Viên lôi ra ngoài: "Nhìn, nàng không phải thật tốt ở chỗ này sao?" Như vậy đây, suốt nửa đem Tiểu Viên đẩy tới trong ngực Kim đại gia, mặt Tiểu Viên đỏ lên, lúc này mới đứng vững vàng.

Kim đại gia nhìn thấy Tiểu Viên, cao hứng miệng không khép lại được: "Tiểu Viên, người ở đây là tốt rồi, mau ra đây chơi với ta thôi." Vừa nói vừa túm Tiểu Viên muốn đi, Kim tiểu thư thấy Tiểu Viên sẽ bị lôi đi, gấp đến độ thâm đậm chân. Vương mục cau mày, tiến lên can bọn họ lại: "Đại gia, người là nam nhân, như vậy giữa ban ngày, từ trong phòng muội muội lôi nha hoàn này đi, người ta nhìn vào làm sao coi được, lại nói tiểu thư sẽ phải xuất giá, nàng còn phải làm việc."

Kim đại gia thẳng cổ kêu: "Ta mặc kệ, ta liền muốn Tiểu Viên chơi với ta." Vương mục mày nhíu lại chặt hơn, Kim tiểu thư lại càng tức giận, thật là hận không thể đá văng Kim đại gia, trợn mắt nhìn Tiểu Viên, nghĩ nàng ở một bên giờ trò, phải nghĩ cái phương pháp, đem bọn họ tách ra mới phải.

Tiểu Viên vội vàng dịu dàng đối với Kim đại gia nói: "Đại gia, nếu không, ta trước giúp tiểu thư làm công việc, đợi đến khi làm xong lại đi chơi với người." Kim đại gia kia nghe nàng, chẳng qua là lắc lắc thân thể, luôn miệng nói không hảo. Kim tiểu thư sắc mặt đã tím lại như gan heo (muanho: kaka. :-D Lần thứ hai thấy tác giả sử dụng cách miêu tả này. Cơ mà ta thích), phát tay nói: "Người đi đi." Tiểu Viên hành lễ mới vừa đứng lên, liền bị Kim đại gia lôi đi.

Kim đại gia lôi kéo Tiểu Viên đi tới trong vườn hoa, cười hi hi, từ trong lòng ngực móc ra bánh gỏi lá sen, Tiểu Viên đều không cần nhìn, cũng biết nhất định là đồ ăn ngon, quả nhiên, vừa mở ra hai lá sen. Kim đại gia đem lá sen đẩy đến trước mặt Tiểu Viên: "Người một miếng, ta một miếng." Vừa nói đã cầm lên một miếng ăn ngấu nghiến.

Tiểu Viên cũng cầm lên, lại ăn rất ưu nhã, Kim đại gia vốn là ăn thật cao hứng, chẳng qua là nhìn động tác của Tiểu Viên, Tiểu Viên ngẩng đầu nhìn hắn ngây ngô, đưa tay thay hắn lấy xuống mảnh bánh ở khóe miệng, cười hỏi: "Ăn ngon không, đang nhìn cái gì?" Kim đại gia ngờ ngác nói: "Tiểu Viên, người

ngay cả lúc ăn cơm cũng đẹp mắt như vậy."

Tiểu Viên thiếu chút nữa bật cười, lễ nghi khi ăn, đây là học từ nhỏ, đã thấm vào trong xương mình rồi, coi như bị đói, cũng không thể ăn như hổ đói. Tiểu Viên ngẩng đầu nhìn bầu trời, mơ hồ có thể nhìn thấy một hàng liễu phía sau tường rào, từ ngày đó bước vào Kim gia, liền sẽ không ra khỏi cánh cửa kia, ban đầu, đã từng nghĩ tới trốn, chẳng qua là ban đêm, vừa đi ra tiểu viện mấy bước, liền bị bắt trở lại, bị đánh một trận, bỏ đói mấy ngày, dần dần không dám nghĩ trốn.

Tiểu Viên không khỏi than thở, Kim đại gia nghe được tiếng nàng than thở, nóng nảy: "Tiểu Viên, ngươi làm sao vậy, nơi nào không thoải mái?" Tiểu Viên cười một tiếng: "Không có sao, chỉ là đang nghĩ, thật lâu cũng không được đi ra ngoài." Kim đại gia vung tay lên: "Cha ta nói rồi, bên ngoài rất loạn, không cho ta đi ra ngoài."

Rồi nắm chặt lấy bả vai Tiểu Viên, nói: "Lúc nhỏ, ta đi ra ngoài lần thứ nhất, kết quả bị người ta gọi là kẻ ngu." Cúi đầu, Kim đại gia rất ủy khuất nói: "Về sau ta không dám đi ra ngoài nữa." Thấy bộ dạng hần uất ức, Tiểu Viên đưa tay vỗ vỗ đầu hần, trấn an hần, như vậy, muốn nhờ Kim đại gia, rồi đi Kim gia là không thể nào.

Kim đại gia thấy Tiểu Viên cúi đầu, vội vàng nói: "Tiểu Viên, bên ngoài không có gì hay, có người xấu." Lúc nói chuyện, còn hết nhìn đông tới nhìn tây chung quanh xem một chút, Tiểu Viên miễn cưỡng lộ ra một tia mỉm cười, Kim đại gia thấy nàng cười, lại vui vẻ rồi.

Nhìn nụ cười của Kim đại gia giống như hài tử, Tiểu Viên có lúc cảm thấy, người ngu đại cũng có chỗ tốt, không cần cả ngày nghĩ tới nghĩ lui.

Kim đại gia chơi một hồi, kêu một nhọc, Tiểu Viên gọi một gã sai vặt, đưa hần về phòng của hần, nàng đứng nhìn cánh cửa kia một hồi, cửa cách mình chỉ trong gang tấc, nhưng bây giờ lại càng khó khăn, Tiểu Viên thở dài, xoay người lê bước chân, đi hướng tiểu viện của Kim tiểu thư. Tiểu Viên vội vàng dịu dàng đối với Kim đại gia nói: "Đại gia, nếu không, ta trước giúp tiểu thư làm công việc, đợi đến khi làm xong lại đi chơi với người." Kim đại gia kia nghe nàng, chẳng qua là lắc lắc thân thể, luôn miệng nói không hảo. Kim tiểu thư sắc mặt đã tím lại như gan heo (muanho: kaka. -D Lần thứ hai thấy tác giả sử dụng cách miêu tả này. Cơ mà ta thích), phát tay nói: "Ngươi đi đi." Tiểu Viên hành lễ mới vừa đứng lên, liền bị Kim đại gia lôi đi.

Kim đại gia lôi kéo Tiểu Viên đi tới trong vườn hoa, cười hi hi, từ trong lòng ngực móc ra bánh gói lá sen, Tiểu Viên đều không cần nhìn, cũng biết nhất định là đồ ăn ngon, quả nhiên, vừa mở ra hai lá sen. Kim đại gia đem lá sen đẩy đến trước mặt Tiểu Viên: "Ngươi một miếng, ta một miếng." Vừa nói đã cầm lên một miếng ăn ngấu nghiến.

Tiểu Viên cũng cầm lên, lại ăn rất ưu nhã, Kim đại gia vốn là ăn thật cao hứng, chẳng qua là nhìn động tác của Tiểu Viên, Tiểu Viên ngẩng đầu nhìn hần ngây ngô, đưa tay thay hần lấy xuống mảnh bánh ở khóe miệng, cười hỏi: "Ăn ngon không, đang nhìn cái gì?" Kim đại gia ngờ ngác nói: "Tiểu Viên, ngươi ngay cả lúc ăn cơm cũng đẹp mắt như vậy."

Tiểu Viên thiếu chút nữa bật cười, lễ nghi khi ăn, đây là học từ nhỏ, đã thấm vào trong xương mình rồi, coi như bị đói, cũng không thể ăn như hổ đói. Tiểu Viên ngẩng đầu nhìn bầu trời, mơ hồ có thể nhìn thấy một hàng liễu phía sau tường rào, từ ngày đó bước vào Kim gia, liền sẽ không ra khỏi cánh cửa kia, ban đầu, đã từng nghĩ tới trốn, chẳng qua là ban đêm, vừa đi ra tiểu viện mấy bước, liền bị bắt trở lại, bị đánh một trận, bỏ đói mấy ngày, dần dần không dám nghĩ trốn.

Tiểu Viên không khỏi than thở, Kim đại gia nghe được tiếng nàng than thở, nóng nảy: "Tiểu Viên, ngươi làm sao vậy, nơi nào không thoải mái?" Tiểu Viên cười một tiếng: "Không có sao, chỉ là đang nghĩ, thật lâu cũng không được đi ra ngoài." Kim đại gia vung tay lên: "Cha ta nói rồi, bên ngoài rất loạn, không cho ta đi ra ngoài."

Rồi nắm chặt lấy bả vai Tiểu Viên, nói: "Lúc nhỏ, ta đi ra ngoài lần thứ nhất, kết quả bị người ta gọi là kẻ ngu." Cúi đầu, Kim đại gia rất ủy khuất nói: "Về sau ta không dám đi ra ngoài nữa." Thấy bộ dạng hần uất ức, Tiểu Viên đưa tay vỗ vỗ đầu hần, trấn an hần, như vậy, muốn nhờ Kim đại gia, rồi đi Kim gia là không thể nào.

Kim đại gia thấy Tiểu Viên cúi đầu, vội vàng nói: "Tiểu Viên, bên ngoài không có gì hay, có người xấu." Lúc nói chuyện, còn hết nhìn đông tới nhìn tây chung quanh xem một chút, Tiểu Viên miễn cưỡng lộ ra một tia mỉm cười, Kim đại gia thấy nàng cười, lại vui vẻ rồi.

Nhìn nụ cười của Kim đại gia giống như hài tử, Tiểu Viên có lúc cảm thấy, người ngu đại cũng có chỗ tốt, không cần cả ngày nghĩ tới nghĩ lui.

Kim đại gia chơi một hồi, kêu một nhọc, Tiểu Viên gọi một gã sai vặt, đưa hần về phòng của hần, nàng đứng nhìn cánh cửa kia một hồi, cửa cách mình chỉ trong gang tấc, nhưng bây giờ lại càng khó khăn, Tiểu Viên thở dài, xoay người lê bước chân, đi hướng tiểu viện của Kim tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Đi tới nửa đường, gặp Vương Thăng An từ trong viện Vương tiểu thư đi ra, Tiểu Viên vội đứng ở một bên, cúi hần thi lễ. Vương Thăng An đi tới, thấy

Tiểu Viên đứng ở một bên, đã nghe muội muội mình nói rồi, Tiểu Viên họ Dương, là tộc nhân Huệ hoàng hậu, Huệ hoàng hậu gia tộc, sớm đã bị diệt sạch sẽ, Tiểu Viên tự nhiên cũng là nữ cô nhi, kiêng kỵ ít đi rất nhiều.

Lại thấy Tiểu Viên gầy chút, tăng thêm yếu nhược nhưng cử chỉ vẫn ưu nhã, Kim đại gia tuy ngu xuẩn vô cùng, một cô gái tuyệt vời như vậy, hẳn cũng không hiểu được phong tình, cũng chỉ có chính mình anh tuấn tiêu sái, nhân tài xuất thân trong sạch, mới có thể có nàng hồng tự thiên hương, một khóa một cổ thương hương tiếc ngọc, tình cảm lại nóng lên, dừng bước lại, đối với Tiểu Viên nói: "Ngươi khỏe không?"

Tiểu Viên chẳng qua là chờ hắn đi qua, mình tiếp tục gấp rút mà đi, ai ngờ lại nghe Vương Thắng An hỏi, không khỏi ngẩng đầu lên. Vương Thắng An thấy đôi mắt nàng, vừa đen vừa sáng, trong mắt giống như còn có chút nước mắt, càng thêm đậm đậm đáng yêu, đang muốn nói chuyện, phía sau có nha hoàn chạy tới, là người bên cạnh Vương tiểu thư: "Đại gia, tiểu thư mời trở về, còn có chuyện phải nói."

Vương Thắng An lưu luyến nhìn Tiểu Viên một chút, còn nói thêm một câu: "Ngươi phải bảo trọng." Lúc này mới rời đi. Tiểu Viên thấy hắn như vậy, trong lòng có chút phiền muộn, bước chân không còn đi mau như lúc này.

Trở lại sân trong viện Kim tiểu thư, mới vừa vào cửa, liền nghe đến trong phòng Kim tiểu thư truyền đến tiếng cười, Kim tiểu thư từ trước yêu cầu phải trình tĩnh (trình tiết + yên tĩnh), chưa bao giờ cao giọng cười, cũng không cho bọn nha đầu cười cao giọng, thế nào trong tiếng cười này còn có thanh âm Kim tiểu thư.

Khi Tiểu Viên vẫn còn nghi ngờ, rèm cửa phòng Kim tiểu thư được vén lên, trong tay Tiểu Ngọc mang chậu nước đang muốn đi ra ngoài đổ, nhìn thấy Tiểu Viên, cười lạnh nói: "Đại Nãi Nãi trở lại, chuyện gì cũng chưa thành, đã đem mọi việc đổ hết lên đầu chúng ta phải làm, đợi đến khi chuyện thành, chỉ sợ trong nhà này, cũng không biết thành cái bộ dạng gì?"

Tiểu Viên vội vàng tiến lên đón chậu nước trong tay Tiểu Ngọc, đổ nước ra ngoài, Vương mục cũng vén rèm lên, mím chặt môi: "Tiểu Viên, tiểu thư cho gọi ngươi."

Tiểu Viên để chậu nước xuống, lau lau tay vào quần áo, vào khuê phòng Kim tiểu thư. Kim tiểu thư đang thử y phục, một thân hạnh hoàng y phục (y phục màu vàng có sắc đỏ) mới tinh, kiểu dáng có chút quen mắt, nguyên lai là cung trang mấy năm trước, trên đầu còn chải búi tóc mới, giồng cổ gái trong cung thường búi tóc kiểu 'ngắm tiên', trên búi tóc, cắm vài cây kim ngân, trâm cài các loại. Trong tay Kim tiểu thư còn cầm cây trâm vàng so tới so lui, nghĩ cảm ở nơi nào thì thích hợp. Cây trâm cài cũng không biết là nàng lấy từ nơi nào, thợ làm xem ra vô cùng tinh tế.

Trong miệng còn không ngừng hỏi Lục Khởi: "Còn không mau chút đi gọi Vương muội muội, nhìn ta cùng Đông Hải công chúa có phải hay không đáng đáp rất giống." Lục Khởi vừa khen tiểu thư này nọ, xác thực quý khí, chẳng qua là muốn đi ra ngoài mời Vương tiểu thư, chính mình lại không phân thân ra được, Tiểu Viên tới thật đúng lúc, đem gương hường trong tay nàng nhét vào, mình liền vội vã đi ra ngoài.

Kim tiểu thư soi gương thường thức nửa ngày, đôi mắt đẹp chuyển một cái, đối với Tiểu Viên cười tủm tỉm hỏi: "Ngươi nếu là tộc nhân Huệ hoàng hậu, có gặp qua Đông Hải công chúa không, ta ăn mặc như vậy cùng nàng quả nhiên rất giống sao?"

Từ lúc Tiểu Viên vào phòng, Kim tiểu thư đối với nàng vẻ mặt ôn hòa, thật là hiếm hoi, nghe nàng hỏi những lời này, Tiểu Viên mới hiểu được. Chẳng qua là cúi đầu không nói lời nào, Kim tiểu thư dù ăn mặc thế nào, cũng không bằng Tam tỷ mình, giữa lòng mảy kia không có được anh khí như Tam tỷ.

Thấy Tiểu Viên không trả lời, Kim tiểu thư cảm thấy cực kỳ mất hứng, quay đầu lại xem gương, miệng nói: "Ngươi tuy là tộc nhân của nàng, cũng chỉ là họ hàng xa thôi, nhất định chưa từng thấy qua Đông Hải công chúa." Vừa nói dùng cây trâm gõ gương: "Lúc nào thì ta mới có thể vào trong hoàng cung, trông thấy những công chúa kia."

"Tỷ tỷ, chuyện này thật dễ dàng, chờ ngươi cùng ca ca thành hôn, ca ca được Thánh thượng trọng dụng, vào cung diện kiến hoàng hậu, vậy còn không dễ dàng." Theo thanh âm nói chuyện, Vương tiểu thư tiến vào, Kim tiểu thư nghe lời này, ánh mắt sáng lên, vội mời Vương tiểu thư ngồi xuống.

Tiểu Viên không bỏ sót lúc Vương tiểu thư nói chuyện, trong mắt chợt lóe lên tia khinh bỉ, ngay sau đó lại hóa thành nồng đậm nụ cười. Vương tiểu thư đến lúc này, Tiểu Viên bị Vương mục sai sử, cắt xong gương cùng những thứ hỗn loạn kia, Lục Khởi đáng trả, đang đứng một bên phục vụ.

Vương tiểu thư cùng Kim tiểu thư nói một hồi nhàn thoải (chuyện phiếm), rồi đứng dậy cáo từ, Kim tiểu thư mới hướng Vương tiểu thư nói: "Muội muội, ngươi nhìn ta mặc đồ này, giống Đông Hải công chúa ngươi đã nói hay không?."

Vương tiểu thư nhìn thật kỹ, thật ra thì Đông Hải công chúa là năm năm trước gặp qua một lần, đã sớm không nhớ ra được hình dạng cụ thể thế nào rồi, chẳng qua là gật đầu nói: "Rất giống, tỷ tỷ càng ngày càng đẹp." Kim tiểu thư nghe được câu này, trên mặt nụ cười càng thêm sâu, lại lôi kéo Vương tiểu thư nói chuyện một hồi mới thả nàng đi.

Đợi đến khi Vương tiểu thư đi, trời cũng tối rồi, Kim tiểu thư cũng mệt nhọc, không có hơi sức giầy vò Tiểu Viên, phục vụ Kim tiểu thư ngủ rồi, lại đem những đồ cần thêu thùa chưa làm hết mang đi tiếp tục làm. Ngày xuất giá của Kim tiểu thư càng gần, càng muốn nhờ tay nghề Tiểu Viên, đối với nàng càng ôn hòa rất nhiều.

Mười lăm tháng tám, là ngày đẹp, bầu trời trăng tròn, nhân gian đoàn viên.

Trong nhà Kim gia, khắp nơi giăng đèn kết hoa, vui sướng, hôm nay là ngày tốt Kim tiểu thư xuất giá, chỉ là động phòng làm ở viện Kim tiểu thư. Nói thế nào cũng là Kim tiểu thư xuất giá, mà không phải Vương Thắng An ở rể. Ba ngày trước, Vương Thắng An đưa một người khác trong nhà đến Kim gia, dự định hôm nay tham gia hôn lễ.

Tân nương tử thay trang phục xong xuôi rồi, huyền y huân váy, đồ trang sức trên đầu, dễ thấy nhất là trâm vàng Tiểu Viên đã thấy hôm đó, trâm cài rừ

xuống một chuỗi ngọc châu, thẳng xuống đến trước mặt phần Kim tiểu thư, mặt nàng càng có vẻ trầm tĩnh. Người đến chúc mừng ngồi đầy một phòng, từng người từng người đều nói Kim tiểu thư có phúc khí, có thể gả vào hoàng tộc.

Kim tiểu thư nghe rất đắc ý, vẫn như cũ ngồi đoan chính trầm ổn, chỉ là muốn hỏi chuyện, gọi Lục Khởi một tiếng, nhỏ giọng hỏi: "Ca ca ta đâu?" Lục Khởi thanh âm càng thêm thật nhỏ: "Đã sai Tiểu Viên đi đỡ rồi ạ." Kim tiểu thư lúc này mới thả lỏng, lần nữa bày ra dáng vẻ đoan chính.

Kim tiểu thư nhìn nửa ngày, thấy những cô gái tới chúc này, từng người một xem ra thô tục không chịu được, không có mấy người có một chút tiêu sái hào phóng của Vương tiểu thư, trong lòng có chút sầu muộn. Âm thầm oán giận phụ thân, hôn lễ này làm long trọng thì như thế nào? Tộc thúc Tư Không của Vương Thẳng An cũng không tới, chẳng qua là mấy tiểu quan tới, còn lại đều là một chút hộ nông dân mình bình thường lui tới, thật sự là...

Phía ngoài ánh mặt trời chiếu sáng, hai phụ nhân ăn mặc đoan trang hào phóng đi vào, họ là Vương tiểu thư tự mình ra mặt, đi mời tới, hai người đặc biệt giúp đỡ Kim tiểu thư hành lễ, đều không phải là người nhà bình thường, một vị họ Tạ, cùng gia tộc Tạ hoàng hậu. Một vị khác họ Chu, có phu quân họ Trần, họ Trần và Chu đều là các đại tộc, nếu không phải vì mặt mũi tộc thúc của Vương Thẳng An, thường ngày hai người bọn họ, chỉ sợ cả mặt đều không nhìn tới Kim tiểu thư. Chẳng qua là hai phụ nhân mặc dù tới, nhưng vẫn ở phòng bên cạnh ngồi chơi uống trà, cho tới giờ lành đến, người Kim gia mời những người ngồi trong phòng Kim tiểu thư đi, hai vị phụ nhân lúc này mới ra ngoài.

Thấy hai vị này ra ngoài, Kim tiểu thư vội vàng đứng dậy hành lễ, hai vị phụ nhân nói mấy câu khách khí, lúc này một người phụ nhân đỡ Kim tiểu thư dậy, người còn lại đứng ngay ngắn trước mặt nàng, trong miệng nói chút lời may mắn, mọi chuyện trước lúc động phòng cũng dặn xong rồi.

Bên ngoài lần nữa truyền báo: "Xin tân nương ra ngoài." Hai người dìu nàng ra ngoài. Ra khỏi phòng, Kim lão gia đã đứng ở trong sân, Kim tiểu thư quý gồi. Tuy nói gả ở chỗ này, chẳng qua là Kim lão gia nhìn Kim tiểu thư ăn mặc đoan chính diễm lệ, trong mắt không khỏi toát ra chút hơi nước, nửa ngày mới nói ra hai câu.

Kim tiểu thư lại lạy một lạy, lúc này mới đến tiền đường, tân lang đã đứng chờ, tân nương tiến lên, cùng tân lang chào lẫn nhau, lại lạy Kim lão gia, lúc này mới kết thúc buổi lễ.

Tân lang tân nương mới cưới bị đưa vào động phòng, được phục vụ lễ hợp cẩn, bởi vì Vương gia không có ở đây, nhiều thủ tục quy củ tất cả đều miễn đi, như vậy coi là kết thúc buổi lễ rồi.

Hôn lễ xong rồi, Vương Thẳng An cùng Kim tiểu thư, hai phụ thân mới tân hôn trôi qua thật là ân ái, Kim tiểu thư ngày trôi qua tốt lắm, trong phòng chúng nha đầu tự nhiên cũng nhẹ nhõm rất nhiều.

Chẳng qua là Vương Thẳng An nghĩ tới Kim lão gia đã từng nói, mình và Kim tiểu thư thành hôn về sau, sẽ phải do Kim đại gia chọn cái nhà đầu tốt, theo bộ dáng bây giờ như vậy, Tiểu Viên nhất định là được chọn trúng, vậy chuyện trong lòng mình không phải được đáp ứng rồi sao? Chẳng qua là tân hôn mới mấy ngày, nếu nói cưới thiếp bây giờ, truyền đi khiến cho người ta chê cười, chỉ đành phải kiềm lại rồi.

Ngày hôm đó, Trần phủ thượng lại sai người tới đưa thiệp, nói muốn Kim tiểu thư cho mượn một người. Kim tiểu thư mở ra thiệp, nhìn xong, truyền gọi người của Trần gia, cười hỏi: "Quý phủ muốn mượn, ta cũng không dám không cho, chẳng qua là nha đầu này tính tình có chút không tốt, đến quý phủ rồi, nhờ xấy ra chuyện gì, thật sự là..."

Người của Trần phủ tới cười híp mắt đáp: "Thật ra thì cũng không có chuyện gì, chẳng qua là ngày hôn lễ diễn ra, thấy chút việc thù thù, chung quanh đây không có người có thể làm được, chủ mẫu hỏi từ nơi nào mua, đã hỏi tí mỉ, lại biết là một nha đầu quý phủ làm, chủ mẫu yêu thích việc may vá, nên mới sai ta tới."

Kim tiểu thư chưa từng đối với người khác nói qua, những thứ kia may vá là ai làm, vẫn luôn nói là mình làm, ai ngờ Trần phủ lại nghe nói, là một nha hoàn làm, trong lòng có chút tức giận, chẳng qua là khiến người tới ngồi dùng trà, mình thì suy nghĩ.

Người tới đợi đã lâu, trà cũng uống qua hai chén, thấy Kim tiểu thư còn không trả lời, cũng có chút giận, cười nói: "Quý phủ chắc cũng có những việc quan trọng hơn chờ nàng làm, cái này yên tâm, phu nhân chúng ta, cũng chỉ là mượn nàng đi thêu chút đồ cưới, thuận tiện dạy những nha hoàn kia, đem những châm pháp kia dạy một hồi, cũng sẽ không ở chỗ chúng ta cả đời, Vương nương tử không chịu cho mượn hay sao?"

Kim tiểu thư nghe lời này, mặt hơi hồng hồng, nghĩ một chút Trần gia cũng là đại tộc, cho mượn cũng được, lấy lòng Trần gia không nói, ngộ nhờ người Trần gia nhìn trúng Tiểu Viên rồi, muốn nàng đi, cắt đứt ý niệm Vương Thẳng An, cũng là chuyện tốt.

Chẳng qua là nghĩ lại, nếu là Tiểu Viên tìm được chỗ tốt ở Trần gia, đem việc mình đã đối đãi nàng nói ra ngoài, đến lúc đó phải làm sao đây? Nghĩ tới đây, thật nhanh nhìn người ta một cái, xoa khăn, chẳng qua là không nói lời nào. Người Trần phủ vốn tưởng rằng tới đây, chỉ là một việc nhỏ, ai ngờ nói đi nói lại, Kim tiểu thư chẳng qua là không nói ra miệng. Người Trần phủ không hiểu tình cảnh Tiểu Viên ở Kim gia, còn tưởng là Kim tiểu thư hẹp hòi.

Nói nửa ngày, miệng mình lại khát rồi, mượn việc uống trà, quan sát Kim tiểu thư một cái, trong bụng nghĩ ngợi nói, quả nhiên tiểu thư nhà nông hộ chính là như vậy tính tình, bề ngoài học như bộ dạng tiểu thư ưu nhã, bên trong lại không có một chút hào phóng.

Chương 13

Kim tiểu thư thấy người tới sắc mặt dần dần thay đổi, suy nghĩ xong, không phải chỉ là một nha đầu thô sao, nàng từng xuất thân đại tộc, đó cũng là chuyện ngày trước, đối với cái hạ nhân, chủ nhân đánh nể hay giết, dù nói ra ngoài, cũng không sợ, rồi mới hướng người tới cười nói: "Nếu như thế, ta cũng không thể keo kiệt, Lục Khởi đi gọi nha đầu kia tới đây." Vừa kêu một tiếng Lục Khởi, trong lòng Lục Khởi vẫn còn mắng Tiểu Viên, vận số thế nào tốt như vậy, thậm chí có người của Trần phủ coi trọng, nghe Kim tiểu thư gọi nàng, vội đáp ứng một tiếng, đi kêu Tiểu Viên.

Tiểu Viên lúc này đang ngồi ở hậu viện may vá, đã là trời tháng chín, năm nay lạnh sớm, Lục Khởi cũng thay áo bông mỏng rồi, Tiểu Viên chỉ là mặc chiếc áo mỏng, làm một hồi may vá, chà chà xát xát tay, nhìn mặt trời một hồi, trong lòng nghĩ đến, ước gì lúc này có một cái hòa lò sưởi ấm.

Lục Khởi một đường hùng hục đến hậu viện, nhìn thấy Tiểu Viên, hừ nói: "Tiểu Viên, vận khí của ngươi tới, ngươi được người ta coi trọng." Tiểu Viên vội để xuống may vá, đứng lên nói: "Lục Khởi tỷ tỷ ngồi." Lục Khởi mắt cũng không giơ: "Ngươi cũng đừng làm nữa, phải thay đổi cái địa phương làm việc."

Này, Tiểu Viên không rõ, Lục Khởi nói xong hai câu này, liền quay đầu đi ở phía trước, đi vài bước, thấy Tiểu Viên sững sờ đứng ở nơi đó, chưa đi cùng, quát lên: "Còn không mau chút đuổi theo, chẳng lẽ còn muốn ta chờ ngươi đi sao?"

Tiểu Viên vội chạy hai bước, đi theo, Lục Khởi hùng hăng ngắt cánh tay nàng hai cái, lúc này mới tiếp tục đi.

Đến phòng Kim tiểu thư, Kim tiểu thư nói lại ý của Trần phủ, Tiểu Viên quay đầu nhìn người tới từ Trần phủ, rồi đi nơi này, mình cũng từng nghĩ tới nơi khác, chẳng qua là những thế gia đại tộc này, có chủ nhân tốt hay không?

Người của Trần phủ nhìn nàng mới xuất hiện, lại rất kinh ngạc, nha đầu này đáng đáp hảo cũng được, tuổi còn nhỏ cũng được, thế nào hành động cử chỉ, mơ hồ lộ ra không tầm thường, các vị tiểu thư nhà mình, trong khi hành động, cũng không được thông dong như nàng, huống chi lúc hành lễ, trên người cũng không mang sự ti tiện, đây là chuyện gì xảy ra?

Kim tiểu thư thấy nàng (người Trần gia) không nói chuyện, cười nói: "Có phải hay không, không có nhìn trúng nha đầu này của chúng ta." Người của Trần phủ lúc này mới tỉnh lại, cười nói: "Cũng không phải, chẳng qua là nhìn nha đầu này tuổi còn trẻ, có thể làm tốt việc may vá, thật sự là kinh ngạc."

Nếu là nha đầu khác được người ta khen ngợi như vậy, Kim tiểu thư cũng cảm thấy nở mặt nở mày, chẳng qua là tiểu nha đầu Tiểu Viên là tâm bệnh của Kim tiểu thư, nghe lời này, chẳng qua là cười một cái, cũng không nói chuyện.

Lại nói mấy lời khách khí, Kim tiểu thư gọi người cho Tiểu Viên thu thập xong đồ, mình lạnh lẽo dặn dò Tiểu Viên mấy câu, để cho nàng tới Trần gia thì ngàn vạn lần không được nói lung tung, lại giữ người của Trần phủ ở lại ăn cơm, người này họ Ngô, người khác gọi nàng là Ngô mụ. Ăn cơm xong liền mang theo Tiểu Viên đi, Tiểu Viên cũng không có hành lý gì nhiều, chỉ là vài món quần áo tùy thân. Trên đường trở về, Ngô mụ nhìn hành lý Tiểu Viên, cau mày hỏi: "Làm sao ngươi chỉ có những thứ đồ này?" Tiểu Viên nghe trong khẩu âm của nàng, có chút khẩu âm ở Lạc Kinh, không khỏi thấy nhớ lại tình cảnh nhà mình.

Chẳng qua là người khác đã hỏi, không đáp lại là không tốt, cười nói: "Làm nha đầu, có những thứ này là đủ rồi, nếu như lưu lạc bên ngoài kia, còn không được ăn uống." Ngô mụ nghe Tiểu Viên nói mấy câu không tầm thường, gật đầu nói: "Biết đủ là người có phúc."

Vừa nói vừa kéo tay của nàng nhìn: "Nhìn tay cô nương, nhất định là người có phúc, chẳng qua là hiện giờ có chút khó khăn." Tiểu Viên từ thành Lạc Kinh tới, một đường sống đầu đường xá chợ, những người nàng nhìn thấy, người ta ít có vẻ mặt ôn hòa, vào Kim gia, Kim tiểu thư lại có tính tình này, Tiểu Lan tuy tốt, nhưng mình lại có suy nghĩ bí mật riêng, không thể cùng nàng tâm sự hết thảy, mọi chuyện trong lòng chỉ có thể chôn ở đáy lòng.

Lúc này nghe Ngô mụ nói mấy câu an ủi, mắt không khỏi đỏ lên, suýt nữa rơi lệ, Ngô mụ nghe Tiểu Viên mặc dù cũng nói tiếng địa phương, trong lời kia lại có mơ hồ mang chút khẩu âm Lạc Kinh, cười nói: "Nghe khẩu âm của cô nương, cũng là người Lạc Kinh sao?"

Tiểu Viên đáp một tiếng, mở miệng hỏi: "Mụ mụ cũng là người Lạc Kinh hay sao?" Ngô mụ lắc đầu nói: "Ta không phải người Lạc Kinh, chẳng qua là ở Lạc Kinh chừng ba mươi năm, trong khẩu âm khó tránh khỏi lẫn chút, chỉ là ta nhìn việc thù thù của cô nương, có chút giống tài nghệ Phụng Huệ phu nhân (chắc là Huệ Hoàng hậu lúc bị phế á) trong cung năm đó, rất khó để học được, không biết cô nương là từ đâu học được?"

Tiểu Viên thấy có người biết tài nghệ của mình từ đâu mà đến, trong lòng rất kinh ngạc, cũng không dám nói ra sự thật, nhớ tới ngày đó Vương tiểu thư có hỏi qua họ của mình, lại đem lời nói này ra ngoài: "Huệ hoàng hậu Dương thị, là đường cô của ta, mẹ ta vốn là thị nữ của nàng, sau khi mẹ ta gả vào Dương gia, xin nàng dạy ta châm tuyền, lúc này mới dạy ta."

(Tiểu Viên nói dối: Huệ hoàng hậu là em chồng của mẹ nàng, tức Tiểu Viên nói Huệ hoàng hậu là cô của mình)

Ngô mụ nghe Tiểu Viên nói mình là tộc nhân Huệ hoàng hậu, lại nhìn một chút cử chỉ của nàng, gật đầu nói: "Khó trách ta nhìn ngươi không giống người khác, thì ra là xuất thân không tầm thường, chẳng qua đáng tiếc, Huệ hoàng hậu không giữ được khí tiết, không hi sinh vì nước cũng được, bây giờ còn làm hoàng hậu của kẻ thù, cô nương ngàn vạn đừng nói ra mình là tộc nhân của Huệ hoàng hậu, nên vậy đi." Vừa nói vừa thở dài.

Tiểu Viên nghe mấy câu này, như bị tát một chậu nước lạnh, thì ra là đối với mẫu hậu mình, tất cả mọi người đều đối đãi như thế này sao? Cứ như vậy, mình phải nhân cơ hội này chạy đi, tìm Thập Tứ ca ca, không biết có chạy được không, hay tất cả tính toán đều bỏ đi?

Thấy nàng không nói lời nào, Ngô mụ còn tưởng là Tiểu Viên nghe nói về đường cô của nàng như thế, chắc nàng cảm thấy nhục nhã. Thán ngắn thở dài,

Ngô mụ nói với nàng nên mở lòng hơn, quan trọng là đem tất cả chuyện tình của Trần phủ nói ra, Tiểu Viên cẩn thận nghe. Thì ra, Trần gia vốn là một đại tộc, Trần lão gia ban đầu là người của Hà Gian Vương, về sau Hà Gian Vương lên ngôi, được thăng làm Thị Trung, gia tộc càng hưng thịnh.

Gia thế của Phu nhân cũng không kém, vốn là họ Chu, trước khi lấy chồng, nổi danh là một tài nữ, sau đó một lần ra khỏi các (tiểu viện), cùng vị hôn phu phụ xướng chi thơ, biểu đạt tình cảm, nhưng có người sắp đặt, nói thơ của phu nhân hay hơn thơ của Trần lão gia, nên mọi người chỉ xưng Chu phu nhân, không gọi phu nhân bằng họ Trần gia. (đáng lẽ phải gọi là Trần phu nhân á).

Tiểu Viên nghe đến đó, mới nhớ tới trước kia ở Lạc Kinh cũng nghe qua tài danh Chu phu nhân, không khỏi cười mà nói: "Chu phu nhân cùng Tạ phu nhân nổi danh, ta cũng từng nghe qua." Ngô mụ vỗ tay nói: "Không nghĩ tới người còn nhỏ tuổi, lại có như vậy kiến thức." Vừa nói vừa tỉ mỉ nhìn nàng một chút, thờ dài nói: "Ta lại quên, người là người Dương gia, Dương gia tuy đã bị diệt sạch, nhưng cũng là một đại gia tộc."

Nói đến câu sau, lại than thở, Tiểu Viên nhớ tới cữu cữu, mắt cũng đỏ lên, Ngô mụ vỗ vỗ lưng của nàng, trấn an nói: "Cô nương chắc hẳn rất khổ sở, ta coi Kim gia kia, cũng không phải là nhà đối tốt với người làm, người lại nhẫn nhịn chịu đựng, ta sẽ cầu phu nhân, khuyên nàng thu nhận người từ Kim gia, người khoan hãy nói đến thân thế của người, sau đó lấy lòng phu nhân, hoàn cảnh của người sẽ tốt hơn chút."

Tiểu Viên nghe Ngô mụ nói mà thấy ấm lòng người, gật đầu liên tục, cẩn thận hỏi: "Hà Gian Vương đăng cơ, lại không biết thế cục hiện tại như thế nào?" Ngô mụ thờ dài: "Ta hầu hạ phu nhân, cũng nghe nàng nói qua, Tổ tướng quân muốn Bắc phạt, chính là thế cục hiện tại trong triều đình."

Ngô mụ đột nhiên dừng lại cười nói: "Những chuyện này, chúng ta cũng không nên nói, cô nương đến Trần phủ, chỉ nên chú ý việc dạy người, việc khác cũng đừng quản." Tiểu Viên vội vàng gật đầu, Ngô mụ nhìn một chút, thờ dài nói: "Nếu người không có người cô như vậy, xuất thân Dương gia, nói thế nào phu nhân nhà ta cũng sẽ trông nom."

Trong lòng Tiểu Viên càng trở lên nặng trĩu, mẫu hậu nàng? Nếu Thập tứ ca ca thật đem mẫu thân mình coi là tội nhân phản bội phu quân phản quốc, đến lúc đó liệu có nhận thức mình hay không, đó là điều nàng chưa biết, huống chi mình cùng Thập Tứ ca ca chẳng qua chỉ thấy qua vài lần. Trong lòng lúc đầu nghe Thập Tứ ca ca đăng cơ, nghĩ tới tìm cơ hội, chạy ra ngoài, tìm được quan phủ đem thân thế của mình nói rõ, bây giờ nhìn lại chuyện không đơn giản như vậy.

Vén rèm nhìn cảnh sắc bên ngoài, đập vào mi mắt chính là một con quạ hướng Bắc bay đi, cạc cạc kêu, con quạ báo tin mừng, chỉ là tin mừng của mình đang ở phương nào? Chẳng lẽ mình thật muốn đi tới phía bắc tìm mẫu hậu sao?

Từ Kiến Khang đến Trường An, đoạn đường này so với từ Lạc Kinh đến Kiến Khang khó khăn hơn, Tiểu Viên vẫn còn ở suy tư. Lúc này xe ngừng lại, Ngô mụ trước nhảy xuống xe, cười nói: "Cô nương xuống đây đi." Tiểu Viên nhảy xuống xe, đến chính là cửa sau Trần phủ, hai gã sai vặt đang đi lên hành lễ với Ngô mụ, còn cười nói: "Ngô mụ đi ra ngoài một chuyến, không biết mua cái gì cho chúng ta ăn?"

Ngô mụ đem bọc quần áo của Tiểu Viên đưa cho hấn: "Mang vào đi, tìm con gái của ta, đặt bao đồ đến trong phòng ta, ta đi trước báo tin cho phu nhân."

Một gã sai vặt đưa tay tiếp nhận bọc quần áo, đánh giá Tiểu Viên, cười nói: "Vị tỷ tỷ này nhân phẩm, bộ dáng, trái ngược với nữ nhi Ngô mụ, mụ mụ sao không nhận làm con gái nuôi vậy?" Ngô mụ một tay đưa cho hai gã sai vặt kia một túi hạt dẻ: "Mồm mép lém lỉnh, cũng chỉ biết nói mấy thứ này, còn không mau chút tránh ra."

Vừa nói liền dắt tay Tiểu Viên đi vào bên trong, từ cửa sau đi vào, là một vườn hoa, bên trong một cây hoa quế đã nở, mùi thơm hoa quế, ngào ngạt chui vào mũi, Tiểu Viên thế mới biết, mới vừa ở trên xe ngồi thấy được mùi thơm hoa quế là từ đâu mà đến, hai bên bày hoa cúc, một trận gió thổi qua, rơi xuống một cánh hoa màu vàng.

Tiểu Viên lúc này cùng Ngô mụ đã quen biết chút, không khỏi nghiêng đầu nói: "Nguyên lai đây chính là gió thổi hoa cúc đất đầy vàng, ngày đó ở trong sách thấy được, còn tưởng là thi nhân nói bậy." Ngô mụ lắc đầu hơi biết mấy cái chữ, lại không biết lai lịch cái này, chẳng qua là qua loa cười nói: "Trong nhà, hoa cúc này cũng rất lạ, đều là chưa đến lúc tàn đã bị thổi xuống rồi."

Tiểu Viên thấy mình nhất thời lờ lờ, chẳng qua là cười cười không nói lời nào, một đường trầm mặc đi qua lầu các, chuyển tới trong sân một tiểu viện, Tiểu Viên nhìn kỹ, thấy trên đường người làm đối với Ngô mụ rất cung kính, nghĩ đến Ngô mụ cũng là người được Trần gia trọng dụng.

Ngô mụ đến bên trong sân, giơ lên ngón tay, ý bảo Tiểu Viên chờ có lên tiếng, nha đầu giữ cửa thấy các nàng tới, cười nói: "Ngô mụ trở lại." Lúc nói chuyện, còn thuận tay vén rèm.

Ngô mụ bảo Tiểu Viên đứng ở dưới bậc, mình liền tiến vào, nha đầu canh giữ cửa tò mò nhìn Tiểu Viên, cái ánh mắt đó, tựa như sắp soi đánh giá Tiểu Viên, Tiểu Viên chẳng qua là cúi đầu thật thấp.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Lúc này rèm cửa được nhắc lên, một nha đầu xinh đẹp, mười bảy mười tám tuổi đi ra ngoài, thấy Tiểu Viên bị nhìn đến xấu hổ, chẳng qua là cúi đầu, nhìn hai nha đầu kia một cái: "Càng ngày càng không có quy củ, sao lại cứ nhìn người ta chằm chằm, khó trách người ta bị nhìn ngượng ngùng."

Hai nha đầu kia chẳng qua là hi hi cười: "Hong Nhạn tỷ tỷ, vị cô nương này có dung mạo, nhưng là xinh đẹp chưa từng thấy qua, chúng ta không có kiến thức, nên chỉ thấy tò mò thôi." Tiểu Viên nghe đang nói về mình, ngẩng đầu lên, lại gặp trùng ánh mắt đang nhìn nàng của Hồng Nhạn., Hồng Nhạn nhìn thấy dung mạo Tiểu Viên, trong lòng cũng kinh ngạc, nghe nói nữ nhi Lạc Kinh, so nữ nhi Giang Đông, đều trắng kiện hơn chút, thế nào cái cô nương này nhìn rất yếu nhược mảnh mai, mềm mại yêu kiều, rất có bộ dáng nữ nhi Giang Đông.

Tiểu Viên thấy nha đầu này quan sát nàng, không khỏi đỏ bừng cả mặt, lại càng cúi đầu thấp xuống. Nha đầu nghĩ thầm, mỹ nhân mình đã nhìn nhiều, thế nào hôm nay mình liền luống cuống thất lễ, tiến lên cười híp mắt nói: "Là Tiểu Viên muội muội phải không, phu nhân bảo người đi vào." Tiểu Viên nhẹ nhàng cho nàng thi lễ, Hồng Nhạn càng thêm kinh ngạc. Một nông hộ nhỏ nhỏ sao lại dạy được nha đầu lễ phép như vậy, cấp bậc lễ nghĩa lại rất chu toàn, chẳng qua không nói ra lời, đẩy rèm ra, đưa Tiểu Viên đi vào.

Tiểu Viên vào trong phòng, một luồng hơi ấm kèm theo mùi thơm bay tới đây, nhưng không có lò lửa, nhìn thăm dưới sàn nhà, nhưng không thấy đầu thăm, bên kia vách tường lúc này vẫn đang rủ rèm che, hương vị kia cũng là từ sau rèm bay ra, nhìn mờ mờ không kịp thấy rõ trong phòng bày biện, chỉ cảm thấy đoan chính hào phóng.

Một mỹ phụ trung niên nghiêng người dựa vào trên bàn nhỏ, một cái tay đặt ở dưới trán, trong tay kia cầm một chuỗi hạt châu răng ngà, chuyển động hạt châu, trên người là trang phục ở nhà, đang nhìn Tiểu Viên, trên môi vẫn còn âm nhuận cười, Ngô mục đứng ở một bên, đang cùng nàng nói gì đó, xem ra đây chính là Chu phu nhân rồi.

Tiểu Viên ngày trước, thấy mẫu hậu từng khen ngợi Chu phu nhân không dứt, trong lòng có chút lo lắng hồi hộp. Lúc này nha hoàn mang Tiểu Viên tiến vào, thi lễ nói: "Phu nhân, Tiểu Viên tới." Phu nhân nhẹ nhàng gật đầu một cái, Hồng Nhạn đứng ở một bên, Tiểu Viên vội vàng tiến lên cho phu nhân hành lễ, phu nhân mắt nhìn Tiểu Viên, thăm nghĩ Ngô mục nói quả nhiên không sai, cười gật đầu nói: "Nữ nhi của ta, nuông chiều quen rồi, làm việc thêu thùa không tốt, mong người chỉ bảo, tốn nhiều tâm tư cho nó."

Theo tay Chu phu nhân chỉ, Tiểu Viên mới nhìn thấy bên dưới có một vị tiểu thư đang ngồi, dáng vẻ đoan trang hào phóng, ăn mặc so Chu phu nhân hơi hoa lệ chút, so với Kim tiểu thư đồ trang sức ít hơn nhiều, bên môi cũng dần theo cười, đang nhìn Tiểu Viên. Xem ra chính là Trần tiểu thư rồi.

Tiểu Viên vội quỳ xuống nói: "Nô tỳ được phu nhân trọng dụng, nô tỳ sẽ gắng hết sức mình." Chu phu nhân thấy Tiểu Viên quả nhiên biết lễ độ, gật đầu một cái, đối với Trần tiểu thư bên cạnh cười nói: "Đây là ta cố ý mời người dạy thêu thùa cho người, cần phải đối với người ta lễ độ đó."

Trần tiểu thư nghe xong, cười đi tới bên cạnh Chu phu nhân, nửa tựa vào trên người Chu phu nhân: "Mẫu thân, nữ nhi lúc nào không có lễ phép?" Chu phu nhân giả vờ tức giận vỗ nàng hai cái: "Nếu không phải người may vá không tốt, ta không dám gả người đi ra ngoài, cần gì phải mời người tới dạy." Trần tiểu thư nghe lời này, ở trên người Chu phu nhân chọc nhẹ hai cái.

Ngô mục cùng những nha đầu khác, thấy nhiều thành quen, chẳng qua là ở bên cạnh cười theo, Tiểu Viên nhìn thấy tình cảm mẹ con các nàng, hết sức hòa hợp, lại gọi lên hồi ức, chẳng qua là không dám nói ra, cúi đầu mà thôi.

Trần tiểu thư làm nũng, Chu phu nhân đối với Ngô mục nói: "Các người đi đường cũng mệt nhọc." Nghĩ ngợi một cái: "Ngô mục, nha đầu này là người mời trở về, sẽ theo người nghỉ ngơi." Ngô mục đáp dạ, đối với Chu phu nhân nói: "Lão nô sẽ mang nàng đi xuống."

Chu phu nhân gật đầu một cái, Ngô mục lại thi lễ, mang theo Tiểu Viên đi xuống.

Chỗ ở Ngô mục, cũng là một cái tiểu viện nhỏ, một cái sân nhỏ, cũng có mấy gian phòng ốc, dọn dẹp cực kỳ sạch sẽ, trong sân có một cô nương, đang ngồi may vá, nhìn thấy Ngô mục đi đến, vội để xuống may vá, kêu một tiếng mục mục, Ngô mục sờ mặt của nàng một cái, hỏi mấy câu, nói với nàng: "Đây là Tiểu Viên tỷ tỷ, tới chỗ chúng ta ở tạm mấy ngày, liền ở cùng phòng với người, người không có được khi dễ nàng đâu đấy."

Vừa nói vừa đối với Tiểu Viên nói: "Đây là nữ nhi của ta, gọi Trâm Nhi, phu nhân khai ân, không bắt nàng đi phục vụ chủ tử, chẳng qua là ở nhà thêu thùa đợi gả đi, nhỏ hơn người một tuổi." Trâm Nhi nghe câu 'đợi gả' kia, hai gò má hồng lên tựa như thoa phấn, chẳng qua là lời kéo cánh tay Ngô mục nũng nịu.

Ngô mục néo nhẹ mặt nàng: "Sang năm sẽ phải xuất giá rồi, còn làm nũng đáng yêu như vậy." Đẩy nhẹ Trâm Nhi: "Đi tìm mấy tấm chăn cho tỷ tỷ của người, gần đây trời lạnh, chăn dày một chút."

Trâm Nhi đáp ứng đi, Ngô mục lúc này mới mang Tiểu Viên vào phòng, bảo Tiểu Viên ngồi, lại đưa trà cho nàng uống, còn lấy ra điểm tâm, sắp xếp xong xuôi, lúc này mới ngồi xuống cười nói: "Ở nơi này so ở Kim tiểu thư bên kia tốt hơn nhiều, ta vốn là muốn cho người tới đây ở, còn sợ phu nhân có sắp xếp khác, hiện tại ta được thỏa mãn tâm nguyện."

Tiểu Viên nhận lấy trà, trong nhà này mặc dù không ấm áp như phòng Chu phu nhân, nhưng có đốt chậu than nhỏ, lại uống trà nóng, trên người lập tức ấm áp nhiều, thấy Ngô mục nói như vậy, vội vàng đứng dậy cảm tạ, Ngô mục ngăn nàng, thờ dài nói: "Nếu không phải gặp đại nạn, người cũng là thế gia đại tộc, làm sao lại trở thành hạ nhân như chúng ta, lại thật sự gặp khó khăn, chỉ vì người cô kia của người."

Tiểu Viên nghe lời này, nhớ tới ngày Lạc Kinh bị chiếm đóng, hoàn cảnh chính mình, nhân tình ấm lạnh, không khỏi hồng hồng đôi mắt, nhớ tới mình mới đến Trần gia, không thể để bị khinh rẻ, cố gắng kiềm chế nước mắt.

Ngô mục nói mấy câu, Trâm Nhi từ bên ngoài nhảy chân sáo đi vào: "Nương, tỷ tỷ giường cũng trải tốt rồi." Ngô mục đứng dậy muốn dẫn Tiểu Viên đi ra ngoài, thấy điếm tâm trên bàn động cũng không động, mặt trầm xuống: "Đoạn đường này xa đi cũng mệt mỏi, nghỉ đến người cũng đói bụng, phòng bếp đã tắt lửa, không muốn phiền họ nhóm lửa nữa, còn không ăn điếm tâm đi, không thì sẽ đói lắm đấy."

Tiểu Viên thấy Ngô mục mặc dù mới quen, đối với nàng lại hết sức chu đáo, vội thấp giọng thưa phải, đem điếm tâm ăn, vội vàng chút, thiếu chút nữa nghẹn, Ngô mục khẽ vỗ vai nàng, chẳng qua là thờ dài không nói lời nào, thấy nàng ăn xong mới mang nàng đi ngủ.

Đêm đã khuya, Trâm Nhi đã ngủ say, Tiểu Viên làm thế nào cũng không ngủ được, không phải giường quá cứng, chăn quá mỏng, Ngô mục cho nàng ngủ ở cái giường cũng là mềm, chăn cũng là dày, so Kim gia tốt hơn nhiều, có chuyện trong lòng, Trần lão gia là Thị Trung, tất nhiên có thể thường nhìn thấy Thập Tứ ca ca, không đúng, bây giờ đã không phải Thập Tứ ca ca rồi, mà là hoàng đế, cũng không biết Thập Tứ ca ca còn nhớ rõ mình sao?

Đến lúc đó nếu hần không nhớ ra được mình, sau khi thành bị phá, mình lưu vong trên đường, cái gì ẩn chứng xác minh thân phận đều không có, giả mạo công chúa, đây là tội lớn? Đến lúc đó mất mạng là chuyện nhỏ, thân phận không sáng tỏ, mới là đại sự. Trần trực cả đêm, trời còn chưa sáng, hai mắt ửng đỏ xuống giường, Trâm Nhi vẫn ở trên giường o o ngủ. Tiểu Viên mặc quần áo tử tế, nhanh chóng mà không tiếng động, nhìn dáng vẻ khi ngủ thành thoi không lo lắng của Trâm Nhi, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, thay nàng đắp lại chăn bị nàng đẩy một chút xuống giường, Trâm Nhi lều bàu một tiếng, quay người ngủ say.

Đóng cửa, sương mù còn chưa tan đi, hôm nay nhất định là ngày tốt, Tiểu Viên chà xát hai tay, đến phòng bếp, nhóm bếp đun nước.

Vừa đem nước đổ vào nồi, Ngô mục đang khoác y phục, ngáp dài đi vào, thấy Tiểu Viên nấu nước nóng rồi, cười nói: "Ta còn cho là nha đầu lười Trâm Nhi kia hôm nay lại chịu khó như vậy, nguyên lai là người, người không phải là tú nương của Kim gia sao? Sao phải làm những việc này?" Ánh sáng bếp lửa chiếu lên mặt của Tiểu Viên, hồng hồng một mảnh. Tiểu Viên lại thả thêm củi đi vào, cười nói: "Thật ra ta là nha đầu làm việc nặng, việc thêu thùa chẳng qua là nhân tiện làm."

Nghe Tiểu Viên nói vậy, Ngô mục luôn miệng thở dài: "Thật là một nông hộ nghèo, chà đạp một nha đầu như thế, người vừa phải làm việc thêu thùa, lại bắt người đi làm cả việc nặng, thật đúng là..." Ngô mục còn đang mắng Kim gia trong suy nghĩ, lại cảm thấy không tốt, liền ngừng nói, đối với Tiểu Viên nói: "Người tốt nhất là đến dạy tiểu thư, chờ ta cầu xin phu nhân, đem người trở thành người Trần gia, chờ thêm một hai năm, nói ra thân thế của người, thật tốt gả cho người ta, phụ mẫu đã mất của người, cũng được an ủi."

Tiểu Viên trịnh trọng gật đầu, tự mình rửa mặt chải đầu, hôm qua phu nhân đã lên tiếng, Ngô mục dẫn Tiểu Viên đến thẳng khuê phòng Trần tiểu thư. Đến nơi, Trần tiểu thư mới vừa rửa mặt xong, chuẩn bị đi gặp Chu phu nhân, thấy các nàng tới, một nha đầu của Trần tiểu thư tên là Hường Lan cười nói: "Ngô mục, sớm như vậy đã tới."

Trần tiểu thư đối diện gương, nhìn trên mặt xem còn chỗ nào không ổn, quay đầu lại ánh mắt nhìn Hường Lan, cười nói: "Nha đầu nhà người, có phải hay không Ngô mục không cho người ngủ nướng, người liền không cam tâm?" Hường Lan thuận tay phủ thêm một cái áo khoác cho Trần tiểu thư: "Tiểu thư của ta, ta nào dám ngủ nướng, ta không muốn chịu phạt đâu."

Nha hoàn nâng gương nhìn họ nói đùa: "Haiz, mỗi một người đều ầm ĩ cười to như vậy, để cho người ta nghe thấy, nói chúng ta là không có quy củ đó." Hường Lan cũng không sợ nàng, cười nói: "Mộ Cúc, người lúc nào cũng quy củ này quy củ kia, thế ban đêm hôm qua, là ai nói chuyện cười khiến tiểu thư cười."

Trần tiểu thư chẳng qua là hé miệng cười, Ngô mục thừa dịp họ nói chuyện, đem Tiểu Viên giao cho Trần tiểu thư, mình liền đi làm việc của mình. Tiểu Viên thấy chủ tớ các nàng, hết sức hòa thuận, hai đại nha hoàn Hường Lan Mộ Cúc không giống Lục Khởi mắt cao đến đỉnh đầu, tâm nhẹ nhõm hơn phân nửa.

Trần tiểu thư chăm chút thoả đáng rồi, đứng dậy dẫn theo Hường Lan đi ra ngoài, kêu lên Mộ Cúc: "Đây là người mẫu thân ta mời tới dạy ta việc thêu thùa tú nương, người thay ta chăm sóc nàng nhé." Mộ Cúc đáp dạ, Trần tiểu thư lúc này mới đi ra ngoài.

Mộ Cúc bảo Tiểu Viên ngồi xuống, gọi một nha đầu rót trà uống, chính mình đã mở cái rượu, ôm ra mấy bao đồ, đối với Tiểu Viên cười nói: "Tiểu thư nhà ta, tuy là một tài nữ, chẳng qua là việc kim chỉ thêu thùa, thật sự có chút thiếu hụt, phu nhân nhà thông gia, lại là người khá kĩ tính, trong nhà có rất nhiều tú nương làm, đều không vừa mắt bà ấy, đúng hôm đó ở Kim gia nhìn thấy mấy đồ thêu, luôn miệng khen đẹp, lúc này mới mời người tới." Nói xong cười nói: "Ta cùng Hường Lan, cũng là muốn bồi tiểu thư xuất giá, nên cũng muốn cùng tiểu thư đi theo học người." Vừa nói vừa tiến tới thì lễ với Tiểu Viên.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Tiểu Viên uống trà, thấy Mộ Cúc đối với mình thì lễ, vội vàng đứng dậy cười nói: "Chút tài mọn, cũng không có giá trị gì, sao có thể nhận thi lễ lớn như

vậy được." Mộ Cúc thấy Tiểu Viên hết sức khiêm tốn lễ độ, trong lòng cũng cảm thấy kỳ quái, sao Kim gia kia chỉ là tiểu nông hộ, có một cô gái thủ nghệ tuyệt vời như thế không nói, đối đãi người còn hết sức lễ độ, thật sự kỳ lạ.

Phu nhân sau khi tham dự hôn lễ trở về, chỉ nói Kim tiểu thư kia cũng có đáng điệu, cử chỉ tri lễ, một câu nói khác cũng không có, nhìn theo hành động cử chỉ của nha đầu trước mắt này, đáng về hào phóng, tiểu thư nhà mình cũng không bì kịp, nghĩ tới đây, không khỏi ngơ ngác nhìn Tiểu Viên, chẳng qua là không nói lời nào.

Tiểu Viên đem đồng đồ Mộ Cúc ôm ra, tỉ mỉ xem xét, đang muốn nói chuyện với nàng, thấy Mộ Cúc chỉ nhìn mình, tò mò hỏi: "Sao vậy, trên mặt ta có vết bẩn sao?"

Mộ Cúc đang háng một tiếng, cười nói: "Chỉ là không biết bao giờ, mới có được tài nghệ như cô nương đây." Tiểu Viên phát qua những vãi vóc kia, những thứ đồ này, đều là thượng hạng, xem ra phu nhân đối với Trần tiểu thư là thật sự thương yêu, nghe Mộ Cúc khen mình, mắt khép hờ: "Ta chỉ là biết cái mà mọi người đều biết, nhưng tiểu thư hiểu biết chữ nghĩa, ta cảm thấy không bằng."

Mộ Cúc nghe mấy câu này, không khỏi bắt đầu khen tiểu thư nhà mình, chỉ hận không thể đem tiểu thư nhà mình so sánh với thần tiên, dưới đất không ai sánh bằng, bên ngoài truyền đến thanh âm Trần tiểu thư: "Nha đầu nhà người khá lắm, ở chỗ này mèo khen mèo dài đuôi, muốn truyền tới trong tai người ngoài, bị xem là không biết tự trọng khiêm nhường đây."

Hướng Lan vén rèm lên, Trần tiểu thư đi vào, vừa đi vừa tự mình cởi áo choàng ra, Hướng Lan vội xông về phía trước một bước: "Tiểu thư, thấy ấm áp đã, rồi hãy cởi ra." Tiểu thư mặc kệ nàng, chẳng qua là vẫn cởi nói: "Đi đường một vòng lớn như vậy, rất nóng, sao ta có thể vẫn mặc cái này." Mộ Cúc vội rút ly trà nóng tới đây.

Trần tiểu thư nhận lấy, mắt nhìn mặt Tiểu Viên, cười nói: "Đêm qua muộn rồi, cũng không ngủ kỹ, chỉ thấy là cô nương đáng đáp rất xinh đẹp, ai ngờ hôm nay tỉ mỉ nhìn, cùng người làm trong nhà không quá giống nhau." Vừa nói vừa nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cười nói: "Nhìn hành động cử chỉ, có chút giống Lan Lăng công chúa đấy."

Lan Lăng công chúa? Mình nhớ là không có tỷ muội nào nhận phong hào này? Thấy Tiểu Viên cau mày, Hướng Lan cười: "Lan Lăng công chúa là muội muội bệ hạ, xuất thân cao quý, tiểu thư ta cũng thế." Câu nói kế tiếp có chứa chút oán trách.

Tiểu Viên nghe lời này, nghĩ đến chính là em gái ruột của Thập Tứ ca ca, hiện thời Thập Tứ ca ca đã lên ngôi vị hoàng đế, nàng kia được phong làm công chúa cũng phải thôi, chẳng qua lời này không thể nói ra, thấp đầu, chỉ dùng việc thêu thùa may vá để che dấu.

Trần tiểu thư nói ra lời này, mình cảm thấy có chút không đúng, thấy Tiểu Viên còn đứng, bảo nàng ngồi xuống: "Người đến là để làm việc thêu thùa, không phải tới phục vụ ta, đứng làm cái gì." Tiểu Viên cũng không từ chối, ngồi xuống, việc may vá trong tay cũng không dừng lại.

Trần tiểu thư nhìn một hồi, thấy Tiểu Viên chăm tuyền như thoi đưa, chỉ trong chốc lát, ánh mắt uyên ương đã thêu hảo, ánh mắt kia sống động lung linh, chỉ sợ sẽ từ trên vãi nhảy xuống, không khỏi thở dài nói: "Tiểu Viên, người sao lại khéo léo như vậy, ta lấy bút vẽ hình, nhìn chăm tuyền này của người, liền không sánh bằng người thêu."

Tay Tiểu Viên may vá vẫn như cũ không ngừng, cười nói: "Ta đây cũng chỉ là một chút tài nghệ, sao lại khéo tay hơn tiểu thư được, người cái gì cũng biết." Trần tiểu thư thấy Tiểu Viên lúc nói chuyện, một ty tuyền (sợi chỉ, sợi tơ) trong nháy mắt liền bị chia nhỏ thành mười hai sợi tơ bằng nhau, miệng kinh hãi cũng không khép lại được, nửa ngày mới nói: "Ta thường ngày đọc sách, nói phi từ Ngụy Văn Đế ngày trước, có thể ở bên trong màn, không cần ánh đèn, có thể chia hoàn các sợi tơ, còn tưởng là nói bậy, ai ngờ hôm nay gặp người, động tác nhanh chóng như thế, nghĩ đến nói về nàng ấy cũng không sai."

Tay Tiểu Viên chăm tuyền có chút ngưng lại, còn tưởng là mình đang ở Kim gia, đem kim lấy xuống, ở trên da đầu mài mài, thấy kim trơn rồi, thừa dịp ngừng đầu cười nói: "Người ấy được gọi là châm thân, nô tỳ chỉ là biết chút may vá, sao dám cùng nàng đánh đồng?"

Mộ Cúc thấy Tiểu Viên đem kim lên đầu mài mài, vội đưa cây kim mới cho nàng, Tiểu Viên nhận lấy, tiếp tục làm việc may vá. Trần tiểu thư nâng má nhìn hồi lâu, Hướng Lan lúc này đem một vật đưa cho Trần tiểu thư: "Tiểu thư của ta, Tiểu Viên cô nương là tới dạy người thêu thùa may vá, sao người lại chỉ lo nói chuyện, chẳng lẽ còn không muốn học sao?"

Tiểu Viên thấy Trần tiểu thư mặc dù nhận lấy đồ thêu thùa, nhưng ngay cả kim cũng không luôn chỉ vào được, khó lắm mới luôn được chỉ vào, nhất châm đi xuống liền sai lệch, vội lấy tới, dạy nàng làm sao làm, Trần tiểu thư học hồi lâu, chán nản nói: "Ta chỉ hay xem sách, chuyện trên đời chưa chắc có chuyện ta không biết, thế nào công phu châm tuyền này học lại khó khăn như vậy?"

Tiểu Viên đang muốn nói chuyện, bên ngoài truyền đến thanh âm nam tử: "Muội muội, sao lại ngồi ở đây cảm khái gì vậy?" Trần tiểu thư nghe thanh âm này, mắt lập tức sáng lên, ngồi thẳng lên: "Tam ca ca trở về sao?"

Một nam tử vén rèm lên, bước nhanh đi tới, lúc hắn đi vào, Tiểu Viên đang chuyên tâm thêu thùa may vá, nghe Trần tiểu thư lời này so bình thường tăng thêm vui sướng, không khỏi ngừng đầu lên, lại gặp gỡ ánh mắt một nam tử. Nam nhân này rất đẹp mắt, mày kiếm mắt sáng, mặc một bộ trường sam màu lam nhạt, trên eo đeo ngọc đá, mang theo chỉ một cái túi hương, túi thơm kia nhìn có chút quen mắt.

Tiểu Viên vẫn còn đang suy nghĩ thời điểm, Trần tiểu thư đã lôi kéo tay của hắn làm nũng: "Tam ca ca, người đi ra ngoài một chuyến, có mua cho ta vật gì tốt không vậy?"

Người tới sùng ái cười cười: "Người a, chỉ muốn đồ tốt của ca ca, sang năm sẽ phải xuất giá rồi, còn tính trẻ con như vậy." Trần tiểu thư hì hì cười một tiếng: "Này ở nhà, còn quy củ như vậy làm gì, người nghĩ xem, chờ ta gả đi rồi, người có muốn để cho ta làm nũng, cũng không được."

Nam tử nghe lời nói của Trần tiểu thư, ha ha cười ra tiếng, ánh mắt lại tùy ý liếc nhìn một nơi khác, Trần tiểu thư thấy, vội đối với nam tử kia nói: "Ca ca, đây là người dạy thêu thùa mẫu thân tìm cho ta, nàng có công phu châm tuyền tuyệt diệu nha." Nói xong đối với hán hất cảm lên: "Ngươi còn nói túi thom này của ngươi, trên đời không có ai có thể làm tốt hơn, Tiểu Viên có thể làm tốt hơn nhiều."

Nam tử nghe lời này, tay không tự giác chạm vào túi thom bên hông, trong mắt thoáng qua vẻ cô đơn, ngay sau đó lại cười, đối với Trần tiểu thư: "Ngày khác ngươi làm cho ta một chiếc, ta liền phục ngươi." Lúc này Hường Lan dâng trà lên, thấy Tiểu Viên đứng ngốc ở đó, không biết hành lễ thế nào, tiến lên đem mâm trà để xuống, thì lễ nói: "Tam gia uống trà."

Đối với Tiểu Viên nói: "Tiểu Viên, đây là Tam gia." Tiểu Viên vội vàng hành lễ: "Nô tỳ gặp qua Trần Tam gia." Trần tiểu thư vỗ vỗ cái trán: "Tiểu Viên, đây là đang trong phòng ta, không cần thi lễ phức tạp, chỉ cần gọi một tiếng Tam gia là tốt rồi." Ai dám chỉ gọi một tiếng Tam gia chứ. Trên mặt Trần Tam gia có nét cười, hết sức ôn hòa, chẳng qua là loại này ôn hòa, lại làm cho người ta không dám thân cận, nghe được lời này của Trần tiểu thư, cười nói: "Tú nương, ngươi theo muội muội ta là tốt rồi, nàng từ trước không thường giữ quy củ, chẳng qua là ra khỏi cửa phòng này, lại không thể làm càn như vậy."

Tiểu Viên nghe mấy câu nói phía sau, mơ hồ có ý cảnh cáo, vội đáp vâng, Trần Ngang nói chuyện nhiều, liền đối với Trần tiểu thư nói: "Mau tới nhìn một chút ta mua cho ngươi cái gì." Trần tiểu thư còn có chút tính tình trẻ con, hưng phấn gật đầu liên tục, đi theo hán đi.

Mộ Cúc chờ bọn hán đi, mới ngồi xuống nói: "Tam gia và tiểu thư cùng một mẹ, ngày thường rất tốt với nhau." Rồi nói chuyện tình của Trần Ngang. Mộ Cúc chỉ cho là nói chuyện phiếm, Tiểu Viên lại lắng nghe rất chăm chú, thì ra là Trần Ngang cũng là con vợ cả, hiện thời lại được Thánh thượng coi trọng, lúc nào cũng bồn ba bên ngoài.

Nghe thấy hán được Thánh thượng coi trọng, lòng Tiểu Viên bùm bùm nhảy rất nhanh, lại không biết hán có thể giúp mình hay không, để cho mình đi gặp Thập Tử ca ca.

Tiểu Viên trầm nghĩ, Mộ Cúc nói một hồi, miệng khô rồi, uống hai hớp trà, đột nhiên hỏi: "Tiểu Viên, thế nào uyên ương này, lại không dùng tơ hồng?" Tiểu Viên vội nhìn xuống, mình lại dùng tơ màu xanh biếc thêu thân thể uyên ương, chất vải này vô cùng nhẵn mềm, nếu gỡ ra chỉ đã thêu, càng không dễ nhìn.

Nghĩ ngợi một hồi, Tiểu Viên đổi chỉ, đối với Mộ Cúc cười nói: "Uyên ương này màu xanh biếc, thân thể sẽ nhìn đẹp hơn." Vừa nói liền thêu tiếp, Mộ Cúc có chút nghi ngờ, chỉ là thấy Tiểu Viên nói nghiêm chỉnh, cũng chỉ cười cười, thật may là Tiểu Viên thêu tơ xanh biếc không nhiều lắm, nàng lại dùng tơ hồng thêu, đã đem màu xanh biếc bên kia trộn lẫn một đoạn, cũng nhìn không ra khác thường.

Đến Trần gia mấy ngày, ban ngày Tiểu Viên ở trong khuê phòng trần tiểu thư, buổi chiều trở về chỗ Ngô mụ. Trần gia trong ngoài rõ ràng, Tiểu Viên lại không phải ra cửa, lại càng không nhìn thấy Trần Ngang, trong lòng gấp gáp, nhưng cũng không dám nói ra, an tâm làm công việc mà thôi.

Trần tiểu thư đối với nàng rất tốt, bọn Hường Lan cũng không khi dễ người, buổi chiều Ngô mụ thường cùng nàng nói chuyện nhà, Tiểu Viên thấy Trâm Nhi sang năm sẽ xuất giá, rảnh rỗi dạy cho Trâm Nhi vài thủ pháp châm tuyền. Trâm Nhi rất thông minh, chỉ cần dạy mấy lần, liền làm rất tốt, Ngô mụ thấy nữ nhi may vá so ban đầu tiến tiến nhiều, càng là đối với Tiểu Viên hảo.

Bất giác đã qua hai tháng, Tiểu Viên mặc dù không thấy Trần Ngang, nhưng cũng nghĩ tới, ở chỗ này càng lâu, cơ hội nhìn thấy vẫn có, thì càng thêm an tâm, trừ làm việc thêu thùa vài đồ, cũng dạy Hường Lan Mộ Cúc may vá. Trần tiểu thư tuy không nói ra, nàng đối với thêu thùa, thật sự là không có hứng thú, mới vừa cầm kim lên, liền bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Tiểu Viên cũng có chút nghi ngờ, thời gian dài, tự nhiên biết nguyên do, thì ra là Chu phu nhân thấy Trần tiểu thư lúc nhỏ, chỉ thích đi học viết chữ, làm thơ vẽ tranh, giống mình mười phần. Chu phu nhân tuy có hai đứa con trai, nhi tử không thể thân cận bằng nữ nhi được, khó tránh khỏi phóng túng chiều chuộng, hận không thể đem tất cả truyền thụ cho nàng, Trần tiểu thư cũng không có phụ kỳ vọng của Chu phu nhân, đến mười lăm tuổi, tài danh vang dội, hôn sự đã định tốt lắm, đều là ngang hàng đại tộc, nữ hài đã đính hôn, theo quy củ Giang Đông, cũng muốn tự tay mình chuẩn bị chút việc thêu thùa, làm bộ quần áo cho phu quân tương lai.

Đến thời điểm này, Chu phu nhân mới phát hiện nữ nhi này, mọi thứ đều tốt, chính là nàng lại không biết thêu thùa may vá, là khuyết điểm của Chu phu nhân, ngày đó Trần phủ không có xoi mói bắt bẻ chuyện đó, Chu phu nhân xuất giá cho phu quân, việc thêu thùa đều là nha hoàn thay mặt làm. Chu phu nhân cũng liền nghĩ, thân gia (thông gia) nơi đó, cũng sẽ không bắt bẻ chuyện này.

Ai ngờ thân gia phu nhân lại nói, nữ nhi nhà này, tốt thì tất nhiên tốt, chẳng qua là nữ nhi nhà này quần áo cũng sẽ không làm, nói ra sẽ thành chuyện cười, nhất định Trần tiểu thư phải tự mình làm, nha hoàn không thể thay mặt làm.

Chu phu nhân nghe lời này, mặc dù cảm thấy thân gia phu nhân quản quá nhiều, nhưng cũng không dám thất lễ, vì nữ nhi ngày sau gả vào nhà chồng suy nghĩ, cần phải tìm người dạy nữ nhi may vá. Dầu gì bộ quần áo cho cô gia phải do Trần tiểu thư làm mới phải, về phần sau khi gả đi vào, khi đó người làm thêu thùa cũng nhiều, nên cũng không quản.

Thân gia là từ phía Nam mà đến, yêu thích châm tuyền Lạc Kinh, tay nghề ở Giang Đông lại không tốt, chuyện này rất cấp bách, đi đâu tìm tú nương Lạc Kinh có châm tuyền tuyệt diệu đây, hay là đi Kim gia, Chu phu nhân ngày đó tỉ mỉ để ý, lại hỏi qua Ngô mụ, biết đây là do người Lạc Kinh thêu thùa, còn sợ không ổn, lại cho người đi nghe ngóng, thật ra là một nữ tử tới từ Lạc Kinh, Chu phu nhân lúc này mới nhẹ nhõm, tới Kim gia xin mượn Tiểu Viên.

Chương 16: Hồn loạn

Tiểu Viên biết nguyên do, Trần tiểu thư đối với mình cũng rất tốt, tự nhiên cũng cố gắng dạy nàng, chẳng qua là ở mặt này Trần tiểu thư xác thực không có năng khiếu, mắt vô số hơi sức, làm xong một đôi giày có thể nhìn được, hai cái tay Trần tiểu thư, cũng đâm thành lỗ thủng rồi, không bằng hai nha hoàn kia.

Chu phu nhân ngày hôm đó tới nghiệm nhìn, cầm giày Trần tiểu thư làm, Trần tiểu thư còn mở to đôi mắt chờ Chu phu nhân tán dương nàng, Chu phu nhân nhìn nửa ngày, để xuống thờ dài nói: "Cũng làm khó người, có thể làm được."

Nghe câu này nửa là tán dương nửa là phê bình, mặt Trần tiểu thư chỉ là đỏ lên, liền lùi kéo tay Chu phu nhân ra, còn đem tay mình để vào trước mặt Chu phu nhân: "Mẫu thân người xem, tay hài nhi cũng đâm thành tổ ong rồi."

Chu phu nhân nhìn một chút tay của nữ nhi, điểm trên trán nàng, lắc đầu mà thờ dài: "Người a, cứ như vậy ta thế nào yên tâm gả người đi ra ngoài." Trần tiểu thư hi hi cười một tiếng, nghiêng đầu nói: "Mẫu thân, ngày đó bà ngoại để mẫu thân xuất giá, có nói như vậy sao?"

Chu phu nhân thấy nữ nhi lại trêu ghẹo mình, liếc nàng một cái, đang muốn nói chuyện, Hường Lan đi vào, trước thi lễ mới nói: "Tiểu thư, biểu tiểu thư tới." Chu phu nhân đang vuốt ve đầu nữ nhi đã tựa cả vào trong lòng mình, nghe thấy, vội ngồi thẳng nói: "Mời nàng đi vào."

Lời vừa mới nói xong, liền nghe đến tiếng cười một cô gái tuổi còn trẻ: "Cô, hồi lâu không thấy, không biết thân thể cô có khỏe không?"

Mới vừa nhìn mẹ con Chu phu nhân chơi đùa, không khỏi nhớ tới ngày còn ở Lạc Kinh, bên trong Chiêu Dương cung, Tiểu Viên cũng đã từng hạnh phúc như vậy bên mẫu hậu, lệ trong mắt thiếu chút nữa rơi xuống, thật may là mình đang ở sau tấm bình phong thêu hoa, chỉ có một mình Mộ Cúc ở cùng, trong tâm âm thầm rơi nước mắt, nghe tiếng cười kia, không khỏi tò mò, đây là một nữ nhân như thế nào.

Trần tiểu thư đã đứng dậy đi ra ngoài đón, trong miệng cười nói: "Uân tỷ tỷ tới, sao không báo với muội muội, để muội đi ra ngoài nghênh đón." Vừa nói liền cùng một nữ nhân đi vào, nàng lúc đi vào, mặc dù cách bình phong, Tiểu Viên hai mắt tỏa sáng, cô gái này mặc toàn thân áo váy đồ tươi chói mắt, phía trên thêu đầy hoa mẫu đơn, lại không lộ ra tục khí, làm nổi bật được sự kiều diễm của nàng.

Thiếu nữ đi vào, trên mặt nụ cười vừa thu lại, hết sức nghiêm chỉnh cho Chu phu nhân hành lễ, Chu phu nhân nhìn nàng: "Tốt lắm tốt lắm, mau ngồi đi, hôm nay thế nào lại quý cù như vậy." Thiếu nữ cười hi hi ngồi xuống: "Cô, muội muội cũng sắp xuất giá rồi, ta đây làm tỷ tỷ, mà không có quý cù, chỉ sợ sẽ bị người ta nói là gái lơ thì không ai thèm lấy."

Chu phu nhân đem tóc mai của thiếu nữ bị rối xử lý, cười nói: "Là ca ca ta quá cẩn thận xem xét, nên mới như thế, lần trước không phải nói, cháu trai Tô tướng quân muốn cầu hôn người sao?"

Thiếu nữ nghe lời này, than một tiếng, tay chống cằm: "Phụ thân nói rồi, không hẳn phải là một hiền tể thập toàn, nhưng nếu nam nhân đó làm người nhà binh, cũng không tốt để gả, huống chi..." Lúc này Hường Lan dâng trà lên, Trần tiểu thư nhận lấy, tự mình đưa lên, nghe lời này, tò mò hỏi: "Ta lại nghe Tam ca nói, Tô tướng quân đã được định sang sông Bắc phạt rồi."

Thiếu nữ nhận lấy trà, gật đầu nói: "Đúng vậy, liền cả Tô gia cũng muốn đi theo." Vừa nói quay đầu lại đối với Chu phu nhân: "Cô người nghĩ, này muốn đi đánh giặc, phụ thân lại nói, chuyện tình trên chiến trường không thể nào xác định." Chu phu nhân nghe nàng bắt chước đôi câu của ca ca mình, trong lời nói còn chứa chút buồn bã, điểm một chút trên trán nàng, cũng không có nói gì.

Trần tiểu thư dù sao tuổi còn nhỏ, chống cằm nói: "Nam tử nên ở trên sa trường, một đao nhất thương liều mạng vì đất nước, có thể nào nào ngồi ở nhà." Chu tiểu thư khuê danh Như Uân, nghe nàng lời này, hi hi một tiếng bật cười: "Muội muội, người cho chiến trường là tốt ư, mấy năm trước ta từ Lạc Kinh trở lại, cũng đã gặp qua một nhóm binh, thật sự cũng cảm thấy run sợ."

Trần tiểu thư không nói, nàng từ khi ra đời tới nay, bước chân cũng không bước qua khuê môn, không giống Như Uân, còn theo cậu đi Lạc Kinh. Vẫn chờ Như Uân nói tiếp, ai ngờ Như Uân lại chuyển sang chuyện khác, cười nói: "Nghe trong nhà cô có một tú nương tới từ Lạc Kinh, thủ nghệ tuyệt diệu, không biết có thể để cho ta nhìn thấy sao?"

Tiểu Viên ở phía sau bình phong làm may vá, Chu phu nhân vốn không muốn để nàng đi ra gặp khách, nghe được Như Uân lời này, Chu phu nhân gật đầu nói: "Việc này thì có gì đâu." Vừa nói vừa quay đầu hướng trong bình phong kêu: "Tiểu Viên, đi ra gặp khách."

Tiểu Viên để xuống may vá, ứng tiếng ra ngoài, hành lễ, lúc này nhìn rõ hơn rồi, Chu Như Uân so Trần tiểu thư vóc người cao hơn chút, dung mạo cũng đẹp hơn chút, lại cười đáng yêu, không phải kiểu cười không lộ răng, mà là cười rực rỡ (có thể nói là toe toét á), răng như những hạt sò đều tăm tắp, lúm đồng tiền như hoa.

Tiểu Viên đang nhìn nàng, Chu Như Uân cũng ở đây nhìn Tiểu Viên, ồ lên một tiếng, quay đầu lại đối với Chu phu nhân nói: "Vị tú nương này, ta cảm thấy như đã gặp qua ở nơi nào?" Chu phu nhân vỗ vỗ nàng: "Hay là người đã gặp qua ở Lạc Kinh."

Chu Như Uẩn nhìn kỹ, cười nói: "Vị tú nương này có hành động cử chỉ, cũng có chút giống Lan Lăng công chúa." Trần tiểu thư chột gật đầu: "Tỷ tỷ nói đúng, hôm đó nàng mới tới, ta coi cũng có chút giống như Lan Lăng công chúa, chẳng qua là Hường Lan còn nói ta nói lung tung."

Tiểu Viên nghe lời này, chẳng qua là cúi đầu không nói. Chu phu nhân thấy, âm thầm kỳ quái, chẳng lẽ Tiểu Viên xuất thân từ một đại gia tộc ở Lạc Kinh, nếu không, cô gái bình thường nghe lời này, không phải hết sức cao hứng cũng liền nói không dám nhận, mà nàng lại không kiêu ngạo không tự ti, cử chỉ trước sau như một. Chẳng qua nàng có xuất thân là đại tộc như thế nào, hiện tại thời thế thay đổi, những gia tộc đều đến Giang Đông lánh nạn, nghĩ đến Tiểu Viên chắc người nhà mất hết, chỉ có thể dựa vào việc thù thù mà sống, cũng thật là kiên cường.

Nghĩ tới đây, Chu phu nhân đem Trần tiểu thư hướng trong lòng mình ôm chặt một chút, Trần tiểu thư chẳng qua là hì hì cười một tiếng.

Nói đôi câu, Tiểu Viên tự đi vào sau bình phong thiêu thừa may vá, Chu phu nhân cười nói: "Các người tỷ muội liền tâm sự với nhau đi, ta không ở đây nữa." Hai vị tiểu thư đưa Chu phu nhân rời khỏi, sau đó lại lần nữa ngồi xuống.

Vừa mới ngồi xuống, Trần tiểu thư liền cười nói: "Tỷ tỷ, người còn nói nhìn người Tô gia kia thực chương mắt, làm sao sẽ biết người ta tên gì?" Chu Như Uẩn mặt ửng hồng, cong ngón trở hướng trên đầu Trần tiểu thư nhẹ nhàng gõ một cái: "Cái khác ta không biết, người hỏi những thứ này làm gì."

Trần tiểu thư lôi kéo tay của Như Uẩn, làm nũng mà nói: "Tỷ tỷ, hảo tỷ tỷ, người mau nói cho ta biết, làm sao người biết?" Chu Như Uẩn mặc dù trời sanh hào phóng, cũng là tiểu thư khuê phòng, mặt càng thêm đỏ, Trần tiểu thư càng thêm không thuận theo, lôi kéo tay của nàng làm nũng, Chu Như Uẩn qua một lúc lâu, mới cười nói: "Thật sự chuyện này nói khéo cũng khéo, bốn năm trước chúng ta từ Lạc Kinh trở lại, trên đường gặp phải loạn binh, phụ thân mặc dù có binh dinh, lại không chống đỡ được, Tô tướng quân vừa đúng lúc đi ngang qua, lúc này mới ra tay cứu chúng ta."

Trần tiểu thư nghe xong, ranh mãnh mà nói: "Chẳng lẽ hôm đó người liền gặp ngay cháu trai Tô tướng quân rồi hả?" Chu Như Uẩn mặt càng đỏ hơn, đánh nàng một cái: "Nam nữ hữu biệt, người nào. . . ." Thanh âm sau đó cũng là nhỏ như muỗi kêu, coi như vênh tai cũng nghe không rõ lắm.

Tiểu Viên ở trong phía sau bình phong làm may vá, bên môi lộ ra một tia nụ cười, lúc này ánh mặt trời vừa đúng, trong không khí có một cổ ngọt ngào mùi thơm, tình cảnh như thế, giống như bên trong Chiêu Dương cung ngày xưa, bọn tỷ muội ngồi chơi nói chuyện, so sánh lẫn nhau của người nào may vá tốt hơn.

Mộ Cúc nhỏ giọng kêu một câu: "Tiểu Viên, người làm cũng lâu lâu rồi, nghỉ ngơi một chút thôi." Tiểu Viên ngẩng đầu cười một tiếng: "Không sao đâu." Mộ Cúc rời chỗ ngồi đi tới bên cạnh, bưng chút điểm tâm cùng nước trà tới đây: "Chúng ta ngồi trò chuyện chút đi."

Trần tiểu thư nghe, hướng vào trong bình phong hô: "Mộ Cúc, Tiểu Viên, mẫu thân ta không có ở đây, tỷ tỷ cũng không phải là người ngoài, ra đây cùng nhau ngồi, ngại gì?" Mộ Cúc có chút dối dối, vội vàng nuốt xuống một khối quế hoa cao, dùng trà nước trôi đi xuống mới cười nói: "Tiểu thư, mặc dù phụ nhân không có ở đây, chúng ta vẫn phải có quy củ một chút."

Trần tiểu thư cười một cái, cũng không kiên trì, chẳng qua là bảo Hường Lan đem trái cây ở đây cắm vào cho các nàng. Mộ Cúc nhặt lên quả lê rồi gọt vỏ, vừa gọt vừa nói: "Tiểu Viên, nghỉ ngơi một chút cũng không có sao đâu, theo ý định của tiểu thư, chậm một ngày cũng không sao."

Tiểu Viên cảm miếng lê, đặt vào trong miệng, từ ngày vào Kim gia, đây là lần đầu tiên được ăn lê, cắn một cái, vị ngọt nhất thời tràn đầy ở trong miệng, ai có thể nghĩ tới, công chúa được cung chiều trong Chiêu Dương cung ngày đó, hôm nay được ăn quả lê, chính là khó có được rồi.

Lúc này lại nghe thấy Chu Như Uẩn nói gì Lang Gia công chúa, Tiểu Viên không khỏi nghiêng tai lắng nghe, chỉ nghe Chu Như Uẩn than thở nói: "Người hỏi ta, ta mới nghĩ tới, năm ấy trên đường, chúng ta còn cứu một người, nàng nói mình là bà vú trong cung của Lang Gia công chúa, hộ tống công chúa đến nửa đường, liền gặp phải tặc nhân, bà vú bị thọc mấy đao, tỉnh lại đã không thấy tấm hơi công chúa."

Bà vú, lòng Tiểu Viên bính bính nhảy lên, hận không thể, lập tức đi ra ngoài hỏi Chu Như Uẩn một chút, bà vú lúc này ở nơi nào, nếu thấy bà vú, thân thể của mình sẽ được chứng minh. Mộ Cúc kỳ quái hỏi: "Tiểu Viên, người đứng lên làm cái gì?"

Tiểu Viên che giấu cười cười: "Ngồi lâu rồi, nghĩ đứng lên một chút." Mộ Cúc liếc nàng một cái: "Ta đã nói người nghỉ ngơi một chút đi." Tiểu Viên không nói gì tiếp, chẳng qua là nghe Chu Như Uẩn tiếp tục nói: "Ngày đó phụ thân nghe nàng nói là bà vú trong cung, cũng toàn lực chữa trị, chỉ là nàng bị thương quá nặng, kéo dài mệnh được hai ngày liền rồi đi, trước khi đi, chỉ gọi kêu công chúa, thật là đáng thương" (muanho: nghe tin này, muanho như cảm thấy nổi thất vọng của Tiểu Viên, cùng tình cảm bao nhiêu năm gắn bó với bà vú của Tiểu Viên. Không ngờ nước mắt lại dâng trào. Đạo này muanho yếu lòng thì phải. Dễ xúc động lắm)

Bà vú thì ra là đã đi, Tiểu Viên chậm rãi ngồi xuống, nếu như vậy, cũng chỉ có nhìn thấy Thập Tứ ca ca thì mới nói được ra thân thể của mình, tay Tiểu Viên nắm chặt khăn thiêu, lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi, chỉ nghe thấy Trần tiểu thư thở dài nói: "Lang Gia công chúa là tiểu nữ nhi của Huệ hoàng hậu, nếu như là còn sống, chỉ sợ biết có một mẫu thân như vậy, nàng cũng không dám nói ra thân thể, chịu đựng mọi người sỉ nhục?"

Chu Như Uẩn gật đầu nói: "Đúng là như thế, người nói, hiện tại triều đình sắp phái quân đi Bắc phạt rồi, Huệ hoàng hậu thành hoàng hậu địch quốc, nếu Lang Gia công chúa thừa nhận thân phận, thì sẽ phải làm thế nào? Dù nói thế nào, các nàng cũng là mẹ con."

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chết tâm

Tiểu Viên xuất tất cả hơi sức, mới khắc chế việc mình lao ra bình phong cùng các nàng giải thích, mẫu thân của mình không phải như họ nói, nhưng cũng không thể thay đổi cái gì. Mẫu hậu thành hoàng hậu địch quốc, đã là sự thật ai ai cũng biết rồi, mà Bắc phạt chính là tiến đánh quốc gia mẫu hậu bây giờ đang ở.

Tiểu Viên thở dài một tiếng, cúi đầu nhìn về phía bức tranh thêu trong tay, thêu đi, thêu là có thể quên hết tất cả rồi. Mộ Cúc mặc dù cảm thấy Tiểu Viên có cái gì đó không đúng, nhưng thấy nàng vẫn thêu đồ linh hoạt như cũ, còn tưởng là Tiểu Viên chợt có khó chịu, cũng không hỏi cái gì.

Đêm nay, Tiểu Viên làm thế nào cũng không ngủ được, nghe Trâm Nhi bình tĩnh hô hấp, Tiểu Viên ngồi dậy, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, ánh trăng ở Kiến Khang cùng ánh trăng ở Lạc Kinh không có gì khác biệt, chẳng qua là dưới ánh trăng, tâm tư lại hoàn toàn bất đồng, Tiểu Viên khoác áo rời giường, cẩn thận đi tới cửa, đẩy cửa đi ra ngoài.

Tiểu viên được bao phủ trong ánh trăng, trong viện có cây hoa quế, bàn đá lẳng lẳng ở nơi đó, Tiểu Viên đi tới, ngồi ở đó chống cằm trầm tư, ngoài tường chợt truyền đến tiếng người nói chuyện, là hai nam tử, có lẽ là có chút say rồi, thanh âm của bọn hắn hơi lớn, mặc dù cách bức tường, cũng nghe rõ ràng.

Chỉ nghe nam tử này nói: "Tổ huynh lần này đi, nhất định công thành chiếm đất, chiến không vang dội." Nghe giọng nhưng có chút quen tai, giống như là Trần Ngang thanh âm. Theo thanh âm truyền tới, cũng là rào rào rào thanh âm, Tiểu Viên trước vẫn còn nghi ngờ, ngay sau đó nhớ tới, mặt nhất thời đỏ lên (tiếng rào rào là tiếng gì ý nhỉ? ^^), hai người đàn ông này ở bên ngoài nói chuyện, mình ở bên trong nghe, luôn là không tốt, vội muốn đi vào, lại bị lời nói của Tổ huynh hấp dẫn trở lại: "Trần huynh lời ấy sai rồi, đất đai phía bắc, đều là là đất của Đại Tề ta, lần này đi chỉ vì lấy lại Lạc Kinh, cứu người đã bị bắt đi làm nhục, không có mục đích khác."

Tiểu Viên nghe câu này, âm thầm khen, không nghĩ tới người nhà binh, cũng có người có kiến thức, Trần Ngang cười nói: "Đây là ta lỡ lời." Tiếp thở dài nói: "Nhớ tới ngày đó Lạc Kinh bị chiếm, liền Huệ hoàng hậu cũng bị bắt đi, thật sự là sỉ nhục của chúng ta."

Nam tử nói tiếp: "Thật là như thế, cực kỳ nhục nhã." Sau đó ngoài tường trầm mặc một hồi, Trần Ngang kinh ngạc hỏi: "Nhưng mà làm sao?." Nam tử nhỏ giọng đối với Trần Ngang nói mấy câu, Trần Ngang thở dài nói: "Hoá ra sự việc là như vậy, bệ hạ nghĩ như vậy, cũng là thật, nếu thật bắt được Huệ hoàng hậu, giết cũng không được, tha cũng không xong."

Huệ hoàng hậu, mẫu hậu bị bắt đi, hiện tại biến thành khẩu thanh (câu cửa miệng) sỉ nhục trong miệng mọi người, ngay cả mình, cũng không dám nói, đó chính là mẫu thân của mình, Tiểu Viên hận không được xông ra, chất vấn hai nam tử kia, nếu không phải hoàng thúc tranh quyền đoạt lợi, chọc xả tác không yên, như thế nào lại bị người Hồ vượt qua Trường Thành, mã đạp Trung Nguyên?

Nếu không phải phụ hoàng là một thằng ngốc, mẫu hậu như thế nào lại mấy lần phế mấy lần lập lại, ném tận gốc cuộc sống chưa cay? Hiện thời có người nói, sao mẫu hậu ngày đó không tự tử đền nợ nước, để bảo toàn danh tiết. Khi thành Lạc Kinh bị công phá, có mấy người là đền nợ nước, lại muốn một vị phụ nhân phải đền nợ nước, thật là buồn cười.

Trong lòng Tiểu Viên mặc dù nghĩ như vậy, cũng không dám xông ra chất vấn, chẳng qua là cắn chặt môi dưới, lệ làm ướt áo, dần dần cảm thấy trong miệng có vị mặn, trước mặt cũng truyền đến lạnh lẽo, hai nam tử đàm luận cũng đi xa, Tiểu Viên mới chậm rãi đi trở về gian phòng, cứ như vậy xem ra, Trần Ngang nhất định sẽ không giúp mình, nữ nhi của Huệ hoàng hậu, làm sao có thể để nữ nhi hoàng hậu địch quốc lần nữa trở thành công chúa đây?

Mình tại sao lại quên đi điểm này, hiện tại văn võ cả triều hận không thể đem Huệ hoàng hậu giết chết, để rửa sạch sỉ nhục Huệ hoàng hậu mang tới. Người Hồ đó miên cường có thể coi là cha đẻ của mình, cũng là đối tượng căm hận của bọn họ? Nữ nhi của hoàng hậu địch quốc, coi như là đường muội của đương kim thánh thượng, cũng không có mấy người nguyện ý để cho mình lần nữa được hưởng vinh dự công chúa.

Tiểu Viên lẳng lẳng nằm xuống, đắp chăn, nghiêng người nhìn Trâm Nhi ngủ ngọt ngào, nàng tuy là người làm sinh ra, lại được chính mẹ của mình bảo vệ, an ổn qua một đời, mẹ của mình, cha của mình, Tiểu Viên nhất thời, tâm như tro tàn giống nhau, nhắm mắt lại, ngủ đi ngủ đi, từ đó về sau, người cũng chỉ là tú nương tới từ Lạc Kinh.

Đồ cưới của Trần tiểu thư từ từ đã đầy đủ, Tiểu Viên mấy ngày liên tiếp, tiểu y tiểu hài của hai nữ cũng làm xong, Trần tiểu thư thấy không còn cái gì nữa để nàng làm, không có lý do gì khiến Tiểu Viên ở lại Trần gia thêm nữa, chung đụng mấy ngày nay, Trần tiểu thư tuy có chút tính trẻ con, đối với người làm lại rất tốt, trong lòng Tiểu Viên tuy không bỏ được, cũng đành phải rời Trần gia, trở về Kim gia thôi. Huống chi Kim gia nơi đó, cũng đã sai người đến mấy lần, nói muốn đưa Tiểu Viên trở về.

Mà từ ngày đó, Tiểu Viên sẽ không chịu nói hoàn cảnh ngày trước của mình, trước khi Tiểu Viên đi, Chu phu nhân gọi nàng, cho nàng ít đồ, lại an ủi mấy câu, lúc này mới đem Tiểu Viên giao cho người Kim gia.

Người Kim gia tới đón Tiểu Viên là Vương mục, mấy tháng không thấy, Vương mục càng phát mập ra, càng thêm hà khắc, thấy Trần gia đối với Tiểu Viên tốt như vậy, Ngô mục còn thân thiết đem Tiểu Viên đưa đến cửa, Vương mục mặt mũi tràn đầy tươi cười nịnh nọt, chờ Tiểu Viên lên xe.

Vào xe xong, sắc mặt Vương mục liền thay đổi, chộp đoạt lấy bọc quần áo trong tay Tiểu Viên: "Phi, người sao xứng dùng cái bọc quần áo đẹp như vậy, cũng không biết hiếu kính lão nương." Tiểu Viên chẳng qua là cúi đầu, không dám nói lời nào, Vương mục mở túi ra lục, nhặt đồ vật bên trong, thấy Tiểu Viên có thêm mấy bộ quần áo mới, còn có chút cái ăn.

Ngẩng đầu lên, trong mắt tựa như có dao găm một dạng: "Phi, nhất định là người trộm của Trần gia." Thấy Tiểu Viên còn chưa nói chuyện, chẳng qua là cúi đầu không nói, Vương mục lấy tay nhéo mặt Tiểu Viên mấy cái (muanho: người với người như nhau. Sao lỡ hành hạ nhau :cry:), nhìn kỹ y phục, những y phục này chất vải, màu sắc tươi, Vương mục coi trộm một chút, mình cũng không dùng được, cầm quần áo nhét vào bọc, một tay nắm tóc Tiểu Viên, lại lấy tay đánh Tiểu Viên: "Làm sao người không dứt khoát chết ở Trần gia, tiểu thư cũng có có tốt, người lại vẫn sống thật tốt, cô gia tại trước mặt tiểu thư đã nói bốn năm lần, muốn nhận người trở về." (muanho: tên cô gia khôn kiếp, ta ghét người :cry:)

Tiểu Viên nghe thấy Vương Thắng An muốn nhận mình trở về, có chút kỳ quái, cũng không dám hỏi, chẳng qua là cúi đầu, Vương mục đánh mấy cái, trong lòng tức giận giảm chút, cầm cái ăn trong bao quần áo, nhét vào trong miệng, bắt đầu khiển trách Tiểu Viên, từ trong lời khiển trách của Vương mục, Tiểu Viên cũng hiểu mấy ngày nay, mình không có ở Kim gia, cũng là có chuyện gì xảy ra.

Đầu tiên là Kim đại gia mất hứng, hẳn không thấy Tiểu Viên, giống như mất hồn phách một dạng, cả ngày chẳng qua là ở nhà náo, Kim lão gia bị la lớn không chịu nổi, phải đi tìm Kim tiểu thư nói chuyện, muốn nâng mang tin cho Trần gia, khiến Tiểu Viên trở lại.

Kim tiểu thư thấy Tiểu Viên đi, Vương Thắng An không nói gì, trong lòng cao hứng, lúc này hẳn không thể để Tiểu Viên ở Trần gia, không bao giờ trở lại, Kim lão gia tới đòi người, nâng chỉ là nói mấy câu, Trần gia thế lớn, khó có cơ hội có thể lấy lòng Trần gia, cứ để Tiểu Viên ở Trần gia mấy ngày.

Kim lão gia là người yêu con gái như mệnh của mình, vừa muốn một con rể, là một người làm quan, có thể giúp đỡ Kim gia, lại quên mất sự kiện, con rể mình xuất thân Lang Gia Vương gia, tộc thúc chính là Tư Không, hiện tại trên triều đình một tay che trời, Trần gia mặc dù thế lớn, đối với Vương Thắng An mà nói, lấy lòng Trần gia không bằng lấy lòng tộc thúc mình.

Kim lão gia đối với Kim đại gia nói, Tiểu Viên đi ra ngoài mấy ngày thôi, sau đó sẽ trở lại. Kim đại gia không dám tự mình ra cửa đi tìm, chỉ đành ngày ngày canh giữ ở cửa, chờ Tiểu Viên trở lại.

Tiểu Viên nghe đến đó, mặc dù Vương mục dùng một loại giọng điệu chán ghét nói, còn mình âm thầm suy tư, ai ngờ đến, chỉ có tên ngốc kia mới đối với mình có chút tình ý.

Wang mục thấy biểu tình trên mặt Tiểu Viên, hừ một tiếng: "Người đừng nghĩ tới có thể gả cho đại gia, Tiểu Ngọc, không, bây giờ Đại Nãi Nãi đã có có bầu rồi, người trở về vẫn chỉ là nha đầu làm việc nặng thôi." Tiểu Ngọc, Đại Nãi Nãi, đây là chuyện gì xảy ra?

Wang mục cuốn cuốn tay áo, thờ dài nói: "Nam nhân không phải đều là như vậy sao, tuy là cái kẻ ngốc, có nữ nhân ở trước mặt hẳn, còn không phải là muốn ngủ cùng." Muốn ngủ? Tiểu Viên càng phát ra không hiểu.

Wang mục thấy biểu tình biến hóa trên mặt Tiểu Viên, trong lòng đắc ý, cách Kim gia còn xa, không bằng nói một chút những thứ này, bỏ đi ý niệm của Tiểu Viên. .

Tiểu Ngọc vốn là đối với Kim đại gia có tính toán, hiện tại đồ chường mắt - Tiểu Viên đã không có ở đây, tính toán ra, cả Kim gia từ trên xuống dưới, bảy tám nha hoàn bên trong, chính là mình xuất sắc nhất, Lục Khôi nhất định là được cô gia thu, không có làm trở ngại cho mình, còn dư lại mấy đứa, đứa thì quá nhỏ, đứa thì quá quá ngu xuẩn, chỉ có mình muốn cái gì thì sẽ làm được, Kim lão gia muốn tìm, nhất định là chọn mình đi phục vụ Kim đại gia.

Chủ ý quyết định, lúc nào cũng ăn mặc kiều diễm, di chuyển trước mặt Kim đại gia, kỳ vọng Kim đại gia có thể nhìn mình một chút, còn thỉnh thoảng đối tốt với Kim đại gia, rồi nói Tiểu Viên như thế nào tốt, Kim đại gia là một kẻ đàn, thấy Tiểu Ngọc đối với mình tốt, sắc thái, dần dần cũng liên hệ ý Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc thấy Kim đại gia bắt đầu để ý đến mình, trong lòng rất vui mừng, tốt rồi, còn thường cùng với Kim đại gia ở cửa chờ Tiểu Viên, trời đã là buổi chiều, Kim đại gia lại đợi hồi lâu, không thấy Tiểu Viên trở lại, bụng lại đói, miệng lại khát, Tiểu Ngọc nắm lấy cơ hội, làm mấy món thức ăn ngon cho Kim đại gia, lại chúc rượu, dụ dỗ Kim đại gia uống hết.

Kim đại gia từ trước vẫn không uống rượu, Tiểu Ngọc lấy bình rượu hoa quế mới cất, ngọt như mật lại giống chè, hẳn uống nhiều mấy chén, hẳn không dính vào rượu, uống mấy chén vào, đã say ngã. Tiểu Ngọc thấy chính là cơ hội, đem Kim đại gia kéo tới trên giường, cởi hết y phục của hai người.

Cũng không biết là làm sao, đến hai tháng sau, Tiểu Ngọc lúc nào cũng nôn mửa, Vương mục thấy đi hỏi nàng, Tiểu Ngọc mới nói ra, mình và đại gia đã viên phòng, nghĩ đến trong bụng đã có thai.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Wang mục đối với Tiểu Ngọc có chút coi trọng, mặc dù cảm thấy cách làm của nàng như vậy, thật sự là không biết thẹn, nhưng nàng đã mang thai, cũng coi là chuyện vui, vội đi bẩm báo Kim lão gia, Kim lão gia nghe Tiểu Ngọc có thai, còn tưởng là Vương Thắng An vụng trộm, cấm lên trên đầu con trai mình, ngay lập tức liền đem Kim đại gia gọi tới hỏi.

Kim đại gia tuy là kẻ ngu, nhưng cũng biết ngày đó cùng Tiểu Ngọc trốn trốn ở trên giường, là chuyện thẹn thùng, thấy phụ thân đến hỏi, chẳng qua là cúi đầu không nói lời nào, Vương mục thấy sắc mặt Kim lão gia thay đổi, có chút gấp gáp, hỏi ra một câu: "Đại gia, hôm đó người cùng Tiểu Ngọc uống rượu, chuyện sau đó có còn nhớ rõ không?."

Kim đại gia thấy Vương mục hỏi ra lời như vậy, nhẩn nhé hồi lâu mới nói: "Tiểu Ngọc nói rồi, lời này không thể nói ra ngoài." Kim lão gia nghe lời này, nghĩ đến chuyện nhĩ tử đã làm, nhìn hài tử trong bụng Tiểu Ngọc, thuận nước đẩy thuyền, liền bày mấy mâm rượu, đem Tiểu Ngọc gả cho cho Kim đại gia.

Vương mục nói xong, còn nhìn xéo Tiểu Viên một cái: "Người muốn trèo cao, nhưng là trèo không lên rồi." Vừa nói vừa nhấc lên màn xe, xem một chút bên ngoài, vô hạn cao hứng nói: "Hiện tại Trần gia cũng không cần người." Quay đầu nhìn Tiểu Viên, lời nói từ tận kẽ răng nện ra: "Người a, hảo hảo ở Kim gia, làm một nha hoàn, đợi đến khi tiểu thư tâm tình tốt rồi, đem người gả cho gã sai vặt, cũng coi như một đời."

Tiểu Viên nghe Tiểu Ngọc vì gả cho Kim đại gia, lại sử dụng loại thủ đoạn này, chưa từng nghe qua, tuy nói trong phủ hoàng thúc, cũng có người tranh thủ tình cảm, dùng chút thủ đoạn, nhưng là mẫu hậu luôn nói, thân là công chúa, việc đề tiện như vậy là chuyện không thể làm.

Tiểu Viên tự nhiên cho là, tranh thủ tình cảm là việc không nên làm, chỉ có người đề tiện mới đi tranh sủng ái của nam nhân, không khỏi âm thầm nói một câu: "Người đề tiện." Vương mục đang nói cao hứng, nghe Tiểu Viên nói lời này, lúc đầu còn có chút nghe không rõ ràng, sau đó lắng nghe, không khỏi nhíu mày hỏi: "Người nói cái gì?"

Tiểu Viên chẳng qua làm ra dáng vẻ cung kính, Vương mục hừ một tiếng, nhắm mắt nghỉ ngơi, đợi đến khi trở lại Kim gia, sẽ nghĩ biện pháp sửa trị nàng, huống chi cô gia ít ngày nữa sẽ phải nhậm chức, tiểu thư theo hẳn đi, Tiểu Viên càng có ít người che chở, dễ sửa trị.

Tiểu Viên không biết những ý nghĩ này của Vương mục, dựa vào buồng xe, cuộc sống này, hoặc giả cứ như vậy qua, mẫu hậu, nữ nhi cũng không oán người, chẳng qua là sự lựa chọn của người, khiến nữ nhi tiến thoái lưỡng nan.

Đến Kim gia, Tiểu Viên trước nhảy xuống xe, đỡ Vương mục xuống, Vương mục xuống xe, cũng không nhìn Tiểu Viên một cái, liền nhấc chân đi vào bên trong, đi vài bước, thấy Tiểu Viên không có theo kịp, quay đầu lại trừng mắt nhìn nàng: "Thế nào, chẳng lẽ người muốn chạy trốn?" Tiểu Viên tại thời điểm này, quả thật có ý niệm chạy trốn, nhưng đường xá không biết, tiền bạc cũng không có, có thể chạy đi nơi đâu?

Không mở miệng, Tiểu Viên tiếp tục đi bộ, trở lại nhà tù Kim gia.

Như cũ là căn phòng nhỏ kia, Tiểu Viên ôm bọc chỉ có hai kiện quần áo trở lại đây, phòng nhỏ nhất định không có ai quét dọn, để bọc đồ xuống, cầm lên cây chổi, Tiểu Viên quét dọn phòng, tiểu viện của Ngô mục sạch sẽ ảm áp đột nhiên hiện lên ngay trước mắt, Tiểu Viên đột nhiên thấy hận mình, nếu ngày đó ở Trần phủ dừng cảm một chút, đem thân thể của mình nói ra, bất luận như thế nào, đều không cần tiếp tục ở lại đây.

"Hừ, người muốn trèo cao đã trở lại sao?" Một tiếng giễu cợt vang lên, Tiểu Viên quay đầu, Tiểu Ngọc chải búi tóc phụ nhân, mặc y phục so ngày trước hoa lệ hơn chút, nâng cao bụng còn chưa nhô lên, được một nha hoàn nâng đỡ xuất hiện ở cửa, nha hoàn kia tuổi còn nhỏ, cũng lạ mắt vô cùng, chắc là mới tới.

Tiểu Viên lúc này tràn đầy mệt mỏi, lười phản ứng lại nàng, tiếp tục quét bụi bặm bên trong, phòng tích bụi bặm không ít, Tiểu Viên không khỏi ho khan hai tiếng.

Tiểu Ngọc thấy Tiểu Viên không để ý nàng, có chút tức giận, cất bước đi vào, đứng ở trước mặt Tiểu Viên: "Đồ nha đầu ti tiện, không nghe thấy ta đang nói chuyện với người sao?" Tiểu Viên ngừng lại động tác trong tay, cung kính nói: "Kính xin người đi ra ngoài, nơi này rất bẩn, bụi bẩn sẽ dính vào y phục của người mất."

Tiểu Ngọc còn tưởng là Tiểu Viên biết mình gả cho Kim đại gia, sẽ rất ảo não, vì vậy mới vừa nghe đến Tiểu Viên trở lại, liền vội vã chạy tới khoe khoang, ai ngờ Tiểu Viên không hề coi là quan trọng, không khỏi càng thêm tức giận, ưỡn bụng, đứng thẳng tắp: "Nha đầu nhà người, chẳng lẽ không biết ta là Đại Nãi Nãi, còn không cho ta hành lễ."

Tiểu Viên nhìn Tiểu Ngọc, để xuống cây chổi, chào một cái, cứ tiếp tục quét dọn.

Tiểu Ngọc thấy Tiểu Viên đối với mình cũng không thêm để ý, tức giận càng tăng lên, cũng không để ý mình có bầu mấy tháng, mấy ngày trước còn không ổn, có dấu hiệu ra máu, tiến lên bắt được y phục Tiểu Viên, có một bàn tay đưa ra ngăn nàng, tiểu nha đầu vội vàng khuyên nhủ: "Đại nãi nãi nghỉ ngơi thôi, không cần tự mình động thủ, đã thương mình."

Tiểu Ngọc lúc này mới thu tay lại, mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm Tiểu Viên, Tiểu Viên lúc này đã quét nhà sạch sẽ, lấy cái chần trong ngăn kéo ra, định trải lên giường, Tiểu Ngọc thấy Tiểu Viên còn chưa để ý nàng, tức giận thở hắt ra, đẩy nha hoàn bên cạnh một cái: "Đi, đem đồ của nàng vứt ra ngoài cho ta."

Nha hoàn nghe nàng nói, tiến lên đem đồ của Tiểu Viên ném ra ngoài, còn dùng chân đạp mấy cái, lúc này mới trở về bên cạnh Tiểu Ngọc, tức giận trong lòng Tiểu Ngọc lúc này mới giảm một chút, ngáp một cái, tiểu nha hoàn vội đỡ nàng, Tiểu Ngọc tựa vào trên người nha hoàn, một bộ mảnh mai đáng yêu: "Chúng ta trở về đi thôi." Vừa nói vừa đặt tay lên bụng, bên môi lộ ra một tia cười đắc ý, mắt nhìn hướng Tiểu Viên, thanh âm mềm dẻo: "Đứa nhỏ này thật bướng bỉnh."

Vừa nói, cùng nha hoàn xoay người, dáng vẻ mảnh mai bước đi, Tiểu Viên đợi nàng đi, mới đi đem đồ của mình nhặt lên.

Vỗ bụi bặm phía trên, Tiểu Viên không khỏi một mối nghi, coi như đập mấy đá thì thế nào đây? Vốn không phải là đồ tốt, đem thì mỏng teo, so cái đem đây thì như tờ giấy mỏng.

Tiểu Viên thả tay xuống, định đi tìm chút rom rạ nhồi vào, mới từ tiểu viện đi ra ngoài, liền nghe có người kêu nàng, trong thanh âm lộ ra thương tâm cùng đau lòng: "Tiểu Viên." Thanh âm có chút quen thuộc, Tiểu Viên lại nhất thời nhớ không nổi là ai, không giống thanh âm Kim đại gia, xoay người nhìn, kêu nàng là Vương Thắng An, mấy tháng không thấy, hần mặc quan phục, tác phong vẫn nhanh nhẹn như cũ.

Vừa nhìn thấy hần, Tiểu Viên nghĩ tới, Vương mục nói, mình trở về Kim gia là do Vương Thắng An nhắc nhở, lý do lại không nói, nhưng lúc này Tiểu Viên cái gì cũng không muốn hỏi, hành lễ, rất cung kính nói: "Cô gia mạnh khỏe."

Vương Thắng An không thấy Tiểu Viên mấy tháng, nghĩ nàng ở Trần gia sống rất tốt, đây đã hơn chút, vóc người cũng dài cao, trên người mặc bộ đồ mới do Trần gia làm, càng phát ra vẻ dung mạo xuất chúng, nếu nàng cười một tiếng, tựa như gió xuân hoa tươi phơi phới, hết sức hấp dẫn người.

Nhưng Tiểu Viên như cũ một dạng, lễ phép hành lễ, đứng dậy không nói lời khác nữa, không khỏi có chút gấp gáp, tiến lên vài bước, kéo tay của nàng: "Tiểu Viên, chẳng lẽ ngươi không có lời gì muốn nói với ta sao?"

"Cô gia, tiểu thư cho ta tới tìm người." Thanh âm nũng nịu vang lên, Vương Thắng An đang muốn bày tỏ tâm sự với Tiểu Viên, lại bị người quấy rầy, bây giờ không giống lúc mình mới tới Kim gia, hiện tại trên dưới Kim gia đều phải nhìn sắc mặt của mình, xoay người, đối với người vừa nói chuyện, chính là Lục Khởi- nha hoàn đặc lực của Kim tiểu thư, mặt trầm xuống: "Ta đang có chuyện cần làm, các người cả ngày tìm ta làm cái gì?"

Lục Khởi là vừa mới vào cửa viện, đã thấy Vương Thắng An với Tiểu Viên đang nói chuyện, trong lòng nhanh chóng thấy không ổn, Tiểu Ngọc gả cho Kim đại gia, Tiểu Viên chỉ sợ sẽ bị Vương Thắng An thu làm thiếp, mình ở bên Vương Thắng An mấy tháng như vậy, vẫn không quyến rũ được, lần này Tiểu Viên trở lại, cơ hội của mình sẽ không còn?

Lúc này mới lên tiếng, lấy danh nghĩa Kim tiểu thư gọi Vương Thắng An đi, ai ngờ lại bị Vương Thắng An quở trách, không khỏi đỏ mặt lên, chẳng qua là cúi đầu, không nói lời nào, Vương Thắng An thấy bộ dạng này của nàng ta, càng thêm không thích, phát tay áo nói một câu: "Dong chỉ tục phẩn." Xoay người đi tìm Tiểu Viên.

Lục Khởi vốn cho là mình làm như vậy, là thiên kiều bá mị, nghe được một câu như vậy, tức giận, lệ đầy viền mắt, thấy Vương Thắng An đuổi theo Tiểu Viên, dậm chân một cái, mình không có được, thì Tiểu Viên cũng không thể có được, xoay người đi tìm Kim tiểu thư.

Mấy ngày nay, Kim tiểu thư cùng Vương Thắng An sắp đi nhậm chức rồi, phải đi khắp nơi tạo mối quan hệ, Tiểu Viên trở lại còn chưa nhìn thấy, lúc này mới vừa tới Liễu gia, chỉ thấy Lục Khởi mặt giận đùng đùng ra ngoài. Kim tiểu thư ở trước mặt mọi người bày dáng vẻ phu nhân nhà quan, đối với Lục Khởi nháy mắt, nghiêm nghị nói: "Lục Khởi, đây là có chuyện gì?"

Lục Khởi thấy có không ít người làm ở đây, nhỏ giọng nói ở bên tai Kim tiểu thư, Kim tiểu thư nghe được Tiểu Viên mới trở lại, Vương Thắng An đã đi tìm nàng, trong lòng hóa khí xông thẳng đến chín tầng trời cao.

Chẳng qua là trên mặt còn phải làm dáng một chút, vuốt tay cho Lục Khởi, để cho nàng đỡ, lúc này mới cười nói: "Tiểu Viên nha đầu kia trở lại?" Vừa nói mắt nhìn Vương mục, Vương mục đứng hầu: "Dạ, lão nô vừa đón nàng trở lại, còn chưa có nói cho tiểu thư."

Kim tiểu thư cười duyên hai tiếng, từ từ hướng hậu viện đi tới: "Cũng đã lâu không thấy, ta rất nhớ nàng ta." Lúc nói chuyện, đã đến tiểu viện, Kim tiểu thư đứng ở trong sân, đẩy đẩy Lục Khởi: "Đi, tìm Tiểu Viên ra đây cho ta." Lục Khởi ứng thanh vâng, vội vã đi tìm.

Trong phòng Tiểu Viên không có ai, Lục Khởi nhớ tới nàng ta vừa mới đi ra ngoài, vội vàng bước nhanh chạy đi, Kim tiểu thư đứng ở trong sân, Vương mục mang cái ghế tới đây, nàng cũng không vội vàng ngồi xuống, chẳng qua là đùa nghịch khăn trong tay, cắn chặt môi dưới, cũng không biết trong lòng có chủ ý gì.

Bên ngoài truyền đến một hồi ồn ào, tiếng mắng của Lục Khởi truyền đến: "Chưa gặp qua nha đầu nào không biết thẹn như người, vừa trở về, đã đi quyến rũ cô gia, người cũng không soi mặt vào trong nước xem người là cái dạng gì?" Nghe Lục Khởi mắng như vậy, Kim tiểu thư nâng lên một nụ cười đắc ý, Lục Khởi làm thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19

Thân ảnh Tiểu Viên cùng Lục Khởi xuất hiện ở cửa, Lục Khởi trong miệng mắng, tay cũng không nhàn rỗi, lấy hết sức vịn cánh tay Tiểu Viên, Tiểu Viên cũng không kêu thành tiếng, nàng muốn vịn liền cho nàng vịn đi.

Kim tiểu thư thấy, lúc này mới chậm chậm ngồi xuống, nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Tiểu Viên trở lại, rất nhiều ngày không thấy, càng xem càng đẹp hơn."

Lục Khởi thả tay xuống, đến đứng ngay ngắn phía sau Kim tiểu thư, Tiểu Viên thấy Kim tiểu thư, cũng không biết nàng đang suy nghĩ gì, chẳng qua là đi lên phía trước, thì lễ, một câu cũng không nói.

Kim tiểu thư thấy nàng như vậy, một cổ tức giận bốc lên, nhìn chăm chăm Tiểu Viên: "Chẳng lẽ là đến Trần gia nhà cao cửa rộng, giờ trở lại tiểu viện này, người xem thường rồi, một câu trả lời cũng không có?" Vương mục còn ở bên cạnh nói: "Tiểu thư, người nói đúng rồi ạ, ta tới Trần gia thời điểm, miệng Tiểu Viên kia ngọt, tựa như quét mật một dạng, mới không phải như bây giờ bộ dạng nửa sống nửa chết như vậy."

Kim tiểu thư sợ nhất, chính là việc người khác xem thường nàng, nghe Vương mục câu này, càng cảm thấy Tiểu Viên đi Trần gia mấy tháng này, càng thêm tự cao tự đại rồi, hỏa khí càng tăng lên, cười nói: "Vương mục, nếu Tiểu Viên đã không mở miệng, liền để người dạy dỗ đi."

Vương mục ước gì sớm nghe được câu này, xắn tay áo tiến lên, bên trái bên phải đều đánh, Lục Khởi ở bên thấy, Tiểu Viên vẫn kiên cường đứng yên, động đều không động, tiến lên một cước đá vào đầu gối Tiểu Viên, Tiểu Viên bùm một cái quỵ xuống, Lục Khởi cười híp mắt, trở lại bên cạnh Kim tiểu thư.

Kim tiểu thư thấy Tiểu Viên bị đánh, tức giận mấy tháng tích tụ, lúc này mới được tiết, thấy Tiểu Viên đã bị đánh sưng mặt sưng mũi, máu từ khoe môi chảy xuống, Kim tiểu thư lúc này mới lười biếng đứng dậy, ngáp một cái: "Lục Khởi, trời chiều rồi, dọn dẹp nghỉ ngơi thôi." Vương mục nghe lời này, dừng tay lại, tiến lên cùng Lục Khởi đỡ Kim tiểu thư vào phòng.

Đảo mắt Lục Khởi lại ra ngoài, túm Tiểu Viên một cái: "Người còn không mau chút trở về, ngồi ở đây thì thành cái dạng gì, chẳng lẽ đợi cô gia." Vừa nói hai chữ cô gia, Lục Khởi trên mặt lộ ra sự chán ghét, hận không thể đưa tay ra, hủy đi tướng mạo của Tiểu Viên.

Tiểu Viên hai chân cứng còng, đứng lên, như không nghe đến lời nói của Lục Khởi, đi trở về phòng nhỏ của mình. Trong phòng bừa bãi ngổn ngang không chịu nổi, Tiểu Viên không còn tâm tình dọn dẹp, chán nản ngồi ở trên mép giường, đây là vì cái gì, chẳng lẽ nói ra thân thể bản thân, để mọi người cười nhạo, hơn ở chỗ này chịu họ đánh chửi sao?

Một hồi gió lạnh đánh tới, Tiểu Viên ôm chặt thân thể, cũng không muốn đi đóng chặt cửa phòng, nhắm mắt lại, một hàng lệ từ trong mắt chảy ra.

"Phi, người là người chết sao? Liền cửa phòng đều không đóng kỹ, còn làm ra bộ dạng bị khi dễ, nghĩ đòi cô gia đối tốt với người, phải vậy không?." Theo Lục Khởi tiếng mắng, cửa phòng được đóng kỹ, gió lạnh cũng đã biến mất.

Trên người ẩm áp một chút, Tiểu Viên tiến vào mộng đẹp, chẳng qua là giấc mộng này cũng không an ổn, khắp nơi đều là máu, là truy binh, là tiếng la của bà vú: "Công chúa chạy mau." Còn có nam nhân cười đắc ý: "Ha ha, một nữ nhân như vậy, tuy là tuổi còn nhỏ chút, bán đi, có thể được một chút tiền bạc mua rượu."

Tuy là trong mộng, Tiểu Viên cũng cảm giác được hoảng sợ của mình ngay lúc đó: "Không, ta là công chúa, người không thể đối với ta như vậy." Nam tử cười, lộ ra miệng đầy răng vàng khè, hết sức ghê tởm: "Ai, công chúa, hiện tại hoàng hậu cũng bị người Hồ bắt đi rồi, là công chúa thì sao chứ?"

Tiểu Viên hoảng sợ co rút thành một cục, mấy năm, con ác mộng này, Tiểu Viên nghĩ là mình đã quên, vô số lần tự nói với mình, mình cũng chỉ là cô bé mồ côi, nữ cô nhi bị bán vào Kim gia.

Chỉ là có chút chuyện, thế nào cũng không quên được, áo kia bị xé mở thì thiếu nữ thét chói tai, miệng thối kia không ngừng tiếp cận tới, tản ra mùi tanh tưởi, dọc theo con đường này, tro mắt nhìn những cô gái giống mình bị bắt tới, từng người một ít đi, còn có thiếu nữ bị hấn chà đạp đến chết, trước khi chết, trên mặt tất cả đều là máu, đôi mắt vẫn mở thật to, van xin có thể có được một ngụm nước uống..., những hình ảnh này, vì một câu nói của mẫu hậu, phải sống, vô luận như thế nào cũng phải sống tiếp, Tiểu Viên bụng chặt lỗ tai, thân thể thật chặt co rút thành một cục, sống thế nào, sống thế nào?

"Phi, người vẫn chưa chịu dậy?" Thanh âm tức giận vang lên, Tiểu Viên mở mắt, nhìn không phải là Vương mục, mà là Lục Khởi, tay chống nạnh đứng ở trước mặt mình, sắc mặt nàng tức giận, giống như Tiểu Viên thiếu nàng thứ gì, thấy Tiểu Viên mở mắt, lại xì một tiếng khinh miệt: "Còn không mau chút."

Thấy Tiểu Viên động tác chậm chạp, Lục Khởi một cước đá đến, đây là thế nào, mình ở Trần gia mấy tháng, thế nào thành Lục Khởi gọi mình dậy?

Tiểu Viên không dám hỏi nhiều, mặc y phục đi theo Lục Khởi đến phòng bếp, phòng bếp giống như thường ngày một dạng, có hai nha hoàn lạ mặt bận rộn, nhìn thấy Lục Khởi, vội vàng tiến lên hành lễ: "Lục Khởi tỷ tỷ hảo." Lục Khởi ừ một tiếng, đem Tiểu Viên kêu đến: "Nha đầu này, là nha đầu làm việc nặng."

Hai nha hoàn cùng nhau đáp tiếng vâng, Lục Khởi lại thêm một câu: "Các người liền tận tình sai sử." Thấy hai nha hoàn lại đáp ứng, lúc này mới ra cửa, đợi nàng đi rồi, hai nha hoàn tò mò nhìn Tiểu Viên, cô bé lớn hơn một chút hỏi: "Người tên gọi là gì, thế nào chưa bao giờ gặp qua người?"

Tiểu Viên nói tên, hai nha hoàn này, là sau khi Tiểu Viên đi Trần gia mới mua về, lớn gọi Trúc nhi, nhỏ gọi Cúc nhi, đều là chi nữ nhà nông ngoài thành Kiến Khang, tới Kim gia một đoạn thời gian, điều bộ Lục Khởi nhìn cũng đủ rồi, hiện tại thấy Tiểu Viên, còn tưởng nàng là mới tới, thờ dài nói: "Nhà chúng ta thiếu cái ăn, cha mẹ mới phải đem chúng ta bán vào đây, còn người thì sao?"

Tiểu Viên cười một tiếng, họ còn có cha mẹ, cha mẹ của mình đều không có, thấy Tiểu Viên không nói lời nào, Cúc nhi ngo ngác nói: "Người đáng đáp thật đẹp mắt, so tiểu thư nhìn còn đẹp hơn." Trúc nhi đẩy nhẹ Cúc nhi một cái: "Đừng nói linh tinh, tiểu thư mới có đáng đáp đẹp nhất." Cúc nhi a một tiếng, vội che lại miệng.

Tiểu Viên thấy, biết Trúc nhi thông minh hơn chút so với Cúc nhi, lúc này thanh âm Vương mục vang lên: "Nước rửa mặt đốt xong chưa?" Thấy Vương mục tới, ba người tản ra, làm việc của mình.

Phục vụ Kim tiểu thư rửa mặt, quét dọn viện, giặt quần áo, Tiểu Viên làm đầu vào đây, đều là những việc mình đã làm quen, bận rộn cho tới trưa, lúc ăn cơm, như cũ là một chén cơm gạo đã ố vàng, mấy thứ dưa muối, a, tại sao có thể quên canh nước nóng đây.

Được đến Trần gia nhiều ngày, cơm canh khá hơn so Kim gia, một chén cơm này Tiểu Viên ăn không nổi, thật sự quá khó nuốt, còn dư nửa bát, Cúc nhi thấy, nháy mắt hỏi: "Tỷ tỷ ăn không hết, có thể cho ta ăn sao?"

Tiểu Viên không lên tiếng, đem cơm của mình đổ vào chén nàng, Cúc nhi ngay cả một tiếng cảm ơn cũng không kịp nói, cúi đầu lại tiếp tục ăn, thấy Cúc nhi ăn ngon như vậy, Tiểu Viên không khỏi thở dài, Trúc nhi cười nói: "Tôi Kim gia mấy tháng, ngày ngày có cơm ăn, thật tốt."

Cái này, Tiểu Viên không khỏi quay đầu nhìn về phía Trúc nhi, Trúc nhi cười: "Tỷ tỷ nhất định là chưa bao giờ đi ra ngoài qua, chẳng lẽ không biết năm nay mất mùa thời điểm, rê cô để ăn cũng không có, coi như là năm được mùa, có thể ngày ngày ăn cơm cũng rất ít."

Tiểu Viên từ trước đến nay vẫn cảm thấy, ở Kim gia là vô cùng khổ, dọc theo con đường từ Lạc Kinh đến Kiến Khang, cũng có lúc bị đói, thế nhưng cũng chỉ vài bữa, chưa từng nghĩ tới nữ nhi gia đình nông dân, có thể ăn cơm no đã là chuyện rất hạnh phúc.

Lúc này Cúc nhi đã ăn xong rồi, nghe Trúc nhi lời nói, gật đầu liên tục: "Mẹ ta kể qua, lúc ca ca ta được sinh ra là năm mất mùa, bị đói chết."

"Com nước xong liền đi làm việc đi, vẫn ở đây nói cái gì?" Vương mục cũng ăn xong rồi, vừa nói vừa dùng tăm xỉa xỉa răng, móc ra thứ gì, hướng dưới đất nhỏ xuống, thấy trong chỗ nước mềnh là một sợi nhỏ thịt băm, Cúc nhi đành phải nuốt nuốt nước miếng, thịt, từ khi nàng ra đời cho tới nay, tổng cộng chỉ được ăn có ba lần gi đó.

Wang mục móc hết hàm răng, lắc lắc cái miệng mập: "Tiểu Viên, người đã trở lại, hảo hảo làm việc, đừng nghĩ những chuyện khác." Tiểu Viên đang muốn đáp lời, Kim đại gia đột nhiên xuất hiện, tiến lên ôm nàng thật chặt: "Tiểu Viên, Tiểu Viên, người rốt cuộc trở lại."

Tiểu Ngọc đang theo thật sát sau lưng Kim đại gia, luôn miệng gọi hắn đứng lại, chờ đi vào cửa, nhìn thấy Kim đại gia đem Tiểu Viên ôm chặt lấy, đánh chết cũng không buông tay, hỏa khí không khỏi bốc lên, đưa tay muốn đem hắn kéo ra: "Đại gia, hiện tại ta mới là vợ của người." Bất đắc dĩ, Kim đại gia vẫn ôm chặt lấy Tiểu Viên không thả, Tiểu Ngọc kéo mấy cái, vẫn không kéo được ra, Vương mục thấy Tiểu Ngọc tự mình động thủ, sợ tới mức vội vàng tiến lên: "Tiểu Ngọc, người có mang, cần phải ngàn vạn cẩn thận."

Tiểu Ngọc nghe câu này, như rụng mảy, đột nhiên buông tay ra, ôm lấy bụng kêu lên: "Ai nha, bụng của ta đau quá, nhất định là động thai rồi." Thấy nàng kêu lớn như vậy, bọn nha hoàn cũng lu bù lên, muốn đi tìm đại phu, Kim đại gia thấy Tiểu Ngọc như vậy, cũng biết xảy ra chuyện không tốt, đem Tiểu Viên buông ra, nhưng vẫn không chịu cùng Tiểu Viên tách ra, lôi kéo tay Tiểu Viên không chịu buông.

Kim tiểu thư chỉ muốn ở bên trong nghe náo loạn, thấy bên ngoài mọi việc lu bù lên, lúc này mới ra ngoài, hết mọi người ngừng lại: "Mau đưa chị dâu đỡ về viện của nàng." Bọn nha hoàn vội vã, đem Tiểu Ngọc đỡ về tiểu viện, Tiểu Ngọc cứ một đường ai nha không ngừng, Kim tiểu thư đi tới bên cạnh Kim đại gia, đẩy hắn một cái: "Ca ca, chị dâu có mang con của người, người còn nghĩ muốn Tiểu Viên, đây là đạo lý gì?"

Kim đại gia thấy muội muội, có chút sợ, nhưng vẫn không buông tay Tiểu Viên ra, la ầm lên: "Muội muội người nói, chờ Tiểu Viên trở lại, liền sẽ không để cho nàng đi." Vừa nói vừa quay đầu lại đối với Tiểu Viên cười a a: "Tiểu Viên, về sau người còn đi sao?"

Tiểu Viên cố gắng gỡ tay Kim đại gia, chỉ là vừa tránh ra được một chút, Kim đại gia lại gắt gao kéo, thế nào cũng không thoát được. Kim tiểu thư thấy tình hình này, đối với Kim đại gia phát giận, đối với Tiểu Viên là cực kì tức giận, mảy như rụng lên: "Tiểu Viên, người còn không mau đi làm việc đi."

Tiểu Viên đáp tiếng vâng, muốn đi làm việc, Kim đại gia không chịu buông nàng ra, kéo lấy nàng: "Muội muội, người đã nói, chờ Tiểu Viên trở lại, sẽ để cho nàng chơi với ta, không bao giờ phải đi làm việc nữa." Kim tiểu thư không nghĩ tới, lời mình lừa Kim đại gia ngày trước, lại bị hắn nhắc đến thế này, càng thêm mất hứng, nháy mắt, Vương mục tiến lên, lấy tay tách bàn tay Kim đại gia ra: "Đại gia, người bây giờ đã có gia thất rồi, sao vẫn như hài tử vậy."

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Nghe Vương mục nói, Kim đại gia vẫn không thả, chỉ nói: "Muội đã nói với ta như vậy, sao muội lại không giữ lời?" Tiểu Viên bị Vương mục cùng Kim đại gia ở hai bên kéo, hai người kia thân hình đều không yếu nhược, Tiểu Viên ngẩng đầu nhìn Vương mục một bên ngực cao, một bên là cánh tay thô của Kim đại gia, hai người ai cũng không chịu buông tay, Tiểu Viên sứt chút nữa bị kéo rách.

Thấy nàng sắc mặt dần dần thay đổi, Vương mục hô một tiếng: "Đại gia, người mau buông tay, Tiểu Viên hôn mê rồi." Kim đại gia nghe nói như thế, nhanh chóng buông tay, Tiểu Viên thân thể vừa trượt, gục xuống.

Kim đại gia nóng nảy, Vương mục nhanh tay, khi Tiểu Viên ngã xuống, nàng liền kéo lại, lúc này Tiểu Viên mới không bị ngã trên đất. Thấy Kim đại gia đáng vẻ nóng nảy, Vương mục đành hắng một cái: "Đại gia, người tránh ra một chút, để Tiểu Viên có thể đứng vững vàng."

Kim đại gia a một tiếng, tránh ra, thấy mặt Tiểu Viên bị bầm tím, dọa sợ, kéo kéo tay của nàng: "Tiểu Viên, ngươi làm sao rồi?" Vương mục vừa nhìn, nghĩ tới ngày hôm qua mình xuống tay hơi nặng, mặc dù qua cả đêm, trên mặt mới tiêu đi một chút, chỉ là hơi tím bầm, lúc này bị hai người giằng co, bị đau đến hôn mê rồi.

Wang mục lông mày vừa nhíu, đối với Kim đại gia nói: "Đại gia, nhất định là vừa rồi ngươi dùng sức quá lớn, mới làm cho Tiểu Viên bị như vậy, ngươi cách xa xa nàng một chút." Kim đại gia ồ một tiếng, tránh ra mấy bước.

Kim tiểu thư ở bên cạnh thấy dạng này, tiến lên phía trước nói: "Ca ca, ngươi có gia thất của ngươi rồi, giờ trở về đối tốt với chị dâu thôi." Vừa nói liền hướng bên ngoài kêu gã sai vặt, muốn hắn đem Kim đại gia đưa trở về.

Kim đại gia không chịu đi, lắc lắc thân thể muốn đi tìm Tiểu Viên, Vương mục thấy hắn lại như vậy, cau mày đang muốn nói chuyện, thì thanh âm Vương Thắng An truyền đến: "Đây là xảy ra chuyện gì?" Cả đêm qua, Vương Thắng An không có trở lại, Kim tiểu thư thấy hắn trở về, mặt nhẹ nhõm, không khỏi đổi sắc mặt, muốn kéo hắn vào phòng hảo hảo hỏi một chút.

Wang Thắng An cũng đã tiến đến, thấy mấy người này, hiểu chút, cau mày đối với Kim đại gia nói: "Đại cữu, ngươi hiện thời đã có thể từ, mợ lại mang thai, nên quan tâm vợ của mình mới phải, sao cả ngày cứ chạy qua bên này, tuy nói ngươi cùng nương tử ta là thân huynh muội, nhưng cũng phải phân rõ trong ngoài."

Kim đại gia có chút sợ Vương Thắng An, nghe hắn nói, chỉ đành rút tay về, Kim tiểu thư rên sất khi còn nóng, tiến lên cười với Kim đại gia nói: "Ca ca, đã nói như vậy rồi, thế nào còn không trở về?"

Kim đại gia lưu luyến nhìn Tiểu Viên, Vương mục ý bảo gã sai vặt kéo hắn đi. Vương Thắng An chờ Kim đại gia đi, mới cùng Kim tiểu thư nói: "Nương tử, thường ngày ta đã nói qua, đối với người làm cũng không thể quá hà khắc, phải biết nhà ta là danh môn đại hộ, đối với người làm hà khắc, truyền đi thành trò cười cho thiên hạ sao."

Từ sau khi lập gia đình, Kim tiểu thư nghe Vương Thắng An nói qua vô số lần, nàng thấy Vương Thắng An không giải thích hôm qua đi nơi nào, lại còn ở đây giáo huấn nàng, mặt liền biến sắc, muốn nói chuyện, Vương Thắng An nhẹ nhàng nói một câu: "Hôm qua ta ở trong phủ Tam thúc, thấy người làm nhà bên ấy, hết sức lễ độ, nương tử nên học hỏi theo mới đúng."

Tam thúc chính là người có quyền đảo nghiêng triều đình lúc này, Vương Tư Không, Kim tiểu thư từ sau khi lập gia đình, chỉ gặp qua một lần, cũng chỉ đi qua phủ Tư Không một lần, sớm bị khí phái phủ Tư Không dọa sợ, vội cúi đầu lên tiếng: "Dạ, phu quân nói có lý." Vương Thắng An nhìn qua Tiểu Viên, thấy nàng hôm nay khác hẳn hôm qua, trên mặt có vết tím bầm, thở dài nói: "Nương tử, ngươi bây giờ là phu nhân của ta, phải học lễ nghi giao tiếp, thế nào ngay cả hạ nhân trong nhà cũng không bằng?"

Kim tiểu thư đối với Tiểu Viên lúc này là vừa hận lại ghen, sau khi lập gia đình đến bây giờ, Vương Thắng An thường nói, Tiểu Viên dung mạo xuất chúng, cử chỉ đoan trang hơn mình, muốn nàng theo Tiểu Viên học một ít. Ý muốn của Kim tiểu thư là muốn Tiểu Viên ở Trần gia cả đời, chẳng qua là Vương Thắng An đã nói như vậy, đành đón Tiểu Viên trở lại.

Chỉ là, Kim tiểu thư nghĩ lại, trở về cũng tốt, ở trong lòng bàn tay nàng, một người, muốn xoa nắn kiểu nào thì xoa nắn kiểu ấy, chỉ cần không chết là được, nghe Vương mục nói, có thể đem người làm sống không bằng chết có rất nhiều biện pháp. (Muanho: quả là loại rắn rết cũng không bằng.)

Nghĩ tới đây, Kim tiểu thư bên môi hiện lên nụ cười, càng thêm nhu thuận nói: "Phu quân lời nói, thiếp biết." Vương Thắng An sao biết được ý tưởng của Kim tiểu thư, còn tưởng là mình quản giáo được thể tử, gật đầu đối với Kim tiểu thư nói: "Nương tử, Tam thúc lại tặng chúng ta một phần quà, giao cho người cai quản."

Kim tiểu thư nghe được Vương Tư Không tặng quà, càng thêm cao hứng, đối với Vương mục nói một tiếng: "Vương mục, cần phải đối với Tiểu Viên tốt hơn chút." Cùng hắn đi vào phòng.

Wang mục kính cẩn nghe theo đáp, chờ Vương Thắng An đi rồi, đá Tiểu Viên một cái: "Tiểu yêu tinh, vận số ngươi sao lại tốt như vậy chứ?" Buông tay Tiểu Viên ra: "Còn không mau chút đi làm việc." Lắc lắc eo mập đi rồi.

Tiểu Viên chống đỡ thân thể không được, người gục ở trên mặt đất, vừa nghe đến, cũng không kịp phản ứng, cứ nhìn như vậy, hiện tại Vương Thắng An mới là người trông coi Kim gia, vậy mình có thể hay không đem thân thể nói ra, cầu sự giúp đỡ của hắn, rồi khỏi nhà tù này? Ý niệm vừa mới nhú lên, lại nghĩ tới lời Trần Ngang đã nói, Huệ hoàng hậu là nữ nhân phản quốc phản phụ, Chu Như Uẩn nói, coi như Lang Gia công chúa còn sống, liệu có thể chịu mọi người sỉ nhục?

Trúc nhi câu kia, bên ngoài có cơm ăn là tốt lắm rồi. Trời ơi, cho dù muốn trốn, cho dù muốn nói, có mấy người có thể nghe đây, chỗ nào có thể đi được đây? Một đồng đồ hỏi hám che mũi Tiểu Viên, Tiểu Viên thuận tay kéo xuống, là vài món quần áo bẩn thỉu, Lục Khởi vang lên thanh âm: "Ngươi chẳng phải đã tốt hơn rồi sao? Đem mấy kiện quần áo này giặt đi, đừng ngồi đây nhàn rỗi."

Kể từ khi ở Trần gia trở lại, cũng không biết tại sao, Lục Khởi đối với mình càng thêm hà khắc, Tiểu Viên thở dài, tìm chậu đi đến bên cạnh giếng, mức nước giặt quần áo.

Lục Khởi đang phát hỏa, vừa nghe cô gia cùng tiểu thư ở trong phòng nói chuyện, đợi đi đến Thái Thương, cô gia muốn đem Tiểu Viên thu làm thiếp, tiểu thư mặc dù không muốn, nhưng cũng không phản đối, nghĩ chính mình xinh đẹp, tại sao cô gia lại không muốn thu mình?

Nhìn bóng dáng Tiểu Viên bận rộn, Lục Khởi hận không thể đẩy nàng rơi xuống giếng đi, chết đuối thôi, vừa hận Vương mục hôm qua đánh lên mặt Tiểu

Viên, còn chưa đủ ác, nên sáng sớm hôm nay, mặt Tiểu Viên chỉ hơi có tím bầm, cũng không sao cả?

Tiểu Viên dĩ nhiên là không biết suy nghĩ của Lục Khởi, nàng vừa giặt áo, vừa nghĩ ngợi, có nên nói hay không, liệu cô gia có tin hay không, nói ra thì tốt hay là xấu, nếu cô gia tin, sẽ đi nói cho Thập Tứ ca ca biết hay không?

Thấy Thập Tứ ca ca, có nhận thức mình hay không? Ai, Tiểu Viên thờ dài, đem chỗ quần áo đã giặt sạch, vắt khô mang đi phơi là việc phải làm trước mắt thôi.

Tiểu Viên đang giữ y phục, một tiểu nha hoàn vui mừng hôn hờ đi tới, đối với Lục Khởi nói: "Lục Khởi tỷ tỷ, Đại Nãi Nãi (Kim tiểu thư) ở đâu?" Lục Khởi thấy nha hoàn tới là nha hoàn bên cạnh Vương tiểu thư, tên Hồng Phát, cười đứng lên nói: "Tiểu thư ở đây, Vương tiểu thư muốn tìm tiểu thư nói chuyện sao?."

Nét vui sướng trên mặt nha hoàn không thể giấu được: "Lục Khởi tỷ tỷ, là chuyện vui lớn, đại gia (Vương Thắng An) không biết đã biết chưa?" Lục Khởi đang muốn tiến lên vén rèm, theo tiếng ho khan, Vương Thắng An đi ra: "Hồng Phát, muội muội có chuyện gì vui vậy?"

Hồng Phát cười hi hi chào một cái, đối với Vương Thắng An nói: "Tiểu thư mới vừa nhận được một phong thư, Tam lão gia sắp đến tới Giang Hữu, bây giờ đang ở Vô Tích rồi, trong thư Tam lão gia nói, tiểu thư cùng Tà gia, hôn sự cũng nên làm, tiểu thư sai nô tỳ tới tìm đại gia."

Vương Thắng An nghe lời này, cao hứng nói: "Đây là đại hỷ sự." Vừa nói vừa quay đầu lại, đối với Kim tiểu thư: "Nương tử, chúng ta đi xem muội muội một chút đi." Kim tiểu thư cùng hắn đi ra ngoài, Lục Khởi cũng gấp gấp đuổi theo, nhất thời trong tiểu viện không có thanh âm.

Tiểu Viên đã giặt sạch quần áo, nhìn thấy Vương Thắng An nghe được muội muội mình được gả đi, thì khuôn mặt vui sướng, Tiểu Viên thấy hâm mộ Vương tiểu thư, mặc dù cũng không cha không mẹ, lại có ca ca che chở, không giống mình.

Tuy nói trong sân ánh mặt trời ấm áp, Tiểu Viên vẫn cảm thấy trên người rét lạnh, tương lai sẽ ở địa phương nào, liền vì câu nói của mẫu hậu tiếp tục sống, nhất định phải tiếp tục sống sao? Mẫu hậu, chẳng lẽ người vì phải còn sống, mới thuận theo người Hồ đó sao? Nhưng mẫu hậu, sao người lại có một câu như vậy: "Sinh ba mươi năm, hôm nay mới biết sống thì phải vui về."

Lời này vừa ra, người tuy không muốn nhưng cũng đã thuận theo người Hồ, mẫu hậu mẫu hậu, người có từng nghĩ tới, nữ nhi vẫn còn sống?

Một hồi tiếng cười truyền đến, Tiểu Viên ngẩng đầu nhìn lên, thấy là Cúc nhi cùng Trúc nhi cầm đồ trong tay đi vào, Trúc nhi nói cái gì, Cúc nhi ha ha nở nụ cười, thấy trên mặt các nàng sáng rỡ nụ cười, Tiểu Viên một hồi hâm mộ, mình đã bao lâu không có cười như vậy?

Nếu như, mình là nữ cô nhi nhà nghèo, có phải hay không, đối với việc đánh chửi của Vương mục bọn họ cảm thấy không có gì lớn, thân là nữ cô nhi, bị đối, chịu rét, chịu người nhà đánh chửi chính là chuyện thường, mà không phải là công chúa được vạn ngàn sủng ái.

Lúc này Cúc nhi ngồi vào bên người nàng, bính bính tay của nàng: "Tỷ tỷ người ở đây nghĩ cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Tiểu Viên thu hồi suy nghĩ, cười đối nàng nói: "Không nghĩ cái gì." Cúc nhi ừ một tiếng, giận dữ nói: "Ta nghĩ đến cha mẹ. Còn tưởng rằng tỷ tỷ cũng nghĩ đến cha mẹ đâu."

Cha mẹ, Tiểu Viên không khỏi thờ dài, Trúc nhi đã vỗ vỗ gọi Cúc nhi: "Vương mục mục không phải đã nói rồi sao? Tiểu Viên không có cha mẹ, chính là nữ cô nhi."

Nói đến đây, Trúc nhi nhìn mặt Tiểu Viên, không đem câu kế tiếp nói ra, Vương mục mục còn nói, Tiểu Viên là người hạ tiện, cho nên mới không có cha mẹ. Chính là, nhìn thấy Tiểu Viên kia dung mạo thực xinh đẹp, Trúc nhi không khỏi suy nghĩ, người xinh đẹp như vậy thế nào giống thấp hèn đâu?

Tiểu Viên thấy Trúc nhi chính là nhìn chăm chăm mình, sờ sờ mặt, thực tò mò hỏi: "Như thế nào? Trên mặt ta còn có vết xanh tím sao?" Trúc nhi không nói chuyện, Cúc nhi cắn móng tay nói: "Tỷ tỷ, cho dù mặt người có chút sưng, nhưng vẫn là đẹp như vậy." Tiểu Viên nghe vậy, sờ sờ đầu Cúc nhi, nở nụ cười.

"Ba người các người lười biếng ngồi đây làm cái gì? Còn không mau chút đem sân quét dọn cho sạch sẽ?" Không cần hỏi, đây là xem không được một hồi các nàng ngồi nhàn hạ nên vương mục mục nói, Tiểu Viên các nàng vội đứng lên, đều tự đi lấy chổi, vương mục mục đi tới, tay còn véo Tiểu Viên vài cái: "Hai người các nàng trước nay đều không phải là lười biếng, một hồi người đến liền làm các nàng lười biếng, thực quá thể."

Tiểu Viên chỉ cúi đầu xác nhận, Vương mục mục lại véo, mới cảm thấy trong lòng được thoải mái, từ khi nghe tiểu thư nói, Tiểu Viên xuất thân từ gia tộc

Huệ hoàng hậu, mẹ vẫn biết hoàng hậu chính là người phụ nữ tôn quý nhất thiên hạ, nàng lại là nữ tử trong gia tộc của người phụ nữ quý tộc ấy, đương nhiên mẹ muốn làm nhục cho đủ mới được.

Kim tiểu thư đối Tiểu Viên vốn cũng có ý nghĩ như vậy, chủ tớ hai người lúc đó chính là ăn nhip với nhau, cũng không cần phải nói vài lời, liền đối xử tệ thêm với Tiểu Viên, đợi khi Tiểu Viên từ Trần gia trở về, Kim tiểu thư nghe Trần gia phu nhân cũng Trần tiểu thư đầu coi trọng Tiểu Viên, nàng cùng Vương mẹ oán giận vài câu, hận không thể đem Tiểu Viên chop tới đánh chết mới tốt, lại nghe câu nói của Vương mẹ, đánh chết nàng nếu truyền ra thì đối thanh danh tiểu thư không tốt, lại không cần phải chịu khổ vụn vặt, sao không chờ nàng trở lại, làm cho nàng chịu khổ từng chút, chờ nàng chịu không nổi, ra ngoài chạy trốn, sau đó chặn lại, đến khi đó đánh chết nàng, không phải rất tốt sao?

Kim tiểu thư vốn xem Tiểu Viên như là cái đinh trong mắt, nghe xong lời này, tán thưởng liên tục, lại nói Vương Thắng An nghĩ chỉ cần Tiểu Ngọc cùng Kim đại gia nên chuyện, Tiểu Viên sẽ là của mình, làm sao muốn đem khối thịt trong miệng mãi đặt ở nhà người khác? Ở bên tai Kim tiểu thư nói vài lần, Kim tiểu thư liền đáp ứng đem nàng mang trở về, cũng có ý muốn đem Tiểu Viên giữ lại để làm nhục, Vương Thắng An thấy Kim tiểu thư hiền lành đi rất nhiều, mình suốt ngày ở trước mặt Kim tiểu thư nói nhiều lời nay có tác dụng, ngay cả trong mơ cũng không biết trong lòng Kim tiểu thư có chủ ý gì.

Tiểu Viên không biết mục đích đó, chính là chỉ cảm thấy có chút kỳ quái, quay như thế nào đã biết, vương mẹ đối mình càng tệ hơn, ban đầu Kim tiểu thư còn đối với mình có chút hòa nhã, như thế nào mà lần này ngay cả một điểm hòa nhã cũng không có.

Cũng không dám đi hỏi, chỉ chăm chú làm việc của mình, mà vương mẹ chính là nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Tiểu Viên. Tiểu Viên bị mẹ nhìn đến nổi căng phát ra hoảng hốt, trượt tay, cây chổi liền rơi xuống đất.

Wương mẹ bắt lấy cơ hội, tiến lên hai bàn tay liền đánh vào mặt nàng: “Tiểu tiện nhân, qua Trần gia vài ngày, không phải làm việc này? Buổi sáng quét đất, hiện tại còn bẩn thì không nói, cho người quét lại lần nữa, người liền kích động.” Tiểu Viên thỉnh thoảng bị đánh đến choáng váng, mới vừa nói được câu: “Mẹ mẹ, ta...”

Wương mẹ liền đánh thêm mấy bạt tai: “Còn muốn già mồm?” Nói xong chỉ vào Trúc nhi cùng Cúc nhi: “Người nhìn đi, người còn không bằng hai cái tiểu nhân, thật không biết cô gia nhìn trúng người ở điểm nào?”

Tiểu Viên không nói lời nào, cũng chỉ xác nhận, Vương mẹ cảm vừa nhắc, ý bảo nàng tiếp tục quét tước, Tiểu Viên cũng không dám làm trái, chính là tiếp tục quét. Lúc này bên ngoài một gã sai vặt vội vàng xông tới, thấy Vương mẹ, bắt chập thi lễ liền hỏi: “Wương mẹ, tiểu thư cùng cô gia đâu?”

Wương mẹ đánh một, chính là chuẩn bị đi vào phòng uống trà, thấy gã sai vặt vội vã hỏi: “Tìm tiểu thư cùng cô gia có chuyện gì, Vương tiểu thư phải thành hôn, tiểu thư cùng cô gia qua chỗ nàng ở bên kia.”

Gã sai vặt vội vàng lau mồ hôi trên trán: “Mẹ mẹ, người nhanh tìm họ về đây đi, xảy ra đại sự rồi.” Vương mẹ như rồng mây: “Đại sự gì?” Gã sai vặt hít một tiếng: “Đại nãi nãi vừa rồi từ nơi này trở về liền đề non, lão gia tìm tiểu thư cùng cô gia để thương nghị.”

Wương mẹ nghe thấy Tiểu Ngọc vậy mà đề non, sắc mặt liền biến, mắt hướng đến người Tiểu Viên, trong ánh mắt lại chứa vài phần đắc ý, Tiểu Viên vẫn chưa đi, nghe thấy Tiểu Ngọc đề non, còn thấy kỳ quái, thấy Vương mẹ nhìn về phía mình, nàng liền giật mình, Tiểu Ngọc bị Kim đại gia lôi kéo mới là hết bụng đau rồi đi, chẳng lẽ?

Nghe thấy Vương mẹ nói: “Được, ta đi tìm tiểu thư cùng cô gia.” Nói xong hướng Trúc nhi các nàng nói: “Hai người các người, buổi chiều hôm nay trông nom kĩ Tiểu Viên, không được để nàng bước ra khỏi sân nửa bước.” Trúc nhi cùng Cúc nhi dù không hiểu tại sao, vẫn là đáp ứng.

Wương mẹ lúc này mới đi tìm vợ chồng Kim tiểu thư, chờ y vừa đi, Cúc nhi chạy đến bên người Tiểu Viên: “Tỷ tỷ, như thế nào mà Vương mẹ muốn chúng ta trông nom người, bình thường người cũng không đi nơi nào khác nha?” Tiểu Viên cũng không biết nói cái gì, chính là cười khổ. Trúc nhi chung quy tuổi lớn hơn một chút, liền tưởng đến thời điểm Tiểu Viên tới, cùng hành động của Vương mẹ và Lục Khởi, hiểu được chút gì đó, chỉ kéo kéo Cúc nhi, làm nàng nói ít một chút.

Tiểu Viên thấy Trúc nhi ý bảo Cúc nhi không nói nữa, cũng không nói thêm gì, ở trong viện mãi cũng thấy nhàm chán, các nàng chính là giở nhau thuận tay cầm lấy đồ vật này nọ, cũng không biết ai có một cây kim thêu, mới thêu mấy mũi, đường thêu còn có chút vụng về, Tiểu Viên thuận lợi thêu lên.

Trúc nhi thấy công việc của mình bị Tiểu Viên cầm lấy, vừa muốn nói, đã thấy trên vải hiện lên một bông hoa tươi. Hoa kia thế nhưng tựa như mới chỉ vừa hái xuống, Trúc nhi thấy Tiểu Viên thêu thực mau, đã muốn kinh sợ, thế nhưng thấy đường thêu thực đẹp, lại nói không nên lời, Cúc nhi đã muốn kêu lên: “Tỷ tỷ, người như thế nào có thể thêu đẹp như vậy?”

Tiểu Viên quay qua, thấy các nàng hai cái vẻ mặt hâm mộ, cười nói: “Đây là từ nhỏ đi học.” Trúc nhi đã khôi phục lại tinh thần, cẩn thận hỏi Tiểu Viên: “Tỷ tỷ, người có thể dạy ta không?” Đây có cái gì khó, Tiểu Viên gật đầu, kéo tay các nàng, đầu tiên dạy họ đem sợi tơ chia ra.

Trúc nhi xem đường tơ, đã muốn đủ nhỏ, bây giờ còn phải một lần nữa tách thành mấy cái, mắt đều trừng lớn, học hồi lâu, bất quá chính là có thể đem sợi tơ bỏ vì bốn, xa không bằng Tiểu Viên vừa bỏ vì 12 cái thực lưu loát.

Cúc nhi tuổi còn nhỏ hơn một chút, liền càng chậm, chỉ có thể tách thành 2 nửa, gấp đến độ sắp khóc lên, Tiểu Viên thấy nàng vẻ mặt sốt ruột, cười an ủi nói: “Không nên gấp gáp, chậm rãi là được rồi.”

Cúc nhi gật đầu, ba người đang ngồi học thực vui vẻ, một đám người phần phật tiến vào, đi đầu đúng là vương mẹ, Trúc nhi cùng Cúc nhi vội buông kim thêu, tiến lên hành lễ với Vương mẹ, Vương mẹ thật nhanh khuôn mặt căng cứng, mặc kệ họ, hướng đằng sau lưng vẫy tay một cái: “Đem nha đầu Tiểu Viên tới đây cho ta.”

Phía sau hai gã sai vặt đi lên, cầm dây thừng trói Tiểu Viên, kim khâu trong tay Tiểu Viên rơi xuống đất, cũng không cố chống cự, mặc cho gã sai vặt trói chặt, nhìn Vương mục mục hỏi: “Làm sao vậy?” Vương mục mục thấy gã sai vặt đã đem Tiểu Viên trói tốt, còn tự mình đi lên nắm dây thừng, trói thực chặt, lúc này mới đối Tiểu Viên nói một tiếng: “Đại nãi nãi bởi vì nguoi mà dễ non, nguoi còn có ý tứ hỏi làm sao vậy? Thật sự là không biết xấu hổ.”

Nói xong vung tay lên, nhóm gã sai vặt đem Tiểu Viên mang đi, Trúc nhi cùng Cúc nhi vẫn ngây người, đợi cho bọn họ đi rồi, Cúc nhi tiến lên nhặt bức tranh thêu, đưa cho Trúc nhi: “Trúc tỷ tỷ, chẳng lẽ Tiểu Viên tỷ tỷ năng...” Trúc nhi thờ dãi, nàng mặc dù đến nhà Kim đại gia không lâu, nhưng vẫn là biết, lần này Tiểu Viên chỉ sợ không ổn.

Tiểu Viên bị trói mang đi, tựa như ngây người giống nhau, cũng không phản kháng, tùy ý để bọn họ lôi lôi kéo kéo, đem chính mình ném vào phòng Kim đại gia, lúc này trong phòng đèn đuốc sáng trưng, vừa mới đi vào sân, chợt nghe tiếng khóc của Tiểu Ngọc từ trong phòng truyền đến: “Đứa nhỏ, hài tử của ta.” Còn kèm theo tiếng Kim Tiểu thư không biết là hảo tâm hay ác ý khuyên bảo.

Kim lão gia không có đến phòng vợ, ngồi ở ghế trong viện, thỉnh thoảng còn mắng gì đó, Kim Phúc vẫn luôn là ở bên cạnh ông, đứng khuyên bảo. Vương Thắng An lại giống như đang xem diễn, khoanh tay đứng một bên.

Thấy Tiểu Viên tiến vào, lửa giận trong mắt Kim lão già thực có thể đem Tiểu Viên bắn thủng, chờ Tiểu Viên bị bắt đến trước mặt mình, tích quai trượng trong tay liền đánh xuống: “Nguoi này Tang Môn tinh, quyến rũ con ta cũng đủ rồi, vừa mới đến một hồi khiến cho ta tôn tử không có.” Một bên mắng chửi một bên nện quai trượng xuống, Tiểu Viên biết là có giải thích cũng vô dụng, chính là tùy ý để cho ông đánh chửi.

Vương Thắng An thấy Tiểu Viên vừa tiến đến, hai mắt liền cố định trên người Tiểu Viên, thấy Tiểu Viên bị Kim lão gia đánh chửi, vội xông đến phía trước khuyên nhủ: “Nhạc phụ cũng nên để ý thân thể mình, đánh nàng là việc nhỏ, thân thể nhạc phụ đại nhân mới là việc lớn.” Kim lão gia đánh đến một hồi, mấy câu khuyên bảo của Vương Thắng An cũng hữu hiệu, dừng tay, đối Vương Thắng An nói: “Hiện tế nói có lý, như vậy Tang Môn tinh, vì nàng cũng không đáng làm hại thân thể mình.”

Nói xong giao cho Kim Phúc, đang muốn xoay người đi, Vương Thắng An cẩn thận hỏi: “Nhạc phụ có phải là cho nàng nghỉ một vài ngày?” Kim lão gia hung tợn nói: “Nhốt nàng bảy ngày, khiến cho nàng sống như trước, mệnh không lớn, hừ, ta bất quá cứng chính là vút xuống sông năm nghìn đồng.”

Kim phúc nghe lời, liền ý bảo gã sai vặt đem Tiểu Viên mang đi, Vương Thắng An nghe thấy Kim lão gia bảo nhốt Tiểu Viên bảy ngày, trong lòng âm thầm kêu khô, như vậy hẳn không thể thu Tiểu Viên làm thiếp, khi ấy chẳng phải mình chịu thiệt hay sao?

Suy nghĩ của tác giả : Nhìn sắc mặt hiện tại của Vương Thắng An, rồi sau đó biết suy nghĩ trong lòng hắn, cảm thấy hắn là người thực ghê tởm aaaa.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Trong lòng Vương Thắng An còn đang suy nghĩ biện pháp, làm sao thuyết phục Kim lão gia đem Tiểu Viên thả ra, rềm vén lên, Lục Khởi từ bên trong đi ra ngoài, kêu một tiếng: “Lão gia chậm đã.” Kim lão gia tức giận hung hăng bảo gã sai vặt đem Tiểu Viên đi, nghe được Lục Khởi nói như vậy, xoay người nói: “Có lời gì?”

Lục Khởi cười tiến lên: “Lão gia, tiểu thư nói rồi, cứ như vậy đem nàng nhốt đói chết, chẳng phải tiện nghi cho nàng?” Kim lão gia không ngờ tới nữ nhi mình còn có ý khác, nhìn về phía Lục Khởi, trên mặt Lục Khởi cười ngọt như mật, nhưng lời nàng nói ra có thể khiến người khác cảm thấy lạnh run: “Tiểu thư nói rồi, sao không giao nàng cho Đại Nãi Nãi xử trí, đến lúc đó chết hay sống, liền do Đại Nãi Nãi định.”

Lời này nghe thì như vì tốt cho Tiểu Viên, nhưng ai ai cũng biết, Tiểu Ngọc lúc này hận Tiểu Viên tận xương, nếu để cho nàng xử trí Tiểu Viên, thật sự là so với chết còn khó chịu hơn.

Lục Khởi nói xong, lại đứng im lặng một bên, cũng không quên xem mặt Tiểu Viên, thấy sắc mặt Tiểu Viên trắng bệch một mảnh, trong mắt cũng không còn sáng rạng rỡ, chẳng qua là đứng ở nơi đó, tựa như mất đi sự sống, Lục Khởi trong lòng đắc ý, nhìn xem nguoi còn có thể đi quyến rũ ai?

Trong lòng Tiểu Viên lúc này, cái gì cũng không biết nữa, chẳng lẽ mình sẽ chết ở chỗ này sao? Chẳng lẽ mẫu hậu nói, phải sống nữa, bất luận như thế nào cũng phải sống nữa sẽ không được rồi, muốn nói chuyện, nhưng lúc này nói gì đều vô dụng rồi, đành để mặc cho bọn họ đem mình đẩy đi, đợi đến Lục Khởi ra ngoài, nói ý tứ Kim tiểu thư, lòng Tiểu Viên rơi bịch xuống đất, có thể còn sống là tốt rồi, chỉ cần còn sống, từ nơi này đi ra ngoài, còn tốt hơn ở chỗ này.

Tiểu Viên đang suy nghĩ, những người khác cũng không nhân rồi, Kim lão gia trầm tư một hồi, gật đầu nói: “Tiểu thư nói cũng có đạo lý, chẳng qua là nha đầu này...” Vừa nói Kim lão gia xoay người nhìn Tiểu Viên: “dáng dấp hảo, giữ lại mạng của nàng ta, vậy ...”

Kim lão gia còn chưa nói hết, chỉ nghe thấy tiếng khóc truyền đến, Tiểu Ngọc khoác áo, được Kim tiểu thư đỡ, trên mặt bi thương, khóc nói: “Cha

chồng, nha đầu này chính là cây vào dáng dập chính mình hảo, mới quyền rũ đại gia." Lúc nói chuyện, mắt thấy Tiểu Viên, vô hạn oán độc: "Tiện nhân, ngươi làm cho ta mất nhĩ tử, ta nhất định không để cho ngươi sống tốt đâu."

Kim lão gia nghe thấy như vậy, khẽ nhíu mày: "Vậy ý người như thế nào?" Tiểu Ngọc gạt lệ một cái, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Viên, hỗn loạn với oán độc, ghen ghét, lời nói như không phải từ miệng người nói ra, giống như là một con quỷ phun tới: "Cha chồng, nàng là mỹ nhân họa thủy, nên hủy đi mặt của nàng, chọc mù hai mắt của nàng, đánh gãy gân tay chân của nàng, nếu để cho nàng đi dọn nhà vệ sinh, một ngày chỉ cấp một bữa cơm ăn, như vậy nàng ta mới bớt được tội nàng đã gây ra."

Nghe nàng nói như vậy, Kim tiểu thư trong lòng đắc ý, nghiêng người liếc nhìn Tiểu Viên, lời này không phải là do ta nói là được, người dù có hận, cũng đi hận Tiểu Ngọc đi, ai bảo nàng ta thai nhi không vững, chỉ là đụng nhẹ một cái, liền bị đụng sảy thai, Kim tiểu thư còn đang lo chưa có biện pháp dạy dỗ Tiểu Viên, thì có chuyện này.

Kim lão gia tuy biết trong lòng Tiểu Ngọc tràn đầy oán hận, sau khi nghe lời Tiểu Ngọc nói, hít một hơi lạnh khí, cô gái này oán hận, cũng quá mức đi, Vương Thắng An nghe Tiểu Ngọc nói, nhìn về phía Tiểu Viên, thấy nàng vẫn như cũ không nói một lời, đứng ở nơi đó, nếu làm theo như Tiểu Ngọc nói, Tiểu Viên xinh đẹp sẽ không còn nữa, dung mạo như vậy, mình còn chưa được hưởng thụ qua, làm sao lại xảy ra chuyện này?

Nghĩ tới đây, Vương Thắng An đành hắng một cái, đối với Kim lão gia nói: "Nhạc phụ đại nhân, mọi nghĩ biện pháp, tốt thì tốt, chỉ là..." Kim lão gia nghe được Vương Thắng An có dị nghị, ngẩng đầu nhìn hướng con rể mình: "Hiền tể, chẳng lẽ người có biện pháp khác hay sao?"

Vương Thắng An đáp: "Nhạc phụ, mọi nghĩ biện pháp đó, cũng là vì hà tiện cho hài tử của nàng chưa ra đời, nhưng không nghĩ tới, giết người chỉ là đầu roi xuống đất, nếu làm như vậy, sẽ gây nghiệp chướng, còn nếu nói không xuôi tai..." Vương Thắng An cười, nhìn về phía Tiểu Ngọc: "Cửu huynh đã có chút ngu dại, vốn nên làm nhiều việc thiện, mới có thể có phúc báo, nếu thật làm như thế, sợ rằng..."

Không đợi hắn nói xong, Kim lão gia đã hiểu, mặc dù Kim lão gia biết Vương Thắng An nói lời này, nhìn như công bằng, nhưng cũng có chút tư tâm của hắn. Nhĩ tử của mình, vốn ngu dại, nếu không cũng sẽ không cưới nha hoàn làm vợ, có chữa lại làm sảy. Ngày trước Kim lão gia làm giàu, cũng đã làm một chút chuyện, không có tình người, trong lòng cũng mơ hồ cảm thấy, có phải hay không là trời phạt.

Nghe Vương Thắng An nói như vậy, nghĩ đến, sao không thuận nước đẩy thuyền, liền đáp ứng lời con rể nói, gạt đầu một cái, thở dài nói: "Hiền tể nói có lý, chúng ta cũng như người ta, dĩ nhiên là muốn tích đức hành thiện, Đại Nãi Nãi nói những lời đó, cũng chỉ là trong lúc bị thương quá độ, các người ai cũng không cần lên tiếng nữa."

Tiểu Ngọc thấy đề nghị của mình không được chấp nhận, há mồm muốn nói, lại bị Kim tiểu thư bắm một cái, Tiểu Ngọc vốn là nha hoàn của Kim tiểu thư, sau khi gả cho Kim đại gia, Kim tiểu thư chưa bao giờ gọi một tiếng đại tẩu, thấy Kim tiểu thư không cho mình nói chuyện, Tiểu Ngọc vội cảm miệng.

Kim tiểu thư đã lên tiếng: "Phụ thân, phu quân nói có lý." Lúc nói chuyện, ý bảo Lục Khởi đi lên đỡ Tiểu Ngọc, Lục Khởi lại không đỡ ổn Tiểu Ngọc, thiếu chút nữa khiến Tiểu Ngọc té xuống, Tiểu Ngọc nào dám nói chuyện, chỉ dám đứng im.

Kim tiểu thư đi tới bên cạnh Kim lão gia, cười nói: "Phụ thân, phu quân thường nói với nữ nhi, là người bề trên, nên hào phóng với hạ nhân, như vậy mới có thể hành thiện tích đức." Vương Thắng An nghe lời này, trong lòng hết sức tán thưởng, mắt tán dương nhìn thê tử, cưới một nữ nhi thứ tộc, chính là biết nghe lời, bảo nàng đi hướng tây, nàng không thể đi hướng đông, nếu thê tử xuất thân đại tộc, sẽ không nghe lời như vậy.

Nghĩ tới đây, Vương Thắng An vừa nhìn về phía Tiểu Viên, đến lúc đó sẽ đem Tiểu Viên thu phòng, thê hiền thiếp mỹ, không phải là nhân gian cực lạc sao, đến lúc đó để lộ ra thân thể Tiểu Viên, nữ tử Dương gia, xinh đẹp mỹ miều, đồng liễu sẽ phải hâm mộ không dứt.

Vương Thắng An càng nghĩ càng đắc ý, Kim lão gia nghe nữ nhi nữ tể có cùng một ý tứ, sao có thể nghe lời Tiểu Ngọc nữa, gạt đầu một cái: "Nếu đã như thế, cũng không cần làm theo lời Đại Nãi Nãi, chẳng qua là hiền tể, phải xử phạt nàng, không thể để nàng tiếp tục gây họa."

Vương Thắng An đã sớm đã tính toán trước rồi, cười híp mắt lên tiếng: "Biện pháp vừa rồi của nhạc phụ cực hảo, nhưng không thể nhốt nàng bảy ngày lâu như vậy, theo tiểu tể thấy..." Còn chưa nói hết, Kim tiểu thư liền nói tiếp: "Không bằng liền nhốt ba ngày, không cho nàng ăn cơm, để cho nàng ghi nhớ thật lâu."

Kim lão gia gạt đầu, Tiểu Ngọc thấy Tiểu Viên chỉ là bị giam ba ngày, trong lòng càng thêm bất mãn, cũng không dám nói ra, ánh mắt tựa như đao một dạng, một đao nhìn hướng Tiểu Viên.

Tiểu Viên trải qua như thế biến cố, từ sinh ra đến chết, lại từ chết đến sinh, đi như vậy một vòng lớn, cả người vô lực, nghĩ đến ngày xưa mẫu hậu cũng là như thế, từ Chiêu Dương cung đến ở bên trong Cố Thành, mẫu hậu có phải hay không cũng là từ ban đầu hoảng sợ đến sau đó vô lực đây? Tiểu Viên còn đang suy nghĩ, mấy gã sai vặt đã đẩy nàng đi ra ngoài.

Một đường lồi lồi kéo kéo, đến phòng chứa củi, thanh âm ghét bỏ của Vương mục vang lên: "Nhốt nàng ở đây đi, ba ngày sau trở lại."

Nghe được bên ngoài gã sai vặt thừa phải, cửa phòng chứa củi cũng bị đóng lại, Tiểu Viên ngã ngối trên mặt đất, cảm giác được trên đất lạnh như băng, cửa sổ nơi đó lộ ra mặt người, là Vương mục, nàng hướng bên trong xem một chút, thấy bộ dạng Tiểu Viên thất hồn lạc phách.

Hướng trên đất hứ mấy tiếng, đối Tiểu Viên nói: "Tiểu yêu tinh, người thật may mắn có người cứu người, chẳng qua là ba ngày bị nhốt." Vương mục hừ một tiếng: "Người cứ ngoan ngoãn ở trong này đi." Nói xong mới đi.

Những lời khó nghe vào trong tai Tiểu Viên, tựa như một trận gió, nàng ngồi dưới đất, cũng không biết trải qua bao lâu, cảm giác trên người lạnh toát,

đứng rồi, giờ mới tháng hai, ban đêm cực lạnh, mà đây lại là phòng chứa củi, so với phòng rách của Tiểu Viên còn nát hơn, gió lạnh qua những khe hở thổi tới, làm cho Tiểu Viên lạnh đến thấu xương.

Tiểu Viên lấy tay ôm chặt thân thể, muốn cho mình thêm chút ấm áp, không biết lúc nào nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, trong lòng nàng là một mảnh mờ mịt, chẳng lẽ mình cứ an tâm sống qua ngày, giấu giếm cả đời thân phận, ý niệm như vậy cũng không được rồi sao? Mình phạm phải sai lầm gì, từ khi vào Kim gia, không phải chịu đánh thì lại chịu bị mắng, ban đầu còn có Tiểu Lan giúp đỡ ngăn cản, hiện giờ Tiểu Lan bị Kim tiểu thư gả đi ra ngoài, cũng không biết ngày ngày nàng ấy trôi qua có tốt hay không?

Nhớ tới thanh âm Vương mục, Lục Khởi, Tiểu Ngọc mắng nàng tiện nhân, ánh mắt Tiểu Viên từ mờ mịt biến thành quyết tuyệt. Tiện nhân, họ mới là tiện nhân, từng kẻ một bất nạt kẻ yếu, không biết phân biệt người tốt, người hạ tiện, Còn nữa..., Tiểu Viên từ từ nghĩ, còn có Kim tiểu thư, ở sau lưng chỉ điểm họ khi dễ mình, trên mặt thì giả bộ làm người tốt, người như vậy tại sao có thể sống ở trên đời? (muanho: Câu này muanho cũng từng hỏi từ lâu rồi ... Haixx)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Ba ngày, ba ngày nay, Tiểu Viên ngã ngồi trên mặt đất, suy nghĩ miên man, thời gian trôi qua cùng nàng không quan hệ, trong đầu lướt qua vô số ý niệm, chẳng lẽ cứ như vậy kết thúc một đời, chẳng lẽ cứ sống ở Kim gia làm một tiện nhân? Không, cho dù có gian khó đến đâu, cũng muốn bỏ chạy, dù liều mạng, cũng phải đi gặp thập tứ ca ca, không, không thể kêu thập tứ ca ca, là đương kim đệ hạ, nhớ rõ huynh ấy tâm tính nhân hậu, khoan hồng độ lượng, cho dù không thể khôi phục thân phận, cũng muốn đem những nhục mà mà người khác đặt ở người nàng trả trở về.

Mãi cho đến khi cửa sài phòng bị mở, ánh mặt trời chiếu vào. Vương mục mục thanh âm tựa sét đánh ở bên tai nàng vang lên: “Tiểu tiện nhân, mạng người lớn, còn không mau chút theo ta đi tạ ơn lão gia.”

Tiểu Viên động cũng chưa động, cũng không giương mắt nhìn mục, đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, Vương mục mục thấy thân mình nàng hoảng cũng không hoảng một chút, thân mình nàng rất mảnh mai, bị bỏ đói đến chết, trong lòng nói thầm, đã chết chính là chuyện tốt, chỉ là cô gia cùng lắm sẽ lại nhai một chút. Lại đợi một hồi, thấy nàng vẫn là bất động, Vương mục mục tiến lên mấy bước, đẩy đẩy nàng, thân mình Tiểu Viên lung lay đôi chút, vẫn là không đứng lên.

Thời điểm Vương mục mục đụng vào Tiểu Viên, thân mình nàng mặc dù lạnh lẽo, làn da vẫn là có thể cảm nhận được nhịp đập, biết nàng không chết, Vương mục mục vô ý tay, lớn tiếng kêu đứng lên: “Người còn không mau chút đứng lên, lão gia còn đang chờ người đâu.”

Thấy Tiểu Viên vẫn là không có phản ứng, Vương mục mục con tức không khỏi dâng lên, mục cũng không phải là người có tính tình tốt gì, thuận tay cầm cây củi lên, hướng trên người Tiểu Viên đánh, miệng còn mắng: “Tiểu tiện nhân, cho người mặt mũi người còn không biết xấu hổ, đừng có mà dè dặt lão nương động thủ.”

Chẳng qua là đánh một chút, Tiểu Viên liền ngẩng đầu lên, Vương mục mục thấy ánh mắt nàng không như mọi khi, làm người sợ hãi, ngẫu nhiên chút sợ hãi trong ánh mắt đã muốn biến mất không thấy, chỉ là gắt gao nhìn Vương mục mục, cũng không nói chuyện.

Vương mục mục bị nàng nhìn đến có chút sợ hãi, loại ánh mắt sắc bén này, Vương mục mục lớn như vậy cho tới giờ còn chưa thấy qua, có chút bất khả xâm phạm, Vương mục mục không khỏi cảnh giác, từng bước lui về phía sau, nhất thời lại nghĩ tới, sợ nàng làm gì, không phải mình chỉ là một cái nha hoàn thôi sao, mặc dù đã ngừng đánh, vẫn là nói: “Tiểu Viên, Còn không mau chút theo ta đi gặp lão gia.”

Tiểu Viên chậm rãi đứng dậy, vẫn là chưa nói lời nào, đi ra ngoài, Vương mục mục vội vàng đuổi kịp, trong lòng nói thầm, Tiểu Viên này trúng tà gì, như thế nào cảm giác cùng ba ngày trước không giống nhau, ba ngày trước vẫn là mặc cho đánh chửi, ba ngày sau như thế nào liền biến thành như vậy ?

Tiểu Viên vẫn là không cảm giác, bước ra khỏi sài phòng, Tiểu Viên suy nghĩ cảm thán rất nhiều, mẫu hậu mình đã như thế, nhưng nói như thế nào, trong người đều chảy huyết mạch hoàng tộc Phùng thị, nhìn về phương Bắc, Tiểu Viên thần sắc biến ảo, mẫu hậu, ngày đó người đã quên nói, không chỉ phải sống, còn phải sống tốt, mà không giống hiện tại, Tiểu Viên ánh mắt có chút rung mình, chịu nhục mà sống.

Không biết là do gió lạnh thổi, hay là Vương mục mục mặc thiếu áo, Vương mục mục rụt rụt cổ, hét lên thúc giục: “Nhìn cái gì, còn không mau chút đi đi, chẳng lẽ còn bắt lão gia phải chờ người?”

Tiểu Viên quay đầu lại liếc mục một cái, một ngày kia, một ngày kia nhưng không phải hiện tại, Tiểu Viên ánh mắt âm trầm xuống, cúi đầu nói: “Vâng, nô tỳ đi ngay.”

Vương mục mục nghe thấy Tiểu Viên trả lời, cùng mọi khi không có gì khác nhau, thờ phào một tiếng, vừa rồi nhất định là mình cảm giác sai lầm, Tiểu Viên chỉ là một cái nha hoàn, như thế nào có thể làm cho mình cảm thấy áp bách chứ? Gật đầu, nâng cằm lên, Vương mục mục ở phía trước dẫn đường, không chút phát hiện ánh mắt Tiểu Viên ở bên kia có chút biến hóa.

Một đường đi đến đại sảnh, Kim lão gia đã chờ sẵn ở nơi đó, không cần đám người phân phó, Tiểu Viên chạy tới trước mặt Kim lão gia quỳ xuống nói: “Nô tỳ qua được đại họa này, nô tỳ đến đây thỉnh tội.” Nói xong hai câu này, Tiểu Viên cảm thấy cổ họng căng cứng, vẫn là không dám ngẩng đầu, sợ phần nô trong mắt bị người khác thấy.

Kim lão gia thấy Tiểu Viên thập phần kính cẩn nghe theo, gật gật đầu, nói hai câu, bắt quá chính là muốn Tiểu Viên hảo hảo an phận, Tiểu Viên nghe xong, lại dập đầu đi xuống, Kim lão gia phát tay ý bảo nàng rời đi.

Tiểu Viên vừa mới đứng lên, Kim đại gia liền từ bên ngoài tiến vào, thấy Tiểu Viên liền oa oa khóc một tiếng: “Tiểu Viên ngươi không chết à? Tiểu Viên bọn họ không cho t gặp ngươi, nói ngươi là Tang Môn tinh.” Thấy Kim đại gia, tâm lạnh như băng của Tiểu Viên như có dòng nước ấm chảy qua, trừ bỏ Tiểu Lan, Kim đại gia chính là người đối với nàng tốt nhất, tuy rằng nói hấn rả tốt, cũng thường cấp cho nàng đau khổ, tỷ như ba ngày giam cầm vừa mới chấm dứt, này có lẽ là như mẫu hậu nói, trong họa có phúc đi?

Chính là, liếc nhìn sắc mặt Kim lão gia đang ngồi ở trên có chút biến, Tiểu Viên cái gì cũng không dám nói, lui ra phía sau nửa bước, cúi đầu đối Kim đại gia nói: “Đại gia, nam nhữ có khoảng cách, mong đại gia tự trọng.”

Kim đại gia thấy Tiểu Viên không để ý đến mình, khóc lên, lại lấy tay kéo nàng: “Tiểu Viên, ngươi như thế nào không để ý tới ta? Chẳng lẽ ngươi trách ta?” Kim lão gia còn chờ Tiểu Viên với Kim đại gia nói chuyện, sẽ phân phó gã sai vặt đi lên, đem Tiểu Viên tha xuống, nha hoàn như vậy thần nhiên câu dẫn đàn ông, nên tươi sống đánh chết mới tốt.

Ai ngờ Tiểu Viên tuân thủ lễ nghĩa, ngược lại Kim lão gia lại khó nói được cái gì, xem ra nhìn lại, hấn là không dùng được đứa con suốt ngày quẩn quýt lấy nha hoàn này, ho khan một tiếng: “Tiểu Viên, ngươi còn không mau chút đi xuống?” Tiểu Viên lại thi lễ, không để ý tới Kim đại gia, rồi đi thẳng, sau lưng truyền đến tiếng khóc của Kim đại gia cùng tiếng mắng của lão gia.

Tiểu Viên khi nghe được tiếng khóc, đã nghĩ ngay đầu lại an ủi, nhưng là không thể, vô luận như thế nào, cùng Kim đại gia lui tới, đã làm mình lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm, buồn cười chính mình trước kia thể nhưng lại không ý thức được, còn muốn qua hấn làm cho cảnh ngộ của mình khá hơn, hiện tại đã nghĩ thông suốt, tự nhiên là cách hấn càng xa càng tốt.

Tiểu Viên bước chân thực nặng, mỗi bước đều gng đâm nát lòng mình, cứ vậy mà từng bước một rời đại sảnh, rời tiểu viện, rồi đi người đàn ông duy nhất đã cho mình ấm áp, mặc dù hấn thực sự ngu dại như vậy, lại đối với mình rất tốt, như vậy là đủ, ngày sau chính mình sẽ hội báo đáp hấn, nhưng mà không phải hiện tại hiện tại mình chỉ có thể cách hấn càng xa càng tốt, như vậy là tốt nhất.

“Tiểu Viên, thật tốt quá ngươi không có việc gì.” Một thanh âm dường như quan tâm vang lên, Tiểu Viên ngẩng đầu, đứng trước mặt quả nhiên là Vương Thắng An, ở trong kia ba ngày, Tiểu Viên đã hiểu rõ Kim tiểu thư các nàng, như vậy khi đối diện nan tử này, Tiểu Viên đã nghĩ thực rõ ràng, thế gia nam tử, đối cha hoàn phần lớn chỉ là đùa bỡn, chuyện như vậy, Tiểu Viên nghe thấy cũng không thiếu, nam tử trước mắt này cũng không phải ngoại lệ.

Nghĩ vậy, Tiểu Viên ánh mắt hơi mị mị lên, động tác như vậy, ở trong mắt Vương Thắng An thực cũng càng thêm mê người, tuy rằng bị nhốt ba ngày, Tiểu Viên tóc có chút rối loạn, quần áo có chút nhăn, nhưng mĩ mạo cũng tuyệt không bị tổn hại gì.

Vương Thắng An theo bản năng kéo tay Tiểu Viên: “Tiểu Viên, ta.” Tiểu Viên lui ra phía sau từng bước, cúi đầu: “Cô gia, nô tỳ là hạ nhân dơ bẩn.” Hành động này, còn cự tuyệt hấn nghênh đón nàng, Vương Thắng An tiến lên từng bước, Tiểu Viên lại lui ra sau từng bước, một người tiến, một người lui, sau lưng Tiểu Viên đã là tường bao, không có chỗ để thoái lui.

Tay Vương Thắng An chống lên tường, nhìn Tiểu Viên, nhất quán ần ần đưa tình, ôn nhu chân thành: “Tiểu Viên, ngươi như thế nào là người dơ bẩn hạ tiện, xuất thân Dương thị, thân thể như vậy có mấy người đâu?” Tiểu Viên trong tâm cười lạnh, nói dễ nghe như vậy, thế nào khi thấy mình bị oan, thời điểm đó, hấn có nói vài câu đâu?

Tiểu Viên cúi đầu, động tác này xem ra thực then thừng, tay Vương Thắng An đi xuống một chút, cách bà vai Tiểu Viên một khoảng, Tiểu Viên nhìn chằm chằm nói nhỏ: “Cô gia nâng đỡ, đó là nô tỳ nên phải chịu, chỉ là cô gia đối nô tỳ như vậy, nô tỳ chỉ sợ sẽ hiểu lầm tình cảm của người.”

Nói xong Tiểu Viên ngẩng đầu nhìn Vương Thắng An, trong mắt có điểm nước: “Cô gia chắc ngài cũng biết.” Vương Thắng An sao lại không biết trong phòng Kim tiểu thư mấy nha hoàn kia cùng Vương mục mục đối xử với Tiểu Viên như thế nào đâu? Chính là trong ý tứ của Vương Thắng An, cũng muốn Tiểu Viên ném chút khổ sở, sau đó để nàng tự đến cho chính mình ôm ấp, bây giờ nghe thấy những lời này của Tiểu Viên, còn tưởng rằng kế sách của mình thực hiệu quả, thu hồi cánh tay, giận dữ nói: “Tiểu Viên, ta cũng biết ngươi bị chút ủy khuất, chỉ là với tiểu thư nhà ngươi cùng bà vú, ta thực không thể lắm miệng.”

Tiểu Viên tâm lý âm thầm thờ dài, vẫn là cúi đầu nói, Vương Thắng An thấy bộ dạng then thừng này của nàng, thanh âm càng ôn nhu: “Tiểu Viên đừng sợ, đợi đến lúc thích hợp, ta sẽ thu ngươi, đến lúc đó sẽ không ai dám khi dễ ngươi nữa.” Tiểu Viên tựa như không nghe thấy, vẫn là cúi đầu không nói lời nào.

Vương Thắng An bị bộ dáng này của nàng làm cho có chút ngơ ngáy, tựa như có mấy tiểu oa nhi lấy tay gãi ở ngực mình, còn định ôn tồn nói thêm vài câu, bỗng truyền đến thanh âm của Lục Khởi: “Tiểu Viên, tiểu thư sai ta đi gọi ngươi, như thế nào còn đứng bất động.”

Tiểu Viên vội cất lời đáp ứng, vội vàng thi lễ với Vương Thắng An, bước đi, Vương Thắng An thấy nàng chạy đi, âm thầm mắng Lục Khởi, lần nào đến cũng phá hư đại sự của mình, bộ dáng kia, thoa nửa cân phần so ra cũng không bằng một ngón tay của Tiểu Viên, chẳng có điểm gì tốt.

Lại thấy Lục Khởi đến chỗ Tiểu Viên đang ở bên người mình, lấy tay nắm lỗ tai Tiểu Viên kéo ra ngoài, Tiểu Viên bị nàng kéo trên mặt lộ vẻ thống khổ, Vương Thắng An thấy, càng thêm chán ghét, nữ tử ngoan độc như vậy, nên bị mắng, như thế nào có thể giữ bên người để cho nàng hầu hạ?

Vẫy vẫy tay áo, Vương Thắng An quyết định đem Lục Khởi đuổi đi, ít đi một người khi dễ Tiểu Viên. Lục Khởi vừa ra khỏi cửa chỉ thấy Tiểu Viên đứng nơi đó do dự cùng Vương Thắng An, lửa trong lòng bốc lên không biết biến thành cái bộ dạng gì, đợi cho Tiểu Viên đi tới đây, liền một lần nữa nắm lỗ tai Tiểu Viên hỏi: “Ngươi là đã chết vẫn không chừa sao? Từ đại sảnh về, như thế nào không vào phòng tiểu thư, lại tại nơi này thông đồng cùng cô gia càn cái gì?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu Viên nhà ta thay đổi suy nghĩ, từ chối Kim đại gia, kỳ thật hẳn thực đáng yêu a, đáng tiếc a đáng tiếc

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Tiểu Viên tùy ý để nàng mắng, Tiểu Viên lúc này sẽ không bao giờ ... giống ban đầu nữa, nghe nhục mạ, còn có thể khỗ sở, còn có thể nghĩ chính mình đến tốt cùng đã làm gì sai? Sống ở Kim gia, đã cho Tiểu Viên hiểu được rất nhiều, cũng không phải mình làm sai, mà là các nàng xem không được mình so với các nàng xuất sắc hơn.

Nếu, Tiểu Viên đầu nhẹ nhàng điểm vài cái, chính mình không đi Trần gia, không thấy được Trần gia đối với mình như thế nào, Tiểu Viên thực sẽ cho rằng, chính mình là trời sinh người hạ tiện.

Tiểu Viên nhẹ nhàng nâng đầu, nhìn Lục Khởi trước mặt, Lục Khởi mắng vài tiếng, trong lòng thoái mái rất nhiều, ai ngờ Tiểu Viên lại ngẩng đầu nhìn mình, quang mang trong mắt cùng loại sợ hãi ban đầu không giống nhau, không khỏi nhíu lông mày, đang định mở miệng mắng tiếp, Tiểu Viên đã cúi đầu, nhẹ giọng mở miệng: “Tỷ tỷ, không phải nói tiểu thư tìm ta sao?”

Này, Lục Khởi không nghĩ tới Tiểu Viên vẫn nhớ rõ chuyện này, ngẩng đầu, cảm nhếch lên, cố gắng học cách diễn xuất của Kim tiểu thư đi về phía trước, ý bảo Tiểu Viên đi theo mình.

Tiểu Viên cúi đầu, nhìn thấy Lục Khởi đi ở trước mặt kiêu ngạo thực giống con khổng tước, tâm lý có chút cười nhạt, như thế nào lại bất chước, già chính là già, Kim tiểu thư hiện tại càng ngày càng thích cách ăn mặc trong cung, chính là phong thái của Tam tỷ, loại cao quý bẩm sinh này, nàng như thế nào có thể bất chước được.

Lục Khởi đi một đường thẳng tới trước cửa phòng Kim tiểu thư, mới cúi đầu đến: “Tiểu thư, Tiểu Viên đến rồi.” Đợi một hồi, thanh âm Kim Tiểu thư vẫn là không truyền đến, Lục Khởi trừng Tiểu Viên, Tiểu Viên bước lên phía trước vén rèm.

Kim tiểu thư cầm trong tay quyển sách, ngồi trên ghế nhỏ dưới cửa sổ, trừ bỏ ở bàn ngoài có trái cây cùng nước chè xanh, một cái lư hương nho nhỏ, đang tỏa mùi thơm ngát. Kim tiểu thư thực hợp với một thân trang phục mộc mạc, thực giống cái bộ dáng của danh môn thực nữ, chính là sách kia, rất lâu cũng chưa bay qua một tờ.

Kim tiểu thư thấy các nàng tiến vào, cũng không buông cuốn sách, Lục Khởi đợi một chút, tiến lên cười nói: “Tiểu thư, Tiểu Viên đến rồi.” Kim tiểu thư lúc này mới từ một tiếng, đối Lục Khởi nói: “Sách Trung quả nhiên có chân ý.” Lục Khởi nở nụ cười: “Học vấn của tiểu thư, chính là càng ngày càng tăng.” Kim tiểu thư lúc này mới buông sách, nhìn thấy Tiểu Viên, ánh mắt phức tạp, Tiểu Viên vẫn như trước cúi đầu, không nói một lời.

Lục Khởi hừ một tiếng, từ khi Tiểu Viên từ Trần gia trở về, nàng đối Tiểu Viên chỉ có cái mũi có thể nói, không phải không có ác ý mở miệng: “Tiểu Viên, tiểu thư nàng ấy thay ngươi cầu tình, chẳng lẽ ngươi ngay cả tạ ơn cũng không tạ ơn nàng một tiếng?” Tiểu Viên hít sâu một hơi, quỳ xuống: “Nô tỳ tạ ơn tiểu thư.”

Kim tiểu thư sắc mặt thay đổi một chút, lập tức khôi phục bình thường, điều chỉnh tư thế ngồi: “Tiểu Viên, ngươi là nha hoàn của ta, ta thay ngươi nói vài câu cũng là chuyện thường, có cái gì cảm tạ với không cảm tạ đâu.” Tiểu Viên nghe thấy Kim tiểu thư lời nói hòa nhã khác với ngày thường, trong lòng kì quái, như thế nào vài ngày không gặp, Kim tiểu thư liền hòa nhã không giống với mọi khi, vẫn là cung kính đáp: “Tiểu thư đối với nô tỳ thực ân đức, nô tỳ ghi nhớ trong lòng.” Kim tiểu thư thấy Tiểu Viên hôm nay thập phần kính cẩn nghe theo, trong lòng không khỏi có chút đắc ý, quả nhiên là trừng phạt ngang một chút, nàng mới có thể nghe lời, bằng không nàng mới từ Trần gia trở về xong, cái loại bộ dáng này, chính là khinh thường nhà mình không phải sao?

Thuận tay chỉnh chỉnh trăm cài: “Tiểu Viên, ngươi cũng là hiểu được, thời thế hiện nay, nếu ngươi không ở nhà của ta, sớm muộn gì cũng sẽ đói chết, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ta tuyệt sẽ không bạc đãi ngươi.”

Tiểu Viên tâm lý càng thêm kỳ quái, như thế nào trong lời nói Kim tiểu thư hôm nay, tất cả đều không giống với chính cô ta, vẫn là cung kính quỳ trên mặt đất, chờ nàng nói tiếp. Kim tiểu thư quả nhiên thực chậm rãi nói: “Cô gia nhìn trúng ngươi, nghĩ muốn thu ngươi, mang đi nhâm thượng, đến lúc đó chúng ta liền thành người một nhà, chính là ngươi ngày thường tính tình có chút không tốt.”

Lời này chưa nói xong, Kim tiểu thư nhìn chằm chằm Tiểu Viên, chờ Tiểu Viên tạ ơn nàng. Tiểu Viên lúc này mới hiểu được, khó trách Kim tiểu thư hôm

nay nói chuyện như vậy, nguyên lai là do Vương Thắng An, chính là Kim tiểu thư ngày thường sẽ rất ghen tỵ, như thế nào lúc này lại chủ động nói như vậy? Tiểu Viên trộm nhìn mặt Lục Khởi, thấy Lục Khởi sắc mặt đã muốn bắt đầu biến cùng tên của nàng thực không sai biệt lắm.

“Ai nha nương tử, ngại quả nhiên là người hiền đức.” Thanh âm Vương Thắng An từ bên ngoài truyền đến, tiếp theo Vương Thắng An sải chân tiến vào, Tiểu Viên lúc này thấy Vương Thắng An, từng đôi hần cảm tình tốt bấy giờ tan thành mây khói, nghĩ đến nhưng lời Kim tiểu thư nói, đó, kia, Tiểu Viên có chút nhớ nhưng, chẳng lẽ chính mình vì có thể chạy đi, sẽ chịu đựng được này đó sao? Chính là không như vậy, biện pháp khác tựa như cũng không thành.

Kim tiểu thư đỡ tay Lục Khởi giúp nàng đứng lên, trên mặt tựa như trong lòng cũng cười thực thích, có chút hờn dỗi nói: “Làm một người vợ, vốn nên qan tâm việc này, nói thế nào đi nữa, chúng ta đã thành thân được nửa năm, còn không có gì, vì con nối dòng, tự nhiên cũng muốn chuẩn bị kế hoạch tốt.

Lời này nói ra làm Vương Thắng An thập phần thoải mái, hần đi tới đặt tay lên vai Kim tiểu thư: “Ngươi với ta vợ chồng một lòng, như vậy mới tốt.” Kim tiểu thư trên mặt tươi cười càng thêm thẹn thùng, Vương Thắng An liếc mắt thấy Tiểu Viên còn đang quý trên mặt đất: “Nương tử, đây là.” Kim tiểu thư đã sớm tiến lên đem Tiểu Viên đứng dậy, quay đầu đối Vương Thắng An nói: “Phu quân, tiểu cô sẽ thành hôn, Tiểu Viên nha đầu kia thù rất tình, để cấp nàng cho tiểu cô được không?”

Vương Thắng An lúc này đối với Kim tiểu thư lòng tràn đầy cảm kích, liên tục gật đầu nói: “Nương tử nói rất đúng, theo ý ngươi.” Kim tiểu thư cười meo meo: “Tiểu Viên, ngại trước hết đi xuống đi, ngại mới ra, thân mình chỉ sợ rất yếu.” Nói xong quay ra Lục Khởi: “Lục Khởi, đi phòng bếp cấp Tiểu Viên chút nước canh, hảo hảo điều trị một chút.”

Lục Khởi đáp ứng, chỉ là luôn mặt kia, như thế nào đều có cảm giác vô hạn oán độc, Vương Thắng An tâm lý càng thêm cao hứng, cùng Kim tiểu thư hai người đối diện, thấy thế nào đều là một đôi vợ chồng ân ái.

Tiểu Viên ra phòng, đi vài bước vẫn còn có thể nghe được hai vợ chồng bọn họ nói chuyện cười, Tiểu Viên tâm lý lúc này mới thở phào một hơi, đầu một trận choáng váng, nước mắt cảm giác muốn trượt xuống dưới, chẳng lẽ trước đó, chỉ có thể đối trả mà ở lại cái hậu viện này cùng các nàng sao? Tuy rằng ba ngày kia, Tiểu Viên đã quyết định, chính là thật sự phải làm như vậy sao?

Tiểu Viên đi vào phòng mình, ngồi trên giường, hai tay ôm đầu gối, đầu đặt trên đầu gối, cau mày, đau khổ suy tư mà đứng lên.

Nếu mẫu hậu, bà vú biết chuyện này, có thể hay không vì mình mà khóc, còn có Tam tỷ, nếu Tam tỷ còn sống, thà làm ngọc vỡ chứ nàng nhất định muốn mình không có liêm sỉ, chính là mình nên làm thế nào? Tiểu Viên cảm thấy không thể hô hấp, cổ họng từng đợt khô khốc, mẫu hậu, người dạy nữ nhi phải sống, nhưng là người không có dạy nữ nhi phải làm như thế nào để sống sót, nữ nhi muốn hảo hảo sống sót, nhưng là nữ nhi không biết thế nào mới có thể hảo hảo sống sót?

Mẫu hậu, đến tột cùng nên làm như thế nào? Nếu thật sự làm như vậy, đến lúc đó nhìn thấy thập tứ ca ca, ủy thân làm thiếp, đây là thực sỉ nhục hoàng gia a, đến lúc đó cho dù là thập tứ ca ca nhận ra mình, làm thế nào có thể chấp nhận? Huống chi Vương Thắng An nói như thế nào cũng là người nhà của Lang Gia vương gia, xem ra, chính mình nghĩ hần là quá đơn giản rồi.

Lúc này cửa phòng thật cẩn thận bị kéo ra, Cúc nhi ngó đầu vào, Tiểu Viên vội đem nước mắt nuốt trở về, xoay người xem nàng, trên mặt tươi cười: “Cúc nhi, có chuyện gì?” Cúc nhi trong tay bụng cái chén nhỏ: “Tiểu Viên tỷ tỷ, đây là Lục Khởi tỷ tỷ làm bảo ta đưa tới, nói là cho ngại bồi bổ thân thể.”

Tiểu Viên liếc mắt một cái, nguyên lai là bát canh ngân nhĩ, Tiểu Viên tiếp nhận, đảo vài cái, chính là cảm thấy thực không muốn nuốt, tuy rằng ba ngày đều không ăn, nhưng là canh như vậy, mang theo mục đích như thế, Tiểu Viên chắc là ăn không vào đi.

Nhìn thấy Cúc nhi ở bên cạnh nuốt nuốt nước miếng, Tiểu Viên đơn giản cầm chén đưa cho nàng: “Ngươi ăn đi.” Cúc nhi mắt nhìn canh ngân nhĩ, trong mắt khát vọng thực là che không được, nhưng là Cúc nhi vẫn lắc đầu: “Lục Khởi tỷ tỷ nói, đây là tiểu thư cổ công cần dặn, người khác không thể ăn.”

Tiểu Viên thở dài, Cúc nhi thấy nàng không nói lời nào, thực tò mò hỏi: “Tỷ tỷ không vui sao? Chính là nghe Lục Khởi tỷ tỷ nói, Tỷ lý đi làm thiếp của cô gia, về sau sẽ không là nha hoàn, vậy sao tỷ tỷ lại mất hứng?”

Tiểu Viên nhìn về mặt nghiêm trọng của nàng, sờ sờ đầu nàng: “Ngươi không hiểu?” Cúc nhi lắc đầu: “Tỷ tỷ, lời này không đúng, trước khi ta đến Kim gia, ccha nương ta nói, muốn ta hảo hảo làm việc, chờ đến khi ai đó coi trọng, làm bà cô, còn có ăn thực ngon, mặc thực đẹp, không cần làm nha hoàn, chính là tỷ tỷ vì cái gì nghe thấy nói làm bà cô, sẽ không cao hứng đâu?”

Tiểu Viên ngăn ra, sao Cúc nhi lại nói điều này, nàng tuổi còn nhỏ, kiến thức cũng ít, đừng nói nàng, ngay cả phụ mẫu nàng, chỉ sợ hiểu biết cũng không vượt quá nông thôn được mười dặm, như thế nào có thể hiểu được trên đời này, trừ bỏ làm bà cô, trừ bỏ được ăn no được mặc đẹp, còn có rất nhiều việc, tỷ như tôn nghiêm, tỷ như lễ nghi.

Thấy Cúc nhi vẫn là vẻ mặt mờ mịt, Tiểu Viên cười cười, chuyển đề tài: “Cúc nhi, ta dạy ngại châm tuyền đi, mấy ngày trước không phải là ngại đi theo học đi.” Cúc nhi nghe xong lời này, ánh mắt đều sáng lên, mới vừa đứng dậy muốn đi lấy châm tuyền, ánh mắt lại ảm đạm xuống: “Nhưng là ta không có vải tốt cùng tuyền a.”

Tiểu Viên vỗ đầu nàng: “Không quan hệ, chỗ ta ở cũng có vài thêu.” Cúc nhi gật đầu, nhảy dựng chạy ra ngoài, Tiểu Viên nhìn bóng dáng của nàng, thật sự vẫn là tiểu hài tử, nghe được có thể học gì đó, hưng phấn không thôi, nhìn thấy bát canh ngân nhĩ bên kia, Tiểu Viên bụng lên, không cần thừa, đổ vào miệng của mình, cái vị gì cũng không biết, có thể đối thân thể tốt một chút là được rồi, chính mình muốn sống từ nơi này đi ra ngoài, chỉ óc thể còn sống mà đi ra, mới có thể báo thù.

Chờ Cúc nhi tới, Tiểu Viên đã giống như bình thường, ngồi ở bên giường để ý sợ to. Cúc nhi chậm rãi tiến lên phía trước, thấy Tiểu Viên, khuôn mặt mang thần sắc chờ mong, Tiểu Viên kêu nàng ngồi cạnh mình, dạy nàng một chút.

“Yêu, còn chưa có lên làm bà cô đâu, lúc này lại sai sử nha hoàn, thực đã lên làm bà cô, thực tạo phí phái?” Theo thanh âm nói chuyện, Lục Khởi ôm một ít đồ vật này nọ xuất hiện ở cửa, trên mặt vẻ độc đoán, làm cho Cúc nhi nhìn, không khỏi rụt người hướng Tiểu Viên bên cạnh một chút.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chương này ta viết thực rối rắm, cảm thấy rằng ta đối Tiểu Viên rất xấu (đồ mờ hôi), nàng là cô gái mười sáu tuổi đáng thương a, xem như ta viết Tiểu Viên không ở trong sự chăm sóc của gia đình, một trong những kinh nghiệm sống khôn khéo nhất.

Bất quá Tiểu Viên nguoi an tâm đi, ta sẽ không đưa nguoi vào miệng sói (nắm tay).

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Tiểu Viên để xuống may vá, đứng lên nói: "Tiểu thư có chuyện gì muốn phân phó ta?" Lục Khởi thấy Tiểu Viên bị mình chăm chọc, trên mặt cái gì đều không lộ ra, trong lòng càng thêm bất mãn, chắc hẳn tại có cô gia làm chỗ dựa, liền dám lên mặt với mình rồi, đem đồ trong tay ném cho Tiểu Viên: "Đây là tiểu thư phân phó, nguoi mau làm cho xong đi."

Vừa nói vừa đối với Cúc nhi quát lên: "Còn nguoi không mau đi làm việc đi, dám trốn ở đây làm biếng." Cúc nhi bị nàng mắng, từ bên cạnh Tiểu Viên, di chuyển nhích khỏi Tiểu Viên một chút, nhưng không có tiến lên, Lục Khởi đem nàng kéo qua, còn dùng tay dí đầu Cúc nhi một cái: "Còn không mau đi." Cúc nhi mắt nhìn Tiểu Viên, ngoan ngoãn đi theo Lục Khởi đi ra.

Tiểu Viên đem đồ Lục Khởi đưa tới, nhìn kỹ một chút, đó là đồ dùng trong hôn lễ, xem ra đây chính là chuẩn bị cho hôn lễ của Vương tiểu thư, nhìn kỹ lại, mặc dù là đồ thượng hạng, nhưng so với đồ Kim tiểu thư chuẩn bị cho hôn lễ của mình trước đó, còn kém một chút, cầm lấy đồ cần thêu đồng thời lấy ra ty tuyến, Tiểu Viên vừa nghĩ vừa chọn những ty tuyến hợp với đồ thêu.

"Tiểu Viên, nguoi đừng làm nữa, nghỉ ngơi một chút đi." Cửa phòng nhỏ lại bị đẩy ra, người xuất hiện là Vương Thắng An, Tiểu Viên vội vàng đứng lên, xuôi tay đứng hầu: "Cô gia, những thứ đồ này, phải làm gấp ạ." Vương Thắng An thấy Tiểu Viên đã tắm gội sạch sẽ, xiêm áo bị bẩn cũng đã đổi cái khác, bên tóc mai còn cắm một đóa hoa mới nở, tô điểm cho dung mạo của Tiểu Viên, càng thêm xinh đẹp.

Nhất thời cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, thấy Tiểu Viên còn quy củ đứng ở đó, đưa tay kéo tay Tiểu Viên, dịu dàng nói: "Tiểu Viên, nguoi sớm muộn cũng là người của ta, không cần giữ lễ như vậy." Tay của hắn đưa tới, Tiểu Viên cảm thấy buồn nôn, vội đem tay bỏ ra, nhẹ giọng nói: "Cô gia nâng đỡ, nô tỳ không được chối từ, chẳng qua là..."

Không đợi nàng nói xong, Vương Thắng An tiện tay vung lên: "Ai, tiểu thư nhà nguoi cũng đồng ý với ta, nguoi cần gì phải sợ." Vừa nói tay vừa cầm lấy tay Tiểu Viên lần nữa, lần này Tiểu Viên không tránh, bị đối bụng ba ngày, cảm cũng nhon, Vương Thắng An sord sờ thấy xương nhô lên, không khỏi cau mày nói: "Tiểu Viên, thân nguoi quá yếu nhược rồi, tiểu thư nhà nguoi còn bắt nguoi thêu nhiều đồ như vậy, thật sự không nên."

Tiểu Viên hận không thể đem tay hắn bỏ ra, nhẹ nhàng cúi đầu, như vậy làm tay Vương Thắng An rơi xuống, thanh âm Tiểu Viên càng thêm nhẹ: "Hôn sự của Vương tiểu thư, cũng là đại sự, nô tỳ cũng chỉ cố gắng một chút sức lực mà thôi, sao dám nói là khổ cực." Vương Thắng An nghe câu trả lời này của Tiểu Viên, vỗ tay nói: "Tiểu Viên, nguoi quả nhiên cùng các nàng không giống nhau, không hổ là nữ tử Dương gia."

Tiểu Viên nghe những lời này, trong lòng tức giận từ từ tăng lên, thì ra là hắn biết thân thế giả của mình, Vương gia cùng Dương gia, năm đó cũng lui tới thường xuyên, Vương tiểu thư không có gior tay giúp đỡ, Tiểu Viên còn tưởng là nàng tuổi còn nhỏ, không có năng lực giúp, mà Vương Thắng An biết rất rõ ràng, lại thật sự coi nàng như nữ cô nhi, cứ như vậy thoải mái muốn nạp mình làm thiếp.

Tiểu Viên không dám ngắt đầu, sợ vừa ngắt đầu sẽ để cho Vương Thắng An nhìn đến lửa giận trong mắt mình, chỉ nhỏ giọng mà nói ra: "Chuyện cũng đã xa xưa rồi, nhắc lại cũng không được cái gì." Vương Thắng An nghe Tiểu Viên nói lời này, trong lòng càng thêm an tâm, không khỏi tính toán nghĩ, Tiểu Viên dù là nữ tử Dương gia, nhưng như thế thì sao nào?

Dương gia hiện tại đã bị diệt sạch rồi, nàng là một nữ cô nhi, bị người ta bán vào Kim gia, làm thiếp của mình đã được coi là có số tốt rồi, chẳng lẽ đợi đến khi tuổi đã nhiều (ngày xưa 15-16 tuổi lấy chồng, tầm 18-20 tuổi coi là ế rồi ạ. tầm 18-20 bắt đầu coi là nhiều tuổi ời), xứng gã sai vật, tiếp tục làm tôi tớ hay sao?

Nghĩ tới đây, Vương Thắng An càng thêm đắc ý, đưa tay ra để lại bả vai Tiểu Viên, thanh âm càng thêm êm ái: "Tiểu Viên, nguoi yên tâm, nguoi xuất thân Dương gia, tuy nói Dương gia hiện tại xuống dốc rồi, ta chỉ có thể đem nguoi trở thành thiếp, nhưng ta sẽ không đối đãi nguoi như đối đãi với thiếp bình thường, đợi đến hôn lễ của muội muội ta xong rồi, ta sẽ hảo hảo đem nguoi thu làm thiếp."

Tiểu Viên kim lòng nghe Vương Thắng An nói, nghe Vương Thắng An nói đợi đến hôn lễ Vương tiểu thư xong rồi, mới đem mình thu, cách hôn lễ Vương

tiểu thư còn một tháng, mình có thời gian một tháng, sẽ nghĩ ra biện pháp, ngẩng đầu lên, ánh mắt sợ hãi nhìn Vương Thắng An, khe khẽ gật đầu.

Wang Sheng An thấy bộ dáng này của nàng, trong lòng càng rung động, chỉ là mình vẫn đang ở Kim gia, không phải tại Huyện nha, đưa tay sờ sờ mặt Tiểu Viên, dịu dàng nói: "Ta hiểu rõ, ngươi không phải là nữ tử bình thường, ta có thể đợi." Vừa nói vừa dấn dò nàng phải chú ý thân thể, lúc này mới rời đi.

Tiểu Viên chờ hán vừa đi, đóng cửa thật chặt, dựa lưng vào cửa liền tuột xuống, nước mắt tràn mi, nam tử như vậy, hán sao có thể nói ra mặt những lời ấy, lấy nữ tử danh gia làm thiếp, phi, hán thật là người mặt dày, mình càng ghê tởm rồi, phải khom người cúi đầu trước nam tử như vậy, hậu duệ hoàng tộc Phùng thị, sao có thể chịu sỉ nhục như vậy?

Oán hận một hồi, Tiểu Viên kéo qua một khối vải rách, dùng sức lau đĩa phương Vương Thắng An vừa mới chạm qua, nhìn dáng vẻ Vương Thắng An, thân thể của mình không thể nói cho hán biết, bất công chúa làm nô, người bình thường nghĩ làm, nhất định là muốn đem mình diệt khẩu, diệt trừ hậu hoạ, nhưng làm thế nào mới có thể rời đi nơi này, Tiểu Viên cắn môi dưới, chẳng lẽ mình chịu ủy thân làm thiếp, bỏ cơ hội trốn đi, đến tìm quan viên, nói ra thân phận, nhưng sẽ không ai dám tin một công chúa có thể lưu lạc đến tận đây.

Tiểu Viên lần nữa ôm lấy hai đầu gối, làm sao bây giờ, cơ hội này nhất định phải tìm được, một kích phải trúng, như vậy mới có thể đạt được mục đích, nếu không mạng của mình cũng không gánh nổi.

Cửa bị nhẹ nhàng gõ vang, Tiểu Viên cảm thấy kỳ quái, thế nào có người sẽ gõ cửa? Tiểu Viên đứng dậy mở cửa ra, là Trúc nhi đứng bên ngoài, trong tay nàng bưng cái khay, nhìn thấy Tiểu Viên mở cửa, cười nói: "Tiểu Viên tỷ tỷ, tiểu thư phân phó ta đưa cơm tối cho ngươi." Tiểu Viên nhìn xem, thấy trừ cơm ra, còn có một đĩa thịt dê, canh cũng là canh cải trắng, không nghĩ tới lần này, Kim tiểu thư vì mặt mũi lại làm thật như vậy.

Vội tiếp lấy khay, đối với Trúc nhi cười nói: "Làm phiền muội muội." Trúc nhi cũng không đi ngay, chẳng qua là nhìn Tiểu Viên cười nói: "Còn chưa có chúc mừng tỷ tỷ đâu?" Chúc mừng, việc vui gì? Tiểu Viên sững sốt, ngay sau đó lại nghĩ tới, chắc là Trúc nhi nói sự kiện kia, bên môi lộ ra một nụ cười có chút khổ sở, che giấu nói: "Không có gì, chuyện này không biết có thành hay không?"

Trúc nhi cười mỉ mỉ nói: "Tỷ tỷ đáng đẹp mắt như vậy, tính tình lại hảo, tiểu thư cũng là hảo tính tình, chuyện này nhất định sẽ thành, hơn nữa..." Nói tới chỗ này, mặt Trúc nhi hơi đỏ lên một chút: "Cô gia nhìn hảo như thế, tỷ tỷ thật là có phúc khí."

Đẹp mắt, Vương Thắng An á? Tiểu Viên cẩn thận suy nghĩ một chút, so với người bình thường, Vương Thắng An xác thực được coi là thượng hạng, nhưng là Phùng thị hoàng tộc toàn nam tuấn nữ mỹ, dung mạo Vương Thắng An, làm sao có được sự anh tuấn của phụ hoàng ngọc chứ, Tiểu Viên tự nhiên cảm thấy đáng đáp hán không có gì nổi trội, bình thường như vậy, Tiểu Viên cũng không tiện nói với nàng, chẳng qua là cười một cái.

Trúc nhi lại nói đôi câu, lúc này mới đi, Tiểu Viên bưng cơm, cơm tẻ, thịt dê hầm cách thủy, canh cải trắng, những món cơm canh này khi mình còn là công chúa thì thực bình thường, mấy năm qua, thì rất khó nhìn thấy, Tiểu Viên đem canh trộn vào cơm, gấp mấy khối thịt lên, lại nuốt không trôi, cơm canh như vậy, lại có chứa mục đích gì, Tiểu Viên đã quá rõ ràng, chẳng lẽ phải dùng thân thể mình đổi lấy sao?

Tiểu Viên gấp mấy miếng cơm, bỏ vào trong miệng, hành động của Kim tiểu thư, hành động của Tiểu Ngọc có gì đó bất đồng, đều là hạ tiện, Tiểu Viên nhắm mắt lại, vì tương lai đi ra ngoài, vì sau này trả thù, khó ăn hơn nữa cũng phải nuốt xuống, cực khổ nữa cũng phải chịu, nếu không tất cả đều là uống phí, mình ở Kim gia chịu khổ cũng là uống phí.

Rất nhanh chóng, Tiểu Viên đem thức ăn ăn sạch sẽ, thu thập xong bát đĩa, lần nữa cảm đồ lên thêu thùa, chỉ có thêu thùa may vá thì Tiểu Viên mới có thể nhớ về hồi ức trước đây.

Có lẽ là lời nói của Vương Thắng An quả thật có tác dụng, sau đó cơm canh của Tiểu Viên so với ngày trước khá hơn nhiều, trừ thịt dê, món ăn ngon cũng có, cơm cũng là cơm tẻ, chỉ chừng mười ngày, Tiểu Viên đã đầy đặn hơn chút, bước đi lung linh sinh động, tóc cũng đen nhánh lên rất nhiều, Kim tiểu thư còn đem mấy món quần áo cũ, thưởng cho nàng, Tiểu Viên mặc vào, càng xinh đẹp, bất đồng với những nha hoàn bình thường.

Wang Mu nhìn thấy cái đỉnh trong mắt mình ngày càng hảo, trong lòng gấp đến độ không có cách nào, ý vào nàng là bà vú của Kim tiểu thư, thầm nói với Kim tiểu thư: "Tiểu thư, tại sao có thể đối với nha đầu kia tốt như vậy, cô gia muốn thu, đã làm theo hán thì thôi, thế nào còn đối với nàng tốt như vậy, nhìn nàng hiện tại, bộ dáng kia..."

Kim tiểu thư đang chọn chất vải cho Vương tiểu thư, nghe được Vương mu nói những lời này, mặt nhẹ nhàng chuyển một cái, đối với Vương mu nói: "Thì do người khuyên bảo ta, phải làm hiền lương một chút, thế nào hiện tại lại nói như vậy."

Cái này, Vương mu ngồi vào bên cạnh Kim tiểu thư, thờ dài nói: "Tiểu thư, người bây giờ đã là nàng dâu Vương gia, Vương gia chẳng lẽ còn dám bỏ người sao, cần gì mình tự hạ thấp thân phận, đối với nha đầu kia tốt như vậy." Kim tiểu thư nhẹ nhàng vỗ bàn một cái: "Mu mu, làm sao người càng già càng lú lẫn như vậy, nếu như ta đối với nàng không tốt, đến lúc đó có việc không hay xảy ra với nàng, phu quân sẽ đổ hết tội lên đầu ta, hiện tại..." Kim tiểu thư nhẹ nhàng cười một tiếng, đôi mắt đẹp chuyển một cái, miễn cưỡng nói: "Hán nói được cái gì sao?"

Wang Mu bình tĩnh hiểu ra, Kim tiểu thư thì ra là đánh chủ ý như vậy, đưa tay phủ trên bả vai Kim tiểu thư, nói: "Tiểu thư của ta, người bây giờ có thể nghĩ như vậy, thật là không cô phụ kỳ vọng của lão gia." Kim tiểu thư duỗi người một cái, thuận thế dựa vào lưng ghế, híp mắt: "Trước hết, ta để cho nàng đắc ý mấy ngày, đợi đến mọi chuyện qua đi, thêm nữa..."

Câu nói kế tiếp lại không có nói ra, chỉ là một chuỗi tiếng cười, Vương mu ở bên gạt đầu liên tục, đôi mắt phát ra ý cười ngoan độc.

Tiểu Viên mặc dù không biết những chuyện này, nhưng là trong lòng vẫn cảm thấy kỳ quái, có dự cảm bất tường, càng thêm cẩn thận, trừ làm việc thêu thùa của mình, cả cửa cũng không dám bước qua.

Lục Khởi cũng không biết ý tưởng của Kim tiểu thư, còn tưởng là Kim tiểu thư đổi tính, đối với Tiểu Viên khá hơn, lúc này cái khác nàng không sợ, chỉ sợ Tiểu Viên cùng Kim tiểu thư thật sự thân thiết, địa vị của mình, không phải tràn ngập nguy cơ rồi sao? Nàng ở bên cạnh Kim tiểu thư gần mười năm, ăn mặc đều cùng Kim tiểu thư không sai biệt lắm, sao chịu được Kim tiểu thư đối với người khác như vậy, ngày đêm lo lắng, nàng luôn muốn đi tìm Tiểu Viên gây phiền phức, chẳng qua là hiện tại, Tiểu Viên trừ ở trong phòng mình, sẽ không bước ra khỏi cửa rồi, Lục Khởi coi như muốn đi tìm nàng gây phiền phức cũng không được, gấp đến độ dậm dậm chân.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Trong lòng Tiểu Viên rất mất hứng, tuy là đánh chủ ý như vậy, đợi đến ngày hôn lễ của Vương tiểu thư diễn ra, khi đó nhất định sẽ có rất nhiều người tới chúc mừng, thừa dịp nhộn nhịp chạy ra ngoài, sau đó đi thẳng đến Kiến Khang tìm Thập Tử ca ca, nhưng khi hỏi Trúc nhi thật tỉ mỉ mới biết, chung quanh đây hộ nông dân đều là tá điền của Kim gia, chớ chấp một trốn nô của Kim gia, là không thể nào, mà Kim gia cách Kiến Khang trên trăm dặm, Tiểu Viên biết được khi đang ở Trần gia, Tiểu Viên nghe Trần tiểu thư nói, Trần gia cách Kiến Khang cực xa, không giống Kim gia, cách Kiến Khang chỉ có trên trăm dặm đường.

Như vậy tính toán xuống, không có xe, không có ăn, không có tiền, coi như có thể thuận lợi rồi đi Kim gia, từ nơi này đến Kiến Khang dọc theo đường đi, né tránh đuổi bắt, cũng là rất khó. Hơn nữa, nếu có thể thừa dịp loạn chạy đi đâu được, giả bộ là tôi tớ của một nhà nào đó sao? Nhưng lại phát sinh vấn đề, chính là nhà đó có giúp mình hay không.

Nghĩ rõ ràng những vấn đề này, Tiểu Viên không khỏi nặng nề than thở, thì ra là chạy trốn không đơn giản như mình nghĩ, ban đầu mình cho là, chạy trốn là một mắt xích trong kế hoạch, một mắt xích đơn giản nhất, ai biết chạy trốn trong con đường mình chọn, lại là chướng ngại vật đầu tiên.

Suy nghĩ hiểu rõ những thứ này, Tiểu Viên cảm thấy con đường sống của mình mờ mịt, cả người vô lực, đúng là như vậy, ở đây cố gắng làm việc vì cái gì? Thật chẳng lẽ muốn ủy thân cho Vương Thăng An, mượn danh tiếng thiếp thất của Vương Thăng An, ra khỏi đại môn này sao? Con đường như vậy, Tiểu Viên thấy chán ghét.

Tiểu Viên tự động viên mình cười vui, cố gắng may vá, trước hết làm cho mình tốt đã, chuyện khác tính sau.

Trúc nhi cùng Tiểu Viên dần dần càng thân quen, biết nàng không giống Lục Khởi một dạng, mắt nhìn người khác để trên đỉnh đầu, thấy Tiểu Viên cả ngày nhốt ở trong phòng thêu thùa, ngày hôm đó Trúc nhi rảnh, liền cười híp mắt đi vào, đối với Tiểu Viên nói: "Tiểu Viên tỷ tỷ, bên ngoài hoa nở cả rồi, tỷ tỷ thế nào không ra hoa viên thêu thùa may vá, vừa ngắm hoa, vừa làm công việc, có phải tốt hơn không?"

Tiểu Viên làm một hồi, mặt cũng mỏi, từ trong nhà ra bên ngoài để thư giãn mắt một chút, thấy bên ngoài quả nhiên có chút màu xanh biếc, trái tim nhúc nhích, bất tri bất giác, một năm trôi qua, xuân đến, nhớ đến mình đã ở Giang Đông tới mùa xuân thứ tư rồi, thấy Tiểu Viên dừng lại may vá đang suy nghĩ, Trúc nhi đã giúp Tiểu Viên thu thập những thứ may vá kia, cười nói: "Tỷ tỷ đừng sợ, tiểu thư sáng sớm đã đi ra ngoài với Vương tiểu thư, Lục Khởi tỷ tỷ cũng đi theo hầu hạ rồi, Vương mục bị tiểu thư sai đi mua đồ, hiện tại trong cái sân này, chỉ có chúng ta ba người rồi."

Tiểu Viên bên môi không khỏi lộ ra nụ cười, nguyên lai là đều không ở trong viện, khó trách Trúc nhi muốn mình đi ra ngoài một chút, thấy gương mặt tha thiết của Trúc nhi, Tiểu Viên nhẹ gật đầu, mang theo đồ cùng Trúc nhi đi ra bên ngoài.

Kể từ ngày trở lại Kim gia, sau khi bị phạt, nhiều ngày như vậy, bước chân của Tiểu Viên còn chưa có đi qua cái tiểu viện này, đợi đến khi ra khỏi tiểu viện mới biết, mùa xuân đã sớm đến, trong vườn hoa muôn hồng nghìn tía, hồng hồng lục lục, thực sự rất đẹp, dưới cây liễu, Tiểu Viên tìm tảng đá, đem đồ vật thả trên đó, cùng Trúc nhi vừa nói vừa làm may vá.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trên thân người, sau một hồi thêu thùa, Tiểu Viên đã cảm thấy có chút buồn ngủ, một ngày thư thái, vừa nói chuyện, làm may vá, còn ăn điểm tâm không biết Trúc nhi lấy từ đâu ra, càng thêm thư thái.

Tiểu Viên liếc mắt nhìn Trúc nhi ở bên mình, đang cố gắng học thêu thùa may vá, nàng vừa qua mười ba tuổi, có lẽ là cơm canh Kim gia dù thế nào cũng tốt hơn nhà Trúc nhi, một tháng trôi qua, Trúc nhi cao hơn một chút, sắc mặt cũng thay đổi đẹp mắt rất nhiều, trước ngực đã nhô lên nho nhỏ, đường cong thiếu nữ bắt đầu từ từ hiện ra, tựa như gốc cây mới vừa đâm chồi giống một cây liễu nhỏ, thấy trên mặt Trúc nhi cười thỏa mãn, Tiểu Viên không khỏi cảm giác lòng mình có chút già nua.

Nhưng là, mình cũng chỉ hơn Trúc nhi ba tuổi, ý thức được điểm này, tay Tiểu Viên từ từ ngừng lại, thì ra bất quá đến Kim gia ba năm có thừa, nhưng mình luôn cảm thấy rất nhiều năm, lâu tựa như những ngày ở Lạc Kinh là chuyện tình đời trước, lại cảm thấy ngày này rất ngắn, ngắn đến nỗi không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Tiểu Viên không khỏi nhẹ nhàng than thở, Trúc nhi nghe được Tiểu Viên than thở, dùng răng cắn đứt một sợi tuyến, cười ngắc ngứ: "Có phải tỷ tỷ làm một môi hay không, tỷ tỷ liên tục làm một tháng, một môi cũng đúng thôi."

Tiểu Viên nghe nàng nói chuyện, không cảm thấy vị gì, không khỏi cười ngĩ, Trúc nhi như vậy mới là nha hoàn tốt đi, một lòng vì Kim tiểu thư, chưa bao giờ có khác ý nửa điểm, chỉ cần có ăn có mặc là đủ rồi, bị mắng cũng sẽ không cảm thấy uất ức, Tiểu Viên lắc đầu cười một tiếng: "Trúc nhi, đối với người những ngày này thật tốt sao?"

Trúc nhi ngậm ngẩn cả người, cười tiếp: "Tỷ tỷ, người nói chuyện cười gì đâu, bây giờ thật là tốt, có ăn no, có áo ấm mặc." Tiểu Viên cau mày: "Nhưng là, hôm qua mới nhìn thấy Lục Khởi mắng người."

Trúc nhi cười càng vui vẻ hơn: "Tỷ tỷ, bị chửi mấy câu thì thế nào, lúc ở nhà, cha ta mất hứng, nhưng là cảm que đánh ta."

"Cha người đánh người?" Tiểu Viên chân chờ hỏi, trong nhận thức của Tiểu Viên, coi như Kim lão gia là người tục tũn cực điểm, đều có lòng yêu con thương con, đối với Kim tiểu thư như trân như bảo, phạm sai lầm, cha mẹ cũng có mắng mấy tiếng, sao cha không cao hứng liền đánh nữ nhi để hả giận đây?

Trúc nhi cau mày, có lẽ là nhớ tới chuyện đau khổ trước kia, nhẹ nhàng lắc đầu một cái: "Tỷ tỷ nói thật buồn cười, không riêng cha ta, ngay cả mẹ ta cũng sẽ đánh ta." Cái này, Tiểu Viên chân chờ lại tăng thêm một câu: "Chẳng lẽ là người phạm lỗi, bọn họ mới có thể đánh người?" Lòng này Trúc nhi nhìn lại càng sâu: "Tỷ tỷ, không riêng gì ta, trong thôn chúng ta không ít trẻ con bị đánh như vậy."

Vừa nói Trúc nhi vừa cúi đầu, nhẹ giọng nói một câu: "Hài tử, không phải là nơi để cha mẹ trút giận hay sao." (muanho: muanho phản đối. Huhu, thương Trúc nhi à... Ôm ôm.) Tiểu Viên trầm mặc, nàng chưa từng nghe qua lời như vậy, Trúc nhi cũng không nói nữa, chẳng qua là dùng sức đem kim thêu lên vải, tựa như cùng ty tuyền có cừ oán vậy, trong viện hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có nơi xa thỉnh thoảng truyền đến mấy tiếng chim hót.

"Không nghĩ tới Kim gia mặc dù tục tũn, viện tử này nhìn cũng không tệ lắm." Đột nhiên có thanh âm nam nhân xa lạ truyền đến, đây là ai, sao lại xuất hiện ở đây? Tiểu Viên nhìn qua khe hở của cây liễu, nhìn ra ngoài, có hai nam tử đang đi trên đường mòn, một người lạ mặt vô cùng, một người khác có chút quen mắt, không phải là người khác, chính là Trần gia Tam công tử Trần Ngang, hắn vẫn như cũ một thân áo màu lam, eo buộc ngọc đai, mang theo chính là cái túi thơm kia, giắt nơi đó, Tiểu Viên nhìn cái túi thơm này, càng xem càng nhìn càng thấy quen mắt, giống như là đã gặp qua ở nơi nào?

Trúc nhi nhẹ nhàng vỗ vai của nàng, đề thấp cổ họng nói: "Tỷ tỷ, hai người kia đến đây làm gì?" Tiểu Viên xoay người, đem ngón tay để tại môi dưới, làm động tác chó cõ lên tiếng, cây liễu nhiều cành rậm rạp, đem các nàng che đi, Trúc nhi thấy mặt Tiểu Viên nghiêm túc, không dám nói gì nữa, hai người nín thở tĩnh khí, chỉ chờ hai người nam tử này ở trong hoa viên đi một vòng rồi đi mất.

Ai ngờ trời không chiều ý người, hai người kia đi một vòng, có lẽ là uống chút rượu, có lẽ là nhìn cảnh sắc vườn hoa có thể ngắm, hai người đi một vòng xong, lại vào trong cái đình bên cạnh ngồi xuống, còn phân phó gã sai vặt đi lấy trà, tiếp tục bàn luận viên vông.

Giờ đây Tiểu Viên cùng Trúc nhi hai người thật sự là đi cùng không tiện, không đi cùng không tiện, cũng không thể tiếp tục ngồi ở chỗ này. Trần Ngang đã lâu không gặp, càng thêm chứng chặc, hắn ngồi nghe nam tử xa lạ nói chuyện, thỉnh thoảng phụ họa mấy câu.

Nam tử xa lạ nói một hồi, đứng lên nói: "Đáng tiếc đất đai Bắc Phương nước ta, lại rơi vào trong tay người Hồ, phong cảnh Lạc Kinh, cuộc đời này ngĩ, chỉ có thể gặp lại ở trong mộng."

Thuở nhỏ Trần Ngang sinh trưởng ở Giang Đông, đối với lời này từ chối cho ý kiến, nhưng vẫn là cười nói: "Hôm đó Tư Không không phải đã nói rồi sao? Phong cảnh Lạc Kinh tuy đẹp, nhưng Giang Đông cũng không kém, tội gì chỉ yêu thích phong cảnh Lạc Kinh đây?" Nam tử không được phụ họa, trong lòng có chút bất mãn, rồi mới nhớ tới xuất thân của Trần Ngang là từ đại tộc ở Giang Đông.

Lại ngồi xuống nói: "Thôi, Trần huynh không hiểu thì cũng thôi đi." Tiếp thờ dài nói: "Đáng thương cho các tướng sĩ đi Bắc phạt, hiện tại không biết thế nào?" Nhắc tới Bắc phạt, Trần Ngang trên mặt lộ ra vẻ ân cần, bạn tốt của hắn Tổ Hoa cũng ở trong quân đi Bắc phạt, hưởng chi, Tổ Hoa cùng biểu muội mình có hôn ước, nếu như...?

Trần Ngang đem ly trà mới tới tay nam tử, khuyên nhủ: "Lâm huynh, ta với người thân là mệnh quan triều đình, có thể thay Thánh thượng phân ưu thì tốt, huống chi ta và người đều là quan văn, những thứ binh đao kia..." Nam tử này thì ra là họ Lâm, Tiểu Viên không khỏi trong đầu suy ngĩ, Lạc Kinh Lâm gia, chẳng lẽ là hậu nhân họ Tư Không, Lâm Thần?

Nếu như năm đó không có Lâm Thần, phụ hoàng của mình lại bị người ta lừa bòn trong lòng bàn tay, tánh mạng mẫu hậu chỉ sợ đã khó giữ được rồi, nghĩ tới đây, ánh mắt Tiểu Viên nhìn về phía nam tử họ Lâm không khỏi thân thiết một chút.

Chỉ nghe nam tử họ Lâm tiếp tục nói: "Vi Thánh thượng phân ưu, hiện tại trong triều người nào không biết, huynh đệ Vương thị một tay che trời, Thánh thượng cũng chỉ là cái tượng gỗ, nếu không ta và người hôm nay cần gì phải tới nơi này, tại sao phải đi chúc mừng Vương tiểu thư." Trần Ngang vội vàng tiến lên che lại miệng của hắn: "Lâm huynh cần gì phải nói ra, đại sự trong triều, nếu không có lời nói của họ Tư Không, chỉ sợ cũng..."

Nam tử họ Lâm than thở: "Năm đó Võ Hoàng đế tư thế oai hùng, hiện tại lại hoàn toàn không có ở đây, nếu Võ Hoàng đế ở..." Thấy ánh sáng trong mắt hắn lộ ra ước mơ, Tiểu Viên không khỏi than thở, tổ phụ năm đó tư thế oai hùng, đã từng nghe lão cung nhân nói qua, nếu không lập phụ hoàng, không cưới Cỗ hoàng hậu cho phụ hoàng, đến nỗi Chư Hoàng thúc làm loạn, cũng sẽ không an phận ở một góc Giang Đông như hôm nay, cứ như vậy xem ra, Bắc phạt sẽ không thuận lợi.

Tiểu Viên không khỏi than một tiếng, ánh mắt nam tử họ Lâm đột nhiên rét lạnh, hướng về phía truyền ra tiếng than thở, quát lên: "Người nào?" Vừa nói liền bước nhanh tiến lên, vén lên cành liễu, nhìn thấy Tiểu Viên cùng Trúc nhi đang ngồi trên tảng đá.

Ngĩ đến lời nói vừa rồi bị hai người thị nữ nghe thấy, nam tử họ Lâm đã tuốt kiếm ra khỏi vỏ: "Nói, các người là người nào, trốn ở chỗ này nghe lén cái

gi?" Trúc nhì sợ phát run, nàng chưa bao giờ gặp qua loại chuyện thế này, trong lòng Tiểu Viên không khỏi than thở, nam tử họ Lâm sao lại lỗ mãng như vậy, không phân tốt xấu mà đã muốn giết người?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Tiểu Viên còn chưa nói chuyện, Trần Ngang đã đến đây, thấy Tiểu Viên, không khỏi di một tiếng, nam tử họ Lâm nghe thanh âm của Trần Ngang, cũng không quay đầu, kiểm hơi thu vào vò một chút, nhưng thần sắc trong mắt chính là không thể lừa được người, Tiểu Viên thở dài một tiếng: “Lâm công tử, trước Tư Không Lâm đại nhân thực nho nhả, như thế nào nửa điểm ấy ở trên người người cũng không có?”

Lời này của Tiểu Viên, lại dẫn theo trách cứ, nam tử họ Lâm nghe xong lời này, kiểm lại bỏ vào vò nhiều hơn một ít, chính là nhìn Tiểu Viên, trầm giọng nói: “Người là ai, như thế nào biết tổ phụ của nhà ta.” Tâm Tiểu Viên nhảy lên rồi cuộc bình tĩnh lại, không nghĩ tới mình đoán mò, thế nhưng đoán đúng rồi, nhìn nam tử họ Lâm, Tiểu Viên thiếu chút nữa thốt nói ra, ta là ai, ta là Lang Gia công chúa Phùng Viện, nhưng liếc mắt nhìn Trúc nhì bên cạnh, nói liền bỏ: “Lâm công tử không nên hỏi ta là người phương nào, chính là mới vừa rồi trong lời nói của Lâm công tử, nếu Giang Đông không phải là nhà, Lâm công tử làm sao đưa thanh kiếm chỉ hướng dân chúng Giang Đông?”

Một hơi nói xong, Tiểu Viên cảm thấy tâm lại lần nữa bang bang nhảy dựng lên, nói như vậy, có thể có cái dạng gì hiệu quả, Tiểu Viên thần nhiên không biết, chính mình lúc này, ở trong mắt nam tử họ Lâm, bất quá chỉ là một hạ nhân Kim gia, giết chính mình, đều không có vấn đề gì.

Trần Ngang đã nhận ra Tiểu Viên chính là nha hoàn ở nhà mình làm tú nương, mới vừa định tiến lên, chợt nghe Tiểu Viên nói chuyện như vậy, không khỏi dừng lại cước bộ, đứng lên tỉnh tề đánh giá, mình cũng từng nghe Ngô mụ mụ ở trước mặt mẫu thân mình áp a áp ứng nói qua, Tiểu Viên xuất thân vô cùng tốt, chính là trong nhà gặp đại nạn, mới lưu lạc đến tận đây, chỉ là khi mẫu thân hỏi kỹ, Ngô mụ mụ lại không chịu nói Tiểu Viên đến tột cùng xuất thân nhà ai, thấy hỏi chi tiết không ra, hạ nhân nhà người khác, cũng không hảo nhúng tay vào, lúc này mới ngừng lại.

Lúc này Trần Ngang đứng tỉnh tề đánh giá, tuy rằng mặc trang phục hạ nhân, kia hành động cử chỉ trong lúc đó, lại cùng hạ nhân bình thường có chút không giống, hạ nhân bên nhà mình, hầu hạ bên người huynh muội mình, không mang theo tiện khí đã rất khó, mà Tiểu Viên so với các nàng càng khác biệt, đặc biệt là thời điểm nói xong một câu cuối cùng, đầu hơi hơi ngẩng, nhìn thẳng Lâm Ca, trong ánh mắt kia ẩn ẩn có ý cường bức.

Trần Ngang không khỏi càng thêm kì quái, Kim gia bất quá chỉ là một nhà tặc tăng, cho dù chính mình từng gặp qua Kim tiểu thư, hành động cử chỉ lúc đó đầu không phóng khoáng, làm sao giống nữ tử trước mắt này, hành động trong lúc đó khí độ hồn nhiên, không giống với người bình thường.

Thôi trầm ngâm, thấy Lâm gia sắc mặt lại hồng lại trắng, biết hẳn là bị Tiểu Viên nói đến chỗ đau, bước lên phía trước cười nói: “Lâm huynh, nữ tử này cũng thay muội muội nhà ta là đồ cưới, huống hồ các nàng là nữ tử yếu nhược, lại không được ra khỏi khuê môn, làm sao truyền lời đi, Lâm huynh bớt giận.”

Lâm Ca kiểm rốt cục toàn bộ thu vào bên trong vò kiểm, chỉ là đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm Tiểu Viên không rời, Tiểu Viên lúc này không đi còn đợi đến khi nào, đoạn đoạn chính chính hành lễ: “Nô tỳ còn có việc phải làm, xin đi trước.” Nói xong kéo Trúc nhì rời đi, Lâm Ca lúc này trên mặt khôi phục bình tĩnh, chính là vuron một chân, chắn trước mặt Tiểu Viên không cho các nàng li khai.

Tiểu Viên lúc này hiện tại có chút giận, cho dù là mình không đứng nghe đối thoại của bọn họ, ngăn lại đường đi của mình, cũng là không phải, không khỏi đôi mắt Lâm Ca nói: “Lâm công tử thỉnh thu chân, để nhóm nô tỳ đi.” Hai ngón tay nâng cằm Tiểu Viên lên, là tay của Lâm Ca, ánh mắt chống lại ánh mắt của Lâm Ca, trong mắt hẳn lúc này tràn ngập vẻ tức, nhìn kỹ, tay ở cằm Tiểu Viên lực đạo tăng thêm một ít, đối Trần Ngang cười nói: “Trần huynh, không nghĩ tới một nhà lục tăng, lại có một mỹ nhân thanh lệ thoát tục như vậy.”

Trần Ngang nhìn động tác của Lâm Ca, còn đương tự hỏi tính tình Lâm Ca khi nào lại vòng vo như vậy, như thế nào mới vừa đôi mắt, liền đối thị nữ nhà khác động thủ động cước, vừa định nói chuyện, Trúc nhì lúc này đã hết sợ hãi, mở miệng lớn tiếng nói: “Tiểu Viên tỳ tỳ thời gian tới, chính là bà cô của cô gia, người có thể nào đùa giỡn?”

Tiểu Viên nghe được Trúc nhì nói vậy, mới vừa rồi thời điểm bị Lâm Ca nâng cằm lên, mặt đã biến thành màu phấn hồng, lúc này mặt liền biến thành một gốc cây nguyệt nguyệt hồng đích màu sắc hoa văn, Lâm Ca nghe xong lời này, không khỏi ngây người, lực đạo trên tay cũng dừng lại, Tiểu Viên nhân cơ hội này, cũng không hành lễ, vội vàng lôi kéo Trúc nhì rời đi.

Trần Ngang nghe đến lời nói của Trúc nhì, trong lòng không khỏi thờ dài, hảo một cái nữ tử xuất trần thoát tục, như thế nào liền đưa cho Vương Thắng An làm thiếp dâu, quay đầu lại đã thấy Lâm Ca có chút đăm chiêu, tiến lên vỗ vai hắn, có chút oán trách nói: “Lâm huynh hôm nay làm sao vậy, thương ngày người rất ôn trọng, như thế nào hôm nay uống nhiều hai ly rượu, ở trong nhà người khác đứng nghị luận không nói, còn đùa giỡn thị nữ nhà người ta?”

Lâm Ca kinh ngạc đem hai ngón tay vừa rồi đặt ở cằm Tiểu Viên thu hồi, chỗ ngón tay, tựa hồ còn lưu lại da thịt trắng mịn của cô gái, nghe câu hỏi của Trần Ngang, Lâm Ca không tự giác đem hai ngón tay lên trước mặt hướng mũi khứu khứu, không có mỡ hương, mới buông lời đáp: “Ta chỉ là thấy một

cái thị nữ cũng dám nói như vậy, cùng nàng đùa giỡn, ai ngờ là thiếp của người tặc tăng kia, thật sự là.”

Trần Ngang tràn đầy đồng cảm, giương mắt nhìn trời, vỗ vai hắn nói: “Thời điểm không còn sớm, chúng ta cần phải trở về.”

Tiểu Viên chạy ra rất xa mới dừng lại cước bộ, tâm kinh hoàng mới định chỉ chút, trong lòng không khỏi thầm mắng chính mình, vì sao không nói thẳng thân thế, cầu bọn họ hỗ trợ, không tự giác liếc phía sau một cái, lúc này cho dù có quay trở về, chỉ sợ hai người bọn họ đã sớm li khai.

Trúc nhi thấy Tiểu Viên quay đầu lại, nghiêng đầu nói: “Tỷ tỷ, bọn họ không đuổi theo.” Tiểu Viên bị Trúc nhi khờ dại nói chuyện làm cho bật cười, xoa đầu nàng: “Tốt lắm, chúng ta trở về đi, chuyện hôm nay, không thể nói cho người khác.” Trúc nhi gật đầu, hai người trở về tiểu viện.

Bên trong tiểu viện, chỉ có Cúc nhi phơi nắng ngủ gà ngủ gật, Trúc nhi cười cười, rón ra rón rén tiến lên, trộm nắm cái lỗ tai của nàng, Cúc nhi đang ngủ kinh hãi nhảy dựng lên: “Vương mục mục, nô tỳ không có buồn ngủ.” Trúc nhi cười ha hả: “Cúc nhi, người thật giỏi tưởng tượng, tiểu thư các nàng còn chưa trở về đâu, làm sao có Vương mục mục?”

Cúc nhi vỗ vỗ ngực: “Trúc nhi tỷ tỷ, người dọa ta, vừa rồi Lục Khôi tỷ tỷ trở về lấy đồ vật này nọ, không thấy các người, còn hỏi ta các người đi đâu, ta nói dối vài câu, cũng không biết nàng tin hay không.” Nghe thấy Lục Khôi trở về, Tiểu Viên không khỏi cả kinh, nếu Lục Khôi từ hoa viên Vương tiểu thư về như trong lời nói, có thể hay không nhìn thấy mình cùng Lâm Ca bọn họ nói chuyện, nếu thấy được, trận phong ba này là trốn không xong.

Lập tức an ủi chính mình, sẽ không phải đi, bất quá đã nói mấy câu như vậy, huống hồ Lục Khôi nếu thực nghe thấy mấy lời đó, khẳng định sẽ nói cho Kim tiểu thư, Kim tiểu thư thế nào cũng sẽ phái Vương mục mục tới hỏi mình, nhất định là không phát hiện, nghĩ đến đây, lại cùng Trúc nhi Cúc nhi hai người bọn họ ngồi xuống châm tuyền.

Một ngày, hai ngày, đến ba ngày trôi qua, Tiểu Viên cũng dần dần quên đi cuộc gặp gỡ trong vườn, Kim tiểu thư vẫn là bận rộn chuẩn bị cho hôn lễ của Vương tiểu thư, Tiểu Viên bên này, cuộc sống thêu thùa cũng không sai biệt lắm, chỉ còn một ít đồ vật này nọ.

Nhìn thấy mình thêu ra màn che thực hoa mỹ, Tiểu Viên bên trong lộ ra tươi cười, Vương mục mục lúc này đẩy cửa ra, sắc mặt với bình thường không giống nhau: “Tiểu Viên, tiểu thư gọi người.”

Tiểu Viên còn đương nghĩ là Kim tiểu thư gọi mình chính là có chút vật nhỏ phải thêu, vội đứng dậy đáp ứng, hoàn toàn không phát hiện lúc chính mình đứng dậy, Vương mục mục đặc ý tươi cười.

Tới phòng Kim tiểu thư, yên bình như mọi khi, Kim tiểu thư cầm trong tay đồ vật này nọ, cùng Lục Khôi nói chuyện, chỉ là có chút kì quái chính là, tuy rằng tiết xuân đã tới, hôm nay trong phòng Kim tiểu thư thế nào đốt một chậu hỏa.

Tiểu Viên hành lễ xong, đứng một bên như trước, chờ Kim tiểu thư hỏi, Kim tiểu thư cùng Lục Khôi nói hai câu, rèm cửa vang, Vương mục mục tiến vào, Kim tiểu thư lúc này mới buông gì đó trong tay, ngồi thẳng dậy, thân nhiên hỏi: “Tiểu Viên, người gần đây đã làm gì?”

Tâm Tiểu Viên lúc này khẽ chuyển, còn tưởng Kim tiểu thư hỏi mình việc thêu thùa thế nào, cười đáp: “Phần lớn đồ thêu đã làm xong, còn có chút vật nhỏ, sửa sang một chút là xong.” Kim tiểu thư bụng lý trà lên, uống một ngụm, cũng không thèm nhìn Tiểu Viên, thân nhiên nói: “Ta hỏi không phải là chuyện này.”

Không phải chuyện này, Tiểu Viên kỳ quái, kia còn có cái gì cần hỏi, mình trừ bỏ thêu thùa, cũng không có làm cái khác, không khỏi lắc đầu: “Tiểu thư, nô tỳ trừ bỏ thêu thùa, cái khác cũng chưa có làm, tiểu thư còn hỏi chuyện gì khác?” Lục Khôi đã muốn xuy cười ra một tiếng: “Ngày ấy bên trong hoa viên, người làm cái gì? Như thế nào còn muốn ở trước mặt tiểu thư già khờ?”

Bên trong hoa viên, Tiểu Viên không khỏi hô một tiếng không xong, nàng còn tưởng Lục Khôi không phát hiện, ai ngờ lần này Kim tiểu thư nhưng là không tức giận, Kim tiểu thư bắt đầu đùa bốn khăn lụa, thỉnh thoảng điệp thành khối, lại mở ra, đôi mắt lúc này nhìn chăm chăm Tiểu Viên, so với ban đầu thiếu chút ý tứ hung hãn, Tiểu Viên nhìn ánh mắt của nàng, thật nhớ tới ngày trước mình có nuôi một con mèo Ba Tư, thời điểm vón con chuột không ăn chính là ánh mắt như vậy.

Nghĩ đến điểm đó, Tiểu Viên nói: “Ngày ấy nô tỳ chính là ở hoa viên thêu thùa, gặp được Trần gia Tâm công tử, ban đầu ở Trần gia cũng gặp qua, nói vài câu, hỏi quá Trần tiểu thư, không có gì khác.”

Kim tiểu thư nở nụ cười: “Người thật rữ bỏ không còn một chút, cùng Trần Tam công tử nói chuyện, như thế nào Lục Khôi lại thấy hoàn toàn không phải như vậy?” Lục Khôi đã muốn tiếp lời: “Người chính là ở hoa viên cùng Lâm công tử, tại nơi đó ôm ấp một cái, hoàn toàn không để ý bên cạnh còn có Trần Tam công tử.”

Kim tiểu thư đứng dậy thở dài: “Ai nha Tiểu Viên, ta còn tưởng người là cái đứa nhỏ thành thật, cô gia còn vài lần cũng ta nói, phải thu người làm thiếp, đều chọn ngày lành, như thế nào lúc này lại cùng Lâm công tử tại nơi đó gặp gỡ, ôm ấp một cái?”

Vương mục mục mới vừa rồi vẫn là không nói chuyện, nghe xong lời này của Kim tiểu thư, miệng tiếp lời: “Tiểu thư, người nghe Lục Khôi nói đó, bên cạnh còn có Trần Tam công tử, ai biết bọn họ có làm gì không?” Lục Khôi thấy lửa cháy còn đổ thêm dầu: “Tiểu thư, Tiểu Viên ở Trần gia, chính là đi hết tháng tư còn hơn, ai ngờ nàng có hay không làm chuyện gì cùng bọn công tử Trần gia.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: La la la, những ngày tháng ở Kim gia cuối cùng đã hết, kỳ thật mỗi ngày viết người xấu, ta cũng mệt chết đi được. Ta vẫn thích viết ám áp, ngọt ngào gì đó.

Chương 28

Vương mụ mụ lại tiếp tục nói: “Đúng vậy, tiểu thư, ai biết được nàng có phải hay không bị bọn công tử Trần gia xem qua, lúc này lúc này một lần nữa mới đem nàng đuổi về đây, bằng không như thế nào khi nàng trở về, trang phục trên người dù là trong hay ngoài đều là đồ mới, còn nhiều hơn chút trang sức quần áo, nhất định là của bọn công tử tặng cho nàng.”

Tiểu Viên nghe thấy các nàng nói, càng cảm thấy dơ bẩn không chịu nổi, thế nào đã bị vũ nhục như vậy, lắc đầu nói: “Ta không có, ta không có.” Vương mụ mụ nghe được nàng nói như vậy, tiến lên hạ một cái tát: “Cái gì mà ta a, ngươi a, ở trước mặt tiểu thư, ai cho ngươi nói như vậy?”

Tiểu Viên bị một cái tát này đánh tỉnh, trong mắt lệ đã sớm không có, nàng biết, cho dù có nói lại như thế nào, cũng là không tốt, đơn giản không nói lời nào, chỉ trừng mắt nhìn các nàng.

Kim tiểu thư còn chờ Tiểu Viên khóc nháo đứng lên, chính mình sẽ hảo hảo giáo huấn Tiểu Viên, ai ngờ Tiểu Viên không khóc không nháo, ánh mắt khiếp sợ cũng cùng trước kia không giống nhau, mà là có loại cảm giác uy nghiêm, Kim tiểu thư không khỏi cảm thấy người mình lạnh đi một chút, vội gắt gao nắm chặt quần áo.

Lục Khởi ở bên cạnh thấy vậy, hỏi: “Tiểu thư lạnh sao?” Kim tiểu thư làm sao có thể nói ra bản thân là bị Tiểu Viên nhìn đến lòng rét lạnh, chính là đứng lên gắt đầu một cái, Lục Khởi vội mở ngăn tủ xuất ra kiện áo lông cừu phủ thêm lên người nàng. Kim tiểu thư đem hai bên áo lông cừu dài kéo kéo, cũng không nghĩ muốn hỏi lại cẩn thận Tiểu Viên cái gì, dù sao có Lục Khởi là người làm chứng là đủ rồi, cười nói: “Tiểu Viên, ngươi nếu không nói lời nào, ta coi như là ngươi đáp ứng.”

Tiểu Viên chính là liếc nhìn nàng một cái: “Dục thêm chi tội, gì hoạn vô từ.” (Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do) Kim tiểu thư thấy Tiểu Viên nhu thuận có chút không giống với mọi khi, sùng sốt một chút, lại vẫn là tiếp tục đi xuống nói.

Lục Khởi mất sắc lạnh, thấy Tiểu Viên vẫn là thẳng tắp đứng ở đó, tiến lên hạ một cái tát: “Tiểu thư bảo ngươi nói, ngươi còn đứng đó làm cái gì, có hiểu quy củ hay không?” Tiểu Viên liếc nhìn nàng một cái, chậm rì rì nói: “Quy củ, hừ, các ngươi cũng biết cái gì gọi là quy củ.” Kim tiểu thư bị nàng nói như vậy càng ngày càng kinh hãi, nhớ tới thân thể của Tiểu Viên, xuất thân Dương gia, vạn nhất có một hai người kia cùng Dương gia từng lui tới, chẳng phải đã biết thân thể của Tiểu Viên, hành động lớn mật kia, đến lúc đó nhà mình không phải sẽ không ổn sao?

Nghĩ đến đây, Kim tiểu thư vỗ cái bàn, đứng lên, mặt bình tĩnh nói: “Hảo, ngươi nếu biết mình sai rồi, ta cũng sẽ không tốn nhiều lời, Vương mụ mụ.”

Vương mụ mụ đã sớm chuẩn bị xong, nghe thấy thanh âm phân phó của Kim tiểu thư, hăng hái đáp ứng, tiến lên lột váy của Tiểu Viên, miệng còn mắng: “Ngươi này tiện nhân, không đem cái gì của ngươi hủy đi, chỉ sợ còn muốn quyến rũ người khác.” Tiểu Viên mặc dù thời điểm ở trong cung sống an nhàn sung sướng, nhưng cũng mơ hồ nghe lão cung nhân nói qua, trừng phạt sai lầm của cung nữ, giam cầm chi hình so với hình phạt khác càng thêm nghiêm khắc.

Nghĩ đến Kim tiểu thư chẳng lẽ sẽ đối phó mình như vậy, Tiểu Viên chính là trừng mắt nhìn Kim tiểu thư không rời: “Ngươi nếu không liền đem ta giết, bằng không ta thực lưu lại ở một nơi, sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Lục Khởi đã muốn hưng phấn đến hai mắt tỏa sáng, chờ Tiểu Viên chịu tội, nghe được lời này của Tiểu Viên, cười đến ngửa tới ngửa lui: “Tiểu Viên a Tiểu Viên, ngươi thật đúng khi dễ tiểu thư là phụ nhân tâm ngoan thủ lạt, tiểu thư nhân từ, chính là sẽ hủy hoại ngươi, sẽ đem ngươi nhốt tại trong viện, trọn đời không xuất môn, cũng không nhìn thấy ai.”

Kim tiểu thư tựa hồ cảm thấy trên người đều không đủ ấm áp, lại ngã chén uống hết ly trà nóng đến hết lên, lúc này mới cảm thấy dễ chịu một ít, nghe Lục Khởi nói xong, cười nói: “Ngươi nói đi nói lại thế nào, cũng hầu hạ ta ba bốn năm, lại châm tuyền tuyết diệu như vậy, ta như thế nào đem ngươi giết được, ngươi yên tâm, ta sẽ lưu lại cho ngươi một bàn tay.”

Nói xong ánh mắt hơi trừng, đối Vương mụ mụ nói: “Còn không mau chút động thủ.” Vương mụ mụ cũng tại thời điểm Tiểu Viên nói chuyện, mụ tuy rằng cực lực lôi kéo thân mình Tiểu Viên, Tiểu Viên cũng không giống như ngày thường mặc mụ an bài, đã đổ ra một thân mồ hôi, nhưng lúc Kim tiểu thư nói chuyện, lại ngừng tay, gặp Kim tiểu thư phân phó, một bàn tay ôm lấy Tiểu Viên, tay kia thì sẽ vấy Tiểu Viên.

Tiểu Viên sao có thể để tùy nàng xử lý, định trụ thân mình, hai tay gắt gao bảo vệ váy, dù cho Vương mụ mụ có dùng lực đến thế nào, đều chỉ có thể đem váy của nàng hơi đi xuống nửa tấc, Kim tiểu thư thấy vậy, đối Lục Khởi nháy mắt, Lục Khởi ở một bên gấp đến độ sắp muốn đi lên, chỉ là chính mình vẫn là một cô nương, còn muốn làm bộ như rụt rè, lúc này thấy Kim tiểu thư phân phó, vội chạy tiến lên hỗ trợ.

Tiểu Viên lúc này chỉ có một ý niệm trong đầu, nhất định không để cho các nàng đụng tới, miệng hé ra, liền cắn chặt Lục Khởi, tuy rằng cắn khuôn mặt son phấn, nhưng cũng truyền tới huyết vị, Lục Khởi lại không lường được chiêu này, trên mặt bị đau, nhẹ buông tay, sờ soạng mặt, thế nhưng đụng đến máu, thiếu chút nữa khóc ra, trong lòng lại càng thêm hận Tiểu Viên.

Kim tiểu thư thấy các nàng ba người giằng co một đoàn, Lục Khởi ai nha một tiếng, trên mặt đã bị Tiểu Viên cắn một ngụm, trong lòng chán nản, vốn tưởng rằng Vương mụ mụ đối phó cũng đủ rồi, cho nên cũng không dùng dây thừng trói nàng, vỗ cái bàn hét lớn: “Lục Khởi ngươi là người chết sao?”

Như thế nào không cầm dây thừng trói nàng trước.”

Cái này nhắc nhở Lục Khởi, vội đi tìm dây thừng đi ra, đang định trói, Tiểu Viên không biết lấy khí lực đâu ra, một đầu dưng vào người Vương mục mục, Vương mục mục chịu không nổi, thế nhưng lại ngồi xuống chậu than, chậu than kia cũng là Kim tiểu thư cố ý phân phó, đốt cháy hồng hồng, dự định là dùng để đối phó Tiểu Viên, Vương mục mục đặt mông ngồi xuống, mông mục lại béo, mông cũng thực nhiều thịt, chẳng những không có đem hỏa ngồi tắt đi, hỏa kia nhưng lại đốt tới quần áo mục.

Wang mục mục sờ một cái, mông cháy, nhất thời kêu to lên: “Cứu mạng cứu mạng.” Lục Khởi cầm trên tay dây thừng vốn phải trói Tiểu Viên, nghe thấy Vương mục mục kêu to, nhìn thấy mông Vương mục mục đã có chút hỏa, tuy rằng Vương mục mục vội vàng dập đi, nhưng hương vị một cổ vải vóc bị đốt cháy vẫn là có thể thấy được.

Kim tiểu thư lúc này cũng ngồi không yên, vội tự mình đứng dậy, lấy tay thay Vương mục mục dập, Lục Khởi ở trong phòng đi qua một vòng, lúc này mới nhớ tới đi ra bên ngoài gọi người múc nước, Tiểu Viên thấy các nàng rồi ren, lúc này không đi còn đợi đến khi nào, đứng dậy liền hướng ngoài cửa phóng đi.

Lao ra tiểu viện, Tiểu Viên thẳng trong trí nhớ mà đi, đi hướng hoa viên, đi cửa sau đi ra ngoài, gần, thật sự gần, cửa sau đã ở trước mắt, tự do đã ở trước mắt.

Cả thân thể Tiểu Viên đều bỏ nhào trên cửa, dùng hai tay run rẩy mở cửa, chỉ cần vừa đi ra, chính là bên ngoài. Sau lưng truyền đến thanh âm, bắt lấy nàng, bắt lấy này đồ dễ tiện, đi đâu đúng là Vương mục mục, quần áo mục bị đốt cũng chưa kịp đổi, hùng hổ cùng Lục Khởi đến đây, phía sau còn đi theo mấy gã sai vặt.

Tiểu Viên một trận hoảng sợ, nhưng vẫn mở cửa ra, ngoài cửa là ruộng lúa, lúc này mạ mới vừa gieo không lâu, thậm chí xanh ở trong gió đen lay động, cho dù chỉ có vài bước, không bao giờ muốn ở lại Kim gia, Tiểu Viên cắn môi, liền lao ra khỏi cửa.

Ngoài cửa đất cũng không cứng rắn như Tiểu Viên tưởng tượng, Tiểu Viên bước trên bờ ruộng, có chút nhão, cây cỏ ở bờ ruộng còn còn cửa vào chân, nhưng Tiểu Viên bất chấp tất cả, cước bộ vẫn ở trên bờ ruộng chạy, mặc kệ có xa lắm hay không, có thể rời đi Kim gia xa chút nào hay chút ấy.

Sau cổ bị người bắt lấy, theo sau là tiếng Vương mục mục mắng: “Tiện nhân, ngươi cho là ngươi chạy đi ra ngoài là được sao? Nơi này tất cả đều là tá điền của Kim gia, ngươi thật sự là không biết xấu hổ.” Nói xong đem Tiểu Viên ném qua cho gã sai vặt: “Đem nàng mang về.” Gã sai vặt tiến lên, đem tiểu viên trói chặt rồi mang đi.

Wang mục mục thấy gã sai vặt đem Tiểu Viên trói tốt, lúc này mới dắc ý ở phía trước tiểu sái uốn éo, Tiểu Viên thấy quần áo mục đằng sau, tất cả đều là dấu vết bị hỏa thiêu, nhớ tới mục vừa rồi bộ dạng chật vật, không khỏi một trận vui sướng, cất tiếng cười to, Vương mục mục quay đầu lại trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái: “Tiện tiện nhân, đợi lát nữa xem ngươi có cười được không.”

Đi đến trước mặt Kim gia, Tiểu Viên lại một lần nữa nhìn thế giới bên ngoài, dưới ánh trăng, ruộng lúa mênh mông, ngẫu nhiên còn truyền đến vài tiếng ếch kêu, này, chính là Tiểu Viên hàng năm liếc mắt một cái nhìn thế giới bên ngoài.

Wang mục mục các nàng đi vào bên trong, nhưng không có đến viện Kim tiểu thư, lại một đường đem Tiểu Viên ném lên đại sảnh, đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, Kim lão gia đứng quải trượng, đứng ở đại sảnh trước mặt, Kim tiểu thư đứng ở bên cạnh hắn, về mặt thực kính cẩn nghe theo, thấy Tiểu Viên đến, quang mang trong mắt Kim lão gia, nếu có thể hóa thành đao, chỉ sợ Tiểu Viên đã sớm mất mạng.

Tới đại sảnh trước mặt, Vương mục mục đem Tiểu Viên đẩy qua, đối Kim lão gia nói: “Lão gia, trốn nô đã được trói trở lại.” Kim lão gia ừ một tiếng, đi đến trước mặt Tiểu Viên, cầm quải trượng, đánh xuống người: “Ngươi tiện nhân này, Kim gia ta có gì bạc đãi ngươi, thế nhưng nghĩ chạy trốn.”

Tiểu Viên hoàn hảo không thể tránh, nhưng cũng không né, chính là nhìn Kim lão gia, cười lạnh nói: “Kim gia ngươi bạc đãi ta như thế nào, hỏi nữ nhi của ngươi là được.” Kim lão gia tức giận đến râu tóc dựng ngược, nghe thấy Tiểu Viên dám cãi lại, trong tay lực nặng thêm một ít: “Phi, nữ nhi nhà ta làm sao bạc đãi ngươi? Con rể nói phải thu ngươi, nàng nửa điểm cũng không phản đối, còn thu xếp bố trí phòng xá cho ngươi, ngươi này Tiện nhân không biết tốt xấu.”

Tiểu Viên không nói chuyện, chỉ là nhìn Kim lão gia: “Hôm nay ngươi liền đem ta đánh chết, nếu đánh không chết, sau này cũng đừng hỏi hận.” Kim lão gia nghe nàng nói lời này, càng sinh khí, Kim tiểu thư cũng ước gì Kim lão gia đem nàng đánh chết, cũng không nói, khóe môi hơi hơi dương lên.

Kim lão gia giờ quải trượng lên, đang muốn hướng đầu Tiểu Viên đánh xuống, Tiểu Viên nhắm mắt lại, mẫu hậu, nữ nhi không phải không muốn sống, là sống không nổi, mẫu hậu ngươi có nhớ tới nữ nhi không?

“Không cần.” Một người đột nhiên chạy đến, gât gao ôm lấy Tiểu Viên, Tiểu Viên đang nhắm mắt chờ chết liền hoảng sợ, mở to mắt, ôm lấy mình là Kim đại gia, chỉ thấy hắn liên tục đối Kim lão gia lắc đầu: “Cha, người nói con không được gặp Tiểu Viên, con đã nghe lời, nhưng người như thế nào vẫn muốn đánh chết nàng.”

Nói xong liền khóc lớn lên, khóc đến nước mắt giàn giụa, chỉ ôm lấy Tiểu Viên, không buông tay, Tiểu Ngọc cũng theo sát Kim đại gia mà tới, thấy Kim đại gia như vậy, ôm Tiểu Viên không buông, trong lòng lại vừa đổ kị vừa hận, tiến lên kéo Kim đại gia ra: “Đại gia, cha chồng phải xử lý trốn nô, người tới nháo cái gì, mau cùng ta trở về đi.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: vù vù, sáng sớm đã thấy đen, Tiểu Viên nữ nhân ngoan, lập tức sắp vượt qua hết rồi

Chương 29: Ánh rạng đông

Kim đại gia đầu chịu nghe nàng, chẳng qua là gắt gao ôm lấy Tiểu Viên, lắc đầu đối với Kim lão gia nói: "Cha nói chuyện mà không giữ lời gì hết, người đã nói, chỉ cần ta không đi gặp Tiểu Viên, Tiểu Viên cũng sẽ không bị đánh, nhưng là bây giờ hay người lại đang đánh nàng, cha nói chuyện không giữ lời gì hết." Bị Kim đại gia náo loạn như vậy, Kim lão gia cảm thấy mà không đánh xuống được, hần thu gậy, than thở nói: "Tốt lắm, đêm cũng muộn rồi, ngày mai sẽ xử trí Tiểu Viên, trước tiên đem nàng nhốt vào phòng chứa củi."

Vừa nói vừa phát tay ý bảo mọi người tản đi, hần có chút mệt mỏi, đi vào bên trong, Kim Phúc luôn ở bên Kim lão gia, tiến lên đỡ hần, Kim tiểu thư nghe lời này, Tiểu Viên lại có thể sống lâu thêm một ngày, vốn là nói muốn tự mình xử trí Tiểu Viên nhưng cũng không nói ra nữa, chỉ đành phải thừa vâng, bữu môi đi về.

Vương mục phân phó gã sai vặt đem Tiểu Viên lần nữa đẩy mạnh vào phòng chứa củi, đây thường vẫn trói chặt Tiểu Viên không có cời ra, Tiểu Viên cứ như vậy nằm trên mặt đất, nhìn ánh trăng chiếu vào từ cửa sổ, nghĩ tới thân thể của mình, lần này cơ hội không có, chỉ sợ mệnh cũng không giữ được.

Tuy Kim lão gia nói, là nhốt Tiểu Viên qua một ngày, ngày thứ hai sẽ xử trí, nhưng là ngày thứ hai cũng không có người đến, Tiểu Viên tính toán một chút, ngày thứ hai chính là ngày đặt lễ đính hôn của Vương tiểu thư, cả phủ Kim gia trên dưới đều bận rộn vì chuyện này, không nghĩ tới việc xử trí mình cũng là chuyện thường.

Nghe bên ngoài người đến người đi, xem ra Kim gia xác thực rất bận rộn, Tiểu Viên cảm giác được tay chân mình cũng đã chết lặng, giãy dụa mấy cái, vẫn không có biện pháp đem sợi dây tháo ra, chỉ là hơi lỏng ra một chút.

Không cời ra được, Tiểu Viên cũng cảm thấy hơi mệt chút, nhìn cửa sổ phòng chứa củi, Tiểu Viên không khỏi suy nghĩ, bên ngoài họ đang làm gì? Nhất thời giật mình một cái, chẳng lẽ Kim gia muốn đem mình đối chết sao? Không nói đối chết, bị buộc vài ngày như vậy, trời cũng trói chết rồi. Tiểu Viên hoạt động thân thể, dựa vào một đồng củi, suy nghĩ, mình không phóng túng trong việc ăn uống, sao sẽ luôn bị đem bỏ đối chết, Kim gia mấy lần xuống tay muốn giết chết mình, đều đánh chủ ý làm mình đối chết?

Nghĩ đi nghĩ lại, trong phòng củi ánh mặt trời từ từ biến mất không thấy, đêm tối lại lần nữa bao phủ cả vùng đất, Tiểu Viên mơ mơ màng màng dựa vào một đồng củi ngủ thiếp đi, trong lúc mơ mơ màng màng, nghe được có người kêu: "Tiểu Viên tỷ tỷ, Tiểu Viên tỷ tỷ." Tiểu Viên ngẩng đầu lên, không nhìn thấy người? Tiếng la vẫn được kêu lên, Tiểu Viên dùng sức nháy nháy mắt, lần này thấy được, nơi cửa sổ có một cái đầu nhỏ, đôi tay dùng sức nện vào trong thứ gì, không phải Cúc nhi thì là ai?

Nhìn thấy Tiểu Viên ngẩng đầu nhìn nàng, Cúc nhi cười, đi ra ngoài xem một chút, đối với Tiểu Viên nhỏ giọng nói: "Tỷ tỷ, họ không đưa cơm tới đây, đây là điểm tâm ta trộm, người nhanh ăn đi, chờ hôn lễ xong rồi, ta đi cầu xin tiểu thư cho người ra ngoài." Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ, Tiểu Viên mới nhìn thấy trên đất có một bao bố, không đành lòng cô phụ ý tốt của Cúc nhi, Tiểu Viên gật gật đầu.

Cúc nhi nhìn thấy Tiểu Viên gật đầu, lại nói một câu: "Tỷ tỷ, ta đi về, đợi ngày mai ta quay lại." Vừa nói rồi vội bỏ chạy đi. Tiểu Viên cố gắng di chuyển đến chỗ bao bố kia, đôi tay bị trói, chỉ có thể đem thân thể lê tới đây, dùng hai đầu ngón tay có thể hoạt động, phí hết hơi sức lớn mới đem bao bố nhấc lên.

Nhưng là nhấc lên rồi, cũng mở không ra a, Tiểu Viên gấp khó khăn, nhìn phía trước có đồng củi thấp một chút, Tiểu Viên kéo bao bố, chuyển đến trước đồng củi, dùng đầu ngón tay theo đồng củi từng điểm từng điểm đem bao bố để lên phía trên đồng củi, thật may là bao bố không lớn, Tiểu Viên không cần có hết sức.

Tiểu Viên đem bao bố thả ra, xoay người lại, dùng miệng đem bao bố mở ra, bên trong hình dáng điểm tâm đã không thấy rõ rồi, chỉ là Tiểu Viên lúc này bụng đang đói, không kịp nghĩ nhiều như vậy, dùng miệng gặm điểm tâm bên trong, mùi vị có chút dầu mỡ, nhưng Tiểu Viên cảm thấy, chưa từng có đồ ăn nào ngon như vậy.

Cơ hồ là đem đồ trong bao bố ăn sạch sẽ, Tiểu Viên ngửa mặt lên trời, nhìn đỉnh phòng chứa củi, mình xem ra là không thể trốn ra khỏi, dù có Cúc nhi đưa cho mình đồ ăn, cũng chẳng qua là kéo dài hơi tàn thôi, còn muốn báo thù cái gì, bây giờ nhìn lại, hần là một chuyện cười.

Hai giọt lệ từ trong mắt Tiểu Viên chảy xuống, mẫu hậu, nhi nữ không thấy được người, con muốn đi làm bạn cùng Tam tỷ.

Không khí trầm lắng trong phòng chứa củi giống như bị người quên lãng, nếu không phải ban ngày có ánh mặt trời chiếu vào, Tiểu Viên phân không rõ lắm, mình là ở nhân gian hay là đang ở địa ngục, mặc dù đã ăn điểm tâm Cúc nhi đưa tới, nhưng là miệng lại thấy rất khô, từ hôm trước đến giờ, một giọt nước Tiểu Viên cũng không có dính.

Đến ban đêm, Cúc nhi tới, nghe được Tiểu Viên nói nàng rất khát, đầu nhỏ Cúc nhi không nghĩ ra biện pháp gì tốt, có thể đưa cho Tiểu Viên một ít thức ăn, nàng đã mất rất nhiều công sức, nước thì đưa vào như thế nào đây?

Tiểu Viên nhìn Cúc nhi chạy đi, trong lòng có hơi thất vọng, xem ra chính mình sẽ không bị chết đói, ngược lại là bị chết khát thôi. Qua một hồi, đầu Cúc nhi lại xuất hiện ở cửa sổ, đôi tay nàng ôm thật chặt một cái chén: "Tiểu Viên tỷ tỷ, người đứng lên, đến cửa sổ có thể uống."

Đứng lên, Tiểu Viên xem bản thân hiện tại bị trở thành cái bộ dáng này, làm sao có thể đứng lên đây, chẳng qua là nếu như không đứng lên nổi, mình sẽ bị chết khát ở chỗ này.

Thu hẹp hai chân, dùng đầu gối chống đỡ thân mình, cắn chặt môi dưới, cơ hồ là dùng hết sức lực rồi, Tiểu Viên mới đem hai chân của mình đứng lên, nhảy đến trước cửa sổ, Cúc nhi có chút nóng nảy, ở nơi này thời gian dài, sẽ bị người phát hiện, nhưng vẫn không có đi, đem cái chén hướng bên môi Tiểu Viên đưa tới.

Vóc dáng Cúc nhi thấp, mặc dù đã đứng lên khỏi đất lớn, nhưng vẫn không đủ cao, lại đem tay vói vào trong, nàng cũng mệt xuất mồ hôi, Tiểu Viên mới uống được chút nước, có một ít nước bị rơi ra ngoài.

"Người nào lên lút ở đó?" Đột nhiên truyền đến thanh âm nam tử, Cúc nhi tay run lên, cái chén rơi xuống đất, Tiểu Viên cũng nghe được tiếng rắc rắc, sau đó Cúc nhi liền từ cửa sổ biến mất không thấy.

Thanh âm nam tử, chẳng lẽ là Vương Thắng An sao? Sao hôm đó động tĩnh lớn như vậy, nhưng không thấy Vương gia huynh muội đây? Vương tiểu thư cũng thôi, thủy chung là thân thích, Vương Thắng An cũng là con rể Kim gia, thế nào cũng không thấy đây? Chẳng lẽ là tin lời Lục Khởi nói, nghĩ mình có hành động đáng xấu hổ, cho nên muốn trừ khử cho mau.

Tiểu Viên nghĩ như vậy, nhìn ra bên ngoài, mặc dù chưa quen thuộc, nhưng là thân hình nam tử, thanh âm rất xa lạ. Cúc nhi luống cuống tay chân, tính toán chạy, sớm bị nam tử kia bắt trở lại: "Nguyên lai là tiểu nha đầu, chẳng lẽ là người tình của người phạm sai lầm, người muốn tới thăm hắn?"

Thanh âm này có chút quen tai, Tiểu Viên lại nhìn ra ngoài cửa sổ, nam tử đã bắt được Cúc nhi đi hướng tới bên này: "Bản đại gia liền đem người cũng bỏ vào, để cho các người đoàn viên, thấy thế nào?" Lòng Tiểu Viên từng trận rút chặt, mới vừa rồi, ở dưới ánh trăng nhìn hết sức rõ ràng, nam tử này không phải ai khác, chính là Lâm Ca.

Phòng chứa cũi bị khóa, chân Lâm Ca đạp một cái, cánh cửa này vốn không đủ bền chắc, một đạp này, chỉ còn kém một chút, Lâm Ca lại đá thêm một cước, cửa liền bị đạp ra.

Cúc nhi run run vẫn bị Lâm Ca tóm lấy, Lâm Ca cười nói: "Nhìn đi, không phải người có thể đoàn viên với người tình của người rồi sao." Theo cửa mở ra, xông tới mặt, trừ không khí bên ngoài còn có nồng đậm mùi rượu, xem ra Lâm Ca đã uống khá nhiều.

Thấy bên trong là một nữ tử bị trói, mà không phải là một nam tử, Lâm Ca sùng sốt một chút, sức mạnh trên tay dần buông lỏng, Cúc nhi nhân cơ hội, thoát tay hắn chạy đi, nhưng không chạy đi theo hướng Kim gia, mà chạy tới bên người Tiểu Viên.

Lâm Ca nhìn kỹ lại một lần, nữ tử này là người đã quát mình mấy ngày trước, cũng nghe Trần Ngang nói qua, nàng chỉ là tú nương của Kim gia, nghe nói là từ Lạc Kinh tới, trong lòng liền sinh ra hảo cảm. Hôm nay là hôn lễ Vương tiểu thư, vốn nên đến chúc mừng, Lâm Ca không biết thế nào, lại muốn tới Kim gia, tìm kiếm bốn phía, không thấy bóng dáng tú nương kia đâu, mình cũng cảm thấy buồn cười, nàng là tú nương, sắp được Vương Thắng An thu làm thiếp, làm sao lại phải đi phục vụ.

Trong lòng có tâm sự, không khỏi uống nhiều hai chén, nghĩ ra bên ngoài hít thở không khí, thấy tiểu nha đầu này lên lên lút lút ở đó nói chuyện, Lâm Ca nhất thời nóng nảy mới lên tiếng, ai ngờ giai nhân lại ở ngay bên trong phòng này.

Cúc nhi vừa đến bên cạnh Tiểu Viên, liền đưa tay giúp nàng cởi sợi dây, chẳng qua là sợi dây to lớn, Cúc nhi hơi sức lại nhỏ, cố gắng nhưng không cởi ra được, gấp đến độ sắp khóc.

Lâm Ca đã từ trong con chán kinh tỉnh lại, nhìn thấy Tiểu Viên bị trói chặt, cũng không nói chuyện, trước tiên đem người cởi ra lại nói, đi tới bên người các nàng, Cúc nhi còn tưởng hắn tới đây đánh các nàng, cả người run lên, liền ôm lấy Tiểu Viên, may Lâm Ca nhũn lại, đưa tay ra, không phải đánh các nàng, mà là tiến tới tháo sợi dây trên người Tiểu Viên.

Hắn đến gần, mùi rượu càng thêm rõ ràng, nhờ ánh trăng, Tiểu Viên có thể nhìn đến những lọn râu lún phún ở cằm hắn, Lâm Ca khó hiểu, không biết là say rượu mà trên tay không còn hơi sức hay là làm sao, cứ nhiên không cởi được dây trói.

Hắn rút chủy thủ từ trong giày ra, sáng loáng, Cúc nhi lại a một tiếng, nhìn Lâm Ca, càng phát run dựa vào người Tiểu Viên, đôi tay Tiểu Viên vẫn bị trói lại, không có tay để vồ về an ủi nàng, chỉ là nhìn nàng an ủi.

Lâm Ca dùng chủy thủ cắt sợi dây trên người Tiểu Viên, sợi dây đã sớm đứt rồi, Cúc nhi lúc này mới giúp một tay, đem tháo sợi dây trên người Tiểu Viên xuống. Tiểu Viên bị trói mấy ngày nay, đột nhiên không có trói buộc, tức thời đứng không vững, té xuống đất.

Cúc nhi lại cuống quýt gọi nàng, Tiểu Viên thở hổn hển, trấn an vỗ vỗ mặt nàng, Lâm Ca nhìn Tiểu Viên, hỏi: "Tại sao người bị nhốt ở đây, coi như phạm sai lầm, khóa cửa là được rồi, sao lại trói chặt người như vậy, chẳng lẽ sợ người chạy mất hay sao?"

Tiểu Viên đang muốn nói chuyện, bên ngoài truyền đến thanh âm Trần Ngang: "Lâm huynh, người đang ở đâu?" Thì ra là Trần Ngang thấy Lâm Ca nói ra ngoài hít thở một chút, lâu lâu chưa thấy hắn quay trở lại, đi ra ngoài tìm hắn, Lâm Ca đang muốn trả lời Trần Ngang đi ra ngoài, vạt áo lại bị Tiểu Viên kéo: "Van cầu người, cứu ta."

Lâm Ca không khỏi ngây người, đây là chuyện gì xảy ra? Cúc nhi nghe Tiểu Viên nói lời này, nhìn Tiểu Viên: "Tỷ tỷ, người không muốn tiếp tục ở đây"

sao?" Tiền nhân hậu quả (nguyên nhân vì sao phải cứu), Tiểu Viên làm thế nào cũng nói không được, Trần Ngang kêu lên vài tiếng, không nghe được Lâm Ca trả lời, lại nghe thấy trong phòng kia có chút tiếng vang, còn có thanh âm nữ tử, còn tưởng là Lâm Ca say rượu choáng váng, tìm nha hoàn làm chuyện gì rồi.

Suy nghĩ một chút, không tiến lên cũng không tiện, đi lên cũng không tiện, chờ chờ, không thấy Lâm Ca trả lời, định là tiến lên, nhìn thấy cửa là bị đá văng, trong lòng có chút mất hứng, ai ngờ vừa nhìn, giật mình một chút.

Trần Ngang lên tiếng hỏi: "Lâm huynh, này. . . Đây là chuyện gì xảy ra?" Hỏi có chút nóng nảy, lại có chút cà lăm, tay Tiểu Viên vẫn nắm thật chặt vạt áo của Lâm Kya không thả: "Cứu ta, ta không muốn chết ở chỗ này."

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Tới Huyện nha

Trần Ngang thấy hai bên đều không trả lời, tiến lên nói với Lâm Ca: "Lâm huynh, việc nhà người khác, chúng ta đừng can thiệp vào." Tiểu Viên thấy Lâm Ca chần chờ, cản rằng một cái: "Lâm công tử, cứu ta, coi như vì giao tình giữa Tư Không Lâm đại nhân cùng ngoại tổ của ta."

Ngoại tổ? Lâm Ca giật mình, Trần Ngang trong lòng xác thực, hẳn nghe qua Ngô mục nói, xuất thân của Tiểu Viên cũng là đại gia, chẳng qua là không chịu nói là nhà nào?

Nếu như là nhà ngoại, chẳng lẽ là phế hậu Cổ gia? Nhưng là nhà nàng cùng Lâm gia xưa nay không có lui tới à? Tiểu Viên đã nói ra câu nói kế tiếp: "Lâm công tử, ngoại tổ Dương Văn Mẫn Công, cùng Lâm Tư Không là quan đồng liêu hơn bốn mươi năm, hỗ trợ lẫn nhau vì sự đồ."

Lời nói của Tiểu Viên khiến Trần Ngang cả kinh, Dương Văn Mẫn Công, cha của Huệ hoàng hậu Dương thị, chẳng qua là Dương gia bị ảnh hưởng từ mấy lần hoàng hậu bị phế lập, không nghe nói Dương gia còn có nữ nhi nào khác lập gia đình, chẳng lẽ? Trần Ngang càng cảm thấy kinh hãi, trước mặt hẳn là chỉ nữ của Huệ hoàng hậu?

Lâm Ca đang suy nghĩ mối quan hệ, Trần Ngang đã lôi kéo hắn: "Lâm huynh, chuyện này cực kỳ trọng đại." Vừa nói: "Trước tiên đem nữ tử này mang đi, còn chuyện khác tính sau." Cúc nhi nghe được bọn họ muốn đem Tiểu Viên mang đi, trong mắt lộ ra thần sắc khiếp sợ, Trần Ngang hơi suy nghĩ một chút, đối với Cúc nhi nói: "Người mau trở về làm việc đi."

Cúc nhi hồ đồ lơ mơ gật đầu, Trần Ngang lại nghĩ, nói với nàng: "Nếu như ngươi coi nàng là tỷ tỷ của mình, thì đừng nói chuyện phát sinh đêm nay cho bất kỳ ai, bằng không..." Cúc nhi liếc mắt nhìn Tiểu Viên, trong ánh mắt toát ra lo lắng, suy nghĩ một chút, đối với Trần Ngang gật đầu, Trần Ngang cười, Cúc nhi lại nhìn Tiểu Viên một cái, lúc này mới chạy đi.

Trần Ngang cởi xuống áo choàng của mình, đem khoác che kín cho Tiểu Viên, Lâm Ca cũng đã tỉnh hồn lại, cùng Trần Ngang hai người, một trước một sau, bảo vệ Tiểu Viên đi ra ngoài, trên đường tuy có mấy người làm Kim gia nhìn thấy, cũng chỉ hành lễ mà thôi, không có ai chú ý người đi giữa là ai, mãi cho tới ở phía trước, Tiểu Viên nhìn thấy Vương Thắng An đứng tiền khách tại đại môn Kim gia, trái tim lại bùm bùm nhảy dựng lên.

Trần Ngang như là cảm giác được nàng đang sợ hãi, quay đầu hướng nàng cười ôn hòa, khiến Lâm Ca bảo vệ nàng, mình đi lên trước đối với Vương Thắng An nói: "Vương huynh, Lâm huynh hẳn uống nhiều rượu rồi, có chút say, tiểu đệ muốn đưa hắn trở về, vì vậy cáo từ." Vương Thắng An nhìn từ xa, thấy Lâm Ca đứng ở nơi đó, sắc mặt hồng hồng, bên cạnh có một người mặc áo choàng đỡ hắn, Vương Thắng An cũng uống nhiều mấy chén, còn tưởng là Lâm Ca cũng như mình, cười nói với Trần Ngang: "Lâm huynh nếu uống nhiều quá, nên ở lại đây một đêm đi, việc này không ngại."

Trần Ngang cười ha ha: "Vương huynh hảo ý, tiểu đệ thay hắn lĩnh, chẳng qua là cũng biết, Lâm huynh gia giáo quá mức nghiêm, không cho hắn qua đêm ở bên ngoài, vẫn phải trở về a." Vương Thắng An cũng biết, người đại tộc này qua đêm ở Kim gia là việc không thể nào, cũng chỉ là thuận miệng nói, Tiểu Viên mặc dù đỡ Lâm Ca, thấy Trần Ngang nói chuyện với Vương Thắng An không ngừng, trong lòng sốt ruột, tay đỡ Lâm Ca cũng run lên.

Lâm Ca đột nhiên tựa như say rượu đứng không vững, Tiểu Viên vội đỡ hắn, hô hấp Lâm Ca có chứa mùi rượu, đang ở bên tai nàng, thanh âm của hắn rất nhỏ, nhưng là đủ Tiểu Viên nghe rõ ràng: "Không phải sợ, nếu hắn phát hiện ra, ta cũng vẫn đem người ra ngoài." Tiểu Viên nhất thời lại an lòng, ngẩng đầu nhìn xem, vừa chống lại ánh mắt của Lâm Ca, mặc dù dính cảm giác say, nhưng ánh mắt của Lâm Ca vẫn như cũ trong trẻo, Tiểu Viên đối với hắn gật đầu một cái. Trần Ngang thấy hai bên đều không trả lời, tiến lên nói với Lâm Ca: "Lâm huynh, việc nhà người khác, chúng ta đừng can thiệp vào." Tiểu Viên thấy Lâm Ca chần chờ, cản rằng một cái: "Lâm công tử, cứu ta, coi như vì giao tình giữa Tư Không Lâm đại nhân cùng ngoại tổ của ta."

Ngoại tổ? Lâm Ca giật mình, Trần Ngang trong lòng xác thực, hẳn nghe qua Ngô mục nói, xuất thân của Tiểu Viên cũng là đại gia, chẳng qua là không chịu nói là nhà nào?

Nếu như là nhà ngoại, chẳng lẽ là phế hậu Cổ gia? Nhưng là nhà nàng cùng Lâm gia xưa nay không có lui tới à? Tiểu Viên đã nói ra câu nói kế tiếp: "Lâm công tử, ngoại tổ Dương Văn Mẫn Công, cùng Lâm Tư Không là quan đồng liêu hơn bốn mươi năm, hỗ trợ lẫn nhau vì sự đồ."

Lời nói của Tiểu Viên khiến Trần Ngang cả kinh, Dương Văn Mẫn Công, cha của Huệ hoàng hậu Dương thị, chẳng qua là Dương gia bị ảnh hưởng từ mấy lần hoàng hậu bị phế lập, không nghe nói Dương gia còn có nữ nhi nào khác lập gia đình, chẳng lẽ? Trần Ngang càng cảm thấy kinh hãi, trước mặt hẳn là chi nữ của Huệ hoàng hậu?

Lâm Ca đang suy nghĩ mối quan hệ, Trần Ngang đã lôi kéo hẳn: "Lâm huynh, chuyện này cực kỳ trọng đại." Vừa nói: "Trước tiên đem nữ tử này mang đi, còn chuyện khác tính sau." Cúc nhi nghe được bọn họ muốn đem Tiểu Viên mang đi, trong mắt lộ ra thần sắc khiếp sợ, Trần Ngang hơi suy nghĩ một chút, đối với Cúc nhi nói: "Người mau trở về làm việc đi."

Cúc nhi hồ đồ lơ mờ gật đầu, Trần Ngang lại nghĩ, nói với nàng: "Nếu như người coi nàng là tỷ tỷ của mình, thì đừng nói chuyện phát sinh đêm nay cho bất kì ai, bằng không..." Cúc nhi liếc mắt nhìn Tiểu Viên, trong ánh mắt toát ra lo lắng, suy nghĩ một chút, đối với Trần Ngang gật đầu, Trần Ngang cười, Cúc nhi lại nhìn Tiểu Viên một cái, lúc này mới chạy đi.

Trần Ngang cởi xuống áo choàng của mình, đem khoác che kín cho Tiểu Viên, Lâm Ca cũng đã tỉnh hồn lại, cùng Trần Ngang hai người, một trước một sau, bảo vệ Tiểu Viên đi ra ngoài, trên đường tuy có mấy người làm Kim gia nhìn thấy, cũng chỉ hành lễ mà thôi, không có ai chú ý người đi giữa là ai, mãi cho tới ở phía trước, Tiểu Viên nhìn thấy Vương Thắng An đứng tiễn khách tại đại môn Kim gia, trái tim lại bùm bùm nhảy dựng lên.

Trần Ngang như là cảm giác được nàng đang sợ hãi, quay đầu hướng nàng cười ôn hòa, khiến Lâm Ca bảo vệ nàng, mình đi lên trước đối với Vương Thắng An nói: "Vương huynh, Lâm huynh hẳn uống nhiều rượu rồi, có chút say, tiểu đệ muốn đưa hẳn trở về, vì vậy cáo từ." Vương Thắng An nhìn từ xa, thấy Lâm Ca đứng ở nơi đó, sắc mặt hồng hồng, bên cạnh có một người mặc áo choàng đỡ hẳn, Vương Thắng An cũng uống nhiều mấy chén, còn tưởng là Lâm Ca cũng như mình, cười nói với Trần Ngang: "Lâm huynh nếu uống nhiều quá, nên ở lại đây một đêm đi, việc này không ngại."

Trần Ngang cười ha ha: "Vương huynh hảo ý, tiểu đệ thay hẳn lĩnh, chẳng qua là cũng biết, Lâm huynh gia giáo quá mức nghiêm, không cho hẳn qua đêm ở bên ngoài, vẫn phải trở về a." Vương Thắng An cũng biết, người đại tộc này qua đêm ở Kim gia là việc không thể nào, cũng chỉ là thuận miệng nói, Tiểu Viên mặc dù đỡ Lâm Ca, thấy Trần Ngang nói chuyện với Vương Thắng An không ngừng, trong lòng sốt ruột, tay đỡ Lâm Ca cũng run lên.

Lâm Ca đột nhiên tựa như say rượu đứng không vững, Tiểu Viên vội đỡ hẳn, hô hấp Lâm Ca có chứa mùi rượu, đang ở bên tai nàng, thanh âm của hẳn rất nhỏ, nhưng là đủ Tiểu Viên nghe rõ ràng: "Không phải sợ, nếu hẳn phát hiện ra, ta cũng vẫn đem người ra ngoài." Tiểu Viên nhất thời lại an lòng, ngẩng đầu nhìn xem, vừa chống lại ánh mắt của Lâm Ca, mặc dù dính cảm giác say, nhưng ánh mắt của Lâm Ca vẫn như cũ trong trẻo, Tiểu Viên đối với hẳn gật đầu một cái.

Lúc này Vương Thắng An cùng Trần Ngang lại cùng đi tới đây, tìm Tiểu Viên đập càn nhanh, tay Lâm Ca, đã di chuyển từ vịn vai Tiểu Viên đến chỗ gầy của mình, âm thầm ảo não, hôm nay là tới uống rượu, không mang theo bội kiếm. Sắp đi tới chỗ Lâm Ca và Tiểu Viên đang đứng, Trần Ngang đã cười nói: "Lâm huynh, Vương huynh không yên lòng người, cố ý muốn đi qua nhìn một chút."

Tiểu Viên cúi đầu, Lâm Ca nhìn Trần Ngang mặc dù tươi cười, nhưng trong mắt có vẻ lo âu, tay cách chủy thủ cũng càng ngày càng gần. "Cô gia." Tiếng gọi nũng nịu vang lên, Tiểu Viên không cần phải nghĩ, nhất định là Lục Khởi, quả nhiên là Lục Khởi đi tới, nói với Vương Thắng An: "Cô gia, tiểu thư tựa như có chút không thoải mái, kính xin cô gia trở về xem một chút."

Vương Thắng An nghe lời này, đối với Lâm Ca khoát tay, bày tỏ áy náy, hẳn đi theo Lục Khởi, lòng Tiểu Viên lúc này mới hạ được tảng đá xuống, Trần Ngang đi lên trước cũng cười, ba người ra khỏi đại môn Kim gia.

Hoàn hảo hôm nay Trần Ngang phòng bị Lâm Ca uống rượu say, đã chuẩn bị xe ngựa, thấy bọn họ vừa ra tới, người hầu của Trần Ngang liền vội vàng tới đây, Trần Ngang phân phó hẳn đưa xe ngựa chạy tới, thấy Tiểu Viên đỡ Lâm Ca lên xe, người hầu cho là hạ nhân Kim gia tặng cho chủ nhân mình, cũng không nói thêm cái gì, đoàn người lên xe ngựa, phu xe giá một tiếng, rời khỏi Kim gia. (nghe câu này mưanhỏ mắt lòng mát dạ ^^).

Mãi cho đến, rời xa Kim gia một dặm, Tiểu Viên lúc này mới thở dài, trước mặt hai nam tử vẫn không lên tiếng, nói: "Đa tạ hai vị ân nhân cứu mạng." Vừa nói vừa muốn hành lễ.

Trần Ngang vội vàng đỡ nàng: "Nếu ta đoán không sai, cô nương chính là Lang Gia công chúa." Lời này là khẳng định, mà không phải hỏi thăm, Tiểu Viên có chút giật mình, nhưng vẫn là gật đầu nói: "Đúng là ta, sao người biết?" Lâm Ca vỗ tay nói: "Quả nhiên là người, lúc người mới sinh, mẫu thân dẫn ta tiến cung chúc mừng, còn gặp qua người lần đầu tiên, chỉ là lúc đó người còn là con nít da thịt hồng hồng."

Lâm Ca đột nhiên tỉnh ngộ: "Đúng rồi, ngày đó lúc người mới sinh ra, từng có người đoán mệnh của người, nói người là cái gì?" Nhìn bộ dạng Lâm Ca đang nhớ lại, Tiểu Viên trầm mặc, tuy câu đoán mệnh đó không có hiệu lực, nhưng cũng đã xảy ra.

Hai câu nói ngày đó là, nơi vô cùng tôn quý phát hiện tướng ti tiện, thật dài thọ phát hiện tướng chết non. Chắc chắn làm nô, tướng chết yếu. Khi mình còn bé già bộ ngũ, nghe bà vú cùng cung nữ đàm tiếu, bà vú ngày đó còn nói, mặc dù hoàng đế có chút sự ngu dại, mẫu hậu nhiều lần phế lập, nhưng đường đường là công chúa hoàng gia, dù thế nào cũng sẽ không rơi vào nông nổi làm nô.

Mà hôm nay, Tiểu Viên nhớ tới lời đoán mệnh ấy, quả nhiên việc đời khó liệu, làm nô gần bốn năm, không khỏi một hồi thở dài. Lâm Ca thấy biểu tình trên mặt Tiểu Viên thay đổi liên tục, cảm lạnh làm thinh nói: "Người không phải lo lắng, những ngày đó đều đi qua rồi, người sẽ hảo hảo, lại nói, không phải còn nói người chết non sao? Ta nhớ không lầm, người cũng mười sáu rồi, mười sáu tuổi còn không sao, không thể nói là chết non được."

Tiểu Viên cười một tiếng, không nghĩ tới, người tục tăng như Lâm Ca, thế nhưng lại biết an ủi người như vậy. Trần Ngang một mực bên cạnh không nói, đột nhiên mở miệng hỏi Tiểu Viên: "Không biết công chúa có tính toán gì?" Cái này, Tiểu Viên cả kinh, tính toán gì, chỉ là muốn chạy ra khỏi Kim gia, mà chưa nghĩ bước tiếp theo phải làm gì.

Lâm Ca tùy tiện nói: "Còn có thể làm cái gì, công chúa là đường muội đường kim thánh thượng, chờ trở lại nhà ta, ta khiến mẫu thân mang nàng vào

cung, thấy Thánh thượng, hoàng hậu, phục nàng ngôi vị công chúa." Trần Ngang nhẹ nhàng lắc đầu: "Đây cũng là một phương pháp, chỉ là công chúa, nếu như người khôi phục thân phận như vậy, một cộng tộc Kim gia bên kia cũng sẽ không bị thương."

Bên trong buồng xe một hồi yên lặng, xác thực, nếu như Tiểu Viên được Lâm phu nhân mang vào cung để trở lại ngôi vị công chúa, hoàng gia vì thể diện, sẽ không để Tiểu Viên mấy năm nay ở đâu, làm gì nói ra ngoài, mình ở Kim gia chịu khổ, chịu nhịn nhục toàn bộ sẽ uống phí, nhưng là cứ như vậy bỏ qua cho Kim gia, Tiểu Viên không cam tâm.

Nhìn Trần Ngang, Tiểu Viên hỏi: "Trong trường hợp đó Trần Khanh có thượng sách gì?". Nghe được Tiểu Viên gọi, trên mặt Trần Ngang có chút ngờ ngàng, mình ngày đó quả nhiên không nhìn lầm, mặc dù chịu phạt gầy vò, nhưng Tiểu Viên bẩm sinh có khí chất hoàng gia, từ giọng điệu này bộc lộ không thể nghi ngờ.

Trần Ngang không trả lời nàng..., mà là đẩy ra màn xe, đối với phu xe phân phó mấy câu, sau đó mới nói với Tiểu Viên: "Trời sáng mau quá, công chúa cần phải vào thành Kiến Khang." Tiểu Viên rũ xuống rèm mắt: "Di nhiên là muốn vào." Lâm Ca cũng là người thông minh, giằng co như vậy cả nửa đêm, sớm đã tỉnh rượu, gật đầu nói: "Huyện lệnh Kiến Khang là học trò của tổ phụ."

Tiểu Viên không trả lời hắn, chẳng qua là vén màn lên, mặc dù bên ngoài vẫn là khoảng không gian đen kịt, nhưng có thể mơ hồ thấy được, chân trời có tia sáng xuất hiện, trời, cũng nhanh sáng.

Huyện nha Kiến Khang, Huyện lệnh Cừ Úc Vũ đánh cái ngáp, làm Huyện lệnh ở dưới chân thiên tử, nhưng một chút cũng không yên ổn, còn có hoàng thân quốc thích tìm đến gây phiền toái, nhìn xem, phía dưới kia có hai cáo trắng, không phải là người nhà Thanh Hà Vương cùng người làm của Lâm Hải công chúa, hai người cùng tổ cáo lẫn nhau, xe ngựa đối phương đụng phải mình, Cừ Úc Vũ bất đắc dĩ nhìn xuống phía dưới, tranh cãi âm ỹ, đất đai phương Bắc thuộc về người Hồ rồi, hoàng thân quốc thích núp ở Giang Đông còn cố tình gây phiền toái nhỏ như vậy làm âm ỹ lên.

Thật vất vả đem hai vị kia cất bước về, Cừ Úc Vũ đuổi người một cái, cũng đến lúc ăn cơm, ngồi thẳng người, nha dịch bên cạnh thấy hắn muốn rời đi, quát lên: "Bãi đường."

Tiếng quát còn chưa ngừng, trống bên ngoài bị đánh vang "đông đông đông", Cừ Úc Vũ còn đang tính toán hôm nay ăn món gì, bị tiếng trống này làm sợ hết hồn, tiếp tục ngồi thẳng người, hô: "Người phương nào mình oan?"

Bị mang vào là một thiếu nữ trẻ tuổi, nàng tầm mười sáu, mười bảy tuổi, quần áo lam lũ, trên mặt còn có chút vết thương, nhưng là không lẫn át được dung mạo xinh đẹp của nàng, Cừ Úc Vũ vốn là miễn cưỡng, ai ngờ vừa thấy thiếu nữ này, Cừ Úc Vũ đã cảm thấy một hồi áp lực, vội vàng ngồi xong, đằng hắng một cái: "Người tới có gì oan khuất, thấy Bồn quan thế nào không quý?"

Người tới chính là Tiểu Viên, nàng hít sâu một hơi, nhìn Cừ Úc Vũ: "Ta lạy trời quý xuống đất, quý cha mẹ, người khác ta đều không quý." Cừ Úc Vũ bị lời của nàng làm cho càng thêm kinh ngạc, nhìn Tiểu Viên kỹ một chút, kinh đường mộc vô: "Người tới bốn huyện nha, là có chuyện gì?"

Tiểu Viên đứng vững thân thể, coi như trên người mình không phải đang mặc áo thùng, mà là lễ phục công chúa ngày xưa, nhìn Cừ Úc Vũ nói: "Ta là Huệ hoàng đế sinh ra, Lang Gia công chúa Phùng Viện, lưu lạc Giang Đông làm nô, chịu hết hành hạ. Kính xin Huyện lệnh báo lên Thánh thượng, trả ta thân phận."

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tìm cách

Vừa nói ra lời này, cả sảnh đường đều kinh sợ, công chúa, Cừ Úc Vũ nhìn kỹ một chút, nữ tử này dù mặc nói quần áo rách nát, nhưng là dung mạo không tầm thường, sau khi Lạc Kinh bị chiếm đóng, hoàng gia lưu lạc cũng không ít, chỉ là không có nghe nói qua, ai có thể một thân một mình chạy trốn tới Giang Đông, với một thiếu nữ quá trẻ tuổi như vậy, là công chúa thật sao?

Nhìn thần sắc Cừ Úc Vũ thay đổi liên tục, Tiểu Viên, không, hiện tại là Phùng Viện rồi, không nói gì thêm, chẳng qua là sắc mặt bình tĩnh như cũ nhìn hắn, vô luận như thế nào, tới huyện nha với mục đích là cho mọi người đều biết, mình lưu lạc Giang Đông làm nô, chuyện khác mình không cần quan tâm.

Cừ Úc Vũ đã trấn định lại, hướng về phía Phùng Viện nói: "Công chúa, người nói là công chúa thì chính là công chúa sao? Theo luật lệ, khi sắc phong thì công chúa sẽ được nhận một ấn bạc dài lụa tím, kính xin đem ngân ấn lấy ra."

Phùng Viện sớm đã có chủ ý, cất cao giọng nói: "Huyện lệnh, Lạc Kinh đã bị chiếm bốn năm có thừa, dọc theo con đường đi gian nan khổ khổ, đừng nói ngân ấn, ngay cả đồ giá trị một chút cũng bị người cướp đi, Huyện lệnh chẳng lẽ không biết sao?" Cừ Úc Vũ mới vừa nói lời kia, là nói ra hù dọa một chút, nếu như là người bình thường, sớm đã bị hù dọa rồi, nhìn thấy Phùng Viện thần sắc tự nhiên, Cừ Úc Vũ cũng có mấy phần tin tưởng, chẳng qua là chuyện này xử trí như thế nào, mẫu thân của Lang Gia công chúa, lại bị người Hồ bắt đi làm hoàng hậu, Thánh thượng đối với nàng, liệu có ý gì khác.

Cừu Úc Vũ đang tính toán, thời gian dần dần trôi, cuối cùng Cừu Úc Vũ cũng mở miệng, vừa mới mở miệng, liền nghe phía ngoài truyền đến thanh âm: "Đây là chuyện gì, Tiểu Cừu, còn không mau chút thăm hết vụ án, cùng chúng ta tìm rượu ngon uống."

Phùng Viện cúi đầu, không muốn để cho bọn họ nhìn thấy mình biểu lộ như trút được gánh nặng, Lâm Ca xuất hiện vừa đúng lúc. Cừu Úc Vũ vừa nghe thanh âm này, đầu cũng có chút đau, thế nào Lâm công tử này lại cứ nhè lúc mình đang thăm vấn thì chạy tới?

Cừu Úc Vũ đang muốn sai bọn nha dịch đem Phùng Viện dẫn đi, Lâm Ca liền tiến vào, sau lưng còn có Trần Ngang đi theo, nhìn thấy Phùng Viện, Lâm Ca có ý khoa trương kêu lên: "Tiểu Cừu, hóa ra ngươi ở đây thăm vấn mỹ nhân này sao?" Cừu Úc Vũ vẫn chưa trả lời, Phùng Viện đã lên tiếng: "Vị công tử này, ta là Lang Gia công chúa Phùng Viện, lưu lạc đến Giang Đông, bất hạnh bị người bắt cóc làm nô, trốn thoát, kính xin Huyện lệnh giúp một tay, gửi thư cho Đường Kim Thánh Thượng, trả lại thân phận cho ta."

Mặc dù Lâm Ca đã sớm biết những chuyện này, nhưng vẫn là nhìn kỹ Phùng Viện một cái, có lẽ là hoàn cảnh bất đồng, Lâm Ca cảm thấy lúc này, Phùng Viện cùng tới qua cầu xin mình cứu nàng ra ngoài, là hai Phùng Viện hoàn toàn khác nhau, giờ tay nhắc chân, đều là phong khí của quý nữ hoàng gia.

Cừu Úc Vũ nhìn thấy Lâm Ca, hai mắt tỏa sáng, Lâm gia là thế gia đại tộc, chính hấn một tiểu huyện lệnh không làm được, cầu xin Lâm Ca giúp đỡ, tiến lên chấp tay cười nói: "Thế huynh tới thật đúng lúc, nữ tử này mặc dù đã nói như vậy, chẳng qua là lúc Lạc Kinh bị chiếm, hoàng hậu cũng không cứu nổi thân thể mình, mà một công chúa chưa bao giờ ra khỏi cửa, tại sao có thể đi tới Giang Đông đây?"

Lâm Ca nghe Cừu Úc Vũ nói, hoàng hậu cũng không cứu nổi thân thể thời điểm, sắc mặt Phùng Viện thoáng chốc thay đổi tái nhợt, đó là mẫu thân của nàng a, Lâm Ca vội dàng hắng một cái, đưa tay ra khoác lên vai Cừu Úc Vũ: "Tiểu Cừu, ta với ngươi là bạn từ thuở tóc để chòm, ngươi cũng biết, Thánh thượng lấy nhân hiệu lập quốc, cô gái này nếu thật là đường muội của Thánh thượng, tự nhiên sẽ thu lưu, ngươi chỉ cần trình thư lên, là thật hay giả, đó là chuyện trong nội cung, ngươi có quan hệ gì đâu?"

Cừu Úc Vũ nghe lời này, gật đầu đồng ý, Lâm Ca cùng hấn lại nói thăm một hồi, Cừu Úc Vũ vuốt nếp quần áo, đi tới trước mặt Phùng Viện nói: "Hạ quan thân là mệnh quan triều đình, cần vì Thánh thượng phân ưu, chẳng qua là thời cuộc biến ảo, hạ quan cũng không biết ngươi là thật hay giả, như vậy đi, ngươi trước ở phía sau huyện nha, ta trước trình thư lên Thánh thượng, chuyện còn lại chẳng quan hệ tới ta rồi."

Phùng Viện chờ chính là câu này, gật đầu một cái: "Như thế, làm phiền khanh rồi." Cừu Úc Vũ thấy Phùng Viện lúc nói chuyện, mơ hồ gây cho người ta một loại cảm giác bị áp bách, ngăn ra, lúc này mới phân phó nha dịch về phía sau nha huyện kêu nha hoàn tới đây dẫn nàng đi xuống.

Hướng về phía vẫn không lên tiếng- Trần Ngang chấp tay nói: "Trần huynh con vợ lẽ, sao hôm nay lại có thời gian rảnh tới đây?" Trần Ngang danh phận ngũ phẩm con vợ kế, vì vậy Cừu Úc Vũ xưng hô như thế, Trần Ngang hoàn lễ nói: "Ngày hôm nay nghỉ cuối tuần, ai ngờ Lâm huynh nhất định kéo ta đến chỗ này, nói muốn tìm người uống rượu, lúc này mới tới."

Lâm Ca ngáp một cái, cười nói: "Tốt lắm, Tiểu Cừu, cái người này chuyện cũng xong rồi, tổng nên bãi đường đi uống rượu chứ?" Cừu Úc Vũ đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện, đối với Trần Ngang cười nói: "Trần con vợ kế có tài sáng tác văn chương đều là hạng nhất, như vậy, hạ quan liền cầu xin Trần con vợ kế chỉ bảo nhiều?"

Trần Ngang tới đây, vốn là vì việc này mà đến, trên mặt vẫn còn muốn cố làm ra vẻ lúng túng, Lâm Ca vỗ hấn hai cái: "Cần đến nơi thì người liền từ chối rồi, việc này cũng chỉ là một cái nhắc tay." Rồi nói với Cừu Úc Vũ: "Tốt lắm, người đem rượu ngon mang lên, chúng ta ăn xong liền viết."

Cừu Úc Vũ tất nhiên luôn miệng đáp ứng, lui đường, đến sau nha, nhưng Lâm Ca có chút không yên lòng, đã hỏi nha hoàn, biết Phùng Viện đã được an trí ở tây sương phòng, lúc này mới yên lòng lại.

Uống rượu đến lúc này, Trần Ngang kêu qua văn chương, viết một hơi không ngừng, đang ở trên giấy viết xong biểu tấu cho Phùng Duệ, Lâm Ca cầm lấy vừa nhìn, cảm thấy đẹp để hoa lệ, có phong thái Kiến An, không khỏi khen một câu: "Thường nghe người ta nói, Trần huynh có Từ Kiến tài, chỉ cho là nói chơi, ai ngờ hôm nay vừa thấy, quả không phải là giả."

Trần Ngang nghe những lời như vậy đã quen tai rồi, mỉm cười đáp, Cừu Úc Vũ cũng biết đây là chuyện lớn, gọi người tới đây đem biểu tấu mang ra ngoài, vốn hấn là quan viên như vậy, là không thể trực trình lên Thánh thượng, chẳng qua là chuyện khẩn cấp, Cừu Úc Vũ phân phó nhất định phải đem biểu tấu qua Thượng Thư đài, đưa thẳng tới trước mặt Phùng Duệ.

Trần Ngang thấy, cười nói: "Cừu huynh này, biểu tấu liền do hạ nhân của ta đưa đi thôi." Cừu Úc Vũ mặc dù ra lệnh, nhưng cũng biết mình quan ty chức nhỏ, còn đang suy nghĩ biện pháp, nghe được Trần Ngang lời này, trong lòng một tảng đá rơi xuống đất, Trần Ngang là chúc quan của thái tử, hấn muốn qua Thượng Thư đài, đó là chuyện đơn giản, vội luôn miệng cảm ơn.

Ba người lại uống một hồi, mỗi người trong lòng có chuyện của mình, Lâm Ca nhớ tới Phùng Viện, sợ nàng chịu cái gì ủy khuất, Trần Ngang cũng là thành thạo đi sờ sờ cái đồ túi thơm, trong lòng than thở, túi thơm mặc dù ở đây, nhưng người đưa túi thơm đã hương tiêu ngọc vẫn rồi, hôm nay có thể vì muội muội của nàng xuất ra một chút lực, cũng có thể an ủi nàng một chút dưới cừu tuyền.

Trong tâm Cừu Úc Vũ, lại như thùng treo mức nước, lơ lửng, tuy nói người nọ là thật hay giả không liên quan đến mình, nếu là thật, kia tất nhiên không có gì nói, nếu là giả, Thánh thượng giận chó đánh mèo xuống, mũ quan trên đầu của mình, lại không biết có thể giữ được không, chỉ là mắt nhìn về mặt tự nhiên Lâm Ca, lo gì chứ, dù sao cũng có Lâm gia làm hậu thuẫn.

Ba người trong lòng đều có chuyện, cũng nhanh giải tán, Lâm Ca đi qua phía sau nha huyện Kiến Khang, còn liếc nhìn hướng chỗ ở của Phùng Viện, từ lúc Phùng Viện đi vào, sẽ thấy không đi ra qua, tuy nói biết nàng an toàn, nhưng Lâm Ca còn sợ nàng ở Kim gia chịu thương chưa được chữa trị, đến lúc đó thân thể của nàng.

Nghĩ tới đây, Lâm Ca lại âm thầm nhớ tới, có thể nào nghe Trần Ngang lời nói, Phùng Viện không cần chữa trị, lại càng không cần thay quần áo khác, cứ như vậy đi gặp vua, đến lúc đó càng có thể khiến mặt rồng giận dữ.

Cừu Úc Vũ thấy Lâm Ca cất bước không đi, còn tưởng là hắn là uống quá nhiều rượu, tiến lên cười nói: "Lâm công tử, uống rượu khá nhiều rồi, ở chỗ ta đây một buổi chiều thôi." Lời này nói trúng ý muốn của Lâm Ca, Lâm Ca liền gật đầu đồng ý, đối với Trần Ngang nói: "Trần huynh trở về trước đi, ta hiện muốn ở chỗ này buổi chiều."

Trần Ngang biết Lâm Ca là không bỏ được Phùng Viện, không khỏi lắc đầu mà thở dài, tình cảm đã thâm sâu, lại không biết là tốt hay xấu? Chẳng qua là chuyện này, mặc dù mình cùng Lâm Ca giao tình rất tốt, cũng không tiện nhiều lời, nói mấy câu, Trần Ngang đã ra ngoài huyện nha Kiến Khang, sắc trời còn sớm, định về nhà một chuyến, hôm nay là ngày nghỉ cuối tuần.

Nghĩ tới đây, Trần Ngang phân phó hạ nhân dắt ngựa, tung người lên ngựa chuẩn bị trở về. Mới vừa đi ra không xa, đã nhìn thấy có người tới đây, trực tiếp vọt tới huyện nha, Trần Ngang uống rượu, còn tưởng là có người đi tố cáo, cũng không liên quan đến chuyện của mình, ai ngờ nghe hạ nhân nào đó nói: "Ky quý, thế nào mà có trốn nô."

Trốn nô, Trần Ngang nghe lời này, mở ra trông mắt, ghim chặt dây cương hỏi: "Là trốn nô nhà ai?" Hạ nhân cung kính đáp: "Tam công tử mới vừa rồi không thấy sao? Chính là hôm qua đi Kim gia, nghe nói có nha hoàn chạy trốn, Kim gia hiện tại tới huyện nha, báo quan để cho bọn họ đi bắt, điều này cũng thật là, coi như chạy đi, có thể chạy trốn tới nơi nào đây?"

Kim gia, thế nào nhanh như vậy sẽ tới tìm người rồi, Trần Ngang trầm ngâm hạ xuống, quay đầu ngựa lại, hướng huyện nha đi. Vừa tới huyện nha, xuống ngựa, chỉ thấy Kim Phúc từ bên trong ra ngoài, vẫn cùng một nha dịch nói chuyện: "Tiểu nha đầu này, to gan lớn mật, lại dám chạy trốn, còn phải làm phiền người."

Kim Phúc đang nói vui vẻ, nhìn thấy Trần Ngang, vội vàng tiến lên hành lễ: "Trần công tử thế nào cũng tới huyện nha?" Trần Ngang tay vừa nhấc, ý bảo hắn đứng dậy, làm bộ như lơ đãng hỏi: "Thế nào, Kim quản gia tới nha môn có chuyện."

Kim Phúc nhìn thấy Trần Ngang thế nhưng nhớ mình là quản gia Kim gia, trên mặt cười như mở ra hoa cúc, xuôi tay đứng hầu nói: "Là có một nha hoàn của tiểu thư dám chạy trốn, cô gia nhà ta lệnh ta tới nha môn báo, có thể hay không tìm trở về."

Trần Ngang xuy một tiếng: "Một đứa nha hoàn chạy trốn, cũng phải làm kinh động lớn thế này." Kim Phúc mặt đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Nha hoàn khác thì chạy đi mười cũng được, nhưng nha hoàn này cô gia chuẩn bị thu làm thiếp, cho nên mới tới nha môn." Trần Ngang gật đầu, liền vào nha môn, nha dịch kia cùng Kim Phúc nói thầm.

Cừu Úc Vũ sớm đã rời công đường, giờ công đường không có một bóng người, Trần Ngang ở tại cửa ra vào suy nghĩ một chút, hay là đi tìm Lâm Ca nói một tiếng, muốn hắn đừng quá xúc động, phân phó hạ nhân cầm thiếp đi câu kiến Cừu Úc Vũ, còn không đợi một giây. Cừu Úc Vũ đã đi ra đón. Cũng là đầu sạch bóng, chắc là uống rượu bị nóng, chỉ mặc quần áo mỏng, đầy mặt và đầu cổ đều là mồ hôi, đối với Trần Ngang chấp tay nói: "Trần con vợ kè, đang muốn sai người đi tìm người."

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32

Trần Ngang là người thông minh, tự nhiên biết Cừu Úc Vũ là sợ vương gia gây phiền toái, tuy nói Kim gia không chớp mắt, nhưng Kim tiểu thư đó thực chính là của công tử nhà Vương gia, Vương Thắng An dù ở Vương gia không địa vị, cũng là người nhà Vương gia, ngày đó Thánh Thượng đăng cơ, ngự giường thỉnh Vương Tư Không ngồi là sự thật.

Theo nghĩa khác, trong triều người cầm quyền chân chính là Vương Tư Không, mà không phải là đương kim Thánh Thượng. Trần Ngang cười nói: "Cừu huynh ăn mặc như vậy, bị người thấy còn không chê cười đi, chúng ta vào trong rồi nói."

Nói xong liền cùng hắn đi vào bên trong, Lâm Ca ngồi ở dưới tàng cây thừa lương, đầu để trần, đơn giản để tóc thả xuống dưới, còn mặc áo lụa tơ tằm, bên cạnh đặt mấy vật là nước trà cùng cây quạt.

Trần Ngang thấy hắn như vậy, cười nói: "Lâm huynh quả nhiên tiêu sái, tiết trời tháng ba thực sẽ mặc như vậy." Lâm Ca đang dùng khăn lau đi mồ hôi trên trán, nghe thấy Trần Ngang nói như vậy, cười nói: "Lâm huynh, tiết trời Lạc Kinh năm đó, thời điểm vào ngày nắng gắt, thông thường danh sĩ trong kinh mặc sa y trong suốt, ở bờ sông lớn hóng mát, kia có thể đối ta tiêu sái hơn."

Trần Ngang tuy rằng chưa thấy qua, nhưng cũng nghe nói qua, sa y ngày đó, tuy có bảy tầng, lại như trước có thể thấy được làn da bên trong, Lạc Kinh thực phong lưu, cũng từ đó ở trong miệng mọi người mà truyền tụng.

Cừu Úc Vũ thấy Trần Ngang cùng Lâm Ca còn đang nói chuyện phiếm, gấp đến độ không có cách nào: "Hai vị, ai cũng biết vị ở tây sương kia, dĩ nhiên

là nha hoàn Vương gia, mặc kệ thật giả, đến lúc đó nếu họ Tư Không nổi giận, đến lúc đó chén cơm này của tiểu đệ chỉ sợ không còn.”

Lâm Ca nói thực khát, ngại cái chén uống trà không đủ, chính là đem ấm trà cầm đến, nâng lên cao cao, tại miệng mình trước mặt, châm trà xuống uống. Nghe thấy Cừ Úc Vũ viện lý do thoái thác, Lâm Ca thiếu chút nữa châm lệch, vội đem ấm trà buông xuống. Trần Ngang một đường từ bên ngoài đến bên trong này, sớm đã có biện pháp tốt, đối Cừ Úc Vũ cười nói: “Cừ Huyện lệnh, Vương Tư Không thái độ làm người làm sao người chả lẽ không biết? Công chúa tuy là nô, lại ở nhà của người trong họ của hần, càng xác thực rằng, là hần đối Kim gia chỉ là nhạc phụ trong nhà, huống hồ Vương Tư Không vẫn đối Thánh Thượng kính đãi có thêm, Cừ Huyện lệnh vừa rồi viện lý do thoái thác, há chẳng phải cấp Vương Tư Không cái danh oán vị tặc tử.”

Cừ Úc Vũ trên mặt lại lộ ra vẻ xấu hổ, việc này, chẳng lẽ mình lại không biết sao? Chỉ là mình tuy là mang ơn Lâm gia, từ Lạc Kinh theo tới Giang Hữu, Vương Tư Không vì muốn lung lạc địa phương này, đối người Lạc Kinh đến đây có chút chèn ép, chờ đến thời điểm tốt, mới cầu một cái Huyện lệnh Kiến Khang, tuy nói là chức quan lục phẩm, nhưng là không bằng một người nhà sĩ tộc.

Lâm Ca cũng biết Cừ Úc Vũ nói tới nói lui, là sợ họa vào thân, có chút giận, đập cái bàn một chút: “Tiểu Cừ, người và ta cũng là bằng hữu, tự nhiên biết trung thành với vua, hiện tại công chúa lưu lạc làm nô, người và ta đều là thân tử, không phải nghĩ làm thế nào đem nàng cứu ra khỏi biển lửa, mà là nghĩ mình như thế nào mới không làm mất niềm vui của người khác, biểu hiện này của người, thực làm lòng ta nguội lạnh.”

Lừ Úc Vũ nghe xong lời này của Lâm Ca, trên mặt lúc hồng lúc trắng, Trần Ngang vội hòa giải nói: “Lâm huynh người cần gì phải vậy, Cừ Huyện lệnh có ý nghĩ đó cũng là chuyện thường, dù sao hiện tại bản tấu cũng đã được đưa lên, hết thảy đều chờ an bài của Thánh Thượng.” Lâm Ca hừ một tiếng, không nói chuyện nữa, ba người còn nói vài câu, Trần Ngang lúc này mới nói cáo từ, Lâm Ca lúc này lại càng không dám đi, Cừ Úc Vũ nhát gan hần biết, nhưng là nhát gan đến trình độ này, mình cũng có chút nhìn hần không nổi, đơn giản trụ tại trong này, là sợ Phùng Viện lại xảy ra chuyện gì.

Phùng Viện không biết bên ngoài phát sinh chuyện gì, từ sau khi bị đưa vào tây sương phòng, thấy bên trong đơn đẹp sạch sẽ, nha hoàn lại thỉnh thoảng rửa mặt chải đầu, loại đãi ngộ này, ở trong kia vài năm làm nô, cũng nằm mơ mới dám ghĩ đến, rửa mặt chải đầu xong, Phùng Viện không khỏi có chút mệt mỏi, nha hoàn để nàng nghỉ ngơi sau đó ra cửa.

Phùng Viện nằm trên giường, đem chân đầu tòa hương thơm, tuy rằng không thể so với hương thơm trong cung, nhưng tổng so với cái ổ chó kia của Kim gia hảo, nghĩ đến chính mình rốt cục an toàn, rốt cuộc không cần nhìn tới sắc mặt không tốt của Kim tiểu thư, nghe lời nói oán độc của Vương mục mục, Phùng Viện trên mặt không khỏi lộ ra tươi cười, ngủ đi, lúc này có thể thực an tâm mà ngủ.

Cảm giác này, Phùng Viện ngủ thực yên bình, từ lúc sinh ra đến giờ, đều chưa từng có giấc ngủ nào mang hương vị ngọt ngào đến vậy, mai cho đến khi bên ngoài có tạp âm, nàng còn chưa tỉnh, chỉ là trở mình một cái, chuẩn bị ngủ tiếp. Một đôi tay gắt gao lay nàng: “Cô nương mau tỉnh lại.”

Phùng Viện vẫn là không tỉnh, thanh âm kia có chút nóng nảy: “Cô nương mau chút tỉnh tỉnh, có chuyện lớn rồi.” Những lời này đem Phùng Viện làm tỉnh lại, ngày đó Lạc Kinh bị công phá, mẫu hậu cũng là cho cung nữ đem nàng ngủ say gọi tỉnh lại như vậy, nàng ngay thơ mở to mắt, ánh mắt không có tiểu cự nhìn về bốn phía, như thế nào lại có chiến loạn xảy ra sao?

Thẳng đến khi thấy trước mặt chính mình đang ở trong một gian phòng, cô nương bên người, nhìn có chút quen mắt, nga, là nha hoàn trong nhà Huyện lệnh Kiến Khang, Phùng Viện lúc này mới phản ứng, mình lúc này là ở bên trong huyện nha Kiến Khang, ổn định tinh thần, đối nha hoàn nói: “Làm sao vậy, phát sinh chuyện gì?”

Nha hoàn thấy rốt cục đem nàng đánh thức, thở phào một cái, mới nói: “Cô nương, trong cung truyền chiếu, cô nương lập tức tiếp kiến.” Phùng Viện nở nụ cười, này có cái gì, mình sớm muộn gì cũng nhận được chiếu thư này.

Nhìn nha hoàn, Phùng Viện nở nụ cười: “Tốt lắm, mặc quần áo cho ta rồi nói sau.” Nha hoàn ngốc lăng nhìn nàng, không nghĩ tới thoát nhìn cô nương bản hồ hồ này thế nhưng có thể là công chúa, công chúa, đây là danh từ cỡ nào thần bí, nàng hẳn là ở trong hoàng cung, từ vô số cung nữ hoạn quan hầu hạ, cơm đến há mồm, ngày ngày y phục đến tay, mà không phải giống như hôm qua mình nhìn thấy nàng, mặc rách nát, mặt có vẻ xanh tím, tay chân có chỗ tụ huyết thực rõ ràng.

Nha hoàn nghĩ thì nghĩ, vẫn là thay nàng mặc quần áo, cũng không có trang sức, chỉ là lung tung đem tóc dài phát vấn đi lên, lúc này mới mở cửa. Ngoài cửa là lão hoạn quan, phía sau còn mấy tiểu hoạn quan đi theo, thấy cửa mở ra. Lão hoạn quan ngẩng đầu, Phùng Viện nhìn hần có chút quen mắt, nhìn kĩ lại, lệ thiếu chút nữa rơi xuống, hoạn quan ngoài cửa dĩ nhiên là người quen, là hoạn quan từng hầu hạ phụ hoàng mình hơn hai mươi năm.

Lão hoạn quan còn đang thực tỉnh tể nhìn Phùng Viện, không phải hần vô lý, chính là đi đến phía trước, Phùng Duệ nói, hần phải nhìn kĩ xem, có phải Phùng Viện hay không, nếu như là giả mạo, cũng không đưa nàng tiến cung, ở trên đường liền giải quyết. Tuy nói Tần Bàng năm đó mỗi ngày đều có thể thấy Phùng Viện, nhưng bốn năm không gặp, vóc dáng Phùng Viện cao thêm một ít, lại thực xanh xao vàng vọt, Tần Bàng chính là nhìn thấy có chút quen mắt, tại thời điểm còn bồi hồi chợt nghe Phùng Viện hô: “Tần công công, mấy năm không gặp, người gầy đi rất nhiều.”

Này rõ ràng là khẩu âm Lạc Kinh, tuy rằng nói chuyện đã không còn giống thanh âm năm đó, nhưng Tần Bàng hốc mắt nhất thời tràn ngập lệ, vừa quan sát, công chúa có chút giống bộ dáng Huệ hoàng hậu thời điểm mới vào cung, Tần Bàng lại nhìn thấy trên mặt nàng xanh tím, trong lòng đau xót liên quý rạp xuống đất: “Lão nô không nghĩ tới kiếp này còn có thể nhìn thấy công chúa.”

Nói xong liền nằm ở bên chân Phùng Viện khóc lớn lên, trong mắt Phùng Viện cũng có lệ, chỉ là bây giờ chung quy đang ở bên ngoài, cố nén lệ, nàng Tần Bàng dậy: “Nói cái gì công chúa hay không công chúa, hiện tại nước mất nhà tan, có thể bảo trụ mệnh là tốt lắm, rốt cuộc không phải sao?” Phùng Viện ngừng nói câu kế tiếp, Tần Bàng lau lệ, liên thanh đáp: “Là là, công chúa nói chính là, sau này ngày còn rất dài.”

Nói xong Tần Bàng quay sau nhắc nhở mấy tiểu hoạn quan đã muốn ngậy người: “Còn không mau chút hầu hạ công chúa lên xe?” Cừ Úc Vũ đứng ở một bên, gặp Tần Bàng nói ra hai chữ công chúa, biết Phùng Viện không giống giả mạo, trong lòng kiên định rất nhiều, vội mang theo người trong viện

quỳ xuống: “Vi thần cung tiến công chúa.”

Phùng Viện mỉm cười, nhìn thấy một đám người quỳ xuống, thở phào một hơi, ác mộng rốt cục cũng kết thúc.

Tần Bàng ở phía trước mở cửa ra, để Phùng Viện xuất môn lên xe, cửa vừa mở, đứng ở cửa là thị vệ mặc y giáp đứng đó, thấy Phùng Viện đang nhìn bọn thị vệ, Tần Bàng nét mặt già nua đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Này cũng là Thánh Thượng sợ công chúa có cái gì sơ suất, mới sai này đó thị vệ tới.”

Phùng Viện nhún mày cười, lại cái gì cũng không nói, chính mình sao không rõ, này đó thị vệ, thực không phải đến bảo hộ chính mình, mà là chờ Tần Bàng đến nhận thức, nếu thực là giả mạo, không chỉ có chính mình, liền ngay cả huyện nha những người gặp qua mình, chỉ sợ cũng dứt mệnh, chính là đưa tay để Tần Bàng giúp lên xe.

Xe trong cung thực không giống với xe của Trần gia, càng rộng thùng thình không nói, bốn vách tường đều là đệm, phòng cho người ngồi bị đụng vào vách tường, bên cạnh còn đặt cái bàn, bốn chân đều bị cố định ở trên xe, trên bày bày mấy thứ điểm tâm, Phùng Viện tùy tay lấy ra từ bàn mấy ngăn kéo nhỏ, quả nhiên nhìn bên trong xiêm áo là cái lư hương nho nhỏ, đang tỏa hơi nước ra bên ngoài.

Một bên ghé ngồi, có một cái hỏa lò nho nhỏ, lúc này không có thượng hỏa, thời điểm mùa hè, hỏa lò sẽ đổi thành bồn băng, lấy đi xử lý. Xe ngựa mặc dù đang đi trên đường, nhưng Phùng Viện vẫn là không cảm giác được xe ngựa nhảy lên, xa phu trong hoàng cung kỹ xảo vẫn là cao như vậy, Phùng Viện nhìn kỹ vừa thấy, ngồi trở lại trên ghế, dựa vào vách tường nghỉ, nước mắt nhà tan, chỉ sợ là đúng như lời nói của tiểu dân chúng đi, đối Giang Hữu đích hoàng tộc mà nói, ngày trước là cuộc sống xa xỉ như vậy.

Thanh âm Tần Bàng ở bên ngoài xe vang lên: “Đã tới rồi, thỉnh công chúa xuống xe.” Phùng Viện sửa sang lại quần áo, xe ngựa vẫn vững vàng như vậy, chính mình thế nhưng không cảm giác được xe ngựa dừng lại.

Đã có người nhắc lên màn xe, một đôi bàn tay bảo dưỡng tuyết trắng phấn nộn, Phùng Viện biết đây không phải là bàn tay Tần Bàng, vẫn là vuron tay tới, cầm lấy bàn tay kia, nâng nâng xuống xe chính là một mỹ phụ trung niên tầm ba mươi tuổi, trên người quần áo tuy rằng đơn giản, nhưng là có thể nhìn ra là vô cùng tốt.

Thấy Phùng Viện đánh giá nàng, mỹ phụ hơi nghiêng đầu: “Thiếp là bên người hoàng hậu.” Thấy Phùng Viện đánh giá nàng, mỹ phụ hơi nghiêng đầu: “Thiếp là bên người hoàng hậu, nghe công chúa đã đến, hoàng hậu đặc biệt sai thiếp đến hầu hạ.” Hoàng hậu? Phùng Viện nghĩ lại tưởng tượng, cười nói: “Nguyên lai là nữ quan bên người chị dâu, không biết phải xưng hô như thế nào?” Mỹ phụ như trước hành lễ: “Tiểu thiếp họ Trịnh, tên Thượng Nghi bên người hoàng hậu.”

Phùng Viện gật đầu một cái, Tần Bàng đã muốn đi lên: “Công chúa, bệ hạ truyền chiếu ngời ở Đại Thịnh điện.” Đại Thịnh điện, Trịnh Thượng Nghi đã muốn tiếp lời nói: “Chính là ngày thường bệ hạ sau khi bãi triều sẽ đến thư phòng.”

Phùng Viện ừ một tiếng: “Tần đại nhân, còn nhờ người phía trước dẫn đường.” Tần Bàng đang muốn đi trước, Trịnh Thượng Nghi chặn chờ hỏi: “Công chúa, có hay không phải tắm rửa thay quần áo?” Tắm rửa thay quần áo? Phùng Viện liếc mắt một cái nhìn trên người mình, quần áo tả tơi, tuy nói hôm qua ở bên trong huyện nha Kiến Khang rửa mặt chải đầu, nhưng không có quần áo thích hợp để mặc, vẫn là một thân như ở Kim gia, tay chân có chỗ còn mơ hồ tự huyết có thể thấy được.

Phùng Viện liếc mắt nhìn nàng một cái, liền thùy hạ mi mắt, Tần Bàng tuy rằng cảm thấy được thân thể Phùng Viện không tốt, cũng mơ hồ nghe nói qua chuyện mà Phùng Viện trải qua, vội đối Trịnh Thượng Nghi nói: “Trịnh Thượng Nghi, bệ hạ còn đang chờ.” Trịnh Thượng Nghi lui ra phía sau từng bước, Tần Bàng ở phía trước dẫn đường, Phùng Viện phui phui quần áo, liền đi vào.

Một đường mặc điện lầu các, hoàng cung Kiến Khang, là năm đó Hà Gian vương phủ được xây dựng thêm, quy mô hơn đến nỗi hoàng cung Lạc Kinh cũng phải nhỏ một ít, nhưng Giang Hữu gì đó, thủy chung phải tinh xảo rất nhiều, một đường đi vào Đại Thịnh điện, Phùng Viện bên ngoài chờ, Tần Bàng đi vào.

Bất quá một hồi, có lẽ chỉ là một cái chớp mắt, cũng có lẽ là thời gian rất lâu, Phùng Viện nhìn đến cung nhân đi ngang qua đều hướng trên người chính mình tò mò đánh giá, biết rõ các nàng suy nghĩ cái gì, chính là không để ý tới, đầu nâng cao, Tần Bàng một đường chạy chậm đi ra, đến bên người Phùng Viện: “Công chúa, bệ hạ truyền chiếu.”

Phùng Viện sai bước bước lên bậc thang cẩm thạch, quả nhiên là vẫn như vậy, cung nhân đẩy ra cửa gỗ khắc hoa màu đỏ sậm, nhìn thấy ngồi ở phía trên, đầu đội thông thiên quan, nam tử mặc long bào màu đen, người ngây ngô trong trí nhớ đã không thấy, trước mắt chính là đế vương uy nghiêm.

Phùng Viện hít sâu một hơi, quỳ xuống: “Thần Phùng Viện tham kiến bệ hạ.” Nam tử dừng lại tay đang phê duyệt tấu chương, buông bút đứng dậy đi đến bên người Phùng Viện, thanh âm nói chuyện như trước ôn hòa, tựa như hôm qua mới cùng Phùng Viện gặp mặt, mà không phải mấy năm không thấy nhau: “Thập lục muội, người đã đến rồi.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Phùng Viện trong dòng họ đứng thứ mười sáu, cho nên được xưng là thập lục muội.

Chương này có chút ngắn gọn, bởi vì đáp ứng cho Tiểu Viên nhập cung khôi phục lại thân phận, cho nên cứ viết như vậy, kỳ thật nguyên lai đặt ra thực dài dòng, nhưng sau khi viết ra lại cảm thấy quá dài dòng, ta liền cắt bớt đi còn chừng này.

Chương 33: Huynh muội

Trong Dao Quang điện, phía sau lưng là hơi nước mỏng lung, thỉnh thoảng truyền đến tiếng nước, đứng bên ngoài, là hàng cung nữ đứng khoanh tay, trong tay cong đang cầm đồ gì đó, vừa thấy thô thô, còn có trang sức, quần áo cùng đồ vật này nọ, đứng đầu là hai nữ quan, thân sắc trên mặt cũng cực kì trang trọng, chờ tiếng nước bên trong đình chỉ.

Qua hồi lâu tiếng nước mới đình chỉ, cung nữ đem rèm vén ra, một nữ tử lồ lộ thân theo bên trong đi ra, nàng đáng người như trước nhỏ xinh, một giọt nước theo cằm nàng đi xuống, nhưng lại mãi cho đến chỗ rốn mới tan, hoàn toàn không có dấu vết mấy năm trước làm lụng vất vả và lưu lại.

Trong đó có một cái nữ quan chính là Trịnh Thượng Nghi, nàng tiến lên dùng một khối khăn vải bông đem nàng bao lại: “Điện hạ, thời điểm hiện tại đã không còn sớm, còn thỉnh điện hạ trang điểm cho tốt, đi đến điện trước.”

Nữ tử chính là Phùng Viện, hôm nay là ngày nàng một lần nữa được sắc phong, nàng gật đầu một cái, chậm rãi đi đến trước bàn trang điểm ngồi xuống, Trịnh Thượng Nghi cùng một cung nữ khác tên là Triệu Dịch Thượng Nghi, thay nàng lấy khăn khăn dài, trang sửa đứng lên, đầu tiên là áo lót, bằng lụa màu trắng dán trên người nàng tựa như cùng làn da nàng giống nhau, trung y, ngoại bào, lễ phục công chúa được mặc từ trong đến bên ngoài, gồm có chín tầng, Phùng Viện mở ra hai tay, cẩn thận tỉ mỉ động tác phối hợp cùng các nàng.

Cuối cùng chỉ còn kiện áo ba-đờ-xuy là không có mặc, cung nhân chải đầu tiến lên, đem tóc dài của nàng vấn thành vọng tiên kế, đội trang sức, bên tai đeo khuyên minh nguyệt, trên đầu cài cừu trân, cuối cùng đem kiện áo ba-đờ-xuy mặc vào, một thân mặc trang phục xong xuôi, Phùng Viện nhất thời cảm thấy trên người nặng hơn rất nhiều, hồi lâu không có mặc qua trang phục như vậy, Phùng Viện cảm thấy được trên đầu nặng đến không thể đứng dậy, Trịnh Triệu ở hai bên nâng nàng đứng lên, cũng không cần soi gương, Phùng Viện đều biết mình lúc này nhất định là xinh đẹp trang trọng, bởi vì không có để ý lắm, nàng vẫn là thấy trên mặt Trịnh Thượng Nghi một mặt thần sắc kinh diễm, tuy rằng đã được chủ nhân kim xuống không ít.

Đi ra khỏi Dao Quang điện, kiệu công chúa đã chờ ở trước điện, lên kiệu, hôm nay là ngày quan trọng, các nghi thức rất nghiêm ngặt, ngay cả thượng nữ quan cung nữ hoạn quan, tất cả, sắp xếp nghi thức công chúa này cũng có đến năm sáu mươi người.

Trong lòng Phùng Viện, cũng không cùng lần đầu tiên thụ phong giống nhau, tràn ngập tò mò cùng hồi hộp, thời điểm lần đầu tiên thụ phong, mình mới năm tuổi, tuy rằng không biết nghi thức kia nghĩa là gì, mấy bà vú liền giải thích cho mình, sau khi thụ phong là đại đứa nhỏ, không được bước bình, mà lần này, quang mang trong mắt Phùng Viện âm đậm xuống dưới, trên người bây giờ là một loại thị uy.

Suy nghĩ chuyển tới ngày mới gặp Phùng Duệ, một tiếng thập lục muội muội nói ra, Phùng Viện đã muốn rơi lệ, xưng hô như vậy thực đã làm nàng an tâm, Phùng Duệ thấy nàng rơi lệ, đang định nói chuyện lại thấy cổ tay Phùng Viện thế nhưng lại lộ ra ứ ngân.

Mặc dù những vết xanh tím trên người đã biểu thị, chịu đủ mọi ngược đãi, chỉ nghĩ là, Phùng Viện bất quá là bị chút đánh chửi, nàng kim chi ngọc điệp được nuông chiều từ bé, tự nhiên sẽ cảm thấy phá lệ đau đớn cùng khổ cực, Phùng Duệ cũng biết dân gian có những người, đánh chửi người làm là chuyện bình thường, chính là ngày đó thân phận Phùng Viện không rõ ràng, những người đó cho rằng cứ như người bình thường mà đối đãi, đánh chửi nàng là bình thường, cũng không nghĩ tới trên người Phùng Viện lại có vết thương. Lúc này thấy, Phùng Duệ không khỏi ở đó mà giật mình.

Phùng Viện thấy vậy, vừa định nói chuyện, giật mình, cười đáp lại: “Thập tứ ca ca, cũng không có gì, hạ nhân tiện, bị chủ nhân đánh chửi cũng không có gì lạ.” Phùng Duệ không nói gì, đem tay kia của nàng cũng kéo lại, nhìn kỹ, mới phát hiện trừ bỏ ứ ngân, lại vẫn còn sẹo của những vết thương năm xưa, điệp ở trên da. Làn da Phùng Viện lại trắng, này vết thương ở trên da, tự nhiên càng nổi bật nhìn thấy ghê người.

Phùng Duệ mặt mày nhăn càng nhanh, quay đầu gọi hoạn quan tới, sai hắn đi truyền ngự y, ngự y rất nhanh truyền đến, thấy hoàng đế cùng nữ tử quần áo tả tơi ở cùng một chỗ, tuy có chút kỳ quái, tưởng tượng lại, chẳng lẽ đây là tin đồn trong cung sáng nay, Lang Gia công chúa được Huệ hoàng hậu sinh ra được tìm thấy rồi.

Trên mặt cũng không lộ ra chút tự nhiên, như trước tiến lên đối Phùng Duệ hành lễ, chỉ là đối Phùng Viện, ngự y không biết hành lễ thế nào, đang do dự, Phùng Duệ đã nói: “Người tìm cung nữ, mang công chúa đi xuống, nhìn kỹ xem, trên người nàng còn vết thương nào khác không? Còn nữa thay nàng hảo hảo bắt mạch, xem thân thể như thế nào.” Ngự y mí mắt nhảy dựng, hành lễ mang theo Phùng Viện lui ra.

Phùng Duệ đợi cho bọn họ đi xuống, trong lòng bắt đầu thở dài, tuy nói gặp qua Phùng Viện bất quá vài lần, nhưng Lạc Kinh đình trệ, nàng có thể theo từ bên kia chạy trốn tới bên này, cũng coi như rất may, huống hồ mặc dù chính mình bị chúng thần ủng hộ, chung quy lấy huyết mạch kẻ vị, tôn sùng nữ nhi của tiền vị hoàng đế, cũng có thể làm cho ngôi vị hoàng đế của mình danh chính ngôn thuận một chút.

Phùng Duệ cân nhắc xong, một cung nữ tiến vào, khoanh tay báo hoàng hậu tới, mặc triều phục hoàng hậu, tiến vào ngay sau cung nữ, nhìn thấy Phùng Duệ, quỳ xuống hành lễ nói: “Thiếp cung chúc bệ hạ cốt nhục đoàn viên.” Cử chỉ tạ ơn của hoàng hậu nhất cử nhất động đều hợp lễ nghi trong cung, tươi cười trên mặt cũng không nhiều không ít cừu đủ tốt.

Phùng Duệ đem nàng nâng dậy, cười nói: “Hoàng hậu tới vừa đúng lúc, thập lục muội đã tới rồi, hiện tại ngự y đang thay nàng bắt mạch, đến lúc đó nàng lại đây, người liền mang nàng đi xuống, hảo hảo an bài trong cung.” Hoàng hậu tạ ơn, cười khanh khách nói: “Này cũng là đại hỷ sự, thiếp đã sai người chuẩn bị tốt lắm, chỉ chờ muội muội đến, là có thể vào ở.”

Phùng Duệ nắm tay nàng, trên mặt tươi cười tràn đầy vui sướng, lúc này một hoạn quan tiến vào, trình lên quyển tấu chương: “Bệ hạ, đây là Huyện lệnh Vương Thắng An tố Huyện lệnh Kiến Khang giấu diếm trốn thiếp của hần, không nề mặt nhau.” Thấy Phùng Duệ có chính sự, tạ ơn hoàng hậu rồi đi xuống.

Phùng Duệ trán nhăn thành chữ xuyên: “Này bắt quá là việc rất nhỏ, như thế nào thẳng trình đến trước mặt trẫm?” Hoạn quan có chút bồi hồi: “Bệ hạ, Vương Thắng An này là tộc chất của Tư Không vương gia, họ Tư Không không dám chuyên quyền.” Phùng Duệ nghe là tộc chất của Vương Tư Không, trong lòng tức giận bắt đầu đi lên, cái gì không dám chuyên quyền, bắt quá lại là dùng.

Lại vẫn là tiếp nhận tấu kiện từ tay hoạn quan, mở ra xem, thực không thêm để ý, đợi cho đến khi nghĩ đến cái gì đó, càng phát ra tức giận đứng lên, nhớ đến Cừu Úc Vũ trong tấu kiện, đem so sánh, lấy tấu chương của Vương Thắng An ném tới trên mặt đất: “Đây tớ nhỏ bé, lại dám khinh thường trẫm”

Hoàng hậu tạ ơn xong vừa mới đi ra khỏi Đại Thịnh điện bắt quá vài bước, chợt nghe tiếng gầm gừ của Phùng Duệ, Phùng Duệ từ nhỏ sinh trưởng trong nhà đế vương, chịu giáo dục là hi nộ ái ô đều không được biểu lộ ra ngoài, có thể nào rít gào như vậy, hoàng hậu phản phó cung nữ bên người trở về nhìn xem, chỉ thấy một cái hoạn quan từ trong điện té đi ra ngoài, hoàng hậu còn chưa nói, cung nữ bên người đã muốn gọi hoạn quan lại.

Hoạn quan thấy là hoàng hậu, sao dám lừ gạt, vẻ mặt đau khổ nói: “Nuơng nuơng, mới vừa rồi nô tài trình lên bệ hạ này cái tấu kiện, ai ngờ bệ hạ thế nhưng giận dữ.” Hoàng hậu thùy hạ mi mắt suy tư đứng lên, tấu kiện kia bắt quá chỉ là chuyện nhỏ, bệ hạ như thế nào có thể giận dữ, phát tay đối hoạn quan nói: “Người trước lui đi.”

Cũng không về Chiêu Dương điện, một lần nữa đi vào Đại Thịnh điện, Phùng Duệ lúc này đã ngồi sau ngự án, cầm trong tay quyển tấu kia, ánh mắt trống rỗng. Hoàng hậu không rõ ý nghĩ, vẫn là tiến lên nói: “Bệ hạ tức giận chuyện gì vậy, nếu là đồng quan trong lúc đầu đó, này tuy là chuyện khó tránh khỏi, bắt quá bệ hạ hạ chiếu răn dạy là được, sao giận dữ như vậy.”

Phùng Duệ thấy hoàng hậu, hít sâu vài cái làm cho chính mình bình tĩnh hơn mới trở lại nói: “Hoàng hậu, người xem tấu kiện này.” Hoàng hậu tiếp nhận tấu, tình tế nhìn qua, ngẩng đầu thực giật mình hỏi Phùng Duệ: “Bệ hạ, chẳng lẽ trốn thiếp của Vương gia chính là...?” Trần Phùng Duệ đều đã muốn nổi lên gân xanh: “Chủ ngược đãi nô, đã đáng là tội chết, bắt quá trăm nghĩ, người dân gian, chủ láng nhục nô đã nghe qua, huống hồ bọn họ cũng không biết thân phận muội muội, đến lúc đó hỏi qua ý tứ muội muội, lại không có ngờ được là, ai biết Vương Thắng An thượng trình lên một đạo tấu kiện, chẳng lẽ hần dựa vào tộc thúc có công với nước, liền không đem trăm để vào mắt sao?”

Nói xong Phùng Duệ đỡ ngực, cảm thấy lòng đau như cắt, hoàng hậu tự nhiên biết Phùng Duệ khúc mắc ở nơi nào, tuy nói bị ủng lập trở thành hoàng đế, triều chính đều ở trong tay huynh đệ Vương gia, ngày đăng cơ, phía trên ngự giường Phùng Duệ, thỉnh Vương Tư Không ngồi chung, mặc dù bị người bàn tán ca ngợi hần lịch sự, nỗi khổ riêng trong lòng Phùng Duệ chẳng lẽ mình lại không biết sao? Làm hoàng đế hữu danh vô thực này, Phùng Duệ trong lòng cũng không chịu nổi, tuy nói có chút yếu đuối, nhưng trong lòng vẫn là tưởng tượng hần cùng tổ phụ Vô hoàng đế giống nhau, âm mưu Giang Bắc, nhất thống thiên hạ, mà không phải núp ở một góc Giang Nam, làm con rối hoàng đế, này cũng là vì cái gì, Vương gia mặc dù cự lực phản đối Bắc phạt, đúng là vẫn còn cần sự hỗ trợ của Phùng Duệ, làm nguyên nhân chỉ huy Bắc phạt.

Phùng Duệ đã bình tĩnh trở lại, đối hoàng hậu cười nói: “Hoàng hậu, trẫm thật muốn nhìn, Vương Tư Không đối tộc chất của hần gây đại họa, như vậy xử trí thế nào.” Hoàng hậu há miệng thờ dốc, chung quy cũng không nói ra cái gì.

Ngự y lúc này đã trở lại, nhìn thấy hoàng đế cùng hoàng hậu đều ở trong này, theo thứ tự hành lễ sau mới nói: “Bệ hạ,, thương thế công chúa thực không đáng ngại, chính là...” Phùng Duệ nhướn lông mi: “Chính là cái gì?” Ngự y một lần nữa đem lời nói trong bụng sắp xếp một lần nữa mới nói: “Công chúa trước đây đúng là mấy ngày không ăn, thân thể suy yếu, cần hảo hảo điều trị.”

Phùng Duệ tay run run đứng lên, đối hoàng hậu hết sức bình tĩnh nói: “Người xem xem, thập lục muội muội thực đã trải qua những ngày này, mấy ngày chưa ăn, chẳng lẽ nhà hần thế nhưng lại muốn đem muội muội đối chết sao?” Nói xong Phùng Duệ nói nhỏ: “Khó trách muội muội thế nhưng lại bỏ trốn, không trốn ra, chỉ sợ mệnh cũng chẳng còn.”

Hoàng hậu cũng có nghe qua Phùng Viện ở Kiến Khang nói ra thân thế, trong lòng còn có chút vì nàng mà thờ dài, Huệ hoàng hậu đã như vậy, nàng chạy đến đây là có ý tứ gì, thân là Huệ hoàng hậu chi nữ, hiện tại tiến hành Bắc phạt chính là thảo phạt Huệ hoàng hậu phản bội quốc gia, chẳng lẽ nàng lại không biết xấu hổ sao?

Đợi nghe xong lời nói của ngự y, hoàng hậu không khỏi thờ dài, mệnh còn khó mà giữ, còn nghĩ gì đến xấu hổ hay không xấu hổ đây? Ngự y thấy đế hậu (hoàng đế + hoàng hậu) còn chưa nói chuyện, còn đương tưởng mình nói sai cái gì, mồ hôi trên trán bắt đầu tích tụ, Phùng Duệ bình tĩnh trở lại, đối ngự y nói: “Công chúa lúc này ở nơi nào?”

Ngự y thấy chính mình không có việc gì, cung kính đáp: “Công chúa hiện đang ở sùng điện, vừa mới ngắt đi, cung nữ đang chăm sóc nàng.” Tiếp theo lại thêm một câu: “Thần đã kê đơn, để các nàng mang dược đi sắc.” Phùng Duệ gật đầu: “Tốt lắm, người làm rất tốt.” Nói xong quay đầu đối hoàng hậu nói: “Thập lục muội muội liền giao cho người, người dẫn người đi chiếu cố nàng.”

Ánh mắt hơi chuyển, đối hoạn quan nói: “Truyền chiếu Tư Không vương gia vào.” Hoàng hậu tuân chỉ đi xuống, thẳng hướng Thiên điện đến xem Phùng Viện.

Phùng Viện mới vừa rồi cũng toàn bộ dựa vào hơi thở để chống đỡ, thế nhưng lại quên chính mình trước đây mấy ngày đều không có ăn ngủ, đợi cho đến khi ngự y đem mình bắt mạch xem bệnh, biết thập tứ ca ca đã muốn nhận thức mình, khẩu khí kia buông lỏng, thế nhưng lại hôn mê bất tỉnh, chỉ hỗn loạn cảm giác được cung nữ đem mình đặt lên giường, thỉnh thoảng có người mở miệng của nàng, đứt cho chút gì đó ngọt ngọt, nàng làm theo toàn bộ ngâm, nuốt đi xuống.

Chờ đến khi tỉnh lại, bên giường một vị cung trang mỹ nhân ngồi, phục sức quy cách kia, chỉ có hoàng hậu mới có thể dùng, Phùng Viện vừa tỉnh lại,

trong mắt cuộn cuộn một mảnh hỗn độn, lại ngửi được mùi quen thuộc, thì thảo ra tiếng: “Mẫu hậu, người đã đến rồi.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trên thực tế, không có quá lo lắng viết ngay kết cục, nhưng là, ta là cái yêu nhân vô cùng phức tạp hóa vấn đề, nhìn tư liệu kia thực sáng khoái, chỉ muốn cho tên chủ ngang ngược lãnh khốc đầy tội danh như trong lời nói kia, ngay lúc đó thực không biết tình hình, tuy nói có tội, nhưng là cả nhà sẽ không bị diệt, cho nên trong quá trình ta viết văn, liền thiết kế ngay lúc đó Phùng Viện có chút liên lụy, như vậy cũng có lực thuyết phục hơn một chút.

Theo tự liệu lúc đó, triều đình Đông Tấn, kỳ thật vẫn đều là sỹ tộc cầm giữ triều chính, rất nhiều hoàng đế, đều giống nhau là con rối, nhưng là duy trì lễ phép cơ bản, cho nên mới thiết kế một cái bối cảnh, hoàng đế tức giận không phải muối muối mình bị ngược đãi, mà là tức giận mình bị miệt thị, như vậy sẽ khiến tình tiết sau này càng thêm thuận một chút.

Khụ khụ, cảm thấy được hôm nay nói hơi nhiều, chủ yếu là hôm nay là ngày đầu tiên Phùng Viện trở lại, vui vẻ a, ta sẽ cố gắng xây dựng tốt tình tiết phía dưới. Năm tay quyết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Hoàng hậu bị cách xưng hô lộng kia của Phùng Viện làm cho sững sốt, ngẩng đầu nhìn Phùng Viện, thấy trên mặt Phùng Viện ươn ướt, trong mắt đã có nước mắt mạnh mẽ chảy ra, mặc dù ở trước mắt mình, lại giống như hồn đã bay đến phương nào. Hoàng hậu nhớ tới mới vừa rồi theo như lời nói của ngự y, tuy biết rằng nàng trải qua rất nhiều đau khổ, nhưng còn không có tận mắt nhìn thấy, trong mắt không khỏi cũng có chút ướt át, đưa tay ra ôm Phùng Viện nói: “Thập lục muội, ta là chị dâu của ngươi.”

Phùng Viện cảm thấy được mình bị một cái ôm ấm áp tiến nhập vào trong lòng, cái loại mùi quen thuộc này càng ngày càng đậm, hoảng hốt trong lúc đó, Phùng Viện cảm thấy được vẫn là ngày xưa trong điện Chiêu Dương, hầu hạ hoàng hậu dưới gối là một cô công chúa nho nhỏ, nước mắt nhất thời tràn mi mà ra, nghĩ muốn đối mẫu hậu làm nũng, chính mình trải qua vô số đau khổ, mẫu hậu như thế nào không đến xem mình.

Đợi cho nghe được lời nói của hoàng hậu, Phùng Viện mới phục hồi lại tinh thần, Lạc Kinh, đã là địa phương mình không thể quay về, hiện tại hoàng cung này, là hoàng cung của thập tứ ca ca, mà không phải hoàng cung của phụ hoàng. Quang mang trong mắt Phùng Viện ảm đạm xuống, giây dựa muốn xuống giường hành lễ, hoàng hậu vội đem nàng ngăn lại: “Thập lục muội, ngươi thân thể còn chưa có hồi phục như cũ, nằm đó đi.”

Phùng Viện mặc dù nằm xuống, lại vẫn là nhìn hoàng hậu nói: “Chỉ là, lễ không thể bỏ.” Dịch thực là lễ không thể bỏ, ngày đó người hành lễ là ngược lại, hoàng hậu cũng muốn nói cái gì đó, nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của Phùng Viện so với bàn tay lớn hơn không được bao nhiêu, trên mặt còn có một ít cơ quắp bất an, hoàng hậu thở dài, phải tra tấn thế nào, mới có thể làm cho một công chúa từng được nuông chiều vô cùng trên mặt lộ ra biểu tình như vậy.

Nghĩ đến đây, hoàng hậu đối Phùng Viện trêu mếu càng nhiều thêm một ít, thay nàng vuốt tóc, ôn nhu nói: “Thập lục muội, ngươi đừng sợ hãi, hiện tại không có ai có thể thương tổn ngươi.”

Phùng Viện thở phào một cái, đối hoàng hậu, lúc này mới lộ ra vẻ tươi cười, hoàng hậu thấy nàng mỉm cười, tâm an rất nhiều, lại ôn nhu khuyên giải an ủi nàng vài câu, lúc này mới đứng dậy rời đi, trước khi ly khai còn dặn dò cung nữ hảo chiếu cố công chúa.

Công chúa, Phùng Viện thở phào một hơi, ác mộng lớn lên như vậy rốt cục đã xong, chính mình lại là công chúa, chỉ là hết thảy những cái này sẽ không là mộng đi? Tựa như rất nhiều đêm nằm mộng Chiêu Dương điện, chính mình nghe mẫu thân kể chuyện xưa cho tỷ muội nghe, Huệ nương dạy mình châm tuyền, hết thảy đều như vậy an bình tốt đẹp.

Mà thời điểm đợi cho mình tỉnh lại, như trước là chiếc giường nhỏ hẹp của Kim gia, góc tường phòng ở có mạng nhện nho nhỏ, còn có hành hạ sợ hãi cùng kích động thấm tịn vào xương tủy, Phùng Viện không khỏi đem thân mình co thành một khối.

Cung nữ bên cạnh thấy vậy, tiến lên hỏi: “Công chúa, người thấy lạnh sao, nô tỳ sẽ đem hỏa lò tăng nhiệt thêm một chút.” Còn không chờ cung nữ nói xong, một nữ quan tiến lên, chính là Trình Thượng Nghi mới vừa rồi Phùng Viện gặp qua, đối cung nữ nói: “Công chúa thân thể không tốt, tăng hỏa lò cái gì? Còn không mau chút bắt tay lấy thêm chăn, lại lấy thêm áo khoác lông hồ ly cấp công chúa mặc.”

Cung nữ vội xác nhận, đều tự hồi hã đi, Phùng Viện nhìn chằm chằm cửa chỗ lư hương hình hạc, này không phải mộng, trong mộng không có rõ ràng tự nhiên như vậy, đồng dạng cũng sẽ không có cung nữ cùng nữ quan mình nhìn lạ mắt như thế.

Tiếp theo Phùng Viện cảm thấy chân của mình bị nhắc lên, mấy đồ vật tỏa nhiệt khí gì đó được đặt ở bên chân cùng bụng mình, hơn nữa còn áo khoác da hồ ky rất nặng, Phùng Viện nhất thời cảm thấy được càng thêm thoải mái, nàng nhẹ nhàng nghiêng đầu, đối Trình Thượng Nghi nói: “Làm phiền người Thượng Nghi.”

Trịnh Thượng Nghi mới vừa rồi chỉ huy các cung nữ sắp xếp thỏa đáng, nghe được nhưng lời này của Phùng Viện, hơi hơi thì lễ: “Công chúa, đừng khách khí như vậy, hoàng hậu sai thiệp đến hầu hạ công chúa, nếu công chúa xảy ra chuyện gì, chính là không tốt.” Phùng Viện cười, lại nhắm mắt lại, giấc ngủ này phá lệ an tâm, đợi cho đến thời điểm tỉnh lại đã không biết là canh giờ nào, màn trước giường buông xuống, trong điện cũng chỉ có một góc ánh sáng nho nhỏ của mặt trời, mơ hồ có thể nhìn thấy bên ngoài màn có hai cung nữ ngồi ở chỗ kia.

Xem ra giờ đã là đêm khuya, khó trách yên tĩnh ngay cả tiếng hít thở đều cảm thấy rất lớn, Phùng Viện mở to hai mắt, nương theo ánh đèn mờ mờ nhìn ra phía trên, tuy rằng còn cách màn trướng, nhìn không tới bên ngoài, Phùng Viện suy nghĩ, ở ngoại thành Lạc Kinh cùng bà vú bị thất lạc, đèn hôm đó bị bắt, ở trong phòng, chính mình cũng từng nghĩ tới, một ngày nào đó có thể hay không trở lại cung đình?

Sau nhiều lần tuyệt vọng, rốt cục một lần nữa trở về, Phùng Viện sau khi trải qua thời khắc vui sướng ngắn ngủi, hiện tại đang nghĩ, là Kim gia hội bị Phùng Duệ xử trí như thế nào, trở mình, Phùng Viện nhẹ giọng thở dài, còn phải xem thập tử ca ca nghĩ như thế nào.

Có lẽ tiếng động Phùng Viện xoay người hơi lớn, cung nữ ở ngoài trướng lên tiếng: “Công chúa, người là phải hay không muốn uống trà?” Không đợi Phùng Viện trả lời, màn bị xốc lên, một cung nữ xuất hiện ở trước mặt Phùng Viện.

Phùng Viện vội đem lệ ở khóe mắt lau đi, điểm gập đầu một cái, thẳng một cái ngồi dậy, thấy nàng quả nhiên là muốn uống trà, cung nữ vội trước ngả chén nước ấm cấp nàng uống, nước ấm vừa vào miệng Phùng Viện, còn đang kì quái trà như thế nào không có vị, chẳng lẽ là chính mình luwoix quá đầy, không cảm nhận được đến vị trà?

Thẳng đến khi nhìn thấy cung nữ bưng cái chén trắng đến, Phùng Viện mới cảm thấy chính mình buồn cười, này rõ ràng là thời điểm nửa đêm uống trà, trước bụng đến chính là nước ấm, vội đem nước ấm trong miệng ới ra, tiếp nhận trà uống vào hai hóp, trà trong hoàng cung quả nhiên là đồ tốt, vừa tiến vào miệng, Phùng Viện liền cảm thấy lưỡi có chút vị ngọt, hồi lâu không có uống trà ngon đến như vậy, Phùng Viện lại uống một ngụm, đem ly trà trả lại cho cung nữ, một lần nữa nằm xuống.

Cung nữ thấy nàng nhắm mắt, vội đem màn một lần nữa buông xuống, lui đi ra ngoài, trong điện lại khôi phục thành một mảnh trầm mặc, Phùng Viện lúc này ngủ không được, nhìn đỉnh màn, thấy mặt trên có mấy đóa hoa, lại phát hiện thật sự rất phi hoại ảnh mắt, nhắm mắt chợp mắt, trong lòng vẫn là có tâm sự không ngừng xẹt qua, tổng cảm thấy được hết thảy cũng không chân thật, không biết khi nào thì hết thảy này đó sẽ biến mất không thấy.

Phùng Viện lo lắng cũng không phải không có đạo lý, tuy rằng nàng là nữ nhi của Huệ hoàng hậu, nhưng nói đến Dương thị cũng không thể bỏ qua Huệ hoàng hậu, hiện tại đúng là thời khắc mấu chốt của Bắc phạt, cũng không phải không có đại thần đề nghị phế truất phong hào công chúa của Phùng Viện, trực xuất thành dân thường, mà lời này là ở vài ngày sau thời điểm thượng triều, thời điểm Phùng Duệ mệnh thượng thư một lần nữa cấp Phùng Viện nghị định phong hào công chúa, còn ở trước mặt mọi người đưa ra.

Phùng Duệ không nghĩ tới lại có đại thần có ý nghĩ như vậy, nhẩn mặt nhíu mày, nhìn về phía Vương Tư Không bên dưới, thân là tam công, vị trí của Vương Tư Không so với Phùng Duệ rất gần, hẳn tự nhiên thấy được ánh mắt Phùng Duệ nhìn mình, chỉ là có quyết định của mình, nói cũng không có nói.

Ngày ấy mình bị Phùng Duệ gọi lên, đem tấu kiện của Vương Thắng An đưa đến trước mặt mình, nói cái gì cũng chưa nói, Vương Tư Không cũng không rõ nguyên do, chỉ nói là chính mình trở về hỏi lại kĩ càng, Phùng Duệ cũng chưa nói gì khác, chỉ là nhẹ giọng nói: “Cái nữ tử kia, chính là nữ nhi của Huệ hoàng đế, được phong là Lang Gia công chúa, khanh thông kim bác cổ, hẳn là biết sự tình nên xử trí thế nào?”

Vương Tư Không ngày đó hiển nhiên chưa nói cái gì, lúc sau cáo lui, sai người tìm đến Vương Thắng An, đem hấn mắng thực như cái vòi phun cầu huyết, nói Tiểu Viên vốn là Lang Gia công chúa, hẳn làm sao dám mưu dục huân tâm, nói Tiểu Viên là trốn thiệp của mình, Vương Thắng An ngày ấy cũng nghe nha dịch của huyện nha Kiến Khang nói, Tiểu Viên đi vào huyện nha không thấy đi ra, hẳn còn đương nghĩ Cừ Úc Vũ đem nàng tư tàng, cũng không biết thân phận Tiểu Viên, lại còn thêm một quyền tấu kiện, bị tộc thúc mắng cũng không dám đáp lời.

Vương Tư Không nể nang đủ, mới mệnh hấn trở về, chuẩn bị cũng Phùng Duệ nói, Vương Thắng An mặc dù đem công chúa xem là thiệp, nhưng cũng thực sự không biết thân phận của công chúa, liên bất quan, chỉ là chính thất của Vương Thắng An ngược đãi thiệp thất, làm cho nàng không chịu nổi phải đào tẩu, liên hưu Kim thị, làm cho Phùng Duệ người giận, dự bị lần sau lần triều sẽ tấu mình Phùng Duệ.

Ai ngờ lúc thượng triều Phùng Duệ liền đưa cái sắc phong khác, có người ngăn cản, Vương Tư Không nói người ngăn cản là quan thượng thư Trịnh Khâu, không khỏi thăm mắng hấn hồ đồ, sự tình như vậy không tính là đại sự, bất quá là gia sự của hoàng đế mà thôi, đem ra để chúng thần thượng nghị, bất quá là cho cái đại thần một cái mặt mũi, như thế nào liền có người phản đối đây?

Thấy sắc mặt Phùng Duệ càng ngày càng khó coi, thị trung Trần Lang đứng dậy nói: “Trịnh đại nhân, tuy nói công chúa là do Dương thị sở sinh, nhưng công chúa là hậu nhân của Huệ hoàng đế, là đường muội của bệ hạ, huống hồ ngày đó ở Lạc Kinh, đã chuẩn bị được sắc phong là Lang Gia quận công chủ, chẳng lẽ hôm nay không thể sắc phong khác sao?”

Trịnh Khâu hừ một tiếng, đối Trần Lang nói: “Công chúa thân phận hiển nhiên là không giả, chỉ là nàng có mẫu thân như vậy, huống hồ đã có lời đồn đãi, Lang Gia công chúa là Khuất thân làm thiệp, chịu không nổi chính thất mới thoát ra ngoài, hoàng gia còn mặt mũi gì?” Vốn sắc mặt Phùng Duệ ở thời điểm nghe Trần Lang nói chuyện, biến tốt hơn một ít, ai ngờ Trịnh Khâu lại đem những lời này nói ra, sắc mặt Phùng Duệ càng phát ra khó coi, chúng đại thần trong triều đình, cũng ngậm miệng không nói lời nào.

Ngày đó lúc Phùng Viện trở về, về việc nàng là trốn nô hay là trốn thiệp chuyện tình cũng đã ồn ào huyên náo, nếu là trốn nô, còn có thể cấp Phùng Viện vài giọt lệ thương tâm, cảm thán ngày đó mọi người phát ngôn không tồi, nếu là trốn thiệp, lấy công chúa tôn vinh, ha ha.

Phùng Viện không biết lúc thượng triều triều đình bởi vì mình mà khắc khẩu, ngày thứ hai nàng liền bàn bạc rồi quyết định ở lại Dao Quang điện, trừ bỏ Trịnh Thượng Nghi, hoàng hậu còn sai một người họ Triệu tên Thượng Nghi đến, dựa theo lễ chế, mười sáu danh cung nữ, mười sáu danh hoạn quan cũng đã đủ xứng tề, nàng mỗi ngày chỉ cần đứng hạn uống thuốc, điều trị thân mình là tốt rồi.

Chậm rãi trôi qua cũng đã đến thời điểm tháng năm, trải qua hai tháng nghỉ ngơi và hồi phục thân thể nàng tốt hơn rất nhiều, tươi cười trên mặt cũng nhiều lên. Sáng sớm ngày hôm đó, Phùng Viện chỉ thấy cung nữ cầm hoa sen tiến vào, cười hỏi: “Hoa sen nở rồi sao?”

Cung nữ tên là Từ thiên, tuổi cùng Phùng Viện không sai biệt nhiều lắm, cười nói: “Là, công chúa, hồ nước rất nhiều sen nở, nô tỳ vừa đúng lúc thấy hoa khai, liền hái mấy đóa.” Phùng Viện cười cười, nói: “Đừng là sen mới làm chúc ăn cũng rất ngon.” Còn không chờ Từ Thiên nói chuyện, cung nữ kêu Chanh Nhạn đã nói: “Công chúa, chúc này nô tỳ biết làm, chờ nô tỳ làm cho người được không?”

Phùng Viện nhẹ nhàng gật đầu, Dao Quang điện là dựa vào dòng nước bên cạnh ao tu kiến thành, Phùng Viện theo cửa nhìn lại, thấy xa xa nhiều điểm hoa sen, không khỏi vui vẻ, hứng trí bừng bừng: “Đơn giản, chúng ta đi đến dòng nước cạnh ao một chút, trở lại trong cung, ta còn không giống con gái đã xuất gia đi.” Câu nói kế tiếp có chút oán giận.

Từ Thiên còn đang cùng Chanh Nhạn thương lượng như thế nào lấy lá sen mới chúc uống mới tốt, nghe thấy lời này của Phùng Viện, sùng sốt một chút, mới mở miệng nói: “Công chúa, người thân thể không tốt, ngự y nói người điều dưỡng, này nếu ra cửa, lạnh, kia cũng không tốt.” Phùng Viện mặc áo khoác da hồ bỏ sát, đối các nàng nói: “Ta mặc dày như vậy, thực không sợ, đi bộ một vòng sẽ trở lại.”

Thấy Phùng Viện có chút hương vị làm nũng, Từ Thiên cùng Chanh Nhạn đối nhau liếc mắt một cái, mấy ngày trước đây ngự y nói, công chúa cũng có thể xuất môn đi lại một chút, chỉ là Phùng Viện không đề cập tới, các nàng làm cung nữ, có thể bỏ qua một sự kiện liền bỏ qua, tự nhiên cũng không nói, lúc này Phùng Viện nói ra, từ chối một chút, cũng là cùng ra ngoài.

Phùng Viện chậm rãi đi bộ ở trên cầu cạnh ao, lúc này cung nữ đều mặc trang phục hè, kia sa y mỏng, làm cho cung nữ da thịt trắng nõn như ẩn như hiện lộ ra, còn có cung nữ chèo thuyền nhỏ, ở giữa hồ hái hoa sen, Phùng Viện ý cười phiêu đảng càng nhiều, ngày đó may mắn không chết, chúng may mắn không có bắn khoả nhiều lắm, chung quy đem thân phận chính mình nói ra, bằng không nhiều lắm cũng chỉ có thể ở tại Vương gia làm tiểu thiếp.

Phía trước vài người đến đây, các cung nữ đều tránh ra, Phùng Viện không có né tránh, tại trong cung, chính mình chỉ cần đối Đế Hậu hành lễ, cho dù là ba phu nhân, cũng bắt quá cùng mình giống nhau.

Người tới đã muốn tới trước mặt mình, thấy Phùng Viện không có tránh ra, vẫn là đứng nơi đó ngắm phong cảnh, trời nóng như vậy, lại vẫn khoác áo da hồ, lông mi được chăm sóc cẩn thận khẽ nhú lại, cung nữ bên người nàng đang định nói chuyện, đột nhiên có thanh âm đột ngột vang lên: “Nguyên lai là trốn nô Kim gia, có cái thể diện gì đứng ở chỗ này?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: người đến là ai, kỳ thật mở đầu ra cũng không nghĩ viết triều đình, nhưng là nếu không nói đến, tức giận của Phùng Duệ sẽ không biểu thị đến cực điểm, sẽ không bồi thường được cho nữ chính của ta bị khi dễ từ đó đến nay a, cho nên ta cảm thấy thực nhàm chán, ta cũng không có biện pháp a *cúi đầu*.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35

Trốn nô của Kim gia, cách gọi này làm cho mọi người bị kinh hách. Từ ngày Phùng Viện trở về cung, liền một mực ở trong điện, mặc dù có phi tử đến cầu kiến Phùng Viện, đều bị Trịnh và Triệu thượng nghị cản giá, lấy lý do công chúa phải tĩnh dưỡng. Những phi tử cũng không thể quấy rầy, nên Phùng Viện chưa thấy qua những phi tử đó. Lúc này nghe xong lời khiêu khích, mắt liền nâng lên nhìn lại.

Nữ tử nói chuyện cũng là một cô gái xinh đẹp, đầu búi kiểu tóc Linh xà kế, trang điểm hoa lệ đậm mưa. Phùng Viện cũng từng gặp người trang điểm giống như vậy, nhưng không có một tia xinh đẹp, nhưng nữ tử này trang điểm lại càng phát ra thần thái phấn khởi. Lúc này đã là mùa hè, nữ tử mặc một chiếc áo ngắn làm bằng vải bông mỏng màu xanh ngọc bích. Có chút giống trang phục người Hồ, nhưng tay áo hẹp hơn, tinh xảo hơn so với trang phục người Hồ. Phía dưới, là cái váy lụa lưu tiên, chỗ đuôi váy dài chừng ba thước, không giống với những chiếc váy dài khác.

Thấy Phùng Viện đánh giá mình, nữ tử đem cằm cao ngạo nâng lên, trong mắt lộ ra khinh thường: “Như thế nào, chẳng lẽ ngươi không phải là trốn nô của Kim gia, trình bày hết tra tấn mà ngươi phải chịu lên bệ hạ hay sao?” Nghe nàng cói chuyện, ánh mắt xem thường nhìn Phùng Viện đứng là cùng một kiểu.

Cái này, Phùng Viện nhớ ra nàng là ai. Chi nữ của Vương Đại tướng quân, con dâu Tạ gia. Cũng là tẩu tử ruột của Tạ hoàng hậu, Vương Như Nguyệt. Nghĩ tới, nữ nhân của Vương đại tướng quân đã trở thành công chúa, là mẹ đẻ của Vương Như Nguyệt. Chẳng qua là vị công chúa này bạc mệnh, lúc Vương Như Nguyệt còn nhỏ đã tạ thế. Vương Như Nguyệt được kế thất Vương Đại tướng quân nuôi lớn, hằng năm đều ở Giang Hữu. Tuy đã nhập cung, khi đó vì Cổ thị hoàng hậu, Vương Như Nguyệt tuy là biểu tỷ muội với Phùng Viện, nhưng mà đều chưa gặp qua.

Vương Như Nguyệt thân là chi nữ Vương đại tướng quân, được nuông chiều từ bé. Vương Đại tướng quân cùng họ Vương Tư Không là thân huynh đệ, nhưng bất đồng với Vương Tư Không về việc đề nén chính mình. Vương đại tướng quân ương ngạnh rất nhiều, thường nói huynh đệ của mình có công phò tá nhà vua lên ngôi. Hoàng tộc Phùng gia, ngôi vị hoàng đế cũng là do Võ hoàng đế nhường cho mà có. Chẳng lẽ nhà mình không thể noi gương việc làm của Võ hoàng đế sao?

Nói như vậy tự nhiên là bị Vương Tư Không phản đối, Vương Như Nguyệt ước gì phụ thân mình có thể được nhường công cho một lần. Mình cũng sẽ được làm một công chúa. Nghe nói Phùng Duệ vì chuyện Phùng Viện ở Kim gia chịu khổ mà giận dữ. Mình cũng đã đến Kim gia một lần, khi ấy cao thấp Kim gia đều quý gồi dưới chân mình hành lễ, nghĩ tới có Phùng Viện ở trong số đó. Giờ mình lại phải hành lễ với nàng, trong lòng tự nhiên là mất hứng.

Huống hồ nghe Vương tiểu thư, là đệ muội của mình nói qua, Phùng Duệ vì chuyện của Phùng Viện nổi giận. Thậm chí Kim tiểu thư cũng bị bức hưu (chồng bỏ), hưu thôi thì không nói làm gì, nhưng trong bụng Kim tiểu thư đang có hài tử hai tháng tuổi. Trong lòng Vương tiểu thư không phải thương Kim tiểu thư mà đau lòng cho đứa nhỏ còn ở trong bụng. Vương Như Nguyệt cũng tự cho là do Phùng gia gây nên, thật sự là khinh người quá đáng. Hôm nay, lại gặp Phùng Viện ở bên ao, tự nhiên muốn nói châm chọc vài câu.

Đứng bên ao, giờ mọi người đã im hơi lặng tiếng, Phùng Viện nhìn Vương Như Nguyệt, ánh mắt bình tĩnh, cái gì cũng chưa nói. Tạ Tứ phu nhân tưởng rằng mình châm chọc vài câu, Phùng Viện sẽ phải rơi lệ, khi đó lại tiếp tục châm chọc.

Ai ngờ Phùng Viện lại trấn định như vậy, tiếp theo liền nghe được tiếng Phùng Viện nói chuyện: “Người là tôn nữ bên ngoài của tổ phụ hoàng, ta là cháu gái của tổ phụ hoàng. Trước đây mặc dù chưa gặp qua, nhưng thân phận biểu tỷ muội cũng không giả. Hôm nay người nói một tiếng trốn nô, tự cho là châm chọc ta, nhưng nghĩ lại, người cũng không thoát khỏi đâu.” (Muanho: tiểu Viên Viên của ta đã mạnh mẽ hơn nhiều rồi đó. Ta thích. Yeah)

Vương Như Nguyệt nghe được Phùng Viện nhắc tới điều này, mặt không khỏi có chút biến sắc, may mà trang điểm đã đủ kỹ càng, một lớp son phấn đã che đi sắc thái. Phùng Viện thấy nàng không nói, thờ phào nhẹ nhõm. Từ lúc ở Lạc Kinh, đã có nghe nói qua, biết vị biểu tỷ này tính tình kiêu ngạo. Sau khi đã lập gia đình, mặc dù Tạ gia cũng là quý tộc danh môn, Tạ Tứ lang lại bị nàng quản không dám nạp thiếp.

Ngày đó, mẫu hậu nói về việc này, chần chờ nửa ngày mới nói: “Trong cung còn có người cười khi nói tới việc này, biểu tỷ người không hổ là người được hậu duệ của Cố gia nuôi dưỡng một thời gian, cung cách làm việc, có chút giống hậu duệ Cố gia.” Lúc đó Phùng Viện nghe xong, cũng chỉ cho là một sự kiện thú vị, bất quá hôm nay, nhìn thấy vị biểu tỷ này, quả nhiên là giống với lời đồn đại.

Lúc này xa xa có tiếng bước chân vang lên. Người tới là nữ quan Cừu phu nhân bên người hoàng hậu, nàng vốn là vợ của một đại tộc ở Giang Hữu, sau khi trượng mất, không thể tái giá. Là một người thông hiểu điển tịch cổ kim, đối lễ nghi cũng cực kỳ tinh thông, đại tộc ở Giang Hữu, nữ nhân đều thấy vinh hạnh khi được nàng chỉ dạy. Tạ hoàng hậu khi còn là Vương phi đã thấp phần tôn kính nàng, đặc biệt đi bái phỏng nàng, lấy lễ bái sư tôn kính, sau này khi Phùng Duệ xưng đế, chiêu gọi vào cung, lệnh cho nàng làm thầy dạy các vị công chúa, trừ hoàng hậu, những người khác đều phải hành lễ với nàng.

Gặp một vị phu nhân đức cao vọng trọng như vậy, Vương Như Nguyệt ngang ngược kiêu ngạo cũng phải xoay người hành lễ. Cừu phu nhân mặc dù vội vàng tới, dáng vẻ cũng chưa có một điểm loạn nào, ngay cả một sợi tóc nhỏ cũng chưa rơi xuống.

Cừu phu nhân cũng không để ý mọi người, đi đến bên người Phùng Viện, ở miệng nói: “Công chúa, hôm nay trời lạnh, người thân mình chưa có phục hồi như cũ, nên quay về điện lý nghỉ ngơi thôi.” Phùng Viện lại hành lễ một cái, lúc này mới mang theo các cung nữ rời đi.

Khi từ “công chúa” kia được nói ra, sắc mặt mọi người ở đây đều thay đổi, tuy nói chiếu thư sắc phong thật lâu chưa được viết xuống, đều nói vì thân mình Phùng Viện chưa phục hồi hoàn toàn, không đủ thể lực chống đỡ để làm xong các nghi lễ sắc phong, sau lưng nhiều người lên nghị luận trong triều vẫn có người phản đối việc sắc phong cho Phùng Viện, vì thế Tạ tứ phu nhân mới dám gây chuyện châm chọc nàng.

Lúc này nghe được từ miệng Cừu phu nhân nói một tiếng công chúa, không phải ý tứ là lễ sắc phong sẽ diễn ra sau mấy ngày nữa sao?

Cừu phu nhân chờ Phùng Viện rời đi, mới nhìn người đứng đầu là Chu quý tần nói: “Chu phu nhân, người phụng mệnh hoàng hậu đưa Tạ tứ phu nhân thời gian đã thật lâu, còn không mau chuyển đưa cho Tạ tứ phu nhân đi, còn phải trở về phục mệnh hoàng hậu.” Chu quý tần đang muốn xem kịch vui, tự nhiên là không có lên tiếng, nghe lời nói của Cừu phu nhân tuy khách khí nhưng cũng không cho phản đối, lên tiếng trả lời rồi mang theo mọi người đứng ở một bên.

Cừu phu nhân gật đầu một cái, nói với Vương Như Nguyệt: “Tạ tứ phu nhân, sau hi hồi phủ chép một trăm lần cuốn nữ giới rồi đưa cho ta.” (Muanho: Cừu phu nhân, con yêu người rồi đó... Ôm ôm... Cừu phu nhân: Tránh ra. Không có phép tắc gì hết. Về đóng cửa chép nữ giới 10 lần cho ta. Muanho: huhu...) Vương Như Nguyệt sững sốt một chút, nhưng cũng không dám phát giận, ngày trước khi mình còn là một cô nương, cũng đã từng cấp nàng thi lễ lão sư.

Thấy nàng bình tĩnh trở lại, trong mắt Cừu phu nhân hiện lên một tia hài lòng, sau đó mở miệng: “Nhớ kỹ, có điều muốn nói sao?” Vương Như Nguyệt vẫn không dám tỏ vẻ dị nghị, Cừu phu nhân lúc này mới rời đi.

Trên mặt Vương Như Nguyệt nhan sắc đã nhuộm một màu hồng hồng tức giận, nhưng vì bảo trụ hình tượng trước mặt mọi người, cắn môi dưới, theo Chu quý tần đi xuống.

Phùng Viện trở lại Dao Quang điện, cởi áo khoác rất nặng, trong điện đã được chuẩn bị một bát canh táo đỏ ấm áp. Phùng Viện thân mình có chút âm

hàn, thời gian này đều ăn canh táo đỏ, cầm bát canh lên, ăn hai quả táo đỏ, Phùng Viện mới cảm thấy khí lực được phục hồi, cười nói với Từ Thiển: “Không biết bao giờ ta mới có thể khỏe lên, mới đi ra ngoài một chút, liền cảm thấy mệt rồi.”

Mặc dù đã là mùa hè, trong điện vẫn không dám dùng băng, sợ Phùng Viện cảm lạnh, Chanh Nhận thấy Phùng Viện uống canh xong, trán đổ đầy mồ hôi, lấy bố khăn, thay nàng lau mồ hôi trên trán, cười nói: “Công chúa cứ hảo hảo tĩnh dưỡng, bằng không bệnh tình cũng không thể thuyên giảm đâu ạ.”

Phùng Viện mỉm cười, các nàng đều rất ân ý, không đề cập đến chuyện vừa xảy ra bên cạnh ao, Phùng Viện tự nhiên cũng biết, nhắm mắt lại, nghĩ muốn nghỉ ngơi một chút, Từ Thiển và Chanh Nhận thay nàng đắp chăn, rồi lui ra ngoài.

Trong lòng Phùng Viện vẫn còn băn khoăn, chỉ là nhắm mắt vào thôi, hồi cung được hai tháng, nghe người trong cung lén nghị luận, cũng biết Phùng Duệ làm hoàng đế nhưng còn chưa có thực quyền, vô luận là ngày đăng cơ thỉnh Vương Tư Không cùng ngồi chung chỗ, hay là người nàng chưa gặp qua Vương đại tướng quân. Lúc này, thứ sử Kinh Châu lại chuyên quyền độc ác, đến nỗi có ca dao như vậy, Vương cùng Phùng, cùng chấp chương thiên hạ.

Phùng Viện co chân lại, chẳng lẽ hoàng đế Phùng gia có vận mệnh như vậy sao? Nơm nớp lo sợ ngồi trên ghế rồng, không biết khi nào thì bị người khác thay thế?

Lúc này Phùng Viện cảm giác được có người lặng lẽ tiến vào, cho là Từ Thiển các nàng chắc là vào lấy đồ vật, cũng không mở mắt, nhưng mà người tới lâu lâu vẫn chưa ra, không khỏi mở mắt nhìn, ngồi bên giường chính là Tạ hoàng hậu.

Phùng Viện vội xốc chân lên xuống giường hành lễ, Tạ hoàng hậu ngăn nàng lại: “Không có việc gì, ta chỉ là đi ngang qua đây, tiến vào nhìn muội một chút.” Phùng Viện vẫn là xuống giường, đứng ở bên chân Tạ hoàng hậu: “Muội đã khiến tâu lo lắng rồi.” Tạ hoàng hậu nhìn Phùng Viện cười, nhưng nụ cười lại không tới đáy mắt, biết nàng có tâm sự, chuyện tình bên cạnh ao kia, sớm có người nói cho Tạ hoàng hậu biết. Tuy đã có Cửu phu nhân ra mặt đem sự tình đề ép xuống, nhưng khó tránh khỏi lưu lại vết thương trong lòng Phùng Viện. Dù sao, Phùng Viện đường đường chính chính là công chúa có huyết mạch hoàng gia.

Phùng Viện đón tách trà Chanh Nhi mang tới, quay lại gặp Tạ hoàng hậu đắm chiêu, chần chờ một chút, vẫn mở miệng nói: “Tâu tâu, sự tình này, muội đã liệu thấy từ trước, ngày đó nói ra thân phận, là vì sợ chết ở nơi nào đó, đến lúc chết như thế nào cũng không biết, cũng không nghĩ đến được quay trở lại làm công chúa một lần nữa. Nếu Thập Tứ ca ca thật sự khó xử, muội muội sẽ xuất cung, ở nông thôn ẩn cư cả đời cũng tốt.”

Tạ hoàng hậu vốn không nghĩ nói tới chuyện này, lại bị những lời này của Phùng Viện gọi lên lời nói hôm qua của Phùng Duệ: “Thân là đế vương, nhưng ngay cả muội muội của chính mình đều không che chở được.” Tạ hoàng hậu thấy Phùng Viện như vậy, đem Phùng Viện kéo ngồi xuống, nhẹ nhàng vỗ nhẹ tay nàng: “Thập lục muội muội, muội nói cái gì thế, muội và đệ hạ đều là chi tôn của Võ hoàng đế, muội là Huệ đế sơ sinh (con ruột của Huệ đế đó), đã được sắc phong là Lang Gia công chúa là không thể thay đổi được, muội không được nói mấy câu đó nữa.”

Ánh mắt Phùng Viện đau xót, nói không ra lời, dựa vào người Tạ hoàng hậu, chính là hít dẫu một hơi, Tạ hoàng hậu nhẹ nhàng vỗ về người nàng, không nói gì, trong điện là một mảnh yên lặng, chỉ có lư hương đang mở miệng nhả khói, chậm rãi phiêu đảng trong không gian.

Hậu viện Kim gia, nơi ở của Kim tiểu thư, Kim tiểu thư dù mang thai ba tháng nhưng không có nửa điểm không khí vui mừng, ngồi ở bên cửa sổ, trong tay gất gao cầm đồ vật, đây là ngày đó Vương Thắng An đưa cho nàng, mặc dù đã hành lễ, nhưng không có đến đền thờ vái lạy, lễ cưới còn chưa có hoàn thành, vì vậy nam cưới nữ, chẳng liên quan gì tới nhau.

Kim tiểu thư còn nhớ rõ tâm tình của mình, phần nộ, không rơi nước mắt trước quyết định của Vương Thắng An, nhìn Vương Thắng An như là gặp cừu nhân, Kim tiểu thư chỉ hận ngày đó như thế nào không giết chết Tiểu Viên, thì sau này sẽ không phát sinh chuyện này.

Tiếng thờ dài vang lên, Vương mụ bụng đồ tiến vào, vẫn thấy Kim tiểu thư nắm trong tay tờ hưu thư Vương Thắng An đưa tới, trong mắt lộ ra đau xót, tiến lên nói: “Tiểu thư, đừng nghĩ nữa.”

(muanho: Kim tiểu thư là người, Tiểu Viên chẳng lẽ không là người sao, bà có thể thương xót kim tiểu thư của bà, vậy còn Tiểu Viên của ta thì sao: bị bỏ đói, bị tát, bị đánh đập, bị trói, bị ức hiếp... khi đó nước mắt thương xót của bà để ở đâu.)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thật giả

Kim tiểu thư thấy Vương mụ, mấy ngày qua, cũng chỉ có Vương mụ vẫn đối tốt với mình, ngay cả Lục Khởi đều cả ngày bất động, trong phòng nhàn hạ, tuyền lệ trong mắt mãnh liệt chảy ra, một giọt lại một giọt chảy xuống vạt áo. Vương mụ đưa đồ gì đó cho Kim tiểu thư: “Tiểu thư, dù không nghĩ cho bản thân, nhưng người cũng nên vì đứa nhỏ mà suy nghĩ, đợi đến khi sinh ra tiểu thiếu gia, chẳng lẽ cô gia lại không nhận hân hay sao?

Đứa nhỏ, tiểu thiếu gia? Kim tiểu thư cười buồn bã, ngày ấy rồi đi, Vương Thắng An còn nói bên tai mình: “Người đừng ý lại đứa nhỏ này, hôn lễ giữa ta

và người cũng chưa hoàn thành, dù có tính nhận con, cũng bắt quá chi là con vợ lẽ mà thôi.”

Thấy Kim tiểu thư trầm mặc, Vương mục chẳng lẽ không biết nói thế nào là con vợ lẽ sao? Ở bên người Kim tiểu thư ngồi xuống, vỗ về trấn an nàng: “Tiểu thư, cô gia khi đó là tức giận mà nói, mặc dù chưa tới miếu vái lạy, nhưng cũng đã lạy thiên địa, cũng đã làm lễ hợp cẩn, sao có thể như hần nói không tính là không tính, chờ thêm một thời gian, khi việc này phai nhạt, đến lúc đó cô gia tự nhiên nghĩ tới cái tốt của người mà tôi đây.”

Vương mục dùng mọi cách khuyên giải an ủi, nhưng Kim tiểu thư vẫn không vui lên được, Vương mục thấy khuyên giải không hiệu quả, dậm chân nói: “Toàn bộ đều do con tiện nhân Tiểu Viên, tiểu thư đối nàng ta không có nửa điểm không tốt (muanho: vì cả một điểm không tốt mà, hừ...), nàng đã không nhớ tiểu thư tốt thì thôi, vừa gặp người nhà, lại dám nói chuyện lung tung.”

Nhắc tới Tiểu Viên, mắt Kim tiểu thư lóe ra hàn quang, nếu Tiểu Viên ở ngay trước mắt mình bây giờ, nàng chắc chắn sẽ đem Tiểu Viên bóp chết, sẽ đem thi thể của nàng ta đi cho chó ăn, mới có thể giảm bớt đi nỗi hận trong lòng. Vương mục lẩm bầm “Nguyên lai nàng ta không phải họ Dương sao? Như thế nào lại biến thành công chúa, có thể hay không nàng ta dám giả mạo?”

36.1.a

--- -----Bổ Sung Thêm-----

36.1.b

Giả mạo? Đôi mắt Kim tiểu thư như nhìn thấy ánh rạng đông, bắt lấy ống tay áo của Vương mục: “Mụ mụ người nói đúng, Tiểu Viên đến nhà chúng ta nhiều năm như vậy, cũng đã hỏi gia thân thể của nàng ta, nàng ta nói chính mình là người Dương gia, chưa đâu nói nàng là người hoàng tộc, hiện tại nàng ta lại tình tình nói mình là công chúa, nhất định là muốn lừa dối Thánh Thượng.”

Thật ra trong lòng Vương mục, có chút tin tưởng Tiểu Viên chính là công chúa, không từ mà biết, ọi động tác cử chỉ bất đồng với người khác, nhưng mà lúc này, để an ủi Kim tiểu thư nên mới nói: “Tiểu thư nói đúng, nàng ta không phải là công chúa.” Tiếp theo lại nghĩ hoặc hỏi: “Nếu nàng không phải là công chúa, sao bệ hạ còn nói nàng ta là công chúa?”

Kim tiểu thư đã bớt chút suy sụp, lúc này đang lục tìm túi quần áo, Vương mục tiếp được quần áo nàng đưa : “Tiểu thư, người muốn đi đâu sao?” Kim tiểu thư lấy ra một bộ quần áo nữa, những bộ quần áo này là do chính nàng đã chuẩn bị cho tân hôn của mình, chiếc váy màu vàng nhạt, mặt trên ó dùng tơ vàng thêu mẫu đơn, cắt may vô cùng tốt, kích thước lưng áo có chút rộng hơn, nếu mặc vào, không nhìn kỹ, sẽ không phát hiện ra bụng của nàng hơi hơi nhô lên.

Kim tiểu thư mặc quần áo vào, thấy Vương mục còn đứng sững sờ ở đó, gọi bà: “Mụ mụ, mau chút giúp ta chải đầu, ta muốn đi tìm tiểu cô (Vương tiểu thư), nói cho nàng biết Tiểu Viên không phải là công chúa, từ nhỏ Tiểu Viên đã hầu hạ ở bên người ta.” Lời này dọa tới Vương mục, tuy rằng vẫn chải đầu giúp nàng, nhưng mà bất an hỏi: “Tiểu thư, Tiểu Viên tới Kim gia khi ấy đã mười ba tuổi, tất cả mọi người đều biết, huống hồ cho dù nàng nói dối, nhưng sao nàng ta lớn lên lại giống công chúa như đức?”

Kim tiểu thư cầm một đóa kim thoa lại gần uớ lên đầu, nghe Vương mục nói như vậy, ở trong gương liếc mắt nhìn bà một cái: “Tôi giờ ta vẫn không đi khỏi Giang Hữu, theo lời tiểu cô nói, ta với Đông Hải công chúa có chút tương tự, nếu nàng ta lớn lên giống công chúa như đức thì có cái gì ngạc nhiên?” Từ trước tới giờ, Vương mục vẫn thuận theo Kim tiểu thư, lần này cũng không ngoại lệ, không nói tiếp nữa, giúp nàng trang điểm

Lời đồn đãi Công chúa Lang Gia trở lại là giả, cuối cùng rơi vào trong tai Phùng Duệ, Phùng Duệ thấy đại thần đưa tấu chương lên, bên trong còn có mấy bản tố cáo Cừu Úc Vũ vì mưu cầu danh lợi, không phân biệt tốt xấu, mà đưa một vị công chúa giả vào cung, đã phạm vào một tội lớn, dám dối trên lừa dưới, huyết mạch hoàng gia, rất cao quý, sao có thể cho một trôn nô giả mạo?

Xem mấy tấu chương, đều một dạng như vậy, Phùng Duệ thấy tâm phiền ý loạn, đem một núi tấu chương đẩy xuống khỏi bàn, chê cười, thật sự là chê cười, một trôn nô, có thể nào thành thạo lễ nghi hoàng gia như vậy, một nha hoàn chưa từng ra khỏi Giang Hữu, có thể nào mới ở đây bốn năm, chưa từng vào cung nhưng sao hoạn quan Tần Bảng lại quen thuộc như vậy, huống chi còn có thể gọi mình là Thập Tứ ca, ở trong dòng họ mình đứng thứ mười bốn, chẳng lẽ các đại thần không biết, một nữ nô, đứng trước ngự giá mà không kích động chút nào, chẳng lẽ các đại thần không nghĩ đến sao?

Chỉ biết bảo sao nghe vậy, ngồi không ăn bím, Phùng Duệ thờ dài, huynh đệ họ Vương cảm giữ triều chính, như vậy xem ra, cũng chỉ có bọn họ mới có thể gây chuyện như vậy. Nực cười, thật sự châm chọc, Phùng Duệ quả thực muốn giết người, thế nhưng giờ vẫn không đủ khả năng, làm hoàng đế quả thật rất bi ai.

Phùng Duệ phát hỏa, các hoạn quan cũng nữ hầu hạ cũng không dám lơ là, trong điện chỉ còn tiếng gió thổi qua, thổi lên những tấu chương bị rơi trên mặt đất, rồi thổi rơi một tấu chương vào đầu một người tới, người đó không khỏi phát ra một tiếng ôi.

Thanh âm này làm Phùng Duệ bừng tỉnh, hần ho khan một tiếng, trầm ổn là điều mình được giáo dục từ nhỏ đã đi đâu mất rồi? Hi giận ái ô đều phải được đè nén, phải có phẩm chất của một đế vương, gương mặt nhìn, người tới là Tạ hoàng hậu. Thấy hoàng hậu, trong lòng Phùng Duệ như có một dòng nước ấm chảy qua, Tạ hoàng hậu hiện là Mẫu nghi thiên hạ, từ khi là Hà Gian Vương phi đến bây giờ, một đường đều có nàng làm bạn.

Tạ hoàng hậu đã cúi người xuống, nhặt lên những tấu chương bị rơi trên mặt đất, nhìn một chút, rồi ngẩng đầu nói với Phùng Duệ: “Bệ hạ, sao người lại tức giận như vậy, thực không nên, giả hay không giả, trong lòng mọi người đều hiểu được, những đại thần này, bắt quá là không có việc làm, có vẻ là bọn họ không muốn lấy không bổng lộc của bệ hạ.”

Một câu làm Phùng Duệ bật cười, lấy tay nhẹ nhàng gõ đầu mình: “A Mẫn quả là người luôn bầu bạn bên trầm, khi trầm thấy phiền lòng, nàng chỉ cần nói một câu cũng đủ giải trừ hết phiền não của trầm rồi.” Lâu rồi, hôm nay mới nghe Phùng Duệ gọi ra nhũ danh của mình, Tạ hoàng hậu biết tức giận của bệ

hạ đã tiêu phân nửa, sai hoạn quan đem tấu chương nhật để lại lên bàn rồi lui ra ngoài, lúc này mới để tay lên vai Phùng Duệ, nói : “Bệ hạ, thiếp biết Thập Lục muội đã chịu rất nhiều tra tấn, tuy Kim gia cũng chỉ là một gia tộc nhỏ không đáng nói đến, nhưng là...”

Phùng Duệ vươn tay, vỗ vỗ bàn tay Tạ hoàng hậu đang để trên vai mình, chán nản nói: “Trẫm làm sao mà không biết đâu? Vì vậy chỉ bắt Vương Thảng An viết hưu thư cho Kim Thị, rồi bãi bỏ chức quan của hắn, chỉ là một khiển trách nhỏ mà thôi, ai ngờ, Kim gia không biết suy nghĩ, dám đưa lời đồn đãi, nói Thập Lục muội không phải công chúa, chỉ là một nha hoàn bên cạnh Kim thị, cho tới giờ chưa bao giờ ra khỏi Giang Hữu, bọn chúng quả là không có đầu óc.”

Nói đến đó, lời lẽ trào phúng của Phùng Duệ càng bộ lộ rõ ràng, cũng càng ngày càng lạnh lùng hơn, Tạ hoàng hậu thở dài trong lòng, Kim gia thực sự là muốn chết rồi, dám đưa lời đồn đãi nào loạn đến như vậy, Phùng Duệ tuy rằng đã ăn rất nhiều đau khổ, nhưng nói đi nói lại, lúc đó đất nước đang hỗn loạn, lại bị bán vào Kim gia làm nô, thân phận cũng không được tiết lộ, Kim gia đối đãi với hạ nhân như thế nào là chuyện của Kim gia, nhưng hiện tại, cho dù muốn tha cho họ một con ngựa, cũng không thể rồi.

Như trước, Phùng Viện ở trong điện Quang Dao, trong cung đang cấp tốc chuẩn bị, may lễ phục cho buổi lễ sắc phong, trải qua mấy tháng tĩnh dưỡng, dung mạo của Phùng Viện trở lên xinh đẹp hơn, Cung phụng họ Đỗ, thường gọi là Đỗ mẹ, đến bên người Phùng Viện nói: “Công chúa thật là đẹp, nô tỳ đã gặp qua vô số nữ tử, nhưng chưa thấy qua ai đẹp được như công chúa.”

Phùng Viện nghiêng đầu, để cho Đỗ mẹ đo may y phục cho mình, Đỗ mẹ ý bảo nàng xoay người, sau đó lại đo một lần, Phùng Viện cười nói: “Mẹ, người khác không nói, Thập Bát muội xinh đẹp hơn ta rất nhiều.”

Thập Bát muội là muội muội thân của Phùng Duệ, khi Phùng Duệ đăng cơ, đã phong làm Lan Lăng công chúa, nàng ít hơn Phùng Viện một tuổi, khi còn nhỏ, lúc nàng vào cung Phùng Viện đã từng gặp qua, Đỗ mẹ neho mắt lại, nhìn con số trên thước đo, rồi mới cười lắc đầu: “Lan Lăng công chúa và công chúa không giống nhau, công chúa có khí chất hoàng gia hơn, cũng càng...”

Đỗ mẹ đột nhiên dừng lại không nói, đem thước đo cùng đồ vật thu dọn lại, cười nói: “Nô tỳ cáo lui ạ.” Tiếp theo nói với Từ Thiên các nàng: “Nếu công chúa béo lên một chút, các người phải nhanh chóng báo cho ta, ta sẽ sửa chữa một chút.” Từ Thiên các nàng đáp vâng xong, Đỗ mẹ mới rời đi.

Phùng Viện không khỏi thở dài, Đỗ mẹ chưa nói xong câu sau, câu đó chính là mình giống mẫu hậu đi. Năm xưa, mẫu hậu từng là Đệ nhất mỹ nhân Lạc Kinh, mà nữ tử Dương gia có dung mạo luôn nổi tiếng là xinh đẹp, mỹ lệ.

Từ Thiên các nàng cũng đi theo Phùng Viện đã lâu, biết vui buồn của Phùng Viện, đem vài thứ thu dọn tốt, bày biện nước trà và điểm tâm lên chỗ gần Phùng Viện, đem cặn đã đốt trong lư hương đổ ra, một lần nữa, bỏ hương liệu mới vào đốt lên, xong xuôi mọi việc, liền chuẩn bị lui xuống đi ra ngoài để Phùng Viện trong phòng một mình yên tĩnh.

Khi Từ Thiên các nàng muốn thôi lui, đột nhiên từ cửa đại điện truyền tới tiếng ồn ào, ai vậy, người như thế nào mà dám làm ồn trong cung như vậy, hai vị thượng nghi Trịnh- Triệu đã ở bên ngoài từ chối khéo, Từ Thiên các nàng nhìn phản ứng của Phùng Viện, thấy công chúa như trước tâm thần khí nhàn, tay cầm ly trà đưa lên mũi ngửi.

Một nữ tử đột nhiên xông vào, Từ Thiên hai người hoảng sợ, cũng không rõ người đến là ai, liền tiến lên che chở phía trước Phùng Viện: “Xin dừng bước.” Nữ tử hừ một tiếng: “Hai người các người dám chắn đường của ta, chẳng lẽ không biết ta là ai.” Nói xong liền đẩy hai nàng ra, hai nàng nhìn tới, là Lan Lăng công chúa, Lan Lăng công chúa đã đi Dương Châu ba tháng, vì vậy khi Phùng Viện hồi cung còn chưa gặp qua.

Từ Thiên các nàng vừa muốn quý xuống hành lễ, thanh âm Phùng Viện đã vang lên: “Thập Bát muội tới rồi, nhiều năm không gặp, những năm qua của muội thế nào?” Theo âm thanh, Lan Lăng công chúa nhìn lại, thấy một nữ tử xinh đẹp đứng ở phía trước, trên mặt nở nụ cười ôn nhu, như vậy thân nhiên, nàng mặc áo kép, mặt mũi kia có chút quen thuộc.

Xe của Lan Lăng công chúa vừa mới tiến tới thành Kiến Khang, chợt nghe người bàn tán, có người dám giả mạo làm Lang Gia công chúa, công khai tiến vào ở trong cung, vì vậy khi vào trong cung, nhìn Phùng Duệ rồi nghĩ tới gặp Lang Gia công chúa kia, Phùng Duệ lại sợ thân mình Phùng Viện chưa khỏe, mà muội muội của mình từ nhỏ đã được nuông chiều, vạn nhất xảy ra xung đột không tốt.

Phùng Duệ không cho gặp, Lan Lăng công chúa càng nghĩ Lang Gia công chúa hiện tại là giả, liền vọt tới Dao Quang điện, nghe được Phùng Viện gọi một tiếng Thập Bát muội đã thấy ngạc nhiên và kinh sợ, nhìn kỹ dung mạo một chút, tay Lan Lăng công chúa vội cầm tay Phùng Viện, luống cuống kinh ngạc: “Tỷ chính là Thập Lục tỷ tỷ, như thế nào mà bọn người kia dám nói tỷ là giả mạo?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Là giả? Phùng Viện mặt nhăn mày chau, đây là có chuyện gì? Trịnh Thượng Nghi theo sau Lan Lăng công chúa đi vào, thấy ánh mắt dò xét của Phùng Viện hướng về phía Lan Lăng công chúa, bước lên phía trước cười nói: “Hai vị công chúa đều đi vào ngôi đi, một vị là thân thể còn chưa hồi phục lại như

cũ, một vị khác là vừa trở về, đứng ở nơi này nói chuyện, trúng gió lạnh thì làm sao bây giờ?”

Lan Lăng nghe được những lời này của Trịnh Thượng Nghi, nhìn kỹ Phùng Viện, thấy sắc mặt nàng quả thật có chút tái nhợt, vội đỡ lấy nàng cười nói có chút xin lỗi: “Thập lục tỷ tỷ, là ta lỡ mồm, nghe nói tỷ tỷ đã trở về, cũng đã quên thân thể thập lục tỷ tỷ không tốt.”

Nàng hành động như vậy làm cho Phùng Viện có chút yên tâm, chỉ nhẹ nhàng cười, Từ thiên cùng người đi theo Lan Lăng công chúa đều bước lên phía trước nâng các nàng ngồi xuống, lại lần nữa đưa lên nước trà cùng điểm tâm, Lan Lăng công chúa nhìn chung quanh bốn phía một chút, cười nói: “Quang Dao điện này, bố trí thật xứng với tỷ tỷ.” Phùng Viện chính là chỉ cười một cái, nhớ tới lời nói vừa rồi của Lan Lăng công chúa, chần chờ một chút mới hỏi: “Thập bát muội muội mới nói là giả nghĩa là sao?”

Trịnh Thượng Nghi ở một bên hầu hạ nghe được Phùng Viện hỏi như vậy, chính là chuẩn bị tiến lên hòa giải, hoàng hậu đã dặn qua, những lời này không thể để rơi vào tai Phùng Viện.

Lan Lăng công chúa buông quả cam trong tay đặt vào bát, mắt nhìn sắc mặt của Trịnh Thượng Nghi, nàng là người cực thông minh, biết trong lời nói của mình đã lỡ mồm, trong đầu đang nghĩ làm thế nào để bù lại lời nói vừa rồi, chợt nghe Phùng Viện mở miệng: “Thập bát muội muội, người nói đi, ta mặc dù mấy ngày nay dưỡng bệnh, nhưng cũng biết bên ngoài nhất định là thực không yên ổn.”

Lan Lăng cắn cắn môi dưới, đưa tay cầm lấy tay Phùng Viện, an ủi nói: “Tỷ tỷ cứ hảo hảo dưỡng bệnh, những lời nói bên ngoài kia, nghe làm cái gì, chính là tỷ tỷ tính tình rất tốt, nếu là ta, đã sớm dẫn người đem mấy người kia dạy dỗ một phen.” Phùng Viện nghe Lan Lăng công chúa nói chuyện, thế nhưng lại nói đến câu này, không khỏi nở nụ cười.

Lúc này bên ngoài truyền đến thanh âm: “Thập bát muội muội, tính tình người cũng quá nóng nảy đi, còn dẫn người đem mấy người kia dạy dỗ một phen, thành cái thể thống gì.” Nguyên lai là hoàng hậu tới, thấy nàng tiến vào, Phùng Viện các nàng vội đứng dậy hành lễ.

Hoàng hậu đỡ lấy Phùng Viện, tay kia thì đem Lan Lăng công chúa kéo đến, điểm một cái lên trán của nàng: “Người còn dẫn muốn dẫn ai? Chẳng lẽ là mấy cung nữ kia sao? Toàn bộ không có bộ dạng của công chúa.” Thời điểm hoàng hậu đến Hà Gian vương phủ, Lan Lăng công chúa mới bảy tuổi, khi đó hoàng hậu còn chưa có hài tử, Lan Lăng công chúa thật có hơn phân nửa thời gian là ở bên người hoàng hậu.

Lan Lăng công chúa thuận thế dựa vào người hoàng hậu, cười hi hi nói: “Chị dâu, người đây là thấy thập lục tỷ tỷ không muốn ta, ta đi ca ca cáo trạng đi?” Phùng Viện thấy Lan Lăng công chúa và hoàng hậu đang lúc thập phần thân thiết, không khỏi có chút hâm mộ, chính mình hiện tại được bọn họ che chở, luôn phải cẩn thận từng chút một.

Thấy thần sắc trên mặt Phùng Viện, hoàng hậu biết nàng lại đi vào cõi thần tiên đến địa phương nào đi, trong lòng nhẹ giọng thở dài, tám năm trước, thời điểm chính mình lần đầu tiên nhìn thấy Phùng Viện, tuy là chị, danh phận cũng là quân thân, mà lần này, như trước là chị, danh phận quân thân mỗi người cũng khác.

Lan Lăng công chúa không cần để ý này nọ, thân thủ nhoáng cái đặt lên cánh tay hoàng hậu: “Chị dâu, ca ca thế nào không ban chiếu, tru cả nhà Kim thị, mà chỉ là hưu thê, thật là...” Nhìn thấy Lan Lăng công chúa biau mồm, vẻ mặt bênh vực kẻ yếu, hoàng hậu nở nụ cười: “Là người, sẵn thủ không giết thú có thai, Kim thị hiện tại có thai, nếu hạ lệnh tru sát, mặc dù hợp luật pháp, chung quy là không phải.”

Không đợi Tạ hoàng hậu nói xong, Lan Lăng công chúa đã nói: “Bọn họ đối tỷ tỷ như vậy, đem công chúa làm nô, giết mười lần cũng không đủ, ca ca nhân từ, còn thương tiếc trong bụng nàng có đứa nhỏ, nhưng mà chị dâu, nếu bọn họ đã muốn thoát chết, như thế nào lại có lời đồn công chúa là giả, này chẳng lẽ không phải là bọn họ tìm chỗ chết sao?”

Tạ hoàng hậu không dự đoán được đầu óc Lan Lăng công chúa chuyển biến nhanh như vậy, đã nghĩ đến lời đồn đãi là Kim gia thả ra, Phùng Duệ cũng từng nói qua Vương Tư Không ngày đó cũng không phải là không xử lý, tru sát Kim thị.

Chính là trong bụng Kim thị có đứa nhỏ, là mầm rễ của Vương gia, Kim gia thì không nói làm gì, đứa nhỏ này lại khó xử lý, vì vậy Phùng Duệ lúc sẵn thủ, trước hết không truy sát thú có thai, trầm không truy sát phụ nhân làm cho Vương Tư Không lui xuống, ai ngờ từ đó về sau lại có lời đồn như vậy đi ra, quang mang trong mắt Tạ hoàng hậu thoáng rung mình, Kim gia đây là tự tìm đường chết, chính là chỉ có một Kim thị, sẽ không đem lời đồn đãi truyền nhanh như vậy, nghĩ tới cái nữ nhân ương ngạnh kia, nàng cũng là nữ nhân Vương gia a.

Phùng Viện nghe Lan Lăng công chúa và Tạ hoàng hậu đối thoại, tuy rằng đã là mùa hè, trong viện cũng vô cùng hạn chế dụng băng, Phùng Viện vẫn là cảm thấy được trên người từng đợt rét run, sát Kim gia, cái đó và ý nghĩ của Phùng Viện cũng không giống nhau, ban đầu nàng nghĩ bất quá là tru sát Kim tiểu thư, Lục Khởi cùng Vương mục mục kia hai người trợ giúp ngược đãi nàng, đều nghĩ rằng, trừng phạt những kẻ hay ngược đãi vì nô kia là tốt rồi, những người khác, Phùng Viện cũng không nghĩ đối bọn họ làm gì cả.

Nhất là Kim đại gia, nếu không có hấn, chính mình sớm đã chết không biết bao nhiêu lần, mà tru sát toàn tộc Kim gia, không phải nam tử có lẽ có thể may mắn mà thoát khỏi, thanh niên là nam tử hấn phải chết không thể nghi ngờ, Phùng Viện không khỏi nhỏ giọng thở dài.

Tạ hoàng hậu nghe được, quay đầu hỏi Phùng Viện: “Muội muội làm sao vậy, cảm thấy trên người không thoải mái sao?” Phùng Viện như vậy lập tức có người tiến lên sờ trán là Từ Thiên các nàng, đối Tạ hoàng hậu cười nói: “Muội muội chẳng qua là nghe thập bát muội muội nói đến chữ sát, nhớ tới ngày đó một đường từ Lạc Kinh đến Giang Hữu, khắp nơi trên đất đầy thi thể, vài lần cũng không biết có thể hay không còn sống đến Giang Hữu, nữ tử đồng hành, cũng khi đó ngã xuống, không khỏi có chút thờ dài.”

Phùng Viện vốn là chuyển hướng đề tài, ai ngờ xúc động cùng hoảng sợ ngày đó, bất an, tới Giang Hữu rồi, tuy rằng vất vả, nhưng vẫn nghĩ là có thể thừa dịp loạn mà chạy ra, ban đầu nghĩ chính mình nghĩ đến Tạ gia, ai ngờ lại bị bán đến Kim gia, mặc dù không có lang bạc kỷ hồ, lại quá không có một ngày an ổn, cả ngày bị người nâng là tiện nhân.

Nghĩ vậy, Phùng Viện không khỏi thương cảm, thì thảo nói ra một câu: "Ngày đó cả ngày bị người mắng là tiện nhân, theo thời gian, nhưng lại rất tin chính mình từ nhỏ chính là tiện nhân, trong thành Lạc Kinh, trong Chiêu Dương điện hết thấy đều là một giấc mộng."

Lan Lăng công chúa tuy biết Phùng Viện từng làm vi nô, còn cho là làm nhục công chúa, tất yếu đem toàn tộc bọn họ tru diệt mới hả, nghĩ đến ngày đó Phùng Viện ở nơi kia làm những chuyện tối hạ đẳng, nghe người khác nhục mạ, khẩu khí trong lòng kia càng lợi hại, đứng lên nói: "Tỷ tỷ người đừng khó chịu, ta lúc này sẽ dẫn người đi đem người mắng người bắt lại đây, để tỷ tỷ từ đánh chửi hết giận."

Thấy nàng đi, tạ Hoàng hậu giữ lại: "Muội muội trở về." Lan Lăng công chúa đang nổi nóng, làm sao nghe vào, một mạch đi ra ngoài, Trịnh Triệu hai vị Thượng Nghi vội đứng ở cửa đại điện, Lan Lăng công chúa chọn mi một cái: "Như thế nào, các người dám ngăn đón đường đi của bản công chúa?"

Trịnh Thương Nghi trang trọng nói: "Thiếp cũng không phải dám ngăn đón đường đi của công chúa, còn thỉnh công chúa trở về cùng hoàng hậu nói chuyện." Lan Lăng công chúa như thế nào nghe lời, thân thủ đem các nàng đẩy ra, Tạ hoàng hậu thấy bộ dáng thật sự nào loạn kia, ho khan một tiếng: "Lan nhi, chẳng lẽ phải để chị dâu, thỉnh Cừu phu nhân tới sao?"

Nghe thấy chắc đến tên Cừu phu nhân, Lan Lăng công chúa mặt đỏ lên, Cừu phu nhân trong lời nói là chưa bao giờ nàng không dám nghe, tuy nói mỗi lần thấy Cừu phu nhân, bọn ta là khách khách khí khí không kiêu ngạo không siểm nịnh, nhưng là Lan Lăng công chúa ở trước mặt, liền cảm thấy chính mình phải đối nàng cung kính, chỉ đem thân mình uốn éo, một lần nữa trở về ngồi xuống, chính là ngồi cũng không chịu ngồi tốt, chân không ngừng vẽ loạn trên mặt đất.

Phùng Viện thấy Lan Lăng công chúa như vậy, ngược lại nở nụ cười, đối Tạ hoàng hậu nói: "Tính tình thập bát muội muội, thật có chút giống ngũ hoàng thúc, trước kia thời điểm ở Lạc Kinh, lão cung nhân nói cho chúng ta chuyện xưa năm đó, từng nói qua ngũ hoàng thúc tính tình rất hào sảng, cuộc đời Viện nhắc tới cha chồng, làm con dâu tự nhiên khó mà nói, Lan Lăng công chúa lòng mi giương lên, cuốn lấy Phùng Viện hỏi: "Tỷ tỷ, ngày đó lão cung nhân có nhắc tới việc của phụ vương không? Ta từ nhỏ nghe nương nói, phụ vương là một đại anh hùng, chính là đội đến thời điểm ta có thể nhận thức, hẳn đã ốm đau ở giường, nào có nửa điểm bộ dáng tựa như một vị hiệp khách, cứ như vậy lại không có lễ nghi ước thúc."

Ngũ hoàng thúc trong miệng Phùng Viện chính là phụ thân của Phùng Duệ, Hà Giang vương Tiền nhiệm, Tạ hoàng hậu nghe Phùng đại anh hùng."

Nói xong Lan Lăng công chúa thờ dãi một hơi, Phùng Viện chẳng qua có ý nói chuyện hướng mà thôi, chuyện xưa này, rất nhiều đều không nhớ được, thấy trong mắt Lan Lăng công chúa lộ ra vẻ nhụ mộ, Phùng Viện trong lòng tê rần, ngày đó nếu phụ hoàng có thể che chở thì một chút, hết thấy những chuyện này cũng sẽ không phát sinh.

Nghĩ vậy, lại nói đến trong lời nói vừa rồi của Lan Lăng công chúa, sợ việc xử lý Kim gia cũng sắp đến, chính là, đến lúc đó phải bảo vệ Kim đại gia thế nào đây? Phùng Viện thấy Lan Lăng công chúa cười nói vui vẻ trước mặt, nếu không gặp sự việc kia, chính mình chỉ sợ đối với sinh tử của thứ dân không thêm để ý đi, Phùng Viện nhẹ nhàng bưng ly trà uống một ngụm, nước trà ngọt lành, chỉ là vì sao mình lại cảm thấy có chút chua xót?

Kim lão gia lúc này cũng ở nhà than thở, ngày đó biết Tiểu Viên là công chúa, được người trong cung đón trở về, hẳn liền chuẩn bị tinh thần chịu chết, lấy công chúa làm nô, đây là loại tội lớn gì? Đừng nói nhà mình chỉ có một đầu, chính là có thêm mấy đầu, cũng không đủ chém.

Trong lòng lại có chút may mắn, vạn nhất Tiểu Viên nhớ ra nhà mình thì tốt rồi, hơn nữa con rể mình lại là người nhà Lang Gia vương gia, nữ nhân lại hoài đứa nhỏ, nói không chừng Vương gia sẽ xem đây là điềm tốt, thay nhà mình tranh thủ, ai ngờ chờ tới cũng là một thư ly hôn của Vương Thảng An, cho biết hôn sự của hắn và con gái đã không thành, cứ vậy mà tan thôi.

Kim lão gia cuối cùng một người để trông cậy vào cũng không có, suốt ngày chỉ ở trong phòng tính kế, cái khác không lo, Kim đại gia tuy rằng là cái gốc tử nhưng cũng là nhi tử nhà mình, chuẩn bị xem còn có cái đồ gì có thể cho hắn giữ lại, đến lúc đó đem bọn họ tránh đi xa, có thể lưu lại cho nhà mình cái gì liền lưu lại.

Cũng không chú ý Kim tiểu thư đang làm những gì, đợi cho tính toán xong xuôi, chủ ý quyết định, thời điểm muốn tìm nữ nhi thương lượng, nhưng lại không thấy nữ nhi, lúc này hạ nhân cũng chạy đi rất nhiều, chỉ còn lại mấy người không tìm được địa phương để đi ở bên người, Kim lão gia ngồi ở ghế trên, lại là than thở, chính mình không phải chỉ là bỏ ra năm đồng tiền mua một cái nha hoàn sao? Như thế nào hiện tại thế nhưng lại rước lấy họa sát thân?

Kim Phúc từ bên ngoài tiến vào, sắc mặt đầy vui mừng nói: "Lão gia, có tin tốt." Kim lão gia miễn cưỡng liếc hắn một cái: "Cái gì tin tức tốt, trừ phi nhà đầu kia nói, buông tha Kim gia chúng ta, đây mới là tin tức tốt." Kim Phúc xoa xoa những giọt mồ hôi trên trán, thở hổn hển nói: "Lão gia, hiện tại bên ngoài đồn, cái nha đầu kia không phải công chúa, là giả."

Cái gì? Kim lão gia thiếu chút từ trên ghế nhảy dựng lên, đây chính là cái tin tức thật tốt, chỉ là Kim lão gia tươi cười còn chưa có hình thành, lại tiêu đi xuống, chậm rãi ngồi trở lại ghế trên, lắc đầu nói: "Ta không tin, phải hoàng đế ra chiếu thư mới tin."

Này, Kim Phúc đang muốn nói chuyện, thanh âm Kim tiểu thư từ bên ngoài truyền đến: "Phụ thân, người có hay tin gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Giết cháu

Thấy nữ nhi ăn diện đi ra ngoài, thần sắc trên mặt có chút đắc ý, không giống vẻ mặt suy sụp khổ sở như ngày bị Vương gia mắng đuổi trở về.

Kim lão gia đánh giá nữ nhi, mặt mày nhẵn lại càng nhanh: “Đây là làm sao?” Kim tiểu thư đánh cái ngáp, ngồi vào ghế bên, nói với Vương mục mục: “Mau châm trà cho ta, ta khát chết rồi.” Vương mục mục vội vàng đem trà cấp cho nàng.

Kim tiểu thư tiếp nhận, uống liền hai chén, rồi nghịch tai chén bằng đá thạch lưu: “Cũng không có gì, bắt quá đi thương lượng cùng tiểu cô (em chồng), phao tin cho người trong thành Kiến Khang đồn thổi, Tiểu Viên từ nhỏ đã ở tại nhà ta, không phải người ở Lạc Kinh lưu lạc về đây.”

Chỉ nghe “răng rắc” một tiếng, nguyên lai là Kim lão gia quá mức kích động, đem ghế dựa phá hủy, Kim Phúc tiến lên nâng Kim lão gia dậy, Kim lão gia tức giận không biết nói gì cho phải, chỉ vào Kim tiểu thư, mắng to: “Người sao lại hồ đồ như vậy, làm ra loại sự tình ngu ngốc như thế?” Kim tiểu thư không đợi được phụ thân khen ngợi, mà là bị mắng đau, có chút ngây ngời, lập tức đứng lên: “Phụ thân, người làm sao vậy, nếu là sự thật, trước mặt ta sao nàng ta không nói ra thân thế của mình, mà lại chạy tới nói cho quan viên nghe, cho nên nhất định là nàng ta là giả.”

Kim lão gia thấy nữ nhi của mình vẫn vô cùng bướng bỉnh, một tia hy vọng cuối cùng trong lòng theo đó mà tan biến, nguyên bản mong Hoàng Đế nể ân tình nhà mình nuôi dưỡng Tiểu Viên vài năm mà phân thượng, buông tha nhà mình, hiện tại nữ nhi lại gây tại họa như sấm rền như vậy, việc tịch thu tài sản và giết cả nhà đều có thể xảy ra, còn tự cho là đắc ý, nhìn nữ nhi vẫn nhếch cằm lên cao ngạo, nâng tay lên, bàn tay kia sẽ hạ xuống đánh, chung quy Kim lão gia vẫn không xuống tay được, mà là rơi vào trên mặt chính mình: “Ta đây đã tạo cái nghiệt gì a, như thế nào lại sinh ra một cái nữ nhi như vậy, kiếm tiền cho nàng ăn nàng mặc, kết quả nàng lại muốn hại mệnh cả nhà này a.”

Kim tiểu thư chau mày: “Phụ thân, người nói xem, nếu nàng là thật, như thế nào Bệ hạ còn không hạ chiếu thư, huống hồ...” Kim tiểu thư lại nâng cằm lên một chút: “Nàng tiến cung đã hai tháng, cũng không ai tới tìm chúng ta gây phiền toái.” Nhìn thấy Kim tiểu thư một bộ dáng không cho là đúng, Kim lão gia có cảm giác tức tới dậm chân, nữ nhi từ nhỏ chính mình nuôi lớn, cho bạc mời thầy giáo dạy mọi thứ của nữ giới, ai ngờ lại dạy ra cái mặt ngoài nhìn như thông minh nhưng trong thì ngu ngốc.

Vương mục mục thấy hai người có dấu hiệu giằng co, bước lên phía trước giúp đỡ Kim tiểu thư ngồi xuống: “Tiểu thư, đứa nhỏ trong bụng người quan trọng hơn, mau ngồi xuống a.” Lại nói với Kim lão gia: “Lão gia, đứa nhỏ trong bụng im tiểu thư chính là của Vương gia, hảm Vương họ Tư Không là ông chú, chẳng lẽ Vương họ Tư Không không nhìn đứa nhỏ này mà phân thượng, không quan tâm tới chúng ta sao?”

Đứa nhỏ, Kim lão gia nhìn bụng nữ nhi hơi nhô nhô lên, thờ dài một tiếng, Vương Thăng An kia đã đem hủ nữ nhi của mình, đứa nhỏ này dù có là nam hài thì có tác dụng gì đâu, con vợ kế còn không bằng con trai trưởng của hạ nhân, nữ nhi của mình lại vẫn còn mong nhờ đứa nhỏ để Vương gia thương hại, thật sự là quá ngây thơ rồi, nếu Vương Thăng An thật sự xem trọng đứa nhỏ, như thế nào mọi thứ đều nói ra, hôn lễ chưa xong, con ngoài dã thú...?

Vương mục mục thấy Kim lão gia nghe mình nói, rơi vào trầm tư, nhỏ giọng nói với Kim tiểu thư: “Tiểu thư, người cũng mệt mỏi một ngày, ta đỡ người về phòng nghỉ ngơi đi.” Kim tiểu thư gật đầu, dựa vào người Vương mục mục đứng lên.

Đầu óc Kim lão gia hỗn loạn, lúc này đột nhiên có một tia ý nghĩ, đứa nhỏ này, đứa nhỏ này dù có sinh ra, cũng không thoát được sự nhục mạ của mọi người, không bằng xóa sạch nó đi, cả nhà cùng chết, thật sự sạch sẽ.

(Mưa nhỏ: gieo nhân nào gặt quả ấy.... thiện tai...)

Kim lão gia một phen đẩy ra Kim Phúc, thuận tay lấy đồ vật gì đó, cũng không biết là cái gì, đi lên hai bước, đẩy ra Vương mục mục, giữ lấy nữ nhi, dùng vật trong tay không đầu không đuôi đánh vào bụng nàng.

Vương mục mục cứ nghĩ lão gia tức giận chưa tiêu, chỉ tiến lên quở trách nữ nhi cho hết giận, mặc dù bị đẩy ra, cũng không ngăn cản Kim lão gia, nằm mơ cũng không nghĩ tới, cái lão gia cầm trong tay là cái lư hương bằng đồng, đánh vào bụng Kim tiểu thư.

Vương mục mục không nghĩ tới, Kim tiểu thư cũng không nghĩ tới, mới vừa nói một câu: “Phụ thân...” Bụng đã bị đánh trúng, một cái còn chưa đủ, hai cái, ba cái, Kim tiểu thư rất là kinh ngạc cùng sợ hãi, không tin được từ nhỏ nàng đã được Kim lão gia hội yêu thương như chân châu mà nâng niu, nay lại ở đây, tùy ý đánh nàng.

Vương mục mục thấy lão gia đánh vài cái, dưới chân Kim tiểu thư đã có máu tươi chảy ra, gấp đến độ trước mắt là một màu đen, quơ quơ, thiếu chút nữa là kinh hoàng, Kim Phúc thấy Kim lão gia cầm cái lư hương, còn không biết lão gia muốn làm gì, cũng vừa thấy một màn, Kim lão gia đánh tới tấp vào bụng Kim tiểu thư, cũng giống Vương mục mục, bị dọa cho sững sờ tại đó, nhưng đã tiến lên khuyên giải.

Kim lão gia thân thể cũng suy yếu xuống, tuy rằng phần nộ với việc Kim tiểu thư đã gây ra, nhưng chung quy vẫn thương yêu nữ nhi, thấy nàng không nhúc nhích, đứng đó tùy hứng đánh, đánh được vài cái, liền làm rơi mất lư hương, thở dài: “Ông trời, người vì sao đối với Kim gia như vậy?” Nói xong gục ngã xuống, cũng không nhúc nhích.

Kim tiểu thư chỉ cảm thấy bụng rất đau đớn, giữa hai chân có gì đó ẩm ướt chảy ra, đứng ở nơi đó, động cũng không động, cả người choáng váng, Vương mục mục cùng Kim Phúc nửa ngày trời ngốc lẳng, đợi cho Kim lão gia ngã xuống, hai người rút cuộc tỉnh táo lại, Kim Phúc kiểm tra hơi thở của Kim lão gia, cảm giác còn hô hấp, lúc này mới thở ra một hơi.

Vương mục mục tự nhiên gắt gao đỡ Kim tiểu thư: “Tiểu thư, người sao rồi?” Đôi môi Kim tiểu thư cắt không còn giọt máu, mặt cũng trắng bệch, nghe thấy

Vương mụ mụ gọi, ngay người nói với Vương mụ mụ: “Mụ mụ, ta...” Cả người liền hôn mê bất tỉnh.

Vương mụ mụ cùng Kim Phúc, một người đỡ Kim tiểu thư, một người đỡ Kim lão gia, rồi ren lên, sau đó mới vội vã gọi hai gã sai vặt đi vào, đem hai người đến một gian phòng nghỉ ngơi.

Vương mụ mụ đang bận rộn, đột nhiên nghe được thanh âm của Vương đại gia: “Vương mụ mụ, ta đói bụng, như thế nào không thấy bọn họ đem cơm cho ta ăn.” Vương mụ mụ quay đầu, Kim đại gia vẫn là một bộ dáng kia, trong lòng bùng lên một cỗ tức giận, nếu không phải có hần bao che, Tiểu Viên dù có mấy cái mạng đều đã bị đánh mất, cũng không gây ra tai họa cho hôm nay.

Lúc trước thì nháo lợi hại như vậy, Lục Khởi đang ở trong phòng, Vương mụ mụ phân phó nàng chiêu cố Kim tiểu thư, tiến lên nắm lấy tai của Kim đại gia, đánh một trận: “Người còn biết ăn, nếu không phải người không cho tiểu thư giết chết con tiện tì kia, thì hôm nay cũng không có tai họa giáng xuống như vậy.”

Kim đại gia bị nàng mắng chửi, mấy ngày nay đều làm sao vậy, đầu tiên là Tiểu Ngọc đối xử không tốt với mình, người trong nhà cũng dần dần ít đi, những thứ bánh thịt mình thích ăn cũng lâu lâu chưa được ăn rồi, đều là cơm tẻ, nhiều khi còn không có cả cơm tẻ,

hai mắt đỏ lên, khóc nháo, Vương mụ mụ thấy hần thế nhưng còn dám khóc, trong lòng càng tức giận, nhìn Kim tiểu thư trên giường nửa sống nửa chết, tiểu thư của mình từ trước đến nay không ai dám động đến dù chỉ là một cái móng tay, hôm nay thế nhưng lại bị lão gia đánh thành như vậy, không phải hần nuôi họa hay sao, tay lại tăng thêm lực đánh.

Vương mụ mụ đang hăng say đánh, Kim lão gia suy yếu nói: “Người, người lại đây.” Kim đại gia mặc dù bị Vương mụ mụ đánh, nhưng lại không dám đánh trả, lúc này nghe thấy Kim lão gia gọi hần, vội chạy đến trước mặt Kim lão gia, nhỏ giọng kêu vài tiếng Phụ thân, Kim lão gia vuốt đầu hần, đưa con này, là đích tôn duy nhất của Kim gia, nhìn quanh bốn phía, Vương mụ mụ sẽ không đối xử tốt với hần, Lục Khởi cũng không đáng tin cậy, con dâu kia, cũng đừng nói đến nữa, nhìn tới Kim Phúc, chỉ có Kim Phúc, còn có vài phần trung thành, nước mắt rơi xuống.

Những người khác thấy Kim lão gia như vậy, Vương mụ mụ nhớ tới Kim gia ngày xưa náo nhiệt, nay chỉ còn vài người, càng giương miệng khóc lớn lên, mặc ệ là thật tình hay giả ý, đều khóc kêu, nhất thời tiếng khóc rung trời, giống như nhà có tang sự.

Cửa Chiêu Dương điện bị người mạnh mẽ đẩy ra, một nữ tử xinh đẹp không để ý tới các cung nữ ngăn trở, đẩy ra cung nữ, xông thẳng vào nội thất: “Lục nương, người có biết hôm nay Thập Nhị lại phải huê không?”

Người tới là Vương Như Nguyệt, ngồi sau thư án là Tạ Hoàng hậu, mi nháy nháy một chút, Cừu Phu nhân bên cạnh Tạ Hoàng hậu thấy Vương Như Nguyệt vô lễ như vậy, mới vừa mở miệng: “Tạ tứ phu nhân, người...” Đã bị Tạ hoàng hậu đánh gãy: “Cừu phu nhân, người trong nhà tới tìm ta có việc, thỉnh phu nhân trước hãy đi xuống đi.”

Vương Như Nguyệt hôm nay ở nhà, nghe được Tạ thập nhị lang phải huê, Vương tiểu thư bị hần huê, khóc suốt mướt chạy đến trong viện mình, cầu nàng hỗ trợ, Vương Như Nguyệt vội vàng phân phó bọn nha hoàn bảo vệ Vương tiểu thư, chính mình liền tiến cung, vì Vương tiểu thư cầu xin chiếu thư của Tạ hoàng hậu, ai ngờ Tạ hoàng hậu bất động như núi, nói với nàng: “Tứ phu nhân, đó là sự nhà Tạ gia, ta cũng chỉ là chi nữ.”

Vương Như Nguyệt bị Tạ hoàng hậu nói chặn cổ họng, cũng không ngồi xuống, mở miệng nói: “Lục nương, thê tử của Thập Nhị lang người cũng đã gặp qua, ta cùng nàng ở trong Trúc lý, thật sự hợp ý, sao hôm nay nàng bị huê, người lại không nói một câu?” Tạ hoàng hậu lấy tay lật thư án xem xét, nhìn Vương Như Nguyệt, cười lạnh nói: “Miệng lưỡi thị phi, phạm thượng người, người nghĩ người như vậy còn có thể ở lại Tạ gia?”

Vương Như Nguyệt bị Tạ hoàng hậu nói cho á khẩu không trả lời được, ngồi trên ghế thì thào nói: “Nhưng Vương môn có chi nữ...” Vương môn chi nữ, Tạ hoàng hậu nhìn chằm chằm Vương Như Nguyệt, gần từng tiếng nói: “Họ Tư Không đã nói, Vương môn gia không có huynh muội kia, làm sao có vương môn chi nữ?”

Vương Như Nguyệt nhìn Tạ hoàng hậu, Vương môn không có huynh muội kia, sự tình sao lại biến thành như vậy? Tạ hoàng hậu vừa lật xem thư án, rồi giao thư án cho Vương Như Nguyệt: “Còn tưởng ta ngày thường vô sự hay sao, người lật xem đi.” Nói xong đứng dậy, nói với cung nữ bên cạnh: “Chúng ta đi Dao Quang điện xem.” Vương Như Nguyệt nhìn thư án một cái, lại là nữ giới, hé ra khuôn mặt xấu hổ, chỉ đành đứng lên cung tiến hoàng hậu.

Tạ hoàng hậu còn chưa tiến vào Dao Quang điện, chợt nghe trong điện truyền ra một trận thanh âm vui cười, cung nữ bên cạnh đã tán thưởng: “Lan Lăng công chúa và Thập Lục công chúa chỉ là biểu tỷ muội, nhưng so với tỷ muội ruột thịt còn thân thiết hơn” Thập Lục công chúa? Nghe cái tên này chẳng ra cái kiểu xưng hô gì cả, tạ hoàng hậu nhíu nhíu mày, lúc này lên cấp Phùng Viện một lễ sắc phong sao, bằng không xưng hô trong cung sẽ không tiện.

Tạ hoàng hậu chậm rãi đi vào trong điện, Lan Lăng công chúa cùng Phùng Viện đang ngoạn dùng sợi tơ thêu hoa cho túi thơm, đây là sở trường của Phùng Viện, nhiều kiểu đa dạng đều là Lan Lăng công chúa chưa thấy qua, Lan Lăng cũng ngoạn sợi tơ nhưng làm xấu lắm, sắc mặt Phùng Viện lúc này thoát nhìn hồng nhuận rất nhiều, miệng mỉm cười, nhưng không nói.

Tạ hoàng hậu thấy màn này, cười nói với Lan Lăng công chúa: “Người thật là không biết thẹn thùng, loại này chơi đùa xấu lắm.” Lan Lăng công chúa quay đầu thấy Tạ hoàng hậu, cũng không hành lễ, tiến đến bên người Tạ hoàng hậu: “Tẩu tẩu (chị dâu), người không biết, Thập Lục tỷ tỷ rất khéo léo, không phải muội làm xấu, mà là muốn Thập Lục tỷ tỷ dạy cho muội a.”

Tạ Hoàng hậu ý bảo Phùng Viện các nàng cứ ngồi xuống, thấy Lan Lăng vừa ngồi ở vị trí trên xong, Tạ hoàng hậu nói: “Tốt lắm, sắp phải chọn Phò mã rồi sao còn làm nũng như vậy?”

Lan Lăng công chúa không khỏi đỏ mặt, cúi đầu, Tạ hoàng hậu thấy, yêu thương tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc nàng, Lan Lăng công chúa đột nhiên ngừng

đầu lên hỏi Tạ hoàng hậu: “Tẩu tẩu, muội thấy Tạ Tứ phu nhân nổi giận đùng đùng tiến cung, là ai không may chọc tới nàng vậy?”

Tạ hoàng hậu không dự đoán được Lan Lăng công chúa sẽ hỏi vấn đề này, bản năng liếc mắt nhìn Phùng Viện một cái, cười nói: “Không có gì, bất quá là Thập Nhị lang hư vô thôi, Tứ tẩu đến nói xin cho nàng ta.” Thê tử của Tạ Thập Nhị lang chẳng phải là Vương tiểu thư sao? Trong trí nhớ của Phùng Viện, đó là người luôn cao ngạo ngẩng đầu, chính mình thấy cô gái ấy, thế nhưng bị hư?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Lan Lăng tò mò hỏi: “Thê tử của Thập Nhị lang, sau khi nàng ấy thành hôn, mới tiến cung có một lần, là một nữ tử văn tĩnh (văn tĩnh: điềm đạm nho nhã, dịu dàng ít nói), sao lại bị hư rồi?” Tạ hoàng hậu điểm điểm cái mũi của nàng: “Tốt lắm, việc này người không cần xen vào nữa, an tâm chờ chọn Phò mã của người đi.” Lan Lăng công chúa cười, cũng không hỏi nữa.

Đợi khi Tạ hoàng hậu đi ra thời điểm, Phùng Viện tiễn nàng ra ngoài liền hỏi: “Tẩu tẩu (chị dâu), Vương cô nương bị hư, có phải bởi vì lời đồn công chúa giả phải không?” Tạ hoàng hậu nhẹ nhàng gạt đầu, Phùng Viện thờ dài một tiếng, không nói gì nữa, Tạ hoàng hậu phủ tay lên tay nàng: “Thập Lục muội, muội an tâm đi, về sau không còn ai có thể nói như vậy nữa.”

Phùng Viện cúi người hành lễ: “Hoàng hậu đã vì thần mà bị dính vào trong vũng bùn này, thần muôn lần chết không đủ để báo đáp.” Tạ hoàng hậu quá sợ hãi, đem nàng kéo lên: “Thập Lục muội, muội làm cái gì vậy? Muội cùng bề hạ, đều là chi tôn (con ruột) của Võ Hoàng đế, chẳng lẽ muốn khi chúng ta đang ở địa vị cao, mà nhìn muội trầm luân ở bên trong vũng bùn hay sao?”

Phùng Viện cảm động rơi nước mắt, nghẹn ngào nói không ra lời, Tạ hoàng hậu đem nàng ôm vào ngực, thay nàng vuốt vuốt những sợi tóc bay lác, vô nhẹ lưng nàng an ủi, tiếng khóc của Phùng Viện càng lúc càng lớn, tê tâm liệt phế, một đường gian khổ cùng khôn khổ, từng đã không hề nói ra, sợ bị người chê cười, hết thấy giờ đây, đều phát tiết qua nước mắt.

Trong lòng Tạ hoàng hậu cũng xúc động, cũng không an ủi nàng, chỉ là nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, dần dần tiếng khóc của Phùng Viện nhỏ đi, chậm rãi biến thành nghẹn ngào, nàng vẫn còn tựa vào trong ngực Tạ hoàng hậu.

Các cung nữ đứng từ xa ở một bên, xuôi tay rũ mắt, ai cũng không dám tiến lên.

Lan Lăng công chúa ở trong điện hồi lâu, không thấy Phùng Viện quay lại, xuất môn đi xem, thấy Phùng Viện đang tựa vào ngực Tạ hoàng hậu khóc nức nở, Lan Lăng công chúa có chút kỳ quái, chuẩn bị tiến lên gọi hai người, lại bị Trịnh thượng nghị giữ lại, làm cái thủ thế chớ có lên tiếng, Lan Lăng công chúa nhìn về phía Trịnh thượng nghị, Trịnh thượng nghị cũng rũ mắt xuôi tay, không nói, Lan Lăng công chúa mở miệng vài cái, nhưng cũng không tiến lên.

Phùng Viện khóc đủ, chỉnh lại trang phục rồi thì lễ, Tạ hoàng hậu vội đỡ lấy nàng, Lan Lăng công chúa cũng tiến lên nói: “Thập Lục tỷ tỷ, ai khi dễ tỷ, muội nhất định sẽ giúp tỷ báo thù.” Tạ hoàng hậu nhìn cười: “Muội- đưa nhỏ này, muội tìm ai hỗ trợ?”

Lan Lăng vội vàng thốt ra: “Tất nhiên là Lâm ca ca.” Ý cười trong mắt Tạ hoàng hậu càng đậm, nhìn Lan Lăng công chúa nhưng mà không nói lời nào, Lan Lăng nhất thời ý thức được mình nói sai lầm rồi, xấu hổ đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt, dậm chân bỏ chạy vào trong điện, Phùng Viện nhìn Tạ hoàng hậu nở nụ cười, rồi lại nhẹ nhàng thờ dài, thấy bộ dạng Phùng Viện khó hiểu, nói với Phùng Viện: “Thập Lục muội muội, muội không biết, đứa nhỏ Lâm gia kia, với Lan Lăng như là ngọc một đôi, hai tháng trước, bề hạ chiếu hán đến, nói ra ý tứ ghép đôi Lan Lăng với hán, ai ngờ hán không chịu, vì chịu đả kích, nàng mới đi thành Dương Châu, chúng ta cứ tưởng con bé đã nghĩ thông rồi, ai ngờ...” Nói xong, Tạ hoàng hậu thờ dài.

Phùng Viện nghe Tạ hoàng hậu nói, lời nói của Tạ hoàng hậu đối với Lan Lăng công chúa đều từ ái chi tâm, càng khiến Phùng Viện sinh lòng hâm mộ đối với Lan Lăng, nhưng mà người kia là ai mà lại không chịu thú (lấy- cưới) công chúa đây? Tạ hoàng hậu cất bước rồi đi, Phùng Viện trở lại trong Dao Quang điện, thấy Lan Lăng công chúa ngực ôm đồ vật, ngồi xếp bằng trên tháp gần cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào trên mặt nàng, mặt Lan Lăng công chúa đều là màu hồng, lại không biết màu hồng kia là do ánh dương chiếu vào hay là xấu hổ?

Phùng Viện cùng Lan Lăng công chúa ở chung lâu, biết nàng là một nữ tử cực lạnh lẽo, bộ dáng then thừng như vậy chưa từng thấy qua, tiến lên phủ vai nàng: “Muội muội đang suy nghĩ gì vậy?” Làn mi Lan Lăng công chúa lay động một chút, nhưng mà chỉ lắc đầu không nói chuyện. Nhìn bộ dáng nàng như vậy, Phùng Viện thấy có chút quen thuộc, Kim tiểu thư cùng Vương Thắng An trước khi đính hôn, cũng thường ngồi gần người như vậy trước cửa sổ, Tiểu Ngọc các nàng nén nghị luận, đều nói là đang tư xuân, chính mình ngày đó là nha hoàn, cũng không biết tư xuân là cái tư vị gì?

Còn đang suy nghĩ, Lan Lăng công chúa đã muốn mở miệng: “Tỷ tỷ, tỷ đã thích ai chưa?” Phùng Viện có chút giật mình, thân là công chúa, công dung ngôn hạnh đều có người dạy, Tam tỷ mình đã từng nói qua ngày sau tìm một Phò mã như thế nào, chính mình lúc ấy tuổi còn nhỏ chỉ cho đó là trò cười, ngày sau Phùng Viện lưu lạc thành nô, một cô gái tư mộng xuân chưa từng có, thích hay không thích, có gì khác nhau sao?

Lan Lăng công chúa vội lấy tay che miệng: “Tỷ tỷ, muội lại nói sai sao, như thế nào lại quên, tỷ tỷ đã gặp phải rất nhiều chuyện xấu.” Phùng Viện nhẹ

nhàng lắc đầu, ngồi xuống bên cạnh Lan Lăng công chúa, Lan Lăng công chúa thuận thế dựa vào vai Phùng Viện: “Tỷ tỷ, trước kia ở Hà Gian vương phủ, nghe nương nói qua, thích một người thì trong mắt trong lòng đều là hắn, muội ban đầu vẫn không biết, lần này đi Dương Châu, gần gũi mấy tháng, trong lòng trong mắt muội đều là Lâm Ca ca ca.”

(Muanho: Lâm Ca ca ca sao???...)

Phùng Viện vẫn mỉm cười, tuy rằng trong cung Lan Lăng công chúa có không ít cung nữ, nhưng thân phận khác nhau, không ai có thể nghe nàng tâm sự, Lan Lăng công chúa nói liên miên với Phùng Viện rất nhiều, Lâm Ca ca ca thật là tốt, Lâm Ca ca ca rất tuyệt vời, chỉ là cuối cùng Lan Lăng công chúa lại thờ dài: “Chính là Lâm Ca ca ca không chịu nhận thượng chủ (không chịu làm Phò mã), muốn phải có công trạng mới nhận phong hầu.”

Phùng Viện nghe vậy, mới biết là Lâm Ca, nhớ tới nam tử có chút lỗ mãng nhưng lại trọng nghĩa ra tay cứu giúp, cùng Lan Lăng công chúa thật sự là một đôi, Lan Lăng công chúa nói xong liền giặt nhẹ tay áo của Phùng Viện: “Tỷ tỷ, tỷ có thể nghĩ ra biện pháp gì không, làm cho Lâm Ca ca ca không ra chiến trường, mà ở lại đây.”

Việc này, Phùng Viện bị ghen lời, nàng cũng không biết, mặc dù nàng lớn hơn Lan Lăng công chúa, những việc nàng trải qua, chung quy cũng chỉ ở trong khuê phòng.

Lan Lăng thấy Phùng Viện không nói lời nào, trở mình một cái, một cung nữ từ bên ngoài tiến vào, thi lễ rồi nói với Lan Lăng công chúa: “Điện hạ, Lâm phu nhân tiền cung, hoàng hậu hỏi điện hạ có đi qua gặp không?”

Nghe thấy là mẫu thân của ý trung nhân tiền cung, Lan Lăng công chúa từ trên tháp đứng lên, vội muốn đi hải vào, dưới tình thế cấp bách không tìm thấy hải đầu, vội vàng đi vào bước ra ngoài, Phùng Viện nhìn kỹ một chút, Lan Lăng lại đi hải của mình dưới tháp rồi, vội lệnh cung nữ gọi nàng trở về, lại lần nữa đổi một đôi hải khác, chỉnh trang lại một chút, lúc này Lan Lăng công chúa mới được cung nữ vây quanh đi rồi.

Chờ nàng đi rồi, Phùng Viện ngồi lại vị trí Lan Lăng công chúa vừa ngồi, nhớ tới lời nói lúc này, trong lòng không khỏi có tâm sự, chính mình đã mười sáu, nữ tử hoàng gia tuổi này đều sớm xuất giá rồi. Nhưng là? Bên ngoài Phùng Viện lộ ra một tia cười khổ, có thể sống đã rất may mắn rồi, cái khác thì tính sau đi.

Thuận tay cầm lấy cái mà Lan Lăng vừa lấy, nguyên lai là quạt lụa, mặt trên còn thêu câu thơ, “khí quyền giáp hốt trung, ân tình nửa đường tuyệt” (Nén vàng buông giữa không trung

Ân tình giữa đường đứt đoạn *). Phùng Viện niệm hai lần, nghe nói Kim tiểu thư đã bị hưu, mà lần này lại là Vương tiểu thư bị Tà gia hưu, chưa đợi hồng nhan tàn phai, ân nghĩa đã đoạn tuyệt trước, kết cục này, các nàng chắc không nghĩ tới đi?

Lúc này, Vương Thắng An đối với việc muội muội bị Tà gia hưu, không biết nên nói cái gì cho phải, tiếng khóc của nàng càng làm cho hắn thấy nhức đầu, tuy nói Tà gia sáng khoái trả về toàn bộ đồ cưới, lại cấp một khu nhà lớn, chính là địa phương cấp muội muội hắn dưỡng lão, hắn cũng đang ở đây, nhưng mất đi gia tộc che chở, ở cái niên đại này sẽ bị mọi người phi nhổ, nhục mạ.

Lửa giận của Vương Thắng An bốc lên, quát lên với Vương tiểu thư đang khóc không ngừng: “Người khóc cái gì? Không phải người cùng cái tiện nhân kia đi tung tin đồn, chúng ta cũng đã không bị liên lụy, thật là tiện nhân ngu xuẩn.”

Vương tiểu thư mặc dù khóc lớn, lỗ tai vẫn nghe rõ, nghe được ca ca nói, hấp hấp mũi nói: “Ca ca, sao ngay cả ca cũng tin là muội tung tin, ngày đó tiện nhân Kim gia đó đến cầu kiến, cả cửa muội cũng không cho nàng đi qua, chỉ cho người đi ra ngoài nói với nàng, nàng đã bị hưu, cũng không nói cái gì khác, không hiểu sao nàng ta lại đi tung tin đồn công chúa là giả.”

Nói xong lại một trận khóc rống, Vương Thắng An nghe muội muội nói như vậy, tưởng tượng, muội muội hắn từ trước vẫn cẩn thận, ngày đó khi hưu Kim thị, từ đó Kim thị cầu xin mãi, muội muội cũng chưa từng gặp qua nàng ta, sẽ không giống lời đồn bên ngoài, nếu lời đồn kia do muội muội mình tung ra, chẳng phải là muốn đi vào chỗ chết sao?

Bước lên phía trước vỗ vào Vương tiểu thư: “Muội đừng khóc nữa, ngày ấy tiện nhân kia đi tìm muội, muội đã phải ai đi truyền lời?” Vương tiểu thư lau lau nước mắt: “Loại chuyện này, luôn phải kêu tâm phúc đi, muội kêu Hồng Phát đi.”

Hồng Phát? Vương Thắng An nhún mày, vội lệnh người bên cạnh: “Gọi Hồng Phát tới cho ta.” Hồng Phát vốn là nha hoàn bên cạnh Vương tiểu thư, ngày đó tới Tà gia, Vương tiểu thư bị hưu, nàng tự nhiên cũng theo nàng trở về, thấy chủ nhân gọi, vội đi đến.

Vương Thắng An cũng không chờ nàng thỉnh an, lúc đầu mắng nàng ta một trận: “Tiểu tiện nhân, hôm nay ngươi phải nói thật, là ai dạy ngươi nói dối?” Hồng Phát không nghĩ tới Vương Thắng An hỏi chuyện này, theo bản năng nhìn Vương tiểu thư một cái: “Đại gia, ngài muốn nói gì ạ?”

Vương tiểu thư lúc này cũng cố gắng tĩnh lại, vốn là ghé vào bàn khóc loạn, mặt mũi nhăn lại, lúc này nghe Vương Thắng An hỏi, vội vàng đi lên phía trước nói: “Đúng vậy, ngày ấy người đi gặp tiện nhân Kim gia kia, người đã cùng nàng ta nói cái gì? Như thế nào lại biến thành ta tung tin đồn, bảo Tiểu Viên là người ở Kiến Khang, là công chúa giả, hại ta bị hưu?”

Việc này cũng không có quan hệ gì với Hồng Phát, ngày ấy Vương tiểu thư sai nàng đi ra ngoài, nàng nói vài câu với Vương mục rồi cũng vội đi vào, lúc này nghe Vương Thắng An hỏi, cẩn thận nghĩ lại, mới nói: “Đại gia, chắc là người Kim gia, thấy tiểu thư không chịu gặp nàng, thì nàng ta đã nảy sinh ác độc, nàng ta ở trong xe nói, nàng ta không được khá giả, cho các người cũng không được sống tốt.”

Vương Thắng An neoh mắt lại: “Đúng rồi, đúng rồi, chính là lời này, tiện nhân Kim gia kia, ta vốn vì đưa nhỏ mà biện giải cho người một chút, xin tha cho người, ai ngờ người lại dám làm như vậy.” Nói xong liền đứng dậy, Vương tiểu thư vội gọi hắn lại: “Ca ca, ca muốn đi đâu?” Vương Thắng An cũng

không trả lời, vội vàng xuất môn.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Kim lão gia nằm trên giường vài ngày, suy nghĩ cẩn thận, ông không dựa vào nữ nhi được, trước hết phải bảo vệ đứa con trai, thứ nhất hẳn là cái ngốc tử, thứ hai là lúc trước hẳn đối tốt với Tiểu Viên, trước hết mang con trai đi lánh nạn, còn mình và nữ nhi ở lại chờ Hoàng thượng trừng phạt, đến lúc đó sống hay chết, có thể cùng nhau đi.

Suy nghĩ cẩn thận, tự nhiên nằm không được nữa, cố gắng đứng dậy tìm mấy thứ đáng giá đổi tiền, gọi Kim Phúc đến, hiện tại người có thể tin nhiệm chỉ có hẳn, Kim lão gia nói vài lời.

Kim Phúc nghe được Kim lão gia muốn hẳn mang theo Kim đại gia đi xa, chần chờ một hồi an ủi Kim lão gia: “Lão gia, sự tình tới nay còn chưa rõ, chúng ta là một gia hộ như vậy, bất quá chỉ là gia đình bình thường, xem động tĩnh mấy ngày nay, nói không chừng Thánh Thượng đã quên mất chúng ta rồi.”

Ý nghĩ như vậy không phải Kim lão gia không nghĩ tới, nhưng là nghĩ đến chuyện Kim tiểu thư gây lên, nếu nói công chúa làm nô thì không sao, nhưng dám nói công chúa là giả chính là tội lớn tru di cửu tộc, đến lúc đó, Kim gia từ trên xuống dưới đều chạy không được, lắc đầu thờ dài, quỳ xuống trước Kim Phúc: “Kim Phúc, người đi theo ta nhiều năm, ta cũng biết người trung thành, ta đánh toàn bộ phó thác Kim đại gia cho người chiếu cố.” Nói xong thì khóc lớn lên.

Kim Phúc thấy Kim lão gia quỳ xuống, vội vàng cũng quỳ xuống theo, nghĩ muốn nâng lão gia đứng lên, ai ngờ lão gia động cũng không động, trong lòng Kim Phúc cũng rất sâu thẳm, gật đầu nói: “Lão gia, lão nô đi, lão gia cần phải bảo trọng.” Kim lão gia nghĩ tới gia nghiệp của nhà mình, chỉ vì dùng năm nghìn đồng tiền mua trở về một nha đầu, mà toàn bộ bị hủy, khóc lại càng thương tâm khổ sở, khóc nửa ngày, đem thu thập nọ đưa cho Kim Phúc, thương lượng cùng Kim Phúc, đợi cho khi đêm khuya trời tối đen, gọi Kim đại gia đến, bảo hẳn theo Kim Phúc rời đi,

Lúc này, trời còn chưa sáng, từ trên giường Kim đại gia bị kéo đến, xoa hai mắt mệt mỏi, nghe thấy Kim lão gia bảo hẳn theo Kim Phúc rời đi, phe phẩy đầu nói: “Phụ thân không đi, ta cũng không đi.” Kim lão gia không dự đoán được hẳn còn rồi rầm rẫn nhặng như vậy, giờ tay lên muốn đánh, nhưng lại không thể xuống tay, đẩy hẳn nói: “Người đi nhanh đi, đi theo Kim Phúc, người sẽ có cơm ngon để ăn.”

Kim Phúc hai mắt rung rung, lôi kéo tay áo Kim đại gia: “Đại gia, đi nhanh đi, thừa dịp trời còn chưa sáng.” Kim đại gia ôm cây cột, liều mạng không đi: “Không đi, phụ thân không đi, ta sẽ không đi.” Kim lão gia thấy Kim đại gia nháo lên như vậy, sợ hẳn nháo lớn, làm mọi người bị náo loạn thức dậy, đến lúc đó, không thể lặng lẽ rời đi được.

Một tay xoa đầu hẳn: “Con ngoan, người không cần đi.” Kim Phúc thấy lão gia sửa lại chủ ý, ai ngờ Kim lão gia dùng vật trong tay đánh vào gáy Kim đại gia, Kim đại gia ngất đi, Kim lão gia không đành lòng nhìn con trai một cái, phát tay nói với Kim Phúc: “Người mau đi đi.”

Kim Phúc đỡ Kim đại gia lên, sau đó hẳn lại quỳ xuống dập đầu xuống đất lạy ba cái trước Kim lão gia, lúc này mới cắn răng một cái, cười trên lưng trâu, biến mất trong bóng đêm.

Kim lão gia đợi đến lúc không nghe thấy tiếng chân trâu nữa, lúc này mới quay ra nhìn, thấy bên ngoài, bóng đêm đen như mực, cái gì cũng không thấy, trong lòng cầu mong trời xanh có thể thương xót cho đứa con trai này chưa làm chuyện xấu gì, từ nay về sau cho hẳn một đời bình yên.

Kim lão gia dựa vào cửa, nước mắt trên mặt còn chưa khô, thẳng đến khi có tiếng gà gáy sáng, chân trời trắng bạch, mặt trời đỏ hiện ra ở phương xa, mặt đất một mảnh sáng rõ, Kim lão gia vẫn còn đứng ở cửa, tính toán lộ trình, lúc này chắc Kim đại gia cũng tỉnh rồi, không biết lúc tỉnh lại, có khóc tìm phụ thân hay không? Có... hay không...?

Kim lão gia xoa xoa nước mắt, nghĩ xem làm cái gì, có thể giữ lại cái mạng này hay không, nhưng cái gì cũng không nghĩ được, chuẩn bị đóng cửa lại, xa xa, lại thấy một đám người, hùng hổ đi hướng nhà mình, Kim lão gia còn tưởng là Chiêu thư của Hoàng thượng truyền đến, nhắm hai mắt lại, chuẩn bị nhận lấy cái chết, thì một thanh âm rất quen thuộc truyền tới: “Họ Kim kia, tiện nhân kia đang ở đâu?”

Kim lão gia mở to mắt, người đi đầu không phải ai khác, mà chính là con rể của mình, Vương Thắng An, chỉ thấy hai mắt Vương Thắng An đỏ lên, phía sau là đám tùy từ, nhìn ánh mắt hẳn, như là muốn đánh sập nhà của mình vậy, Kim lão gia giờ còn chưa biết Vương tiểu thư đã bị hưu, càng không biết Vương Thắng An bị trục xuất khỏi Vương gia, trong lòng Kim lão gia không hiểu vì sao hẳn lại tới đây?

Vương Thắng An đã tiến lên đẩy Kim lão gia một cái, Kim lão gia tuổi già sức yếu, suýt nữa bị té ngã, trong lòng không khỏi tức giận, tuy người xuất thân nhà cao cửa rộng, nhưng vài năm vừa qua vẫn kêu ta nhạc phụ, như thế nào không phân biệt tốt xấu, đẩy Vương Thắng An một cái, túm lấy hẳn: “Hiền tể, lão già ta cũng làm nhạc phụ của người vài năm, lúc người tới Kiến Khang, ở nơi này, ăn mặc đều là do ta cung cấp đầy đủ, như thế nào lại dám đối ta như vậy?”

Kim lão gia lời còn chưa dứt, vừa nghe thấy những lời này, Vương Thắng An bùng lên hận cũ, nếu không cưới nữ nhi của người làm thê tử, hiện giờ ta cũng không bị trục xuất khỏi gia tộc, nhớ tới mấy ngày trước, đến cầu kiến Vương Tư Không để kể ra oan khuất của Vương muội muội, đau khổ chờ đợi ở bên ngoài, rốt cục nhìn thấy xe ngựa của Vương Tư Không trở về, ý vào cùng người hầu đã có chút giao tình, không đợi trình báo, nhưng đã vọt tới bên cạnh xe ngựa của thúc phụ: “Tam thúc, muội muội con không có đi tung tin đồn, nàng bị oan a.” Thanh âm kêu lên rất lớn, không biết Vương Tư Không có nghe thấy hay không, chỉ cần một phần vạn hân nghe được, huynh muội mình còn có cơ hội chuyển cơ, chỉ thấy Vương Tư Không xốc màn xe lên, nhìn mình liếc mắt một cái rồi không để ý.

Vương Thắng An sợ Vương Tư Không còn chưa nghe thấy, lại lớn tiếng nói một câu, thị vệ ở một bên chờ xem ánh mắt của Vương Tư Không mà làm việc, thấy Vương Tư Không không có ý tứ kêu gọi Vương Thắng An, tự nhiên tiến lên đuổi Vương Thắng An đi, Vương Thắng An chỉ có thể trở mắt nhìn Vương Tư Không xuống xe vào phủ.

Thấy người mình biết, khi vào phủ lần trước, tiến lên hành lễ, cầu bọn họ cho mình đi vào gặp Vương Tư Không, nhưng người đó không để ý đến hân, chỉ liếc hân một cái, phất tay áo, quay đầu đi vào phủ, đợi cho tới đêm khuya, khách nhân cuối cùng tới phủ Vương Tư Không đã đi ra ngoài, cửa lớn bùm một tiếng đóng lại, Vương Thắng An chỉ đành thở dài một tiếng về nhà.

Mấy ngày liên tiếp, đều là như thế, rốt cục đến ngày thứ tư, có người lặng lẽ đi tới nói cho hân: “Người dùng cầu kiến nữa, chẳng lẽ trong lòng Tư Không đại nhân không rõ, những tin đồn này không phải do muội muội người gây ra, chỉ là, bệ hạ vốn hay nổi nóng, hướng hồ người lại ở Kim gia mấy năm, cũng không phải chưa thấy qua công chúa, thấy nàng bị Kim gia đối đãi như vậy cũng không giúp đỡ, thậm chí nghe nói bởi vì người, công chúa càng bị người ngược đãi, người giấu lại đi, cho dù không có lời đồn đãi, cũng không thể đối tốt với người, lời đồn đãi cung chỉ là cái cớ thôi, tóm lại người còn chút sản nghiệp, thu xếp cùng muội muội người sống tốt đi thôi, từ nay về sau người không còn là người của Lang gia vương thị nữa.”

Vương Thắng An lúc này mới tỉnh ngộ, nguyên lai không phải do lời đồn đại, chỉ là bởi vì Kim gia, oán hận với Kim gia càng ngày càng nhiều, nếu không phải nhà người đòi vôi vàng kết thân, ta cũng sẽ không rơi vào nông nổi này, vẫn hảo hảo làm quan, nói không chừng có thể cưới công chúa làm thê tử, (Muanho: anh nằm mơ giữa ban ngày...) khi đó ta thật khoái hoạt, mà không phải như hôm nay, như chó nhà có tang bình thường đi cầu người.

Oán hận với Kim gia càng sâu, làm sao có thể dung tha đứa nhỏ trong bụng Kim tiểu thư, chỉ khiến mình bị si nhục thêm mà thôi. Ở nhà uống rượu cả đêm, phân phó gã sai vặt gọi thêm mấy tên lưu manh, đi Kim gia tìm Kim tiểu thư.

Lúc này lại nghe Kim lão gia nhắc tới chuyện hân đã làm con rể Kim gia vài năm, Vương Thắng An càng hận, một bước tiến lên đẩy mạnh Kim lão gia một cái, nghiêng răng nói: “Lão già, nếu không phải người muốn đem tiện nhân kia cho ta, hiện giờ ta đường đường làm quan rồi, làm sao không thú được tiểu thư nhà giàu nhà cao cửa rộng cơ chứ, người còn dám nói?”

Kim lão gia bị hân đẩy, ngã xuống đất, lưng đập xuống đất, mặt và tay chân hướng lên trời, nghe Vương Thắng An nói mấy câu đó. Kim lão gia ho khù khụ, thiếu chút nữa muốn đứt hơi, Vương Thắng An còn muốn tiến lên đánh Kim lão gia nữa, chợt nghe thanh âm của Vương mục: “Cô gia, dù cho tiểu thư không đứng, lão gia cũng chưa bao giờ không tốt với cô gia, cô gia sao có thể đối đãi với lão gia như vậy?”

Thấy trời sáng, Vương mục liền đi ra ngoài tìm Kim lão gia lấy tiền, để đi mua thuốc bổ thân thể cho Kim tiểu thư, mới vừa ra khỏi cửa đã nghe thấy tiếng ồn ào, sau đó lại thấy Vương Thắng An đẩy ngã Kim lão gia trên mặt đất, Vương mục vốn là nhìn thấy chương tai gai mắt, Vương Thắng An đầu còn là Vương Thắng An trước kia nữa, trong lòng nên giận giờ thì vọt ra khỏi miệng.

Vương Thắng An lúc này hận nhất là bị người khác nhắc đến hân từng là con rể Kim gia, nghe Vương mục nói như vậy, nhớ tới ngày trước ngược đãi Tiểu Viên, Vương mục cũng góp phần lớn, lửa giận trong lòng lại bùng lên, không chờ Vương mục nâng Kim lão gia dậy, tiến lên cho Vương mục mấy cái bạt tai: “Lão tiện nhân, nếu không phải người ở sau lưng xúi giục, không làm cho công chúa ăn nhiều đau khổ giày vò, những ngày sau này của ta sẽ tốt hơn một chút.”

Vương mục cũng không yếu đuối như Kim lão gia, nàng ngang ngạnh cả đời, cao thấp Kim gia không ai dám đối nàng có ánh mắt khác lạ gì, tuy nói lúc có chuyện của Tiểu Viên nàng cũng quá kích động, rồi lại nghĩ tới Tiểu Viên bắt quả cũng chỉ là nha hoàn mất năm nghìn đồng tiền mua trở về, cái này cũng coi như vương pháp, cũng không ai có thể ngăn chủ nhân làm gì hạ nhân, nàng chỉ làm theo tâm ý của Kim tiểu thư thôi, lúc này bị Vương Thắng An đánh cho hai cái bạt tai, trong lòng giận dữ.

Giương mắt lên, liền nhìn thấy một cây côn tử, thuận tay cầm lấy đánh Vương Thắng An, “Họ Vương kia, đừng cho là ta sợ người.” Nói xong, cây gậy cũng đã rơi xuống, Vương Thắng An không nghĩ tới nàng ta dám động thủ, người hân đã bị trúng mấy cây gậy, ngẩng đầu nhìn mấy tên thuộc hạ hân mang đến: “Có gì phải sợ, còn không mau đánh cho ta.”

Những người đó có ý nghĩ muốn ở phía sau chiếm chút tiện nghi, nhẹ nhàng mà béo bở, Vương mục tuổi đã lớn chút, nhưng trước ngực cũng khả quan, những người này tiến lên nói là muốn đánh Vương mục, có mấy bàn tay không thành thật vào vào trong quần áo của nàng vừa bóp vừa niết.

Vương mục cũng không phả là tiểu thư nũng nịu yếu đuối, không phải chỉ ngồi không, hai tay đẩy ra, liền mắng to, lời mắng này đều là những lời nói phổ phùng quê mùa, bọn lưu manh cũng không chiếm được tiện nghi gì.

Đang lúc náo loạn, một thanh âm mảnh mai vang lên: “Vương lang, chàng...” Thanh âm mặc dù mảnh mai, nhưng lại làm cho người khác thấy được bên trong là vô hạn tình ý, làm cho mấy tên lưu manh nghe được thanh âm nũng nịu này, cũng quay đầu nhìn nàng, một mỹ nhân yếu điệu đang đứng đó.

Nguyên lai Kim tiểu thư nghe thấy tiếng cãi nhau bên ngoài, kêu vài tiếng người tới đều không ai thừa, chính nàng phải đi ra xem xét, nhìn thấy Vương Thắng An, nghĩ hân tình cũ khó quên, đến thăm nàng, lại thấy bà vú của mình bị vây lại bởi mấy tên lưu manh.

Một đôi mắt ướt át, đưa tình nhìn Vương Thắng An, trên mặt không hề hiện thêm một chút hồng hồng xấu hổ, nàng còn sờ sờ trên người mình, xem còn chỗ nào chưa chỉnh tề không?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Con đường cuối cùng

Kim tiểu thư nhất mực ôn nhu, Vương Thắng An nhìn thấy đầu sỏ gây lên mọi chuyện là Kim tiểu thư đi ra, hận không thể một ngụm ăn sống nuốt tươi nàng, cũng là ôn nhu này, cũng là phúc phận này mới khiến cho hắn càng tức giận.

Tiến lên hai bước, túm lấy tóc Kim tiểu thư, liền đánh một cái tát: “Tiện nhân, ngươi còn có mặt mũi ra ngoài sao?” Vẫn còn đắm chìm trong ôn nhu, Kim tiểu thư ăn nấy cái tát trở lên mê mang, che mặt nhìn về phía hắn, có chút ủy khuất nói: “Vương lang, sao chàng lại đánh thiếp?”

Vương Thắng An phi nàng một ngụm: “Làm cái gì, ngươi đã làm cái gì? Nói!” Kim tiểu thư nhất thời nhớ tới chuyện mình và Vương mục gây nên, ngày ấy bị Vương tiểu thư cự tuyệt ở ngoài cửa, chính mình nhất thời hồ đồ, lại nghe Vương mục nói thêm vài câu, liền dùng bạc cho người ta đặt điều, tung tin, nếu có ai hỏi đến, cứ nói mình là thê tử của Vương gia.

Lúc này nghe Vương Thắng An nói, không khỏi ôm lấy bụng, bị ai khấn thiết nhìn hắn: “Vương lang, chúng ta đã từng có nửa năm phu thê, chẳng lẽ thiếp đối chàng không tốt?” Nàng không làm động tác này thì không sao, nhờ động tác này hắn mới nhớ tới mục đích chính mình tới Kim gia, chính là muốn xóa sạch đứa nhỏ trong bụng nàng.

Một cước đá nàng ngã lăn trên mặt đất, nắm chặt tay, đánh thẳng xuống bụng nàng: “Ngươi còn mặt mũi để nói sao, nếu không phải vì mấy tháng phu thê giữa ta và ngươi, thì giờ ta cũng không bị cười chê.” Sau khi Kim tiểu thư bị Kim lão gia dùng lư hương đánh, tỉnh lại thì đứa nhỏ cũng đã mất, nhưng là nàng vẫn cự tuyệt nói sự thật nàng mất đứa nhỏ, Vương mục cũng nói giống nàng đi.

Lúc này, Vương Thắng An muốn đánh bụng nàng, Kim tiểu thư sẽ không cho hắn đánh tới, hai tay ôm chặt bụng, hai chân liều mạng đá đạp, nghĩ muốn đá ngã Vương Thắng An, vội vàng nói: “Vương lang, dù gì thì đứa nhỏ này vẫn là cốt nhục của chàng, sao chàng lỡ ra tay xóa sạch nó?”

Giờ này Vương Thắng An đã nảy sinh ác độc, hoàn toàn không có nửa điểm tao nhã, hé ra khuôn mặt vằn vẹo, cắn chặt môi dưới, hai mắt trừng lớn, giống như trâu đực nổi điên, cũng không nói gì, cả người hắn ngồi trên đùi Kim tiểu thư, một bàn tay gạt đi tay nàng đang che bụng, tay kia thì hướng bụng nàng đánh xuống.

Cho dù trong bụng Kim tiểu thư không còn đứa nhỏ, nhưng có thể chịu đựng bị đánh sao? Huống hồ, mới mấy ngày trước Kim tiểu thư bị sảy thai, lại không được bồi dưỡng tốt, hạ thân vẫn còn đầm đìa không ngừng, lúc này Vương Thắng An đánh thêm mấy quyền nữa, dùng sức rất mạnh, Kim tiểu thư thấy bụng một trận đau đớn, cố gắng trở mình không được, hai tay cũng không bảo vệ bụng, giờ tay chỉ Vương Thắng An: “Ngươi, ngươi...” Liền hôn mê bất tỉnh.

Lúc bọn họ tranh cãi ầm ĩ, Vương mục bị mấy tên lưu manh dây dưa, Kim lão gia cố gắng tự mình giãy dụa đứng lên, có mấy gã sai vặt chỉ dám đứng trốn từ xa, thấy Vương Thắng An mang theo người đến, Vương gia thể đại, làm sao dám đắc tội? Đều cụp mắt lui về.

Kim lão gia tự mình đi đến bậc thềm, ngồi xuống thờ hồn hển nửa ngày thuận khí, kêu nửa ngày gọi người tới, chỉ có một gã sai vặt đến phủ Kim lão gia, Kim lão gia bỏ tay hắn ra, chỉ chỉ tình huống chỗ Vương Thắng An, ý tứ sai hắn đi giúp Kim tiểu thư, gã sai vặt chỉ đứng im, không chịu tiến lên.

Kim lão gia từng có thời tung hoành ngang dọc, giờ lại phải để một gã sai vặt giúp đỡ, đến gần Vương Thắng An, Kim lão gia run rẩy quý xuống: “Vương gia, là Kim gia ta thực xin lỗi ngài, mong ngài niệm tình mấy tháng phu thê với tiểu nữ, mà thả nàng ra, đáng thương cho nàng mới bị sảy thai.”

Lúc này Vương Thắng An đánh cũng mệt mỏi, mà Kim tiểu thư thì cũng ngất rồi, mặt mũi trắng bệch, hắn cũng sợ gây án mạng, tuy hắn thuộc Vương gia, nhưng lúc này đã mất sự che chở của gia tộc, dù hắn có tài năng có thể giành uy phong không rõ chân tướng, nhưng nếu thật đi trình quan, cũng không chiếm được tiện nghi, nghe lời Kim lão gia nói, Vương Thắng An chuẩn bị đứng lên, lại nghe thấy một câu cuối, sừng sốt một chút, hỏi Kim lão gia: “Nàng sảy thai.”

Gã sai vặt kia cũng chanh chua, chen nhanh vào một câu: “Hôm đó, Kim tiểu thư bị Kim lão gia đánh cho sảy thai.” Hôm nay, mục đích của Vương Thắng An tới Kim gia nhằm xóa sạch đứa con trong bụng Kim tiểu thư, ai ngờ nghe được lời này, ý niệm trong đầu xoay chuyển, liền túm lấy quần áo Kim lão gia, lôi Kim lão gia đứng dậy: “Đúng là một lão già tốt, thế nhưng dám xóa sạch hài tử của ta, đó là con cháu Vương gia ta, thế mà ngươi dám ra tay xóa sạch sao?”

Kim lão gia tuy rằng dần dần, nhưng vẫn nhìn thấy hành động vừa rồi của Vương Thắng An, thờ hồn hển nửa ngày cho thuận khí, mới hỏi Vương Thắng An: “Mới vừa rồi, ngươi cứ nhằm bụng của tiểu nữ mà đánh xuống, không phải sao? Sao giờ ngươi lại nói là con cháu của Vương gia người khác không thể xử trí? Tiểu nữ cũng đã bị ngươi hưu, sớm đã không còn là người Vương gia.”

Vương Thắng An không dự đoán được Kim lão gia có thể nói một tràng dài như vậy, sừng sốt một chút, mới quát: “Phi, con cháu Vương gia tự nhiên Vương gia ta có thể xử trí, làm sao đến phiên lão già nhà ngươi.” Nói xong cũng không để ý gì, liền dùng nắm đấm đánh lên người Kim lão gia.

Gã sai vật thấy như vậy, sớm đi vào bên trong, Kim lão gia nhìn tình hình trong viện, chỉ có Vương mộ còn vài phần trung thành, nữ nhi thì nằm trên mặt đất, vũng máu dưới thân, cũng không biết chết hay sống, đơn giản nhắm mắt lại, đánh chết thì liền chết đi, biết đâu có thể chết toàn thây, chứ đợi chiều thư hạ xuống, bị tịch thu gia sản, chết không toàn thây.

Thấy Kim lão gia nhắm mắt lại, bộ dáng nhận lấy cái chết, Vương Thắng An giương tay nhưng lại không xuống tay nổi, lúc này Vương mộ khóc la lên: “Tiểu thư người mau tỉnh lại.” Nguyên lai Vương mộ có chút khí lực, tuổi già một chút, mấy tên lưu manh cũng không sợ mủi được gì nhiều, đành buông Vương mộ ra.

Vương mộ được buông ra, liền vọt tới chỗ Kim tiểu thư nằm, thấy mặt mũi nàng trắng bệch, chắc là không còn thở, nếu không tại sao ngực lại không phập phồng, mọi người sẽ tin tưởng rằng nàng đã chết, Vương mộ hầu hạ Kim tiểu thư lâu như vậy, cũng đã hơn mười năm, sớm đem nàng như nữ nhi của mình, không khỏi khóc rống lên.

Vương mộ vừa khóc, bọn lưu manh không khỏi có chút sợ hãi, gây án mạng cũng không phải chuyện đùa, huống hồ Vương Thắng An đã bị trục xuất khỏi Vương gia, một đám lòng dạ bị lung lay, nhanh chân chuồn ra khỏi đại môn Kim gia

Vương Thắng An nghe thấy Vương mộ khóc như vậy, cũng sợ chính mình đã đánh chết Kim tiểu thư, buông Kim lão gia ra, chuẩn bị chạy đi, Vương mộ thấy hắn muốn chạy, làm sao để cho hắn đi, tiến lên bắt lấy hắn, huých hắn một cái, cắn răng mắng: “Lòng dạ người hiểm độc, còn không mau giúp ta đưa tiểu thư cùng lão gia vào phòng.”

Vương Thắng An nghe thấy lời Vương mộ nói, biết Kim tiểu thư còn chưa chết, lá gan lại lớn hơn rất nhiều, hất Vương mộ ra, nói: “Nàng là tiện nhân thôi, đã chết thì chết đi.” Khí lực Vương mộ không nhỏ, chính là liều chết ngăn hắn lại, Vương Thắng An không bước đi nổi: “Tốt lắm tốt lắm, ta liền giúp người mang nàng vào, cũng coi như làm một việc thiện.”

Kim lão gia sức yếu, Vương Thắng An lại không chịu xuất lực, chỉ là giữ chặt một cánh tay của Kim tiểu thư, Vương mộ thì khí lực lớn, từng bước, đỡ Kim tiểu thư vào trong phòng nằm xuống.

Lúc này cũng chẳng có gì hay ho, Vương mộ tìm ít đường đồ, pha chút nước cho Kim tiểu thư uống, tuy cũng không hiệu quả lắm, nhưng Kim tiểu thư cũng ai nha một tiếng, lông mi nhẹ nhàng rung rung, tỉnh lại, mở mắt chỉ thấy Vương Thắng An đứng ở trước mặt nàng, trong lòng còn ngọt hơn ăn mật, nước mắt ở lông mi ngưng kết thành giọt, mở miệng nói: “Vương lang, chàng đã đến rồi.”

Vương Thắng An thấy Kim tiểu thư tỉnh lại, nói với Vương mộ: “Tốt lắm, tiểu thư nhà người tỉnh rồi.. nơi này ta cũng không còn chuyện gì.” Nói xong, phẩy phẩy tay áo chuẩn bị rời đi.

Vương mộ chỉ hừ một tiếng, Kim tiểu thư không để ý đau đớn ở bụng, nghiêng ngả từ trên giường đứng lên, tiến lên giữ chặt tay áo Vương Thắng An: “Vương lang, chàng đừng đi.” Vương Thắng An nhìn Kim tiểu thư, trong mắt một mảnh lạnh lùng: “Kim tiểu thư, nam nữ thụ thụ bất thân.”

Nói xong gạt lại ống tay áo, đánh rớt tay Kim tiểu thư, chuẩn bị bước ra, Kim tiểu thư thấy hành động của hắn, cõi lòng đầy nhu tình mật ý bị dội một gáo nước lạnh, tâm đều vỡ thành mảnh, nhìn Vương Thắng An cất bước đi ra ngoài, tựa vào khung cửa, hai mắt rung rung: “Vương lang, còn nhớ rõ lúc động phòng, lời thề của thiếp và chàng?”

Vương Thắng An giống như không nghe thấy, bước chân ra ngoài chưa từng dừng lại, dòng lệ của Kim tiểu thư giống như những hạt châu bị đứt dây rơi trên mặt đất, Vương mộ tiến lên đỡ lấy nàng: “Tiểu thư, người thân mình còn yếu, vẫn là nằm nghỉ ngơi thôi.”

Kim tiểu thư thất thần, chỉ si ngốc nhìn phương hướng Vương Thắng An biến mất, đại môn truyền đến âm thanh xôn xao, nhân tình Kim tiểu thư sáng lên, vội vàng nói với Vương mộ: “Vương mộ, mau đi nhìn một chút, Vương lang đã trở lại phải không?”

Vương mộ thấy dưới chỗ Kim tiểu thư đứng có vết máu, há mồm muốn nói cái gì đó, bị Kim tiểu thư giục vài cái, Vương mộ không lay chuyển được, đứng dậy đi ra, Vương mộ chưa kịp ra ngoài, đám người kia đã xông vào, không phải Vương Thắng An, xem trang phục giống nha dịch, người của nha huyệt.

Vương mộ quá sợ hãi, có người quan gia đến, khẳng định không có chuyện tốt, bối rối quay đầu lại nhìn Kim tiểu thư, Kim tiểu thư thấy không phải Vương Thắng An quay trở lại, ánh sáng trong mắt tắt lịm, thân mình dường như không còn khí lực, đau đớn nơi bụng lại càng mãnh liệt, thuận thế ngã xuống, căn bản không nghe thấy có tiếng người nói: “Đây là phạm nhân.”

Vương mộ bối rối, nhìn trong đám người lại thấy Lục Khởi, mà một ngày này không thấy đâu: “Lục Khởi, ngày này người đã chạy đi đâu?”

Lục Khởi cũng không sợ Vương mộ, hừ một tiếng: “Vương mộ, vận Kim gia đã cùng, người còn muốn hầu hạ cái gì?” Nói xong, liền nói với đầu lĩnh: “Bỏ đâu, người kia chính là người rải lời đồn đãi, nói xấu công chúa.” Vương mộ thấy nàng chỉ Kim tiểu thư, tức giận: “Lục Khởi, sao người có thể làm vậy?”

Lục Khởi chỉnh chỉnh lại tóc mai bị rối, nhìn Vương mộ: “Vương mộ, người không vì mình, trời chu đất diệt, không như vậy, chẳng lẽ còn muốn ta cùng chết với người Kim gia sao?”

Chương 42: Cứu mỹ nhân

“Người?” Vương mục thờ không ra hơi, Vương mục chưa từng nghĩ tới vấn đề này, Lục Khởi hừ mũi một cái, có mấy nha dịch tiến lên lấy dây xích trói Kim tiểu thư lại, lôi đi, Kim tiểu thư không chịu để họ lôi đi, quay đầu hướng Vương mục kêu to: “Vương mục, bọn họ muốn mang ta đi.”

Vương mục thật vất vả mới thuận được một hơi, bất chấp Lục Khởi, nghĩ đi lên giúp Kim tiểu thư, nha dịch giơ tay lên: “Vị này, thỉnh người đứng ở bên cạnh đi, đây là phạm nhân.” Ở bên cạnh, Lục Khởi hừ một tiếng: “Đây là bà vú của Kim tiểu thư, tất cả chuyện mà Kim tiểu thư gây ra đều do bà ta xúi giục.”

Bỏ đầu nghe thấy vậy, ra hiệu với nha dịch, một nha dịch tiến lên dùng dây xích trói Vương mục lại, hai người như hai con châu chấu bị trói bởi một sợi dây, bị đẩy ra khỏi cửa.

Bên môi Lục Khởi lộ ra tia cười đắc ý, hoàn hảo là chính mình đã thức thời, bằng không ngay cả mình cũng bị trói rồi, bỏ đầu đã đem Kim tiểu thư và Vương mục bắt mang đi rồi, quay ra nói với Lục Khởi: “Còn phiền cô nương đi cùng một chuyến.” Lục Khởi không khỏi sùng sốt, mình còn chuyện gì nữa sao? Bỏ đầu cười nói: “Khi thăng đường thẩm án, còn nhờ cô nương làm chứng.”

Lục Khởi cười nói: “Nếu như vậy, ta sẽ đi một chuyến.” Khi một đám người đi rồi, Kim lão gia mới từ sau bồn hoa đi ra, nhìn phòng ở trống rỗng, đã lâu không được quét dọn, dưới mái hiên đã kết đầy mạng nhện, một ít đồ vật bài trí tinh tế có giá trị đều bị người làm trộm đi rồi, thoát nhìn đầy thê lương.

Kim lão gia chậm rãi đi đến nhà chính, thời điểm hôn lễ có quan nhân cùng bằng hữu của Vương tiểu thư, tất cả đều không còn, chỉ còn lại bức tranh treo tường, trên mặt thêu bốn chữ, trăm năm hảo hợp, Kim lão gia lệ rơi tung hoành, chỉ mới mấy tháng ngăn ngừ, nhớ lại thời điểm nha hoàn báo Kim tiểu thư có thai, khi đó Kim lão gia và Vương Thắng An đều rất cao hứng, mở ra và nhìn hai bàn tay, chính là hai bàn tay này, đã đánh rơi đứa nhỏ trong bụng của nữ nhi, mà Vương Thắng An cùng Kim gia, đã thành người lạ. Không, người lạ còn tốt hơn, hiện tại thì đã trở mặt thành thù rồi, hết thấy đều do ngày đó chính mình đã dùng năm nghìn đồng tiền mua về một nha hoàn.

Đôi mắt Kim lão gia đục ngầu đột nhiên hiện lên tia sáng, hồi đó Vạn Nhị ở thôn bên, năm đó chính là hắn đã đem nha hoàn này bán cho chính mình, ai ngờ lại cấp cho mình mầm mống tai họa, Kim lão gia vội vàng đứng dậy, liền hướng ra ngoài cửa.

Phía sau lại truyền đến tiếng gọi: “Công đa (cha chồng), cha muốn đi đâu?” Kim lão gia cũng không quay đầu lại: “Ta muốn đi sang thôn bên cạnh.” Cảm thấy có điều không đúng, xoay người lại nhìn, đập vào mắt là Tiểu Ngọc cùng một nam nhân xa lạ, Kim lão gia không khỏi ngăn người, từ khi tin tức Tiểu Viên là công chúa truyền ra, Tiểu Ngọc liền không còn ở nhà, như thế nào mà hôm nay lại về đây, còn gọi mình là cha chồng.

Tiểu Ngọc đi lên phía trước, làm tịch làm bộ hành lễ: “Con dâu gặp qua cha chồng.” Lúc này Kim lão gia thực sự chán ghét nàng, chính là gạt đầu một cái rồi đi ra ngoài, ai ngờ lại bị nam tử kia ngăn lại, Kim lão gia lão đảo một chút nhưng không bị ngã, nhú mày nhìn Tiểu Ngọc: “Nếu người muốn lấy người khác, ta cũng không quản, giờ người lại muốn làm gì thế?”

Tiểu Ngọc thối thối móng tay, cũng không liếc nhìn Kim lão gia một cái: “Cha chồng, dù sao Kim gia cũng tán gia bại sản rồi, ngày thường chắc hẳn ông cũng có tài sản cất giấu chứ, tiểu cô (em chồng) thì bị bắt rồi, ông sao không lấy ra cấp con dâu là ta một ít, đến lúc đó chúng ta đi rồi, sẽ nhớ kỹ lòng tốt của ông.”

Kim lão gia tức giận đến mức hai mắt đen lại, quả trượng (gậy) trong tay đang muốn hướng lên đánh Tiểu Ngọc, gờ đây Tiểu Ngọc không còn sợ ông đánh nữa, hai tay bắt lấy quả trượng, nhẹ nhàng ấn thả một cái, liền đẩy ngã ông trên mặt đất, miệng cười nói: “Lão nhân chết tiệt, người cho là ta sợ người sao? Ban đầu ta chỉ là nhìn vào bạc của nhà người mà thôi.”

Nói xong thì nháy mắt với nam tử kia, nam nhân chưa từng nói chuyện kia liền tiến lên, từ trong giày rút ra một cái chủy thủ (con dao) sáng chói, dán tại bên tai Kim lão gia chậm rãi đi xuống, Kim lão gia bị dọa run run, Tiểu Ngọc vừa lòng nhìn thấy Kim lão gia run rẩy, cúi người sát vào trước mặt Kim lão gia: “Không từ mà biệt, ta đã ở cùng với đứa con ngốc của người nhiều ngày như vậy, đổi lấy một chút tiền cũng là chuyện thường không phải sao?”

Kim lão gia bị những lời nói vô sỉ này của nàng mà suýt nữa phun huyết, lẳng lẳng nhìn lên nóc nhà, đây là tạo nghiệt gì?

Trong điện Dao Quang, một mảnh tiếng cười hoan hảo, Phùng Viện đang thử lễ phục, tuy rằng không tiếp tục tri hoãn, lễ phục vị đã được định, Từ Thiên ở một bên hầu hạ, cười nói: “Thật sự là chưa gặp qua mỹ nhân nào đẹp như công chúa.”

Phùng Viện nhìn bóng dáng mình trong gương, như trước có phong phạm của đế nữ (con vua), vổ về nét thêu tinh mỹ trên tay áo, Phùng Viện không khỏi sùng sốt, đây là lễ phục mà rất nhiều tú nương đã dày công thêu trong ba tháng, lại chỉ mặc hai lần ở trước mặt mọi người, một lần là thử lễ phục, lần khác là trong lễ phục vị, sau đó lễ phục này sẽ được che cất đi, may ra có thể mặc ở một vài buổi lễ nữa, ngày đó ở Lạc Kinh, mọi thứ đều phải làm, không nghĩ tới một bộ lễ phục lại tiêu tốn của cải có thể cho một gia đình bình thường sống một đời.

Thấy Phùng Viện sững sờ, Từ Thiên cùng Chanh Nhận nhìn nhau, cẩn thận hỏi: “Công chúa, người làm sao vậy?” Phùng Viện thu hồi suy nghĩ, không thể không để ý, chỉ có một lần nữa sắc phong, chính mình mới có thể khôi phục thân phận. Cười lắc đầu với Từ Thiên, như trước nàng tiếp tục sửa sang quần áo.

“Thập Lục tỷ tỷ, có tin tức tốt.” Tiếng gọi như vậy, trừ Lan Lăng công chúa, ở trong cung này cũng không có người thứ hai, quả nhiên là Lan Lăng công

chúa đang từ bên ngoài tiến vào, chạy nhanh có chút gấp gáp, Phùng Viện liền ý bảo các nàng cởi bỏ lễ phục, chỉ còn lại áo bên trong, Chanh Nhạn cảm kiến ngoại bào phù thêm cho nàng.

Phùng Viện ngồi xuống, Lan Lăng công chúa vừa chạy gấp gáp, hiện giờ đang ngồi uống trà: “Muội muội, tin tức tốt là gì, sao muội vui vẻ như thế?” Lan Lăng công chúa uống trà xong, gạt bỏ chiếc giày, đi chân trần tới trên tháp mà Phùng Viện đang ngồi: “Thập Lục tỷ tỷ, ca ca đã hạ chiếu thư, hạ ngục toàn bộ Kim gia, hơn nữa còn...”

Ân, kết quả này Phùng Viện đã đoán trước, vài ngày trước Huyện lệnh Kiến Khang đã dâng tấu, nói Kim Thị đã tung tin đồn đãi, nói công chúa là giả, hiện tại đã khai hết, xử trí Kim thị theo lý thường, còn hơn nữa cái gì...?

Phùng Viện đoán không ra, cũng không nghĩ đoán, chính là nhìn Lan Lăng công chúa, Lan Lăng công chúa nhìn không được, nói tiếp: “Ca ca hạ chiếu, tịch thu sản nghiệp Kim gia, cũng ban thưởng tỷ tỷ, coi như an ủi tỷ tỷ.” Đây cũng coi như tin tức tốt đi, dù sao cũng chờ sau khi chiếu thư sắc phong được hạ, cũng nên có chút sản nghiệp.

Lan Lăng một hơi nói xong, nhìn Phùng Viện vẫn vô cùng bình tĩnh, không khỏi đưa tay ra lay lay vai của Phùng Viện: “Tỷ tỷ, sao tỷ vẫn có thể bình tĩnh như vậy?” Phùng Viện cười, từ trước tới giờ Lan Lăng công chúa vẫn ngốc nghếch rực rỡ, chỉ là tâm của chính mình, đã già nua rất nhiều, chụp vỗ tay nàng: “Tỷ còn đang suy nghĩ, làm thế nào để muội có thể gả cho người trong lòng của muội?”

Nhắc tới chuyện này, Lan Lăng không giống như trước hể nhắc tới là mặt đỏ bừng, nàng hạ mí mắt, trầm mặc không nói, làm sao vậy, bình thường Lan Lăng công chúa đều vui vẻ, giờ sao lại thành như vậy?

Phùng Viện vội vàng lay động nàng, Lan Lăng công chúa sâu kín thở dài: “Tỷ tỷ, bệ hạ đã hạ chiếu, Lan Lăng công chúa đã hạ xuống thành Hạ Hầu Thông.” Đây là chuyện gì, Phùng Viện không khỏi cười lên, Lan Lăng công chúa cũng không hờn giận, chẳng qua là ngốc lăng một chút, lập tức cười nói: “Tỷ tỷ, tỷ đừng cười nữa, ca ca tuy đã suy nghĩ rất nhiều biện pháp, nhưng mà đưa xanh hái không ngọt, chẳng lẽ thân là một công chúa lại cứ sống chết đòi lấy một nam nhân không thích mình.”

Nói xong câu cuối cùng, Lan Lăng công chúa có chút cô đơn, trong mắt ánh lên áng nước, Phùng Viện nhẹ nhàng để đầu nàng tựa vào trong ngực mình, nhẹ nhàng vỗ về, thuận thế để Lan Lăng công chúa nằm bò trên đùi nàng, Lan Lăng công chúa đang xoắn xoắn khăn lụa trong tay, bĩu môi nói: “Hắn không chịu thú bản công chúa, là hắn không có phúc khí.”

Nói xong thì ngẩng đầu nhìn Phùng Viện, còn thật sự nói: “Muội sẽ xem hắn thú dạng nữ nhân giống nữ nhân Cổ gia kia, nháo cho gia đình hắn không yên, mới có thể tiêu oán khí trong lòng muội.”

Phùng Viện không khỏi nở nụ cười: “Được rồi, muội tội gì phải vậy chứ?” Đầu Lan Lăng công chúa ở trên đầu gối Phùng Viện hoạt động một chút, ngáp một cái: “Dạ, ngẫm lại, giống nữ nhân Cổ gia kia, khắp thiên hạ tìm không ra đâu.” Nói xong Lan Lăng công chúa hướng sang bên nói: “Vẫn là mỹ mạo Dương hoàng hậu năm đó, tỷ tỷ là nữ nhi của người, diện mạo cũng giống hệt, tính tình cũng giống.”

Mẫu hậu nàng là điều cấm kỵ trong hoàng cung này, nghe Lan Lăng nhắc tới mà Phùng Viện sững sốt một chút, lấy tay sờ sờ mặt mình, nếu không giống mẫu hậu như vậy, khi ở Kim gia sẽ bị ít giày vò hơn, bất quá nếu cứ như vậy, chỉ sợ chính mình cam chịu như thế đi? Dù sao, ở trong hoàng cung lúc này mẫu hậu nàng đã bị coi là cấm kỵ.

Lan Lăng công chúa không biết nàng vừa nói ra điều cấm kỵ, mí mắt ngày càng nặng trĩu, lại ngáp một cái, mềm cả người, Phùng Viện cảm thấy trên đùi nặng hơn, biết Lan Lăng ngủ rồi. Chậm rãi đem chân dịch ra bên sườn tháp, giúp đỡ nàng nằm thẳng, Từ Thiển cũng tiến lên hỗ trợ, Phùng Viện xuống khỏi tháp, mới cảm thấy chân có chút tê tê.

Chanh Nhạn bước lên trước đỡ lấy nàng, Phùng Viện nhìn Lan Lăng công chúa đã ngủ rất ngon, một bàn tay đặt ở một bên đầu, mắt nhắm lại, ngủ an ổn, nàng không khỏi mỉm cười, tuy rằng trở lại trong cung mấy tháng, nhưng một giấc ngủ như vậy nàng lại không ngủ được, Phùng Viện thở dài một tiếng.

Lưu lại hai cung nữ ở trong điện hầu hạ, Phùng Viện cùng Từ Thiển đi ra khỏi Dao Quang điện, từ khi thân thể nàng chuyển biến tốt đẹp, không giống như hồi mới vào cung không ra bên ngoài, vẫn thường đi dạo bên ngoài một chút, trừ bỏ Lan Lăng công chúa, một vài phi tử ngẫu nhiên lại đây, ao hoa sen gần điện từ khi nở giờ đã tới lúc tàn, ngẫu nhiên sẽ có thuyền nhỏ lui tới, là cung nữ đi hái đài sen.

Phùng Viện nghi chân nhìn một hồi, Từ Thiển nghịch ngợm, đã đứng bên cạnh ao, tay đang vớ đài sen gần bờ, Phùng Viện thấy nàng đứng ngay càng gần nước, còn chưa kịp nói một câu cẩn thận, Từ Thiển liền bùm một tiếng ngã vào trong ao.

Chanh Nhạn kinh hô ra tiếng, Phùng Viện thấy Từ Thiển gãy dựa trong nước, đang dần dần chìm xuống, vội gọi người, bên cạnh ao có mấy tiểu hoàn quan, nghe thấy tiếng kêu vội chạy tới rồi, Phùng Viện thấy bọn họ ở cách xa, có một chút sốt ruột, đợi bọn họ tới thì Từ Thiển cũng đã...?

Lúc này, xa xa có một người chạy tới, cởi ngoại bào, vội vã nhảy xuống ao, bơi tới bên người Từ Thiển, đem nàng nổi lên mặt nước, mấy hoàn quan đã chèo thuyền tới, đem Từ Thiển cứu lên.

Phùng Viện thấy Từ Thiển không có việc gì, tâm lúc này mới thả xuống, nam tử đã leo lên bờ, người đi cùng hắn cầm kiếm cùng ngoại bào đi tới, nói: “Lâm huynh, đồ của huynh.” Phùng Viện lệnh cho người bên cạnh đưa Từ Thiển về Dao Quang điện, phân phó Chanh Nhạn đi tạ ơn nam tử kia, nam tử ngẩng đầu, Phùng Viện không khỏi sững sốt, người nọ là nam tử mà nàng đã biết, Lâm Ca.

Chương 43

EDITOR: muanhobaybay

Trên đầu Lâm Ca đọng rất nhiều giọt nước, thuận tay cầm lấy ngoại bào, ngẩng đầu lên nhìn thấy nữ tử bên ao có chút quen mắt, còn tưởng là Lan Lăng công chúa, quay đầu nhìn người đi cùng mình, nhớ tới Phùng Duệ đã hạ chiếu thư đem Lan Lăng công chúa gả cho Hạ Hầu Thông, từ nay về sau không quan hệ gì tới mình nữa, tâm lúc này mới buông xuống, nhìn kỹ lại một chút, phát hiện nữ tử kia là Phùng Viện.

Mấy tháng không thấy, bộ dáng Phùng Viện giờ đây khác một trời một vực với khi còn ở Kim gia, khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu, đã không còn, lúc này Phùng Viện mặc hoàng y, trên mặt dù không son phấn, hai gò má cũng tự nhiên sáng bóng, khi còn ở Kim gia, thái độ nao núng toàn bộ đều biến mất, hiện tại Phùng Viện thoát nhìn đúng là một công chúa, cao quý xinh đẹp, lẳng lặng đứng ở bên ao, nhìn mình.

Tâm của Lâm Ca đột nhiên kinh hoàng một chút, một loại tình cảm không tên dâng lên, hẳn không tự giác sờ sờ ngực mình (muanhobaybay: anh bị thần tình yêu bắn trọng thương rồi), chẳng lẽ ngày đó mình ra tay cứu giúp, cũng không phải vì hiệp nghĩa, mà là vì nguyên nhân khác sao?

Nói với Chanh Nhạn vài câu có lẽ, thuận tay đem ngoại bào phủ lên người, nhìn thấy Phùng Viện vẫn không nhúc nhích, Lâm Ca không biết nói cái gì, cứ như vậy mà nhìn Phùng Viện.

Có một tiểu hoạn quan tiến lên, nói với Lâm Ca: “Lâm công tử, nơi này là hậu cung, thỉnh công tử đi ra ngoài cùng nô tài.”

Phùng Viện thấy thế, phân phó Chanh Nhạn vài câu, chính mình liền bước vài bước, đi đến Dao Quang điện.

Mới vừa đi được vài bước, đã thấy Lan Lăng công chúa đang chạy tới, hôm nay nàng mặc váy lưu tiên, khi mà nàng chạy, những hình chim được thêu trong những nếp uốn ở váy như đang bay lượn, áo choàng trắng tung bay ở phía sau, ở nơi xa nhìn thấy giống như là tiên nữ vậy, Phùng Viện vội dừng lại cước bộ, nói với nàng: “Muội muội, muội như vậy mà bị Cửu phu nhân bắt gặp, lại giáo huấn muội không quy củ đó.”

Lan Lăng công chúa chạy đến làm cho khuôn mặt hồng hồng, tuy là trời tháng tám, nhưng mà trên trán nàng đều là những giọt mồ hôi, nghe thấy Phùng Viện nói, vội ngừng cước bộ, quy củ đi tới bên người Phùng Viện, nhìn ra chỗ phía xa. Phùng Viện nhìn bộ dáng này của nàng, cười hỏi: “Có phải là nghe thấy Lâm công tử ở trong này hay không?”

Mắt Lan Lăng công chúa chớp động một chút, lại âm thầm xuống, cúi đầu nói: “Ca ca đã hạ chiếu rồi, muội chỉ muốn đi xem...” Ngập ngừng một chút, Lan Lăng công chúa mới nói ra một cái tên: “Hạ Hầu Thông.”

Nga, Phùng Viện hơi hơi run sợ, xem ra nam tử đi cùng Lâm Ca chính là Hạ Hầu Thông, nghiêng đầu, cười với Lan Lăng công chúa: “Thập Bát muội muội, tỷ đã thấy nam tử kia rất tuần lễ, thanh âm nói chuyện cũng vang dội, Thập Tứ ca ca cũng rất có tâm a.”

Trong mắt Lan Lăng công chúa lần nữa lại sáng lên, nhìn nhìn Phùng Viện, nghĩ muốn hỏi nàng nhiều một chút, Chanh Nhạn đã quay lại, thấy Lan Lăng công chúa cũng ở đây, tiến lên hành lễ, mới đứng lên nói với Phùng Viện: “Công chúa, nô tỳ đã phân phó tiểu hoạn quan đưa Lâm công tử thay quần áo bị ướt ra trước rồi ạ.”

Phùng Viện ừ một tiếng, Lan Lăng công chúa vội vàng hỏi: “Tỷ tỷ, muội vừa nghe nói Lâm Ca cứu Tử Thiển nha đầu, hẳn không bị làm sao đi?” Chanh Nhạn thiếu chút nữa cười ra tiếng, dùng sức đè nén mới nói: “Điện hạ, Lâm công tử tốt lắm, không có việc gì ạ.” Lan Lăng công chúa lúc này mới yên tâm, thùy hạ mi mắt, Phùng Viện cầm tay Lan Lăng công chúa cùng đi vào Dao Quang điện, Lan Lăng công chúa nhỏ giọng nói một câu: “Nếu người hẳn cứu là muội, thì tốt biết mấy.”

(“Thập Lục muội, Kim gia đã bị xử, bốn năm kia chỉ là mộng.”)

Phùng Viện sững sờ một chút, thấy Lan Lăng công chúa bình tĩnh trở lại, Phùng Viện thở dài, trên đời sự không như ý có đến tám chín, cho dù thân là công chúa, đồng dạng không như ý nguyện, hoặc là, làm cho nàng biết cũng có cái không chiếm được, cũng không phải là chuyện xấu.

Mấy ngày sau, sau khi chiếu thư sắc phong cho Phùng Viện được hạ xuống, nàng từ Lang Gia công chúa sửa thành Hội Kê công chúa. Rồi đồ vật này nọ cũng được mang đến Dao Quang điện, đồ vật này nọ, chính là triều đình tịch thu sản nghiệp của Kim Gia.

Tạ Hoàng hậu đem tấu chương này đưa tới trước mặt Phùng Viện, nhìn nàng nói: “Muội muội, muội xem đi, rồi nếu có ý kiến gì, nếu phù hợp, bệ hạ sẽ chuẩn tấu.”

Phùng Viện mở ra, không ngoài sở liệu, cả nhà Kim gia đều bị phán trảm, gia sản sung công, nhìn thấy tờ tờ đều có tên trong danh sách, Phùng Viện chợt thất thần, kết quả như vậy không phải mình đã rất muốn sao? Chỉ cần mình nhẹ nhàng gật đầu một cái, những người đã từng khi dễ mình, nhục mạ mình, tất cả đều sẽ biến mất.

Nhưng mà vì sao mình lại không thấy vui sướng, mà lại có một chút khổ sở, Kim tiểu thư đáng chết, còn có cả Vương mụ, nhưng những tờ tờ này? Bọn

họ có khi còn chưa từng gặp mặt mình, mà lúc này lại phải chịu chung tội danh, bị trảm

Phùng Viện chậm rãi buông tẩu chương ra, nhìn về phía Tạ Hoàng hậu, cân nhắc từng câu từng chữ, nghĩ xem nói thế nào mới có thể khiến cho những người tới tở này không bị trảm chung? Tạ hoàng hậu nhìn về phía Phùng Viện, trong mắt có chút hiểu rõ, không đợi Phùng Viện mở miệng, liền nói: “Muội muội, ý của muội là tôi tớ không có tội, tội ác phải đánh lên đầu kẻ gây ra?”

Phùng Viện gật đầu, Tạ hoàng hậu nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Thật sự ta cũng nghĩ như vậy, tuy nói phải chiếu theo quốc pháp, nhưng mà trong đó cũng có vô số người vô tội, chiếu hạ như vậy, ta liền theo ý tứ của muội mà bẩm báo với bệ hạ.” Phùng Viện cúi người bái Tạ hoàng hậu, nhưng không nói chuyện, Tạ hoàng hậu bình yên nhìn nàng cúi đầu, bái kiến mình, xong xuôi, Phùng Viện đứng lên, trong mắt chứa đầy ánh nước.

Tạ hoàng hậu vờn một bàn tay, đỡ nàng đứng dậy, vỗ vỗ tay nàng, cũng không nói gì thêm. Phùng Viện có chút ngượng ngùng, lau lau nước mắt, tự giễu nói: “Bốn năm kia, chỉ là mộng thì tốt biết bao?”

Tạ hoàng hậu nhìn nàng, thực khẳng định mà nói: “Thập Lục muội, Kim gia đã bị xử, bốn năm kia chỉ là mộng.” Phùng Viện nghe xong lời này, ánh mắt sáng long lanh, gật đầu thật mạnh, là mộng, bốn năm kia là mộng, hiện tại mình đã tỉnh mộng, rốt cuộc không có ai có thể nhục mạ chính mình, mình giờ đã là chủ nhân cao quý.

Thấy trên mặt Phùng Viện đã tươi cười sáng lạn rất nhiều, Tạ hoàng hậu đứng dậy, cười nói: “Kim gia kia vận khí cũng thực xui, ngay cả một cái nha hoàn cũng đứng ra tố cáo làm chứng.” Nha hoàn tố cáo làm chứng, Phùng Viện như nhớ tới cái gì, danh sách vừa rồi không có tên Lục Khởi đi, đứng dậy theo Tạ Hoàng hậu, Phùng Viện hỏi: “Tẩu tẩu, có phải là nha hoàn đó tên Lục Khởi?”

Tạ hoàng hậu gật đầu: “Mặc dù nàng ta cũng là người Kim gia, nhưng đình úy nói, tố cáo có công, liền rút tên nàng ta ra.” Phùng Viện có chút nóng nảy, thân thủ vội bắt lấy tay áo Tạ hoàng hậu: “Tẩu tẩu, thân là nha hoàn, tố cáo chủ nhân, điều này là không hợp lẽ.”

Tạ hoàng hậu ừ một tiếng: “Nhưng là có công cũng nên được nhận thưởng.” Mặt Phùng Viện có chút đỏ lên, tự nhiên nàng có tâm tư, hy vọng Lục Khởi không được chết từ tế, nhưng mà Tạ hoàng hậu nói cũng có đạo lý, Tạ hoàng hậu thấy bộ dạng này của nàng, vỗ vỗ tay của nàng, chậm rãi nói: “Ban thưởng, rồi sau đó lại phạt, cũng giống nhau thôi.”

Phùng Viện nghe được đáp án mình mong muốn, tâm rốt cuộc trầm tĩnh lại, Tạ hoàng hậu thấy sự biến ảo trên mặt nàng, vỗ nhẹ nàng một cái, rồi bước đi. Phùng Viện đứng ở cửa đại điện Dao Quang điện, nhìn bóng dáng Tạ hoàng hậu đi xa, lại nhìn đến một mảnh trời xa nơi tường hoàng cung, rốt cuộc thờ phào một hơi, chiếu thư sắc phong đã hạ, Kim gia bị xét xử, từ nay về sau, mình có thể kiên định mà sống ở nơi này, sẽ không cần suy nghĩ gì nữa.

“Thỉnh điện hạ quay trở lại đại điện, đổi quần áo mới, đợi lát nữa sẽ có các phi tử tiến tới chúc mừng điện hạ.” Thanh âm ôn nhuận vang lên, quay đầu là ánh mắt của Trịnh thượng nghi, nhận chúc mừng của các phi tử, đợi ba ngày sau là lễ sắc phong, mình sẽ trở thành Hội Kê công chúa, mà không phải thân phận công chúa xấu hổ ngày trước.

Phùng Viện gật đầu với Trịnh thượng nghi, tiến vào điện lý thay quần áo hóa trang, hết thấy như chưa từng phát sinh bốn năm nô tịch.

“Không, không có khả năng a.” Lục Khởi nhìn đình úy, ánh mắt mở thật to, từ mừng như điên với phần thưởng một trăm cuộn vải lụa tĩnh lại, còn chưa đem phần thưởng cất đi, chợt nghe tới một câu: “Công đã thưởng, phạt vẫn phải nhận, làm nô tố cáo chủ, tội rất lớn, cùng Kim gia chịu trảm.” Lục Khởi cho dù đã tố cáo, nhưng mà đồng thời lại làm cho chính mình lại phải chịu trảm cùng Kim tiểu thư các nàng.

Đây là có chuyện gì, từ mừng như điên đến tuyệt vọng, nàng bất chấp tất cả, tiến lên kéo tay áo đình úy: “Đại nhân, người nhất định là nhìn lầm rồi, không thể có chuyện đó.” Đình úy nhăn chặt mày, gạt nàng ra, nha dịch hai bên tiến lên kéo nàng, một đường đưa nàng tới nhà lao, ai cũng mặc kệ nàng một đường khóc lớn kêu oan.

Tới nhà lao giam giữ Kim tiểu thư các nàng, bọn nha dịch đem Lục Khởi đáng sống chết bám trụ cửa nhà lao mà đẩy mạnh vào, nha dịch đều là người thô thiển, chỉ nghe răng rắc một tiếng, ba ngón tay của Lục Khởi bị chặt đứt, bọn nha dịch đều như không nghe thấy, đem nàng ném vào bên trong, một tên nha dịch cũng đem một trăm cuộn vải lụa mà Lục Khởi được thưởng cũng ném vào trong: “Cầm, người cùng phần thưởng ở chung một chỗ đi.”

Nói xong lời này, cửa lao đã bị khóa lại, Lục Khởi nằm dài trên mặt đất lạnh như băng, đầu ba ngón tay phải đã bị chặt đứt, lúc này đau tới toàn tâm, tuy một trăm cuộn lụa vải mềm nhẹ, nhưng tất cả đều nằm trên người nàng thì lại nặng vô cùng, qua hồi lâu, Lục Khởi mới giương mắt nhìn chung quanh.

Roi trên người mình cùng mặt đất là những cuộc vải lụa thượng hạng, có hồng, có xanh, có đỏ, các loại nhan sắc đều ở đây, sờ lên trơn bóng mềm mại, cùng rom rạ ẩm ướt trong nhà lao, đối lập với quần áo phạm nhân dơ bẩn trên người, một người đến gần nàng, thanh âm châm chọc: “Này không phải là Lục Khởi chỉ muốn một mình hưởng thụ ngày lạnh, mà đi tố cáo chúng ta sao? Như thế nào hiện tại lại giống chúng ta vậy?”

Trong nhà lao thanh âm trào phúng vang lên, Lục Khởi bị thanh âm này làm cho hoảng sợ, lúc này mới nhớ tới, nàng bị nhốt chung với người của Kim gia, Vương mục sẽ làm gì mình? Một thanh âm thô ách vang lên: “Mụ mụ, người đem nàng ta lại đây, ta thật muốn nhìn một chút nàng ta ở bên ngoài mấy ngày nay trải qua thế nào?”

Nếu không phải hầu hạ Kim tiểu thư từ nhỏ, rất quen thuộc với thanh âm của nàng, cho dù biến thành thô ách Lục Khởi vẫn có thể nhận ra, nàng đúng là không thể tin được nữ nhân dơ bẩn trước mặt này là Kim tiểu thư, nữ nhân kia luôn trải chuốt ăn mặc, hiện tại mái tóc dài rối tung trên đầu, hé ra khuôn mặt không biết đã chưa rửa bao lâu, tất cả đều là bụi bẩn, trong mắt bắn ra sát khí như muốn đem Lục Khởi nuốt vào.

Chương 44

Lục Khởi vừa bị đẩy vào trong nhà lao, quần áo trên người cũng coi như còn gọn gàng sạch sẽ, trên đầu búi tóc, Kim tiểu thư nhìn nhìn nàng, đột nhiên bỏ nhào lại đây, hai tay cầm lấy bả vai của nàng, hung hăng há miệng cắn lên vai nàng, Lục Khởi ăn đau, tự nhiên mà phản kích, chân không ngừng động đậy, bất chấp sự dơ dáy mà bắt lấy bả vai Kim tiểu thư, chân đá mạnh, nghĩ muốn đẩy Kim tiểu thư ra.

Kim tiểu thư sao có thể thả ra dễ dàng như vậy, mãi cho tới khi trên vai Lục Khởi da thịt bị cắn một khối, lúc này mới nhả miệng ra, hướng trên mặt đất nhổ ra một vãi bãi nước miếng, trên mặt đất trừ bỏ máu loãng đúng là có một miếng thịt nhỏ đo đo, Kim tiểu thư cười ha hả, máu loãng từ bên trong miệng chảy ra, chảy tới cằm, dần dần chảy xuống vạt áo, Lục Khởi nhìn cái dạng này của Kim tiểu thư, tóc rối bù, miệng đầy máu, rất quý dị, quên đi động tác, mắt tròn trĩnh, rồi kinh sợ.

Ở một bên, Vương mục thấy, lại túm lấy tóc Lục Khởi, làm cho mặt nàng ngửa lên, thân thủ hùng hùng hổ hổ tát nàng, đánh không nghỉ tay.

Lục Khởi cũng không chịu ngồi yên, lúc này mạng sống quan trọng hơn, nếu bị đánh chết như vậy, cũng quá oan uổng đi, bất chấp đau đớn trên vai, cố gắng vươn tay tới mặt Vương mục, Lục Khởi ở bên ngoài mấy ngày, móng tay cũng dài lên rất nhiều, một trảo trên mặt Vương mục này, trực tiếp đánh vào con mắt Vương mục.

Wương mục đang đánh Lục Khởi hùng hục, không ngờ mắt lại ăn đau, ai nha một tiếng, thả nàng ra che mắt lại. Kim tiểu thư thấy Vương mục buông tay, trên mặt Lục Khởi lộ ra vẻ đắc ý, trong lòng lại phần hận, thuận tay nắm rom rạ không sạch sẽ trên mặt đất, nhét vào miệng Lục Khởi, bên môi còn mưng mủ: “Cho người đi mặt báo này, cho người đi tổ cáo này, cho người vẫn nghĩ có thể trải qua những ngày tốt đẹp này.”

Wương mục cũng tiến lên hỗ trợ, bất chấp mắt còn đau, gắt gao nhéo Lục Khởi, thấy đầu vai nàng vừa rồi bị Kim tiểu thư cắn, còn chảy máu tươi ồ ồ, trong mắt sáng ngời, dùng rom rạ ấn mạnh lên miệng vết thương, miệng còn nói: “Đề ta giúp người trị thương đi.” Rom rạ kia có chứa bùn đất, lại thô ráp, vết thương trên vai Lục Khởi là mới bị cắn, bị ấn như vậy, chợt nghe tiếng kêu như giết heo của Lục Khởi.

(muanhobaybay: edit xong đoạn này, muanho thấy ghê quá à. Haixx. Đúng là những con người máu lạnh dã man.)

Kim tiểu thư nghe thấy tiếng nàng kêu, trong lòng thập phần cao hứng, vẫn là Vương mục đã có tuổi chút, có kinh nghiệm, giương mắt thấy ở góc có hai ánh mắt hoảng sợ, nguyên lai là Trúc nhi cùng Cúc nhi, có nhiều nha hoàn chạy đi rồi, hai nàng còn nhỏ tuổi, không biết chạy đi đâu, ngày ấy bị bắt, cả hai nàng cũng bị bắt vào.

Lúc này Trúc nhi cùng Cúc nhi nhìn Kim tiểu thư tra tấn Lục Khởi, không khỏi nhớ tới thời điểm mới đến Kim gia, cũng đã bị đánh chửi, lúc này hai người lại càng hoảng sợ, Cúc nhi bị dọa nhiều hơn, chỉ là gắt gao ôm lấy Trúc nhi, Trúc nhi mặc dù tuổi lớn hơn chút, cũng lớn hơn không bao nhiêu, hoảng sợ bất an quay về ôm chặt Cúc nhi, hai người cùng nhìn về phía Kim tiểu thư.

Kim tiểu thư thấy, chợt nhớ đến một sự kiện, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa, lúc này mặt nàng lâu rồi chưa được rửa qua, trên mặt cực kì dơ bẩn, như cái đáy nồi mà sự thực cũng không kém đáy nồi bao nhiêu, tóc rối tung, bên môi vẫn còn máu loãng, cười như vậy, thật sự càng giống quỷ mà Trúc nhi và Cúc nhi ngày xưa được nghe kể chuyện.

Trúc nhi chưa nói gì, Cúc nhi đã bị dọa kêu toáng lên: “Yêu quái...” Kim tiểu thư thay đổi sắc mặt, vốn là muốn gọi hai nha đầu này đi hỗ trợ mình, các nàng lại dám kêu như vậy, tay dơ lên cao, chuẩn bị đánh vào người các nàng cho hết giận.

Bên ngoài truyền tới thanh âm xiềng xích va chạm, vốn Vương mục cùng Lục Khởi còn đang vật lộn cũng ngừng lại, ánh mắt Lục Khởi vụt sáng lên, vọt tới lan can nhà lao, nhìn ra bên ngoài, không ngừng nói: “Là ta tổ cáo có công, hãy thả ta ra ngoài đi.”

Wương mục hừ một tiếng: “Thật là ngu, mỗi ngày giờ này đều là có người đưa cơm đến, người cho là họ sẽ thả người ra bên ngoài sao, hãy ngoan ngoãn ở trong này đi, chờ ba ngày sau cùng tiến lên pháp trường.”

Lục Khởi mặc kệ lời Vương mục nói, cố gắng nhìn ra bên ngoài, người tới có bộ dáng như một quan văn, trong tay là một tờ giấy cuộn, nha dịch trong nhà lao khom lưng cúi đầu với hắn, Vương mục thấy người tới không phải người đưa cơm, cũng sùng sốt một chút, Lục Khởi thấy người tới, nhìn chằm chằm đồ vật trong tay người nọ.

Người tới dừng lại ở cửa, hỏi nha dịch: “Đây là người Kim gia chịu án?” Nha dịch cung kính đáp: “Vâng, nữ phạm (phạm nhân nữ) ở bên này, nam phạm (phạm nhân nam) ở bên kia.”

Người tới gật gù đầu, mở ra cuộn giấy, như là một văn kiện, nói với người bên trong: “Người bên trong nghe đây, bề hạ có chiếu, người gây tội phải chịu tội, người bị liên lụy sẽ được tha, đọc đến tên ai đều đi ra đây.”

Lúc này Lục Khởi cực kỳ vui vẻ, đang mong chờ tên mình được đọc, nữ phạm được đọc tên rất ít, chỉ có Cúc nhi và Trúc nhi được đọc tên, Trúc nhi cùng Cúc nhi bị nhốt trong nhà lao mấy ngày nay, đã sớm biết nơi này không phải là một địa phương tốt, nghe được tên mình được đọc ra, vội vàng đi ra ngoài.

Lục Khởi thấy chỉ có hai người này được đi ra, thấy người kia muốn đi, vội gọi lại: “Chưa đọc đến tên tôi mà?” Người kia nhìn kỹ lại, lắc đầu nói: “Đây là bệ hạ hạ chiếu, sao dám làm việc trái với thiên tử, nữ phạm bị trăm gông có bốn người: Kim thị, Vương thị, Lục Khởi, Tiểu Ngọc, những người nữ phạm còn lại được phóng thích tới Trữ gia.” Nói xong lại thêm một chút: “Tiểu Ngọc đang lẩn trốn, lúc nào bắt được sẽ xử tội sau.”

Lục Khởi nghe thấy tên chính mình ở trong bốn cái tên bị trăm kìa, giống như chết điếng, suy sụp té trên mặt đất, Kim tiểu thư thấy Cúc nhi cùng Trúc nhi được vô sự đi ra ngoài, mọi người ai cũng sinh hi vọng, nàng cũng không ngoại lệ, bỏ nhào vào lan can trước mặt, hô lớn với Trúc nhi cùng Cúc nhi: “Trúc nhi, Cúc nhi, các người đi ra ngoài, cần tìm được Tiểu Viên, nói giùm ta, dù ta ngày trước có không tốt với nàng, cũng có cái giúp đỡ nàng, cầu nàng thả ta, đến lúc đó ta sẽ làm trâu làm ngựa cho nàng.”

Kêu gọi tới khản cả giọng, Cúc nhi nghe thấy, lại rung mình một cái, Trúc nhi đẩy mạnh nàng một phen: “Mau đi thôi.” Thân ảnh Trúc nhi và Cúc nhi biến mất ở nơi xa, lại truyền đến thanh âm đóng cửa nhà lao.

Lúc này Lục Khởi thật bình tĩnh ngồi xuống, hừ nói: “Tiểu thư, ta khuyên ngươi vẫn là thanh tĩnh một chút đi, nàng hận Kim gia tới tận xương, ngay cả Vương mục cũng không tha, ngươi còn muốn được ra ngoài, quả là nằm mơ đi.”

Ánh sáng trong mắt Kim tiểu thư dần dần mất đi, nghe thấy thanh âm trào phúng của Lục Khởi, ngẩng đầu nhìn nàng, thấy Lục Khởi bị mình đánh một chút, nhưng vẫn giống con người, nhìn nhìn lại chính mình, hai tay khô gầy như củi, trên mặt dơ bẩn kinh khủng, giống như là quỷ, nhớ tới khi tra tấn Tiểu Viên nàng ta cũng có phần, Kim tiểu thư tiến lên nắm lấy cổ Lục Khởi: “Đồ tiện nhân nhà ngươi, ta đối với ngươi như tỷ muội, ai ngờ ngươi lại đâm một dao vào lưng ta.”

Vương mục cũng tiến lên hỗ trợ, ba người các nàng lại bắt đầu đánh nhau, nha dịch nghe thấy động tĩnh, đi nhìn xem, thấy ba nàng đánh nhau, cũng không ngăn lại, nhìn những cuộn vải lụa màu sắc đẹp đẽ rơi rụng tán loạn trên đất trong nhà lao, nha dịch uống ngụm rượu, thở dài, sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước sớm đã không làm, kệ các nàng đánh nhau đi.

Bất đồng với sự không sạch sẽ trong nhà lao, Dao Quang điện vĩnh viễn là sạch sẽ sáng ngời, Từ Thiên bùng một mâm trang sức mới làm, Phùng Viện nhìn nàng cười hỏi: “Thân thể ngươi mới khỏe một chút, vẫn là đi nghỉ ngơi đi.”

Từ Thiên đỏ mặt: “Điện hạ, tất cả đều tại nô tỳ bướng bỉnh, điện hạ không quở trách nô tỳ là quá đủ rồi, nô tỳ sao còn không biết xấu hổ mà đi nghỉ ă?” Phùng Viện cầm lên một đôi vòng tay, ngắm nhìn một chút sự khéo léo của thợ thủ công, nghe thấy nàng nói vậy, đôi mắt oán trách liếc nhìn nàng một cái: “Sao lại nói như vậy, đều có phụ mẫu sinh ra, ngươi là bị kinh hách mà rơi xuống nước, còn muốn ta quở trách ngươi thế nào đây?”

Lúc này Chanh Nhạn tiến vào, khoanh tay hành lễ: “Điện hạ, Lâm phu nhân cầu kiến.” Lâm phu nhân? Phùng Viện ngẩng đầu nhìn Trịnh thượng nghi, Trịnh thượng nghi vội mở miệng nói: “Điện hạ, chính là mẫu thân của Lâm Ca công tử.”

Nga, nguyên lai là mẫu thân ân nhân cứu Từ Thiên, Phùng Viện nhìn về phía Từ Thiên, lúc này mặt Từ Thiên hồng thắm như bông hồng ngoài điện kia, Phùng Viện gật đầu một cái với Trịnh thượng nghi.

Lâm phu nhân tiến vào, hành lễ, đứng dậy, ban thưởng tọa, nhất cử nhất động của Phùng Viện đều hợp với dáng vẻ của công chúa, nhìn khuôn mặt hiền lành của Lâm phu nhân, Phùng Viện liền nhìn nhiều thêm một chút, muốn tìm điểm giống nhau giữa Lâm phu nhân cùng Lâm Ca.

Lâm phu nhân nói chút lời khách sáo, hỏi thân thể Phùng Viện như thế nào, Lâm gia cùng Dương gia, mẫu thân Phùng Viện là Dương thị, thời kì mà theo họ Hạ Hầu liền kết giao, Phùng Viện liền đối đãi Lâm phu nhân như trường bối.

Nói vài câu, Lâm phu nhân liền chuyển câu chuyện: “Điện hạ, ngày hôm trước ta thu lưu hai tiểu nha hoàn, một người tên là Trúc nhi, một người là Cúc nhi.” Nghe vậy, Phùng Viện liền giật mình, nghe tới tên hai người đó, Phùng Viện mới hiểu rõ, bất quá Phùng Viện theo bản năng nhìn mắt Lâm phu nhân, thấy trên mặt nàng là nụ cười ôn hòa như trước, cũng không có thái độ khinh thị hèn mọn gì, mới yên lòng.

Nói với Lâm phu nhân: “Phu nhân, không biết các nàng có tốt không?” Lâm phu nhân nở nụ cười, lúc này chỉ là nụ cười có lệ, nay nụ cười có chút an tâm: “Các nàng tốt lắm.” Phùng Viện đáp một tiếng, tuy rằng tiếp xúc với các nàng không lâu, nhưng nếu ngày đó không có hành động của Cúc nhi, có lẽ mình vẫn còn chịu khổ ở Kim gia, hoặc là, không chỉ chịu khổ mà có lẽ đã xuống hoàng tuyền rồi, một u hồn không biết phiêu đảng ở đâu.

Cho nên ngày đó lúc nhìn thấy danh sách, liền muốn gạch tên các nàng đầu tiên, nghĩ đến thân thể của các nàng, hai cô nương như vậy, ra lao rồi phải làm sao? Phùng Viện, tâm vẫn chưa yên, lúc này nghe được Lâm gia thu lưu hai nàng, thái độ làm người của Lâm gia nàng đã biết qua, nghĩ tới sẽ không đối xử tệ với hai nàng.

Phùng Viện tiến tới ngồi gần Lâm phu nhân một chút, gật đầu với Lâm phu nhân: “Còn mong Lâm phu nhân thay ta chiếu cố hai nàng.” Lâm phu nhân gật đầu: “Đó là lẽ tự nhiên.” Nói xong thì dừng lại không nói nữa.

Phùng Viện nhìn Lâm phu nhân, Lâm phu nhân xuất thân thế gia (gia đình danh tiếng, có thanh có thế đó), nhưng mà sao giờ đây Lâm phu nhân lại không nói nữa, chẳng lẽ Lâm phu nhân cũng giống người khác, vì mình từng làm nô mà khinh thường mình sao? Lại thấy mình có một mẫu thân như vậy, không nên trở lại làm công chúa sao?

Lâm phu nhân thấy sắc mặt Phùng Viện biến hóa, liền trấn an nói: “Điện hạ không cần như thế, ta và mẫu thân người, khi còn nhỏ cũng là bạn thân nơi khuê phòng, nàng là bị rơi vào trong nguy nan, vì tự bảo vệ mình mới ủy thân cho người khác, ta...” Nói xong, Lâm phu nhân ngừng một chút, nhìn Phùng Viện bằng ánh mắt từ ái (yêu thương): “Sao lại nhấm nhấm chỉ trích nàng chứ?”

Chương 45

Editor: muanhobaybay

Yết hầu Phùng Viện nghẹn ngào, cổ nén lại, nhìn Lâm phu nhân, Phùng Viện tràn ra nụ cười ngọt ngào, không giống nụ cười có lệ lúc đầu: “Cám ơn.”

Lâm phu nhân cũng cười, trong mắt tràn đầy từ ái, nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Người cùng mẫu thân người, trừ dung mạo, tính tình cũng có chút giống nhau, đều quật cường như vậy.” Nói xong, Lâm phu nhân cảm thấy không đúng lắm, lắc đầu khẽ cười nói: “Ta già rồi, lại lắm bầm điều gì không à.” Nhìn Phùng Viện nói: “Còn thỉnh công chúa thứ tội.”

Phùng Viện lại hy vọng người khác có thể nói nhiều một chút chuyện về mẫu hậu, vội vàng lắc đầu nói: “Sao lại thế chứ, người là bằng hữu của mẫu hậu ta, cũng là trưởng bối của ta, ta sao có thể trách tội người chứ?” Đôi mắt Lâm phu nhân trở nên trầm xuống, bàn tay đưa ra muốn chạm lên khuôn mặt Phùng Viện, nửa đường rồi lại buông xuống, chắn ngang giữa các nàng, là lễ nghi quân thần khó có thể vượt qua.

Lâm phu nhân thu hồi bàn tay lại quy củ đặt lên đùi, Phùng Viện có chút thất vọng, nháy mắt kia, nàng có chút khát vọng Lâm phu nhân giống mẫu thân yêu thương ôm ấp nàng, mà không phải ngồi quy củ như vậy ở trước mặt nàng, quy củ, Phùng Viện than nhẹ một hơi, ngồi thẳng người, hai người nói vài câu, Lâm phu nhân hành lễ cáo lui.

Lâm phu nhân đi rồi, Phùng Viện vẫn đang nhìn trang sức tinh xảo, chỉ là trong lòng có chút mừng lung rồi bởi, không giống sự bình tĩnh vừa rồi, Từ Thiện các nàng cũng nhìn ra, Phùng Viện phát tay, ý bảo các nàng mang đồ vật này đi, chuẩn bị đi ra ngoài, làm cho tâm mình bình tĩnh một chút.

Vừa mới đi hải vào, Lan Lăng công chúa đã vào đây, từ khi Phùng Duệ hạ chiếu, đem nàng gả cho Hạ Hầu Thông, các cung đều chuẩn bị hôn lễ cho nàng, Lan Lăng công chúa cũng rất ít đi tìm Phùng Viện, lúc này thấy Lan Lăng công chúa, Phùng Viện liền mỉm cười: “Tân nương từ đến đây sao, thật khó khi muội bớt được chút thời gian đến đây.”

Nghe ra Phùng Viện đang trêu chọc mình, mặt Lan Lăng công chúa liền đỏ lên, gần đây, Phùng Viện cũng không đi ra ngoài, lôi kéo Phùng Viện cùng ngồi xuống trước cửa sổ, Từ Thiện các nàng đưa lên trà và điểm tâm, thay đổi một mùi hương khác, tỷ muội liền ngồi cùng nhau nói chuyện.

Cũng không nói gì nhiều, chỉ là nói việc chuẩn bị hôn lễ cho Lan Lăng công chúa như thế nào, nghe Lan Lăng công chúa oán giận, cả ngày bận bịu mệt mỏi, thử trang phục, đổi trang sức, chuẩn bị nơi ở tại Phủ công chúa.

Phùng Viện lắng lắng nghe, Lan Lăng nói một hồi, bưng tách trà lên uống một ngụm, đột nhiên nhìn Phùng Viện: “Thập Lục tỷ tỷ, muội nhớ tỷ sắp thêm một tuổi, vì sao Thập Tứ ca ca vẫn chưa chuẩn bị hôn lễ cho tỷ?” Phùng Viện liền ngẩng người một chút.

“Phải tập trung chuẩn bị hôn lễ cho muội trước đã, mới có thể chuẩn bị hôn lễ cho Thập Lục tỷ tỷ của muội.” Thanh âm này chính là của Tạ Hoàng hậu, hai tỷ muội quay đầu lại, Tạ Hoàng hậu đang đi đến, sắc mặt Tạ hoàng hậu tuy bình tĩnh, trong mắt đã có chút lửa giận.

Phùng Viện đứng dậy hành lễ, trong lòng có chút kỳ quái, Tạ Hoàng hậu bị làm sao vậy? Lan Lăng công chúa nhảy bấn tới bên cạnh Tạ Hoàng hậu, bắt lấy bàn tay của Tạ Hoàng hậu, làm nũng nói: “Tẩu tẩu.” Nói chưa xong, đã bị Tạ hoàng hậu đánh gãy: “Nghịch ngợm, vừa rồi ta thấy cung nữ đang tìm muội trở về thử trang phục, còn không mau trở về đi.”

Khuôn mặt Lan Lăng công chúa sụ xuống: “Muốn thử tới khi nào nữa đây.” Tạ hoàng hậu cười ôn nhu, ở một bên Phùng Viện thấy nụ cười của Tạ hoàng hậu không chạm tới đáy mắt, cảm thấy kỳ quái, nhưng mà khó nói ra lời, Lan Lăng công chúa đi ra ngoài rồi, Tạ hoàng hậu ngồi xuống, thấy Phùng Viện còn đứng đó, kéo nàng ngồi xuống, cho Từ Thiện các nàng lui ra ngoài.

Trong điện chỉ còn lại hai người các nàng, Phùng Viện nhìn đại điện vắng vẻ, một trận gió thổi tới, thổi bay màn che lay động, mang đến một cảm giác thê lương, Phùng Viện đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên mẫu hậu bị phế, lúc đó nàng mới tám tuổi, thoáng chốc người trong điện Chiêu Dương đi hết sạch sẽ, chỉ còn lại nàng, một người trốn ở sau chỗ ngồi, khi đó cũng ngồi nhìn gió thổi màn che, trong lòng là một mảnh rồi bởi, không biết lúc đó nàng đã có cảm giác gì, không biết tại sao giờ đang ở điện Dao Quang tại thành Kiến Khang lại nghĩ tới lúc đó?

“A Viện, A Viện...” Tạ Hoàng hậu nói chuyện, thấy Phùng Viện như lạc vào cõi thần tiên, cả kinh gọi nàng hai tiếng, Phùng Viện quay đầu nhìn Tạ Hoàng hậu, Tạ Hoàng hậu thấy trong mắt Phùng Viện là một mảnh mờ mịt, giống với lần đầu tiên Phùng Viện trở lại hoàng cung, những lời vừa rồi rồi muốn nói đều chưa nói ra, chỉ là cầm lấy tay Phùng Viện: “A Viện, không phải sợ, hiện tại muội là công chúa, không ai có thể khi dễ muội.”

Lúc này Phùng Viện mới tỉnh táo lại, có chút xin lỗi với Tạ Hoàng hậu, cười nói: “Tẩu tẩu, A Viện không có ý tứ này.” Tạ Hoàng hậu thấp giọng thở dài: “A Viện, năm đó Huệ Hoàng đế bị châm chọc không bảo vệ được thể diện (vợ con), bệ hạ là huynh trưởng của muội, thì sẽ bảo vệ muội muội chu toàn.”

Huệ Hoàng đế, Phụ hoàng, không thể bảo vệ thể diện, trong đầu Phùng Viện đem lời Tạ Hoàng hậu nói tổ hợp lại một lần nữa, nghĩ đến cái gì đó, nhìn Tạ Hoàng hậu: “Tẩu tẩu, chẳng lẽ có chuyện...” Tạ Hoàng hậu thở dài: “Vương Đại tướng quân từ Kinh Châu trở lại, không biết ai nói gì trước mặt hắn, thế

nhưng ở trên triều, hấn làm khó dễ bề hạ, vô luận là thật hay giả, đều không thể phong muội thành công chúa.”

Vương Đại tướng quân, phụ thân của Vương Như Nguyệt, nàng chưa từng gặp qua, ca ca của Vương Tư Không, hai người khác chế lẫn nhau, Vương Đại tướng quân đã có chí không phù hợp quy tắc quần thần tuy bí mật nhưng mà hành động công khai, chỉ có Vương Tư Không đang cố gắng áp trụ, hiện nay mới không gây nhiễu loạn gì.

Phùng Viện nghe vậy, thờ dài một hơi, Hoàng đế của Phùng gia, trừ Tổ phụ ở ngoài, đều bị một đám quyền thần thao túng trong tay, chẳng lẽ đây thực sự là bảo ứng, là Phùng gia đoạt đi giang sơn của Hạ Hầu gia sao?

Tạ Hoàng hậu thấy sắc mặt Phùng Viện biến đổi, tay cầm chặt tay Phùng Viện một chút: “A Viện, tuy Vương Đại tướng quân ương ngạnh...” Tạ Hoàng hậu dừng lại, cảm thấy bàn luận việc đại sự dù dài hay ngắn đều không phải là chuyện tốt, nói tiếp: “Lại hay bao che khuyết điểm, thiên vị người nhà họ Vương, có Vương Tư Không ở đó, cũng sẽ không có chuyện gì... muội là chi tôn (con ruột) của Võ Hoàng đế, đây là điều không thể thay đổi.”

Trong mắt Phùng Viện đầy nước mắt, một giọt chảy xuống, hấp hấp cái mũi, đem nước mắt nuốt trở về, nàng nhìn Tạ Hoàng hậu, cảm hơi hơi nâng lên, trên mặt lộ ra nụ cười đoan trang: “Tẩu tẩu, muội là chi tôn của Võ Hoàng đế, điểm ấy muội sẽ không quên.” Tạ Hoàng hậu vỗ vỗ tay nàng, bên môi lộ ra nụ cười an tâm, trong mắt hiện lên tia rùng mình chớp nhoáng, Vương Thắng An, hấn ý vào hấn là người nhà Vương tộc hoàng quyền, sao có thể để cho hấn có thể tiếp tục sống vui vẻ?

Vương Đại tướng quân quay về, điều này làm cho Vương Thắng An lại thấy hi vọng, đều là người nhà Vương tộc, quyền lực trong tay Vương Đại tướng quân cũng không kém Vương Tư Không là bao.

Với ý tưởng này, Vương Thắng An xin cầu kiến Vương Đại tướng quân, cũng thêm mắm thêm muối chuyện huynh muội mình gặp được nói ra, Vương Đại tướng quân nghe thấy Tạ gia dám hù nỡ nhân của Vương gia, lửa giận tận trời, lại nghe thấy Vương Tư Không vì chuyện chưa chứng thực mà đuổi hai huynh muội Vương Thắng An ra khỏi Vương gia, lại càng tức giận, trách huynh đệ của mình quá yếu đuối, chỉ biết nghe theo ý của hoàng đế?

Đừng quên, Phùng Duệ có thể tọa ổn giang sơn, đều là dựa vào huynh đệ Vương gia bọn họ, hiện tại lại chỉ vì một đường muội, có một mẫu thân bị người Hồ bắt giữ, lại dám xuống tay với người nhà Vương gia, thật sự là không để Vương gia vào mắt hay sao, tại triều hấn liền gây khó dễ cho Phùng Duệ, nói việc sắc phong công chúa là không có đạo lý.

Vương Tư Không nhìn khuôn mặt Phùng Duệ ngày càng giận, thậm chí kêu không ổn, chuyện sắc phong một công chúa chỉ là gia sự của hoàng đế, sao vị huynh trưởng này lại cứ không hiểu? Huống hồ, nếu tiếp tục suy luận nữa, công chúa được sắc phong này là cháu họ của chính mình, vội vàng đứng dậy nói: “Việc sắc phong công chúa này là gia sự của bề hạ, thần chờ nghe theo bề hạ.”

Sắc mặt Phùng Duệ lúc này mới hòa hoãn một chút, chỉ là không nói gì, phát tay áo rồi đi, Phùng Duệ vừa đi, hội nghị cũng tan. Vương Đại tướng quân liền tiến lên giữ chặt Vương Tư Không: “Đứa trẻ kia, bất quá là dựa vào huynh đệ chúng ta mới tọa ổn vị trí kia, Tử đệ ngươi sao lại hấn nói gì thì nghe vậy thế?”

Vương Tư Không không biết vì sao huynh đệ của mình lại phạm vào tội xấu này, nhỏ giọng nói với hấn: “Nhị ca, đây là việc nhỏ, Nhị ca vì cái gì không thể nhún.” Vương Đại tướng quân hừ một tiếng: “Việc nhỏ? Tử đệ, ngươi thân là Tộc trưởng, sao lại không che chở người trong tộc, mà lại còn đuổi bọn họ ra khỏi Vương gia, còn để Tạ gia hù nỡ nhân Vương gia ta?”

Nghe xong, Vương Tư Không hiểu được một chút, nói với Vương Đại tướng quân: “Nhị ca muốn nói chuyện này Nhị ca, đệ không phải không che chở người trong tộc, nhưng huynh nghĩ xem, giờ chúng ta là thần tử phải chấp hành thần lễ (đạo làm quần thần), Vương Thắng An ngu xuẩn cực điểm, không biết phân biệt đại sự nặng nhẹ, người như vậy ở lại Vương gia ta, cũng chỉ là đồ vô dụng, không cần dùng tới.”

Vương Đại tướng quân nghe xong, sừng sốt một chút, muốn nói chuyện, Vương Tư Không đã vỗ vai hấn: “Nhị ca, huynh và đệ đều là người Vương gia, cần nghĩ tới việc duy trì Vương gia tồn tại lâu dài, mà không phải tranh chấp việc nhỏ đó, huynh che chở hấn, cho hấn chút tiền, nhưng trở lại Vương gia, là điều không thể, Vương gia ta không thể giữ một người vô năng như vậy.”

Vương Đại tướng quân miệng hết khép rồi lại mở, mình lại không nghĩ tới những điều đó, Vương Tư Không nhìn huynh trưởng, thờ dài nói: “Nhị ca, huynh và đệ đọc đủ thứ thi thư, thiên hạ không có gia tộc mãi mãi thịnh hay suy tàn? Hiện tại đệ là tộc trưởng, nếu có thể bảo vệ sẽ hết sức bảo vệ gia tộc, tuyệt không thể để con cháu làm bại hoại danh dự gia tộc họ Vương ta.”

Vương Đại tướng quân cứng miệng, cái gì cũng không nói ra được, nghĩ tới Hạ Hầu gia tộc, hiện tại hoàng tộc là Phùng gia, đều là những gia tộc thanh danh hiển hách, hiện tại thì sao? Hạ Hầu gia chỉ còn mấy người kéo dài từ đường, Phùng gia, bị Vương gia kềm hai bên, chỉ là hư danh hoàng gia, mai này cũng trở thành chuyện cười cho con cháu mà thôi.

Vương Thắng An lo lắng đợi chờ, không được Vương Tư Không triệu kiến, mà là Vương Đại tướng quân cho một ít vật có giá trị cùng tiền bạc, nhìn mấy thứ tiền vật này, Vương Thắng An thờ dài, chẳng lẽ hấn đã thực sự mất đi sự che chở của gia tộc.

Lúc này Vương tiểu thư đi tới, cao thấp trên dưới nàng mặc đều đối mới hoàn toàn, khuôn mặt không âm đạm như khi bị Tạ gia hù, thay vào đó là có chút vui sướng, Hồng Phát đi theo phía sau Vương tiểu thư, nhìn bộ dạng cách ăn mặc của nàng khi xuất môn, vô tình Vương Thắng An nhìn nàng một cái, cũng không nói gì.

Hồng Phát liền tiến lên hỏi một câu: “Đại gia, chẳng lẽ ngài không ra xem náo nhiệt?” Náo nhiệt, hiện tại có cái gì náo nhiệt Vương Thắng An đều không có tâm tình đi thưởng thức, hấn liếc mắt một cái, thiếu hứng thú phát tay. Vương tiểu thư chỉnh lại vật áo: “Ca ca, hôm nay là ngày xử quyết cả nhà Kim gia.” Nói xong, buông xuống tay áo, nhìn Vương Thắng An: “Chẳng lẽ ca ca không tới tiễn nàng một đoạn lên đường?”

Tiền nàng lên đường? Vương Thắng An hừ một tiếng, hiện tại hắn đang hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng ta, còn đi tiền nàng một đoạn đường làm gì, Vương Thắng An quay mặt vào trong, một gã sai vặt đi tới đây, đem đồ vật đưa qua, Vương tiểu thư liếc mắt một cái, cười nói: “Muội còn muốn đi tặng vật này cho tàu tàu?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Nói xong, Vương tiểu thư có chút tức giận, hôm nay là ngày sắc phong Hội Kê công chúa, vừa rồi nghe người phủ Đại tướng quân mang đồ tới nói, sớm nay các mệnh phụ đều chuẩn bị ăn mặc sẵn sàng, đi tham dự lễ sắc phong, Hồng Phát cùng Vương tiểu thư đều thời dài, Hồng Phát nói: “Hôm nay là ngày sắc phong Hội Kê công chúa, nếu tiểu thư không...” Nói rồi mới biết mình lỡ lời, nàng vội ngậm miệng, trong tay là giỏ đồ mang theo cho Vương tiểu thư.

Vương tiểu thư nghe Hồng Phát nói những lời đó, hung hăng trừng mắt nhìn ca nhà nàng một cái, nếu hắn không cưới Kim thị, thì mình đã không bị Tạ gia hưu rồi, như vậy trong những người tham dự lễ sắc phong hôm nay chắc chắn sẽ có nàng.

Vương Thắng An nghe Hồng Phát nói như vậy, Hội Kê công chúa? Không phải là Tiểu Viên sao? Giật mạnh tay áo Vương tiểu thư: “Muội muội, muội nói nếu huynh cùng Tiểu Viên có vợ chồng chi thật, đến lúc đó có thể...?” Vương tiểu thư hất tay huynh ra khỏi tay áo của nàng, đồ ngu, thật sự là đồ ngu, chẳng lẽ còn không rõ sự lợi hại của hoàng gia sao?

Nàng xì một tiếng: “Ca ca, huynh hãy nghĩ tới những ngày sống an ổn đi, chết tâm đi, đừng nghĩ muốn cái gì nữa, hiện tại còn chút sản nghiệp, hơn nữa phủ Đại tướng quân còn đem tới chút tiền bạc, vật giá trị, nếu dùng tiết kiệm, cũng đủ cho chúng ta sống cả một đời.” Nói xong, Vương tiểu thư lại vuốt vuốt chỗ tay áo vừa bị Vương Thắng An vò nát, đây là loại vải vân cẩm (vải gấm) tốt nhất, chỉ còn lại một chút, nếu không gìn giữ, ngày nào đó có thể trở lại Tạ gia, sẽ không có quần áo đẹp để mặc.

Thấy trang phục ổn rồi, Vương tiểu thư nói tiếp: “Ca ca, chúng ta đi đây.” Như một trận gió nhẹ, cùng với Hồng Phát đi ra ngoài.

Vừa mới đi ra ngoài, Hồng Phát đột nhiên nhớ tới một chuyện: “Tiểu thư, sau này tiểu thư có thể cải danh (đổi tên) cho nô tỳ không ạ?” Vương tiểu thư sững sốt, sao lại hỏi như vậy? Hồng Phát nhìn Vương tiểu thư, quyết miệng nói: “Năm đó, tiểu thư cùng Kim thị có quan hệ tốt, tên của nô tỳ...” Vương tiểu thư đã sớm quên việc như vậy, nghe thấy Hồng Phát trình trọng nhắc tới chuyện này, nhìn hoa quế bên ngoài đang phát triển tốt tươi: “Được rồi, gọi người là Đan Quế đi.”

Hồng Phát, không hiện tại gọi là Đan Quế, vui mừng đầy mặt nói với Vương tiểu thư: “Nô tỳ tạ ơn tiểu thư.” Vương tiểu thư chỉ cười, chủ tới hai người tiếp tục đi.

Không đồng nhất khi đi trên đường cái, từ từ trăm đầu phải ngồi trong cũi tù được kéo đi trên đường cái, ở chỗ rẽ, cũng sẽ cho người thân bằng hữu chào tạm biệt, nói vài câu, tiền đưa bằng chén nước, Vương tiểu thư chọn một vị trí, Đan Quế vội vào trong điểm mượn cái ghế để Vương tiểu thư ngồi, nàng thì đứng hầu ở một bên.

Lúc này người đi trên đường rất đông, cũng có nhiều người muốn xem náo nhiệt, chính là không ăn mặc phục sức giống chủ tử hai nàng, Đan Quế ăn mặc trang phục nhà hoàn, Vương tiểu thư là một thân áo choàng màu xanh da trời, viền áo choàng dùng vân cẩm màu đỏ may, lộ ra viền váy cũng màu đỏ, trên thân váy còn thêu hoa phù dung đa dạng, trang sức trên đầu cũng không kém, bên trái là trâm vàng đựng đưa theo mỗi bước đi, bên phải được cài một chiếc trâm hoa sen, thoạt nhìn là cách ăn mặc của nhà giàu, sao lại đến đây đưa tiền mấy từ tù này?

Người bên cạnh nghị luận, Vương tiểu thư cái gì cũng không nghe thấy, móng tay dài sơn đỏ nắm chặt đậm sâu vào lòng bàn tay, rốt cục đợi tới hôm nay, đình úy kia luôn khinh thường đi vào đại lao, người này luôn có tài năng để thành công.

“Tiểu thư.” Đan Quế nói nhỏ ở bên tai nàng: “Đến rồi.” Vương tiểu thư hít một hơi thật sâu, trên mặt tràn ra tươi cười, đến đây là tốt rồi, sợ rằng phía trước có người đưa tiền, chậm trễ thời gian.

Kim tiểu thư biết mình trốn không thoát, thời gian này ngồi trong lao, tư sắc đã bị mai một, trên người mặc tù phục, tóc lung tung bụi lên, ánh mắt nửa mở nửa khép, ngồi bên trong xe chở tù nhân, nhìn ngơ tư đường quen thuộc xẹt qua trước mắt, nghe người bên đường nghị luận. Nga, hôm nay là ngày sắc phong Hội Kê công chúa, nàng là công chúa, bay lượn trên chín tầng trời cao, còn mình là tù tử, giống như bùn nhão dưới chân.

Giương mắt nhìn phụ thân ở trong xe chở tù nhân phía trước, cũng tốt, cả nhà có thể chết cùng một chỗ cũng tốt, trong xe chở tù nhân phía sau là Vương mục, ánh mắt bà ta đại ra, chỉ có Lục Khởi ngồi trong xe cuối cùng vẫn đang gào to kêu oan, nhưng không ai để ý nàng, sau khi nghe phán quyết, trên pháp trường không thể tránh một đao kia, hiện tại kêu oan thì có tác dụng gì chứ? Vẫn phải chịu một đao đó thôi.

Đột nhiên xe chở tù nhân dừng lại, Kim tiểu thư sững sốt, chẳng lẽ còn có người đưa tiền mình một đoạn đường? Một nữ nhân xuất hiện trong mắt nàng, Kim tiểu thư cố gắng nhìn rõ, rốt cục thấy rõ nàng ấy chính là tiểu cô ngày trước (em chồng trước), Vương tiểu thư.

Nhìn thấy Vương tiểu thư, nước mắt Kim tiểu thư đã chảy xuống, nàng có thể tới đưa tiễn mình một đoạn đường, cũng coi như không uống thời gian hai người giao hảo trong khuê phòng, Vương tiểu thư đi đến trước xe chờ tù nhân, trước mặt là một nha dịch áp giải xe chờ tù, Đan Quế nhét một hà bao vào trong tay nha dịch kia, đem Kim tiểu thư trong xe chờ tù nhân đưa xuống dưới, xiềng xích hơi buông ra ở một bên, nói với Vương tiểu thư: “Thỉnh hồi thăm nhanh nhanh.”

Vương tiểu thư không nói, Đan Quế cười nói: “Đây là tất nhiên.” Vương tiểu thư nhìn Kim tiểu thư bị tra tấn, ba phần giống người, bảy phần giống quỷ, trong lòng là vui sướng nói không lên lời, nói với Kim tiểu thư: “Đây là ly rượu đưa tiễn một đoạn đường, uống một chút cho đường đi dễ dàng hơn.” Kim tiểu thư thấy Đan Quế đưa đến trước mặt mình một ly rượu, miệng lại nức nở, không tiếp nhận ly rượu kia, mà là túm lấy tay của Vương tiểu thư, vội vàng hỏi: “Muội muội, câu muội tới trước mặt công chúa nói một tiếng, nể tình tỷ như tỷ tỷ lớn lên cùng nàng, câu nàng đặc xá cho tỷ (tha tội), đến lúc đó tỷ làm trâu làm ngựa đều được.”

Nói xong là một trận khóc lớn, trong lòng Vương tiểu thư thầm mắng nàng không biết phân biệt, nhủ thầm nói: “Kim thị, ta hôm nay tới tiễn ngươi một đoạn đường, cũng là có ý tốt, ngươi an tâm ra đi, đừng suy nghĩ chuyện không thể.” Thanh âm thật thấp, bên môi mang tươi cười nhìn Kim tiểu thư, thanh âm mềm nhẹ chỉ hai nàng có thể nghe thấy: “Nói thêm, chuyện ngươi gây nên, đối đãi công chúa như vậy, cho dù chết mười lần cũng không đủ, ngươi vẫn còn có vọng tưởng muốn đặc xá.”

Kim tiểu thư thấy nàng hướng mình cúi người thăm thì, còn cho là nàng sẽ an ủi khuyên giải mình, ai ngờ lại là một câu như vậy, Kim tiểu thư trừng lớn hai mắt nhìn thẳng nàng: “Muội muội, ngày đó ngươi đã nói gì? Ngươi nói đối với hạ nhân phải dùng quy củ của hạ nhân.” Vương tiểu thư cười lạnh một tiếng: “Ta cũng không bao giờ đánh chửi hạ nhân.”

Nói xong, Vương tiểu thư nhìn thấy Vương mục trong một chiếc xe chờ tù khác, ánh mắt híp lại, đứng lên: “Ai bắt các người nhà giàu mới nổi bình thường, nhìn thấy nha hoàn tốt một chút, mà lại lăng phí như vậy.” Kim tiểu thư không nghĩ tới Vương tiểu thư đã không an ủi mình, còn châm chọc khiêu khích như vậy, khẩu khí kia thật sự là nuốt xuống không được, nàng cắn tức, bắt lấy Vương tiểu thư.

Oan khí trong lòng Vương tiểu thư giờ này mới tan đi được một ít, nhìn Kim tiểu thư, gần từng tiếng nói với nàng: “Ngươi cho là ngươi lớn lên có bộ dáng giống Đông Hải công chúa? Kiếp sau, không, cho dù ngươi có đầu thai mười lần đều không bằng một đầu ngón tay của nàng.” Nói xong, Vương tiểu thư cũng không thèm liếc nhìn Kim tiểu thư, nói với Đan Quế: “Thu thập đồ vật, chúng ta đi.”

Ở phía sau nàng, Kim tiểu thư phát ra thanh âm thê lương: “Họ Vương kia, ta biến thành quỷ cũng không buông tha các người.” Cuộc bộ của Vương tiểu thư cũng không dừng lại, rất nhiều người xem náo nhiệt, nhìn Vương tiểu thư phân phó nha hoàn rót rượu cho Kim tiểu thư, vừa ôn hòa nói chuyện với nàng, nhưng cuối cùng Kim tiểu thư lại nói như vậy, một đám người đều mắng Kim tiểu thư, chết đến nơi vẫn còn xấu xa.

Lúc này những nghi thức trong lễ sắc phong Hội Kê công chúa đã sắp xong, sau khi Phùng Viện lạy ba lạy, tiếp nhận chiếu thư sắc phong, ngân ấn, đứng thẳng dậy, từ nay về sau, Lang Gia công chúa sẽ không tồn tại nữa, trong hoàng cung này, chỉ còn một Hội Kê công chúa Phùng Viện, Phùng Viện nghĩ tới đây, nhẹ giọng thở dài, mẫu hầu biết điều này liệu có thể vui vẻ cho nàng hay không? Hay là có ý gì khác?

Lễ sắc phong chấm dứt, Phùng Duệ nhìn thấy khuôn mặt mất hứng của Vương Đại tướng quân, trong lòng liền cảm thấy cao hứng, nhìn qua hai người mình vừa phong chức, một người là Liễu Hoài, tướng quân Trấn Bắc, một người là Đại Nguyên, tướng quân Chinh Tây, hy vọng đều đặt lên trên hai người kia.

Phùng Viện không biết những việc trên triều này, điển lễ chấm dứt, trở lại điện Dao Quang, Từ Thiên các nàng hầu hạ Phùng Viện cời trang phục, miệng nói những câu vui vẻ hân hoan, công chúa là nữ tử đẹp nhất hoàng cung. Tuy rằng trang sức cùng lễ phục đều rất nặng, lại phải quỳ bái lạy ép buộc nửa ngày, trên người toát một lớp mồ hôi, trong lòng Phùng Viện vẫn có ngồn ngộn trăm mối cảm xúc, từ Lang Gia công chúa ở hoàng cung Lạc Kinh tới Hội Kê công chúa ở hoàng cung thành Kiến Khang, một đường này chịu bao ngọt bùi cay đắng, Phùng Viện chưa bao giờ kể chuyện này với ai.

Nếu như..., Phùng Viện nhẹ nhàng lắc đầu, suy nghĩ thì làm gì, hiện tại ca ca cùng tẩu tẩu đều thân thiết yêu thương mình, Lan Lăng cũng tốt với mình, không cần suy nghĩ những cái khác, Phùng Viện đem chiếc lược trong tay buông xuống, tùy ý Từ Thiên các nàng thay đổi một thân trang phục nhẹ nhàng, nói là nhẹ nhàng, nhưng so với trang phục bình thường vẫn còn phiền phức lắm, bởi vì buổi tối còn tham dự yến hội được tổ chức cho Phùng Viện.

Tại yến hội, Phùng Viện ngồi ở dưới Tạ hoàng hậu, nhìn những mệnh phụ tới tham dự yến tiệc, tất cả đều tươi cười chúc công chúa từ nay về sau Phúc thọ an khang, vĩnh vô tai họa (sống lâu mạnh khỏe bình an, không gặp điều xấu), nhìn những khuôn mặt kia, tự dưng Phùng Viện lại nhớ tới lúc nàng còn ở Kim gia, ngẫu nhiên có thể gặp người tới Kim gia, sẽ không đối mình như vậy.

Phùng Viện khó chịu trong ngực, giương mắt nhìn lên, liền gặp ánh mắt Chu phu nhân, bà thấy Phùng Viện nhìn lại mình, chính là gật đầu một cái, cũng không có hành động khác, Phùng Viện thấy bà, nhớ tới Trần tiểu thư, cũng không biết nàng xuất giá chưa, còn có Chu tiểu thư, ngày đó ở sau bình phong nghe nàng nói, không biết tình lang của nàng hiện ở phương nào rồi?

Phùng Viện càng nghĩ càng nhiều, Tạ Hoàng hậu chạm nhẹ vào nàng, Phùng Viện vội vàng ngẩng đầu, trước mặt là Vương Phi của Thanh Hà vương, nhìn thấy vị thẩm thẩm này, Phùng Viện vội vàng đứng lên, Thanh Hà Vương vào lúc Lạc Kinh bị chiếm đóng, ông ấy cùng với thành Lạc Kinh đều mất đi, Vương Phi của ông ấy cũng thế tử vừa tới Giang Hữu, nghe tin dữ truyền đến, khóc rồi ngất xỉu tới mấy lần.

Đội Phùng Duệ đằng cơ, nhớ tới chuyện xưa, phong chức cho thế tử, coi như Phùng Viện có mấy người quen, Vương phi của Thanh Hà Vương thấy Phùng Viện đứng lên, vuốt nhẹ mặt nàng, không ngừng nhắc tới: “Con chỉ là một tiểu cô nương mà lại phải trốn chạy, vì sao lại phải vậy chứ?” Nói xong thì lệ đã rơi, khi Vương phi thốt ra những lời này, hốc mắt của những mệnh phụ từ Lạc Kinh tới đều có chút ẩm ướt.

Tạ Hoàng hậu thấy thế, không tốt rồi, vội phân phó cung nhân đỡ Vương phi đi xuống, sau khi Phùng Viện nghe câu nói kia, không còn tâm trạng nào ngồi ở đây nữa, đứng dậy xin cáo lui rồi đi.

Lúc này ngoài điện đã là ban đêm, Phùng Viện đi bộ một chút, quay đầu nhìn đèn đuốc sang trưng trong điện, bên trong thỉnh thoảng có tiếng cười truyền đến, ngửa mặt lên nhìn bầu trời, Phùng Viện thở dài một tiếng, đến tốt cùng phải làm sao đây?

Đột nhiên, từ phía sau truyền tới thanh âm nam tử: “Lúc này điện hạ hần là ở trong yến hội, vì người mà tổ chức, sao người còn thở dài ở đây?” Sao trong thâm cung lại có nam tử, lời nói còn mang theo chút châm chọc? Phùng Viện xoay người, thấy người đó là Lâm Ca, trên người hần có mùi rượu, xem ra là hần đã uống một chút rồi.

Nhìn về hướng Lâm Ca đã đi qua, đi thẳng chính là một điện khác, Phùng Viện nhớ tới, hôm nay Phùng Duệ cũng mở yến tiệc chiêu đãi quần thần, khó trách có thể gặp Lâm Ca.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Cầu hôn

Hôm nay Lâm Ca cũng tới dự yến tiệc của quần thần, liền có suy nghĩ muốn gặp Phùng Viện, ngày ấy Lâm phu nhân tiến cung trở về, khen ngợi Phùng Viện không dứt miệng, vốn Lâm Ca đã có hảo cảm với Phùng Viện, nay lại nghe mẫu thân nói vậy, trong lòng lại nhớ không ngừng, ngày đó từ chối chủ ý của Phùng Duệ, không nghĩ muốn làm Phò mã, hôm nay sao dám mở miệng cầu xin ban hôn?

Trong yến hội, uống nhiều một chút, dựa vào cơ hội tham dự yến tiệc này, mà đi ra vùng phụ cận một chút, nhìn cung điện mà Tạ Hoàng hậu tổ chức yến hội, liền si ngốc nghĩ, lúc này Phùng Viện hần đang ở trong yến hội cười nói, mang sắc mặt vui mừng, không biết nàng còn nhớ tới hần hay không?

Bồi hồi một lúc lâu, chưa nhìn thấy bóng dáng giai nhân, hần định trở về yến hội, thấy Phùng Viện đi tới, mấy tháng không gặp, gió đây nàng hoàn toàn bất động với lúc đầu mới gặp, đầu búi tóc kiểu mã ngã, trên đầu cài trâm ngọc bích, kim bước điệu, vàng trắng sáng bên tai, trên người là cung trang váy dài, trang điểm nhẹ nhàng thuần túy, cùng Lan Lăng công chúa giống nhau, có phong thái công chúa.

Lâm Ca định tiến lên, nhưng hành động lại là vọt đến sau một thân cây, nhìn nhất cử nhất động của Phùng Viện, đợi tới khi Phùng Viện thở dài một hơi, rốt cục nhìn không được mà lên tiếng, nhưng mà chính hần lại không biết, trong lời nói mang theo chút châm chọc.

Phùng Viện xoay người nhìn Lâm Ca, lúc này Lâm Ca mới có thể nhìn cẩn thận dung mạo của Phùng Viện, mày lá liễu cong cong, trên mặt được tô điểm như rạng mây bay, phấn màu hoa đào điểm một lượt mỏng ở trên mắt dưới mày, lông mi lay động như bông hoa được mở bung ra, đôi mắt của Phùng Viện tựa như vì sao rực sáng giữa bầu trời.

Sau khi Lâm Ca thốt ra những lời đó, tâm tư bắt đầu rối loạn, nhìn thấy Phùng Viện vẫn không nhúc nhích, chỉ đứng ở nơi đó, một ánh mắt sáng ngời nhìn hần, bình tĩnh nhìn hần, Lâm Ca cảm thấy, đối với những lời châm chọc vừa rồi của hần, Phùng Viện nhận ra, mặc kệ trên đầu là “kim bước điệu”, trên người là cung trang thêu hoa phù dung tỉ mỉ, chính là đang châm chọc hần không nên nói như vậy, không biết nàng nghĩ hần là dạng người gì đây?

Mượn sự che chở của tổ tông, ở Giang Hữu an hưởng vinh hoa, tâm muốn thu phục lại đất, nhưng lại không đủ lực lượng để hành động, Lâm Ca tiến lên từng bước, không biết giải thích như thế nào, thốt ra liền là một câu như vậy: “Tiểu Viên, chờ tới khi ta từ chiến trường Bắc Phạt trở về, nàng có nguyện ý gả cho ta không?”

Nếu mà Lan Lăng công chúa nghe được lời này, chỉ sợ nàng sẽ nhảy cẫng lên, cao hứng vừa cười vừa nói, Phùng Viện vẫn lẳng lặng đứng ở nơi đó, không nhúc nhích, ánh trắng sáng chiếu lên người nàng, chiếu rọi làm cả thân hình nàng tỏa sáng, hay là trâm ngọc trên đầu nàng sáng? Hay vẫn là ánh sáng của vàng trắng?

Phùng Viện hơi nghiêng đầu, không tránh đi: “Công tử lại uống rượu sao?” Thanh âm không giống như bình thường, mà chứa chút ôn nhu mềm mại, thậm chí có một chút lả lơi.

Lâm Ca hít một hơi, hần đang nói gì vậy? Người trước mặt không phải hạ nhân Kim gia, mà là Hội Kê công chúa vừa sắc phong, hần vỗ nhẹ cái trán, rồi tiến lên hành lễ với Phùng Viện: “Sau khi uống rượu thần đã vô lễ, mong điện hạ thứ tội.” Nói xong một chân quỳ xuống đất, nhẹ nhàng lạy một cái, cũng không đợi Phùng Viện nói gì, liền đứng dậy rồi đi.

Phùng Viện nhìn theo bóng dáng hần rồi đi, trong lòng thở dài, một câu sau lời bình luận kia chính là, tuy mệnh thọ nhưng lại chết yểu, nghĩ đến mình có thể không sống được lâu nữa, làm sao phải lập gia đình để rồi khổ sở chứ? Phùng Viện xoay người, đối mặt với một đôi mắt đầy ủy khuất, Thập Bát muội muội? Phùng Viện thiếu chút nữa thì kinh hô ra tiếng, vội lấy tay bịt kín miệng.

Lan Lăng công chúa thấy nàng xoay người, cũng không tránh né, mở miệng nói một câu: “Hóa ra Lâm Ca ca ca thích Thập Lục tỷ tỷ.” Phùng Viện sợ nàng hiểu lầm, đưa tay ra nắm lấy vai nàng, Lan Lăng công chúa lại nói tiếp: “Nhưng mà, tỷ tỷ lớn lên xinh đẹp như vậy, Lâm Ca ca ca thích tỷ cũng phải thôi.”

Phùng Viện nhìn bà vai nàng sụp xuống, bộ dáng bị đá kích, tay nắm chặt vai nàng: “Thập Bát muội muội, kỳ thật tỷ cùng Lâm công tử chỉ gặp nhau mấy lần, cũng chưa nói mấy câu với nhau.” Lan Lăng công chúa tò mò: “Vì sao Lâm Ca ca ca thích tỷ, mà không thích muội?”

Việc này, Phùng Viện không biết, nàng cảm thấy thật có lỗi nhìn về phía Lan Lăng công chúa, Lan Lăng công chúa gật đầu nói: “Đây nhất định là duyên phận mà bà vú thường nói, nếu không tại sao Lâm Ca ca ca thích tỷ mà lại không thích ta chứ?” Nhìn Lan Lăng công chúa không có bộ dáng mất hứng, Phùng Viện vén lại sợi tóc mai bị rối ra đằng sau cho nàng, cười nói: “Tỷ không biết, chính là tỷ sẽ không gả cho hắn.”

Lan Lăng công chúa vội hỏi: “Vì sao, tỷ tỷ, Lâm Ca ca ca thực sự rất tốt.” Phùng Viện thờ dài, chuyện này phải nói thế nào đây? Con người của Lan Lăng công chúa chuyển động: “Có phải tỷ tỷ sợ muội mất hứng? Tỷ tỷ, muội sẽ không, muội đã có Phò mã của mình.” Phùng Viện liền nở nụ cười, Lan Lăng không biết hai câu nói kia.

Lúc này, phía sau truyền tới thanh âm cung kính tiếp đón: “Nhị vị điện hạ, hoàng hậu cho thiếp tới tìm nhị vị điện hạ.” Phùng Viện và Lan Lăng công chúa cùng xoay người, Trịnh thượng nghi mang theo bốn cung nữ ở phía sau, cung kính đứng chờ ở nơi đó.

Phùng Viện gật đầu một cái với Trịnh thượng nghi, liền dắt tay Lan Lăng công chúa vào trong điện.

Lúc này tất cả mọi người đã uống được khá, Tạ Hoàng hậu đáng vẻ đoan trang ngồi ở phía trên, phía dưới là các phu nhân, những người ngồi gần bắt đầu nói chuyện phiếm với nhau, thấy Phùng Viện và Lan Lăng công chúa cùng tiến vào, Tạ Hoàng hậu gật đầu một cái với hai nàng, Phùng Viện vừa ngồi xuống, Tạ Hoàng hậu liền cười nói với Lan Lăng công chúa: “Muội còn nói đi tìm A Viện, thế mà hai người các muội quay trở lại muộn như vậy?”

Trên mặt Lan Lăng công chúa bay lên một đám mây hồng, nàng uống hơi nhiều một chút, người khác còn cho là vì uống nhiều rượu lên mặt hồng, cười làm nũng với Tạ Hoàng hậu: “Tàu tàu, muội uống hơi nhiều rượu một chút, đi ra ngoài ngắm phong cảnh cũng rất tuyệt, lúc đó đã quên đi tìm Thập Lục tỷ tỷ.” Nghe thấy lời này của Lan Lăng công chúa, Phùng Viện hạ mi mắt, nở nụ cười.

Lúc này có một bóng người đi tới trước mặt nàng, Phùng Viện ngẩng đầu, hóa ra là Chu phu nhân, vừa rồi khi Phùng Viện tiến vào, cũng không thấy bà, còn tưởng bà đã đi rồi, lúc này thấy bà ấy lại đây, Phùng Viện liền đứng lên, Chu phu nhân đã đem ly rượu tới trước mặt nàng: “Ngày đó, điện hạ ở trong nhà thiếp, thiếp tiếp đón không chu toàn, mong điện hạ thứ tội.”

Nói như vậy là sao, Phùng Viện vội vàng tiếp nhận ly rượu, vừa định nói chuyện, có người đã cười nói: “Hoàng hậu, Hội Kê công chúa còn chưa chọn Phò mã, Trần Ngang là con của Chu phu nhân cũng chưa có hôn phối (ước định kết hôn), hôm nay mượn giờ lành, sao công chúa không hạ xuống, đáp ứng ý trăng tròn?”

Người nói chuyện là một phu nhân, xem ra bà cũng đã uống khá nhiều rượu rồi, cười dài nhìn bên này. Người này không phải ai khác, chính là Tạ lão phu nhân, mẫu thân của Tạ hoàng hậu.

Đêm nay là làm sao vậy? Đầu tiên là Lâm Ca đến nói một câu như vậy, sau là Tạ lão phu nhân thay Trần Ngang cầu hôn, với câu nói kia của Lâm Ca, Phùng Viện còn có cách từ chối, nhưng một câu như vậy của Tạ lão phu nhân, Phùng Viện lại không biết trả lời ra sao, nàng không tự chủ được, nhìn về phía Tạ Hoàng hậu, trên mặt Tạ Hoàng hậu xuất hiện một chút kinh ý, nhảy mắt một cái, mặt mang nét cười nhìn về phía Phùng Viện.

Lúc này trong điện là một mảnh yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Phùng Viện, Chu phu nhân cũng không bối rối, cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn Phùng Viện, bên môi còn chứa ý cười, chắc chắn là Phùng Viện sẽ đáp ứng. Phùng Viện nhìn bộ dáng vui mừng của Tạ Hoàng hậu, trong lòng càng bối rối, giờ nên nói thế nào đây?

Trần Ngang được không? Tất nhiên không kém, được cho là một nam tử tử kiến chi tài (tử kiến: một người đàn ông đức hạnh có học vấn, chi tài: người có tài), tài hoa như vậy sao có thể kém được? Mấy tháng kia Phùng Viện ở lại Trần gia, nghe được mọi người đều khen ngợi hắn, đáng đáp cũng không kém, là một nam nhi nhanh nhẹn.

Nếu đêm nay không gặp Lâm Ca, không nghe Lâm Ca nói gì, Phùng Viện nghĩ có lẽ giờ này nàng sẽ đáp ứng, chính là lời ấy vừa muốn nói ra miệng, trước mặt liền hiện lên khuôn mặt của Lâm Ca, nam tử mang chút men say nói câu đó, cũng hay nói giỡn, Phùng Viện thực chắc chắn điểm ấy, nghĩ đến đây, Phùng Viện khẽ nhủ mảy, cái gì cũng chưa nói.

Nhìn sắc mặt biến hóa của Phùng Viện, Tạ Hoàng hậu hiểu được một chút, Phùng Duệ cùng Tạ Hoàng hậu cũng đã tiến hành lựa chọn, chung quy là đều có chút không hài lòng, chờ tới lúc chọn đến Trần Ngang, ánh mắt hai người đều sáng ngời, Trần Ngang có xuất thân đại tộc ở Giang Hữu, lại được trọng dụng, làm phò mã là tốt nhất.

(Tỷ tỷ luôn che chở nàng, Phùng Viện thờ dài, lại thêu ra một đóa hoa mẫu đơn cho Lan Lăng công chúa, cười nói: “Tam tỷ rất tốt, luôn che chở tỷ.” Lan Lăng công chúa gật đầu, trở mình nhìn lên đỉnh điện: “Giống như Thập Lục tỷ tỷ, luôn che chở muội.”)

Chỉ là không có thời cơ thích hợp, hôm nay Tạ lão phu nhân đưa ra lời này, đương nhiên là Tạ Hoàng hậu muốn thay Phùng Viện đáp ứng rồi, nhưng mà, Tạ Hoàng hậu nhìn sắc mặt Phùng Viện, trong lòng than nhẹ, xem ra là trời không chiều lòng người rồi, nàng cũng không muốn bức bách Phùng Viện, dù sao vợ chồng cần phải hòa thuận, bưng lên ly rượu, Tạ Hoàng hậu cười nói với Tạ lão phu nhân, trong giọng nói có chút oán trách: “A mẫu (cách gọi thân mật) chắc uống nhiều rượu rồi, lại nói chuyện thuyên gi đâu à.”

Tạ lão phu nhân nghe vậy, sừng sốt một chút, thấy Phùng Viện vẫn đứng ở đó, không nói tiếng nào, hiểu được cái gì, cười nâng chén rượu lên: “A mẫu, a mẫu nói loạn rồi, trước hết tự phạt một chén.” Lời Tạ Hoàng hậu vừa nói ra, sắc mặt Chu phu nhân thay đổi một chút, hành lễ quay về vị trí của mình, các vị phu nhân như vừa mới tỉnh lại, một lần nữa bắt đầu hàn huyên.

Lan Lăng công chúa đưa cho Phùng Viện một ly rượu, nhỏ giọng nói với nàng: “Tỷ tỷ, vừa rồi muội rất sợ tỷ tỷ đáp ứng.” Phùng Viện nhận lấy, nhấp một

ngụm, cười hỏi nàng: “Sao thế?”

Lân Lãng công chúa mặt đỏ hồng: “Bởi vì Lâm Ca ca ca.” Phùng Viện cười âm thầm, hạ mí mắt, xem ra chính nàng lo lắng uống phí rồi, chung quy công chúa vẫn là chủ nhân.

Đại lễ sắc phong qua rồi, Phùng Viện vẫn ở lại điện Dao Quang như trước, trải qua cuộc sống công chúa, mỗi ngày lại chuẩn bị cho Lân Lãng công chúa xuất giá, thấy châm tuyến (hình thêu) của Tú mẹ, có khi Phùng Viện cũng động thủ sửa chữa thay Lân Lãng công chúa một chút, làm Lân Lãng công chúa ngạc nhiên không thôi, không nghĩ châm tuyến của Phùng Viện lại đẹp như vậy.

Những ngày khoái hoạt dễ dàng, thế cục bên ngoài vẫn rơi vào tai Phùng Viện, ở ngày yến hội thứ hai, Lâm Ca xin đi tham chiến, được Phùng Duệ ân chuẩn, lấy thân phận Trung Lang Tướng tiến đến chiến trường Bắc phạt.

Mà Trần Ngang, có người nói cho hắn, tại yến hội Tạ lão phu nhân đã đề nghị tác hợp cho Hội Kê công chúa với hắn, Trần Ngang chỉ cười, nói năm đó đã có ước định với Đông Hải công chúa, mặc dù Đông Hải công chúa qua đời đã lâu, cũng không thể ước định với muội muội của nàng.

Hắn vừa nói ra, làm cho mọi người nhớ lại năm đó, Trần Ngang lấy tài danh, liền được ước định với Đông Hải công chúa, chỉ là hôn lễ chưa tiến hành, công chúa đã qua đời, hôn sự của Trần Ngang liền bị trì hoãn, bây giờ nghe hắn nói, có người liền tiếc hận thay cho Đông Hải công chúa.

Lân Lãng công chúa ở một bên nhìn Phùng Viện thêu thùa, vừa thì thầm hàn huyên với Phùng Viện, còn cười nói: “Tỷ tỷ, không nghĩ tới Trần Ngang đúng là chung tình, nhưng mà hình dáng và tài hoa của Thập Ngũ tỷ tỷ lúc trưởng thành, mới có thể làm cho hắn nhớ mãi không quên?” Phùng Viện ngừng thêu, đưa mắt nhìn ra bên ngoài điện, lại là trăng tháng mười, Tam tỷ qua đời đã năm năm rồi, ngày ấy, máu tươi theo trán của tỷ chảy xuống, là hình ảnh mà cả đời này Phùng Viện không thể quên.

Tỷ tỷ luôn che chở nàng, Phùng Viện thờ dài, lại thêu ra một đoá hoa mẫu đơn cho Lân Lãng công chúa, cười nói: “Tam tỷ rất tốt, luôn che chở tỷ.” Lân Lãng công chúa gật đầu, trở mình nhìn lên đỉnh điện: “Giống như Thập Lục tỷ tỷ, luôn che chở muội.” Phùng Viện liền nở nụ cười, buông kim thêu, vuốt mặt Lân Lãng công chúa: “Sắp lập gia đình rồi, sao tính vẫn trẻ con như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Hội ngộ (Gặp lại)

Lân Lãng công chúa mỉm cười, ngáp một cái, vừa muốn xoay người ngủ, Phùng Viện nhìn nàng, cười nói: “Sai rồi, bảo vệ muội là bề hạ, không phải tỷ.” Lân Lãng công chúa nhắm mắt lại nói: “Tỷ tỷ che chở muội, cùng Thập Tứ ca ca bảo vệ muội không giống nhau.” Phùng Viện cười khẽ, nhìn nàng ngủ, dung nhan khi ngủ vô lo vô nghĩ, Phùng Viện đắp chăn cho nàng, sửa lại tư thế ngủ thoải mái cho nàng, ngồi ở bên nàng tiếp tục thêu thùa.

Từ Thiên tiến vào, vừa muốn mở miệng, thấy Lân Lãng công chúa đang ngủ, đi lên nói nhỏ vào tai Phùng Viện: “Điện hạ, Lâm phu nhân cầu kiến.”

Lâm phu nhân? Phùng Viện buông kim thêu, từ sau ngày gặp Lâm phu nhân ấy, mỗi lần tiến cung đều đến nhìn Phùng Viện, dần dần cũng thành quen bớt đi thông truyền (thông báo, sau đó truyền gọi), như thế nào giờ lại dùng hai chữ cầu kiến?

Phùng Viện vẫn chỉnh lại trang phục, đứng dậy, cùng Từ Thiên đi ra ngoài, thấy Lâm phu nhân đang chờ ở phía xa, Phùng Viện lại cảm thấy giống mẫu hậu, mẫu hậu thường ngồi ở chỗ kia, cúi đầu, lặng lẽ chờ đợi, mẫu hậu là người xinh đẹp nhất mà Phùng Viện từng gặp qua, là người cực kỳ bình tĩnh, chính là người như vậy, mới ôm chặt linh tiên của Tam tỷ, thanh âm thê lương vang vọng bên tai Phùng Viện, sống sót, vô luận như thế nào đều phải sống sót.

Nghe tiếng bước chân, Lâm phu nhân đã đứng dậy, cười hành lễ, Phùng Viện vội vàng đỡ bà dậy, Lâm phu nhân vẫn cẩn thận tỉ mỉ hành lễ xong mới đứng dậy, sau khi ngồi xuống, Phùng Viện nhìn mặt bà, thoát nhìn sắc mặt Lâm phu nhân rất bình tĩnh, nhưng nơi lòng mày kia không giấu được lo âu, làm Phùng Viện có chút kỳ quái.

Nếu nhìn kỹ, phía dưới búi tóc của Lâm phu nhân có sợi tóc bạc thoáng hiện, trong lòng Phùng Viện chợt lặng xuống, chẳng lẽ Lâm Ca đi Bắc phạt, Lâm phu nhân cũng không tán thành sao? Lâm phu nhân đã mở miệng: “Điện hạ, hôm trước tiểu nhi (ý là con trai của bà) có gửi thư tới, trong thư nói, không biết nói với điện hạ như thế nào.”

Nghe nói Lâm Ca gửi thư về, tâm Phùng Viện nhảy lên một chút, ngày ấy dưới ánh trăng, Lâm Ca nói lời ấy với nàng, nhất cử nhất động của hắn vẫn còn hiện lên rõ ràng trước mắt nàng, lúc nói chuyện trong mắt có sự vội vàng, không nghe được câu trả lời trong mắt liền thất vọng, ngày đó Phùng Viện đều nhìn rõ ràng, hiện tại, nghe Lâm Ca gửi thư về mà không biết nói với nàng như thế nào, Phùng Viện cảm thấy mặt nàng nóng lên, đó là lời nói gì đây?

Nàng nhìn Lâm phu nhân, bên môi chứa đựng mỉm cười, vẫn giữ nguyên tư thế tiêu chuẩn mệnh phụ được công chúa triệu kiến, cái gì đều không nói. Lâm phu nhân nhìn hành động của Phùng Viện, trong lòng cũng hiểu được, đứa con của bà thật sự rất lỗ mãng, ngày đó không chịu cưới Lân Lãng công chúa liền thẳng thừng từ chối, không chịu thánh ân, hiện tại trong thư lại đề nghị, cầu hôn Hội Kê công chúa, hành động lật lọng này, thật sự không phải

của quân tử.

Lâm phu nhân trầm ngâm một chút, cười nói: “Điện hạ, mới vừa rồi là thần lỗ mãng, việc nhà không nên nói với điện hạ.” Ánh mắt Phùng Viện âm thầm một chút, lập tức lại nở nụ cười: “Ngày đó là Lâm tướng quân ra tay cứu giúp, mới có ngày hôm nay, ân cứu mạng này, chắc chắn báo đáp.”

Nói xong câu này, Phùng Viện liền thôi không nói nữa, Lâm phu nhân còn nói thêm chút nữa, thấy Phùng Viện đoan chính ngồi ở chỗ kia, bộ dáng cái gì cũng không nói, tính tế ngấm ngầm, hiểu ra điều gì, hành lễ cáo lui.

Lâm phu nhân đi rồi, Phùng Viện ngồi thật lâu không nhúc nhích, lời ấy ra khỏi miệng chính nàng hoàn toàn từ chối Lâm Ca, bốn lần gặp nhau trước đây, lần đầu lỗ mãng, lần hai cứu giúp, lần ba trong cung thoáng nhìn, đến lần thứ tư là câu hôn dưới ánh trăng, Phùng Viện nhẹ giọng thở dài, không biết khi nào thì bắt đầu, trong lòng nàng đã có bóng dáng của hắn, chính là nhớ tới lời nói xưa kia, tâm Phùng Viện lại trở lên trầm trọng, dưới sự che chở của ca ca và tẩu tẩu, có lẽ là kết cục cuối đời của nàng đi?

(muanhobaybay: tỷ ơi, đừng bi thương như vậy. Mưa nhỏ buồn lắm đó. L)

“Tỷ tỷ, sao tỷ lại khóc?” Lan Lăng công chúa nhẹ nhàng ngồi bên người Phùng Viện, nhìn Phùng Viện, nghiêng đầu hỏi nàng, lúc này Phùng Viện mới cảm giác được khỏe mát mình lạnh lạnh có gì đó chảy ra, không biết nàng rơi lệ từ lúc nào, Phùng Viện lau lau lệ nơi khỏe mát, dùng khăn khí tiêu hải tửનો noi với Lan Lăng công chúa: “Chắc là các nàng mới thay đổi loại hương, ngửi không quen, nên chảy nước mắt vậy thôi.”

Lan Lăng công chúa không nói gì nữa, ôm đầu gối ngồi bên cạnh Phùng Viện, câu hỏi kia vẫn không nói ra, tỷ tỷ, tỷ thích Lâm Ca ca ca sao? Nếu không, sao lại giống như lúc nàng nhớ hắn, trên mặt có cười, khỏe mát có lệ?

Một ngày cứ trôi qua như vậy, hôn sự của Phùng Viện không ai nhắc tới nữa, đảo mắt một cái mà nàng đã mười tám tuổi, nhưng mà, niên đại này lưu hành việc tảo hôn, nam tử có tuổi như Phùng Viện đều đã sớm lập gia đình rồi, chẳng lẽ đường đường là một công chúa lại lấy người tái giá sao?

Phù Lan Lăng công chúa, Phùng Viện chơi đùa với đứa nhỏ Lan Lăng công chúa mới sinh hạ, lấy tay điểm điểm cảm đứa nhỏ, đứa nhỏ đang ngủ cũng nhếch môi nở nụ cười, Lan Lăng công chúa nằm trên giường thấy, cười nói: “Tỷ tỷ vẫn luôn đối tốt với người khác như vậy.” Phùng Viện ôm đứa nhỏ chơi một hồi, đem hắn thả lại bên người Lan Lăng công chúa, cười nói: “Tỷ nhớ rõ lúc muội vừa mới tiến cung, cũng chỉ lớn có như vậy, lúc Ngũ hoàng thúc ôm muội, muội oa oa khóc không ngừng, vẫn là mẫu hậu tỷ ôm lấy muội, muội mới không khóc, hiện tại muội đã có đứa nhỏ rồi.”

Ở trên giường, Lan Lăng công chúa cười đến lăn lộn: “Tỷ tỷ nói gạt người, lúc đó tỷ mới một tuổi, cũng là một oa nhi, như thế nào lại nhớ được chuyện tình lúc muội tiến cung lần đầu tiên.” Phùng Viện như mộng: “Sao lại nói tỷ lừa người? Đây là Tam tỷ nói cho tỷ biết mà, lúc muội năm tuổi tiến cung, chúng ta không phải chơi cùng nhau sao, Tam tỷ không nói...”

Nói tới đây, ánh mắt Phùng Viện âm thầm, tin tức mẫu hậu đã mất đến tới thành Kiến Khang, thông cáo an táng bà theo lễ Hoàng hậu, được gọi là Hiến Văn, nghe tới tin tức này, Phùng Viện không biết khóc hay cười, khóc vì nàng đã không còn mẫu thân nữa, cười vì, từ trước tới nay chuyện của mẫu hậu, giống như một tảng đá nặng, thường khiến nàng bị áp lực không thở nổi, tuy nói, trong cung ngoài mặt không ai dám nghị luận, nhưng một lần đó, sự việc phát sinh trước ngày lễ sắc phong, làm cho Phùng Viện hiểu được, từ hoàng cung Lạc Kinh tới hoàng cung Kiến Khang, công chúa tuy vẫn là công chúa, cũng là công chúa kia ở dưới gối phụ mẫu, sự che chở của ca ca và tẩu tẩu, chung quy vẫn khác với sự che chở của phụ mẫu.

Sau khi Lan Lăng công chúa sinh được vài ngày, nỗi chuyện cùng với Phùng Viện một chút, nàng liền ngáp một cái, rất mệt mỏi, Phùng Viện vẫn giống như ở điện Dao Quang, đắp chăn ngay ngắn cho nàng, lúc này mới dẫn theo nha hoàn ra khỏi phủ.

Tổng quản cùng người hầu phủ công chúa, quỳ xuống đưa tiễn Phùng Viện, thẳng tới khi xa giá của Phùng Viện ra khỏi tầm mắt của bọn họ, lúc này họ mới đứng dậy hồi phủ.

Tuy nói cơ hội ra khỏi cung không ít, nhưng từ trước tới nay Phùng Viện đều ru rú trong phòng, trong điện, từ khi hồi cung tới giờ, ra cung cũng chỉ ít ỏi mấy lần, mỗi lần đều nhanh chóng hồi cung, lúc này nhớ tới chuyện cũ, Phùng Viện liền vén rèm xe lên nhìn ra ngoài, xem xem ngã tư thành Kiến Khang khác gì với ngã tư thành Lạc Kinh?

Ngày trước nghe Thập Tứ ca ca nói có người từ thành Trường An đến, có ý hỏi chuyện tình ở Lạc Kinh, nghe rằng, hoàng cung Lạc Kinh đã bị tàn phá, ngày ấy không mang theo bài vị tổ tông trong thái miếu đi, giờ đã bị người ở phụ cận dùng làm củi đốt, Phùng Duệ nghe tới đó, nếu không có người ngoài ở đây, hẳn đã che mặt khóc rồi.

Lạc Kinh, là đô thành của ba triều đại, tòa thành kia là nơi mà tất cả hi vọng ái ố của thiếu nữ Phùng Viện dề tại nơi đó, còn có lăng mộ của phụ tử, huynh trưởng của nàng, là nơi có những người thân nhất của nàng, từ nay về sau, chỉ có thể nhìn thấy ở trong mộng, nghĩ tới đây, Phùng Viện liền buông rèm xe, thở dài, Bắc Phạt, chính nàng cứ nhớ mãi không quên, đem tất cả hy vọng ký thác lên cuộc Bắc Phạt, mặc dù Tổ tướng quân tài năng đã đứng vững gót chân ở Trung Nguyên, nhưng chỉ có thể ngăn chặn kim kẹp sự công kích của quân địch, chỉ là hơn là chặn một chút, trở về Trung Nguyên, chiếm lại lãnh thổ, hiện tại xem ra đã là một chuyện cười.

Phùng Viện hạ mí mắt, hoàng tộc Phùng Thị, hiện giờ chỉ có thể an phận ở một góc Giang Hữu, sinh sống mà thôi, còn vùng đất Trung Nguyên xinh đẹp rộng lớn kia, đã bị người Hồ tuần tra tới lui.

Đột nhiên xe của Phùng Viện bị cái gì đụng trúng, phải dừng lại, chưa chờ Phùng Viện nói chuyện, thanh âm Từ Thiển đã vang lên: “Là ai dám ngăn cản xa giá của công chúa?” Tiếp theo là một thanh âm xa lạ: “Tiểu Viên, nàng hãy xuống xe đi, chẳng lẽ nàng không nhớ ta sao?” Ngừ điệu mơ hồ không rõ, cũng không biết hét lên cái gì?

Thanh âm này có chút quen thuộc, Phùng Viện thật sự không nghĩ ra là ai? Nàng vẫn ngồi ngay ngắn trong xe, cũng không liếc mắt một cái, Từ Thiển

thấy một người đang chống đối với những thị vệ, luôn miệng gọi Tiểu Viên Tiểu Viên, càng thêm tức giận, nói với thị vệ: “Chỉ là một người dân thường, mà cũng dám gọi tục danh của công chúa, còn không lôi ra xa, giao cho quan Huyện thành Kiến Khang xử trí?”

Nam nhân kia sao chịu để thị vệ lôi đi, hét lên: “Ta là cháu của Vương Đại tướng quân, các người dám ngăn cản ta.” Thị vệ vừa nghe thấy là cháu của Vương Đại tướng quân, hơi sùng sốt một chút, nam nhân túm chặt lấy càng xe của Phùng Viện: “Tiểu Viên, nàng vén rèm lên nhìn ta một chút, chẳng lẽ nàng đã quên năm đó nàng nói gì với ta sao?”

Đây là thanh âm của Vương Thắng An, cuối cùng Phùng Viện cũng nghe ra, chỉ là vẫn không động, giống như rôi gỗ ngồi trong xe. Người này, nghe nói là bị trục xuất khỏi Vương gia, cùng với Vương tiểu thư đều không biết tung tích mà? Như thế nào mà giờ vẫn còn ở trên đường thành Kiến Khang, nghe thấy thanh âm của hắn, cũng đã hét lên không ít, Phùng Viện thở dài, gõ gõ cửa sổ xe, Từ Thiên ở bên ngoài cửa sổ đáp: “Điện hạ có gì phân phó ạ?”

Phùng Viện mở miệng nói: “Đi tiếp thôi, chỉ là một người điên.” Từ Thiên đang chuẩn bị kêu xa phu đánh xa đi tiếp, Vương Thắng An vẫn không buông tha, thanh âm hắn tiếp tục vang lên: “Tiểu Viên, nàng sao có thể nhẫn tâm như vậy, tìm được ca ca tẩu tẩu của nàng liền không để ý tới ta sao? Chẳng lẽ nàng đã quên ta đối xử với nàng như thế nào?”

Lúc này Vương Thắng An đang túm lấy càng xe, xa phu muốn đánh xe cũng không được. Mọi người thấy có người ngăn xa giá của công chúa, liền xúm lại đây, bọn thị vệ không biết là lên đi kéo Vương Thắng An xuống hay là giải tán đám đông xúm lại đây?

Lúc này có thanh âm vang lên: “Sao lại tụ tập ở đây?” Phùng Viện nghe thấy thanh âm này, liền giật mình, đây là thanh âm của Lâm Ca, hắn đã trở lại?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Không chờ Phùng Viện đi xuống, đã nghe thấy thanh âm người bị ngã xuống đất, thanh âm Vương Thắng An lại vang lên: “Ta là cháu của Vương Đại tướng quân, người cũng dám đánh ta?” Mi mắt Phùng Viện giật giật, tẩu tẩu đã nói là huynh muội họ Vương này đã bị Vương Tư Không trục xuất ra khỏi Vương gia rồi, không phải sao? Sao tên Vương Thắng An này vẫn nói hắn là người Vương gia?

Lúc này người bên ngoài xe rất nhiều, Phùng Viện biết là không tốt, nhưng vẫn vén rèm xe lên, đúng là mùa hè, màn xe được làm từ vải lụa tốt nhất, xuyên qua một tầng sa mỏng, Phùng Viện có thể thấy mờ mờ, Lâm Ca đứng ở bên ngựa, roi trong tay chỉ Vương Thắng An, quần áo của Vương Thắng An coi như chỉnh tề, chỉ là cảm nhận được trên người hắn một cỗ hương vị phong lưu, lúc này liền biến thành lưu manh.

Thanh âm Từ Thiên vang lên: “Điện hạ, có tiếp tục đi hay không?” Phùng Viện gật đầu một cái, Từ Thiên ở bên ngoài làm một cái thủ thế với thị vệ, xa phu giá một tiếng, đám người tránh ra một lối đi, xe tiếp tục đi về phía trước.

Lâm Ca mới quay về thành Kiến Khang vào hôm qua, hôm nay tiến cung diện thánh, trên đường trở về, liền nhìn thấy phía trước có một đám đông, liền hỏi xem tình hình, mới biết có người dám ngăn chặn xa giá của công chúa, nói hươu nói vượn, vì Tổ tướng quân đã chết trên chiến trận, Lâm Ca phẫn nộ vì nghiệp lớn Bắc Phạt đã chết non, vừa nghe tới có kẻ dám chặn xa giá của Hội Kê công chúa, tách đám người đang vây xem ra, kéo Vương Thắng An đang túm càng xe xuống dưới.

Vương Thắng An bị Lâm Ca kéo xuống, vốn đang cảm thấy vận khí hôm nay của mình thật tốt, lại gặp được xa giá của Hội Kê công chúa, cũng không biết dừng khi ở đâu ra, liền tiến lên chặn xe, chống đối với bọn thị vệ, lấy kim bài miễn tử, hắn là cháu của Vương Đại tướng quân, làm bọn thị vệ không dám động tới hắn, mắt thấy lời mình nói sắp được mọi người vây xem tin tưởng, thế nhưng lại xuất hiện một gã nam tử lỗ mãng, một phen kéo hắn xuống dưới, hắn liền nổi trận lôi đình.

Lúc bị kéo xuống dưới, khí lực của Lâm Ca lớn, Vương Thắng An lăn hai vòng trên mặt đất mới đứng lên được, đứng dậy liền nhìn lên, phát hiện người kéo mình xuống dưới chính là Lâm Ca, Vương Thắng AN lại càng tức giận, mơ hồ nhớ lại năm đó, chính là lúc đó, sau khi bọn họ tới Kim gia, liền không thấy Tiểu Viên, nếu Tiểu Viên không thoát đi Kim gia, chính hắn đã có kiêu thế xinh đẹp ở trong ngực, mà không phải chịu nghèo túng như bây giờ?

Nhớ lại năm đó, nhìn lại mình bây giờ, tuy nói là còn chút sản nghiệp, nhưng mà chút sản nghiệp này đều trên danh nghĩa Vương tiểu thư, mỗi ngày trừ việc cấp cho hắn mười đồng tiền đi ra ngoài mua nước trà uống, cái gì khác đều không có, bọn hạ nhân càng ngày càng không tốt với hắn, trên mặt thì vẫn cung kính, nhưng khi gọi người tới giặt quần áo bẩn, đều phải kêu gọi rất lâu, so với ngày trước, thật sự là cách biệt một trời một vực.

Lúc này nhìn thấy Lâm Ca, nhớ tới ngày đó chính hắn là người khởi xuống, lại thấy xa giá của Phùng Viện đã đi xa, với hoàn cảnh này, mọi người xung quanh cũng không tin tưởng mình, xoắn tay áo lên, mở hai tay ra muốn tiến lên chiến đấu một phen, miệng còn la hét: “Được lắm, năm đó chính người đã bắt cóc trốn nỏ của nhà ta, làm cho nhà ta tan cửa nát nhà, bây giờ còn mặt mũi mà đứng ở đây sao, ta nhất định phải giết người.”

Lâm Ca nhìn xa giá đã đi xa, cũng không để ý tới hành động của Vương Thắng An, một quyền của Vương Thắng An liền đánh lên vai của Lâm Ca, lúc này Lâm Ca mới phản ứng lại, quay đầu nhìn hắn.

Vương Thắng An đánh trúng Lâm Ca, trong lòng cao hứng, chỉ là gặp phải ánh mắt của Lâm Ca, cảm thấy lạnh cả sống lưng, người trước mắt này là người đã chinh chiến sa trường, lại là một võ tướng, chỉ sợ hấn tung ra một cước, mạng mình sẽ không còn. Vội rút cổ lại, ném một câu: “Đừng cho là ta sợ ngươi.” Đã muốn rời đi.

Lâm Ca thấy xa giá của Phùng Viện đã khuất ở góc phố, Vương Thắng An lại đang muốn chạy đi, bên môi lộ một nụ cười trào phúng, tay nâng kiếm bên hông lên một chút, Vương Thắng An còn tưởng Lâm Ca muốn rút kiếm giết hấn, sợ tới mức chân run lên, hiện tại hấn chỉ là một dân thường, Lâm Ca mà giết hấn, như thái tử cùng con kiến cực kỳ khác biệt. Nhìn Lâm Ca, rồi lui về phía sau hai bước, lắp bắp nói: “Ngươi, ngươi muốn làm gì? Đừng quên thúc thúc của ta là Vương Đại tướng quân.”

Lâm Ca cười, lộ ra một hàm răng trắng, Vương Thắng An lại càng nhìn càng sợ, hấn lại lạng lẽ lui về phía sau hai bước, thiếu chút nữa là đã rời khỏi đám người xung quanh xem náo nhiệt, Lâm Ca đuổi tay ra, liền túm Vương Thắng An lại, bắt lấy y phục của hấn, Lâm Ca thay Vương Thắng An sửa sang cái mũ bị đội lệch trên đầu, cười nói: “Ngươi nghe cho rõ, sau này ta mà nghe được một câu không đúng về Hội Kê công chúa, ta liền đi tìm đầu ngươi đây.”

Tươi cười trên mặt Lâm Ca thật ôn hòa, nhưng mà ở trong mắt Vương Thắng An, lại không khác gì mặt quỷ hung tợn, môi Vương Thắng An run lên, đột nhiên Lâm Ca nhú mày, nhìn xuống đôi giày của mình, lại nhìn lên trên mặt của Vương Thắng An, hóa ra Vương Thắng An sợ tới mức tè ra quần, có một chút bị rơi lên trên giày của Lâm Ca, nhìn nhìn, môi Lâm Ca mím chặt lại một chỗ.

Lúc này Vương Thắng An không còn bộ dạng bừa bãi như lúc này, vội ngồi xổm xuống dùng quần áo của chính mình lau giày cho Lâm Ca, miệng còn nói: “Chà sát liên sạch sẽ.” Lâm Ca lại nhắc chân bước đi, Vương Thắng An vốn đang ngồi xổm trên mặt đất, khi Lâm Ca di chuyển cước bộ, Vương Thắng An liền bị ngã lăn ra, Lâm Ca đi được mấy bước, mới xoay người nói với Vương Thắng An: “Cút.”

Vương Thắng An như được đặc xá, vội đứng lên từ mặt đất, lúc đi còn không kịp chỉnh lại cái mũ trên đầu. Lúc này Lâm Ca không có tâm tình đi trên đường ngắm nhía mưa đô, buồn bã ỉu xiu đi về hướng phủ của mình, trên đường chỉ còn lưu lại mấy vết bánh xe, Lâm Ca miên man suy nghĩ, không biết đâu là vết bánh xe của nàng?

Cũng không biết nàng có nhớ mình hay không, hay vẫn chỉ cho mình là một thần tử qua đường, giải vây cho chủ tử? Vừa mới đi tới ngã tư đường, liền thấy một chiếc xe ở ven đường, xung quanh xe còn có thị vệ cùng cung nữ. Tâm Lâm Ca hoảng lên, chẳng lẽ ông trời nghe thấy tiếng lòng của hấn, để cho Phùng Viện ở đây chờ hấn?

Một cung nữ đi tới, mỉm cười thi lễ: “Lâm tướng quân, công chúa lệnh cho nô tỳ ở chỗ này chờ người, nói lời cảm tạ tướng quân đã ra tay cứu giúp.” Nghe tới đây, Lâm Ca liền bình tĩnh trở lại, xem ra chỉ có cung nữ này chờ ở đây, Phùng Viện đã hồi cung rồi.

Nhìn Lâm Ca tuy nói chuyện với mình, nhưng ánh mắt lại cứ nhìn về phía xe ngựa, Từ Thiên liền cảm thấy chán nản, vừa rồi công chúa lệnh cho nàng ở đây chờ Lâm Ca, còn tưởng Lâm Ca vẫn nhớ rõ cung nữ mà hấn đã cứu, nhưng mà ánh mắt Lâm Ca không nhìn nàng.

Từ Thiên thờ dài, thi lễ với Lâm Ca lần nữa, nói: “Nếu không có chuyện gì nữa, nô tỳ xin cáo lui.” Lâm Ca chỉ gật đầu một cái, Từ Thiên quay lại xe ngựa, Lâm Ca cũng chuẩn bị lên ngựa, lúc xa giá đi qua, Lâm Ca chưa từ bỏ ý định, lại nhìn thoáng qua, liền thấy Phùng Viện vén lên rèm xe, nhìn ra bên ngoài.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Phùng Viện khẽ cười với Lâm Ca, nhất thời Lâm Ca quên tất cả lễ nghi, tâm đều bay lên chín tầng mây, hóa ra công chúa chưa đi, còn ở trong xe, khuôn mặt Phùng Viện, tuy rằng chỉ nhìn trong chớp mắt, nhưng lòng Lâm Ca như bị hòa tan ra.

Cho tới khi xa giá đã rời đi thật lâu, Lâm Ca mới hồi phục tinh thần, nhảy lên ngựa, hai năm qua ở trong quân, hấn đã đen rất nhiều, không còn khuôn mặt trắng trẻo như trước, không biết Phùng Viện có bị dọa sợ không? Nghĩ nghĩ, Lâm Ca lại tự mắng mình si tâm vọng tưởng, nghĩ tới ngày đó chính hấn đã từ chối Phùng Duệ, cho dù hiện tại Hội Kê công chúa chưa gả đi, nhưng xuất phát từ tôn nghiêm của hoàng gia, Phùng Duệ cũng sẽ không ban hôn nàng cho hấn.

Lâm Ca thở dài, sớm biết có hôm nay, lúc đó hấn đã không từ chối nhanh chóng như vậy?

Trở lại trong cung, đi gặp Tạ hoàng hậu, Phùng Viện mới trở lại điện Dao Quang, đổi quần áo mặc trong cung, một thân y phục màu bạc, ngồi xuống thêu thùa may vá bên cửa sổ.

Đúng là ngày hè, trong điện có dùng băng, Từ Thiên liền bưng lên một chén nước ô mai, cười nói với Phùng Viện: “Điện hạ thật tốt với Lan Lăng công chúa, mới vừa đi thăm nàng, giờ lại thay nàng may vá thêu thùa.”

Phùng Viện buông kim thêu, nhận chén nước ô mai, uống lấy hai ngụm, trong nước ô mai có dùng băng, ngọt mát vừa phải, hơi mát thấm vào người. Phùng Viện còn chưa trả lời, Chanh Nhạn đã cầm vài đồ vật tiến vào, nhìn Từ Thiên vài lần: “Từ Thiên, ngươi càng lớn lại càng nói điều không nên nói, công chúa của chúng ta và Lan Lăng công chúa, so với tỷ muội ruột còn thân hơn vài phần.”

Từ Thiên quay đầu lại trừng nàng: “Ngươi a, ngươi hôm nay không theo điện hạ ra ngoài phải không, không thấy được sự náo nhiệt trên đường phố, ở trong này chèn ép ta sao?” Chanh Nhạn hừ một tiếng, Phùng Viện không phản ứng, nhìn Từ Thiên cùng Chanh Nhạn vui đùa ầm ĩ, Phùng Viện cười cười, kim thêu trong tay cũng không ngừng lại.

Loại bạch lăng (bạch lăng: lụa mỏng màu trắng) này dùng làm y phục trẻ con là thích hợp nhất, nhớ tới hôm nay, lúc ôm đứa nhỏ, đứa nhỏ tươi cười với nàng, ý cười trên mặt Phùng Viện càng đậm, khi nào nàng mới có đứa nhỏ của mình, nhưng nhớ tới lời nhận xét kia, ánh mắt Phùng Viện liền ảm đạm, nếu số mệnh của mình quả thật không dài lâu, sinh đứa nhỏ ra rồi, lại làm đứa nhỏ không có sự chăm sóc của mẫu thân, thật không tốt.

Giống như mình cùng Vương Như Nguyệt biểu tỹ, bị mọi người nhìn ngó, chẳng lẽ mình lại muốn thêm một người bị như vậy sao?

“Cái gì làm điện hạ thờ dài vậy?” Truyền tới là một thanh âm ôn hòa, Phùng Viện ngẩng đầu, Cừ phu nhân đang đứng ở cửa đại điện, mỉm cười nhìn Phùng Viện, Phùng Viện vội đứng dậy hành lễ: “Không biết phu nhân tới đây, còn thỉnh phu nhân thứ tội.” Cừ phu nhân đỡ nàng dậy, cùng nàng đi tới cửa sổ, ngồi xuống.

Sau khi Phùng Viện ngồi xuống, Cừ phu nhân nhìn nàng cười nói: “Ngày thường dù điện hạ vui hay buồn đều không thể hiện ra ngoài, sao hôm nay lại nghe được điện hạ thờ dài?” Phùng Viện hơi ngần ra, cũng không nói gì.

Cừ phu nhân cầm lấy kim khâu của nàng để qua một bên, cầm lấy kiện y phục trẻ con, nhìn nhìn, quả là tinh xảo, hình thù linh hoạt, đường may tinh mịn, Cừ phu nhân nhéo một chút, không cả cảm giác được đường may, Cừ phu nhân buông y phục, cười nói với Phùng Viện: “Tỉ mỉ như vậy, điện hạ làm cho đứa nhỏ của Lan Lăng công chúa sao?”

Phùng Viện gật đầu, Cừ phu nhân mở miệng nói thẳng: “Thần hôm nay lại đây, là được hoàng hậu giao phó, hôn sự của điện hạ đã bị trì hoãn lâu rồi, không biết trong lòng điện hạ nghĩ thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Tâm sự

Hôn sự, Phùng Viện hơi nhú mày, nàng vẫn cho rằng, việc này cho tới khi nàng chết sẽ biến mất cùng, sao giờ lại nhắc tới?

Phùng Viện im lặng không nói, Cừ phu nhân đã quen thấy nàng như vậy, sắc mặt Cừ phu nhân cũng không động: “Lần này chấm dứt Bắc Phạt, Tổ tướng quân có công lớn, đáng tiếc ông ấy đã không còn?” Nói xong câu này, Cừ phu nhân trầm mặc một lúc, mới nói tiếp: “Tổ tướng quân có một người cháu, từ trước tới nay đều đi theo ông trong quân, năm nay đã hai mươi ba tuổi, chưa có hôn ước, đó là ý tứ của bệ hạ.”

Phùng Viện nghe tới đó, có chút ngoài ý muốn, cháu của Tổ tướng quân, không phải người trong lòng của Chu tiểu thư sao? Chẳng lẽ bệ hạ lại muốn gả nàng cho hắn? Cừ phu nhân đang định nói tiếp, Phùng Viện đã mở miệng: “Phu nhân, cháu của Tổ tướng quân, có phải trong tên hắn có một chữ Hoa?”

Cừ phu nhân sững sốt, sao Phùng Viện lại biết, lập tức cười nói: “Trong tên quả thật có một chữ Hoa, hay là từ lâu điện hạ đã có tâm với hắn, lúc này mới...?” Không đợi Cừ phu nhân nói xong, Phùng Viện đã vội vàng: “Phu nhân, bệ hạ và hoàng hậu luôn yêu thương quan tâm ta, lòng ta vẫn hiểu rõ, nhưng Tổ Hoa..., ta không lấy chồng.”

Cừ phu nhân nhìn khuôn mặt Phùng Viện luôn luôn ôn hòa, giờ về mặt lại khẳng định, Cừ phu nhân ho khan một tiếng: “Điện hạ, người muốn từ chối, cũng cần có lý do, vì sao lại không lấy chồng, không lấy Tổ Hoa?”

Lý do, Phùng Viện có chút khó xử, Cừ phu nhân luôn luôn cực kỳ chú ý lễ nghi của nữ tử, nếu biết nàng từng ở Trần gia, nghe lén hai vị tiểu thư Trần Chu nói chuyện, nhất định sẽ răn dạy một chút.

Nhìn sắc mặt Phùng Viện biến hóa, Cừ phu nhân nở nụ cười: “Chắc là điện hạ sợ Tổ Hoa là quân nhân, có chút lỗ mãng, điện hạ yên tâm, hoàng hậu từng gặp Tổ Hoa, nói hắn ôn nhu lễ nghĩa, không giống quân nhân lỗ mãng.” Phùng Viện còn đang cúi đầu suy nghĩ lý do, Cừ phu nhân đã muốn đứng dậy: “Điện hạ, nếu người không nói ra lý do gì, thần phải đi hầu hoàng hậu rồi.”

Nói xong, Cừ phu nhân chuẩn bị đi ra ngoài, Phùng Viện có chút nóng nảy, đứng dậy giữ chặt ống tay áo Cừ phu nhân: “Ai..., phu nhân...” Mắt Cừ phu nhân nhú lại, bất mãn nhìn cái tay Phùng Viện đang giữ chặt ống tay áo của mình, Phùng Viện vội buông tay ra, cung kính nói với Cừ phu nhân: “Phu nhân chắc là đã nghe qua lúc ta sinh ra, những lời bình luận của mọi người ngày đó, cực phú quý chỗ hiện ti tiện cùng, thật dài thọ khi hiện chết non thân.” (ý là: người phú quý nhưng lại mang mệnh tiện, mệnh sống lâu nhưng lại bị chết trẻ.)

Cừ phu nhân khẽ gật đầu, nghe rồi thì sao chứ? Cũng không có quan hệ gì tới hôn sự hôm nay. Phùng Viện hít sâu một hơi, tiếp tục nói: “Phu nhân, câu đầu tiên đã ứng nghiệm, ta đã trải qua ba năm làm nô, vậy câu sau có thể thành sự thật, có thể chết sớm trước hai mươi tuổi, còn thỉnh phu nhân về chuyển lời với hoàng hậu, nếu muốn bàn chuyện hôn sự, hãy chờ ta qua hai mươi tuổi đi.”

Miệng Cừ phu nhân mở lớn, chuyện này bà biết, nhưng từ trước tới nay bà đều không tin, cũng chỉ là có người rèm pha, lúc này Phùng Viện lại sử dụng thành lý do thoái thác, làm cho Cừ phu nhân không thể phản bác, câu đầu là như thế, Hội Kế công chúa đã làm nỗ lực năm, việc này tất cả mọi người đều biết.

Phùng Viện nói xong, nhìn sắc mặt Cừ phu nhân, lúc này thanh âm Tạ hoàng hậu vang lên, trong thanh âm có chứa ý oán trách: “Muội muội từ lâu đều không muốn hôn sự, chẳng lẽ không biết nói cho người nhà là ta, không được giấu diếm sao?”

Thấy hoàng hậu tới, mọi người trong điện vội vàng hành lễ, Tạ hoàng hậu đi tới, ngồi xuống, gật đầu với Cừ phu nhân: “Phu nhân vất vả rồi, thỉnh phu

nhân đi xuống, ta muốn nói với muội muội mấy câu.” Cừu phu nhân hành lễ cáo lui, các cung nữ trong điện cũng tự động lui ra, trong điện chỉ còn lại Tạ hoàng hậu và Phùng Viện.

Phùng Viện có chút bất an, tay chân không biết để đâu, những điều nàng giấu trong lòng đã nhiều năm, hôm nay nói ra, lại không rõ là cảm giác gì.

Tạ Hoàng hậu nhìn Phùng Viện, nhớ lại mười năm trước lúc mới gặp Phùng Viện, một cô bé nhỏ nhắn, rất thích cười, lúc ấy Dương hoàng hậu từng nói qua, nhìn khuôn mặt tươi cười của cô bé, trong lòng liền không có ưu sầu, lúc hồi cung, không biết là ở Kim gia chịu những tra tấn gì, vẫn có chút sợ hãi, cảm thấy Phùng Viện như chim sợ cành cong, thương thương nửa đêm giật mình tỉnh giấc, lại không cho cung nữ hầu hạ bên người, cứ ngồi ở trong màn đến hơn nửa đêm.

Cho tới khi Lan Lăng công chúa hồi cung, tỷ muội ở chung hòa hợp, mới thấy cung nữ báo, dần dần Phùng Viện ngủ ban đêm được yên giấc, lúc này Tạ Hoàng hậu mới yên lòng, chính là vẻ mặt tươi cười của Phùng Viện, tuy rằng không thấy u sầu, lại thường cảm thấy nàng không được vui, đặc biệt là sau khi Lan Lăng công chúa xuất giá, lại như thế.

Tạ Hoàng hậu thấy tuổi nàng cũng nhiều rồi, tỷ muội đều đã xuất giá, chỉ còn nàng lẻ loi một mình, trong lòng đang cố gắng tìm một Phò mã thích hợp, đợi Tô Hoa trở về, Tạ Hoàng hậu cùng Phùng Duệ đều cảm thấy Tô Hoa là người thích hợp nhất, huống chi Tô tướng quân có công lớn, Tô thị có thể trở thành chủ (lấy công chúa coi như trở thành thân thích với hoàng gia đó), cũng là vinh quang lớn, lúc này mới lệnh Cừu phu nhân tiến vào.

Ai ngờ Cừu phu nhân đi thật lâu còn chưa quay trở lại, Tạ Hoàng hậu nghĩ là có chuyện, liền bãi giá (đi tới) điện Dao Quang, vừa mới tới cửa điện, chợt nghe Phùng Viện nói với Cừu phu nhân như vậy, Tạ Hoàng hậu cẩn thận lắng lại, ngày đó quả thật có người nói vậy, bất quá ai cũng cho đó là trò cười, ai ngờ lại trở thành khúc mắc thật lâu trong lòng Phùng Viện.

Tạ hoàng hậu biết nguyên do, không biết nói với Phùng Viện như thế nào, là nên oán trách, hay nên thương tiếc, mất đi cha mẹ, trở thành tiểu cô (em chồng) được ca ca và tẩu tẩu che chở, thật sự nhu thuận làm người ta phải đau lòng.

Phùng Viện lo lắng, thấy Tạ Hoàng hậu không nói, há miệng muốn nói, lại không biết nên nói như thế nào. Tạ hoàng hậu thở dài, lấy tay kéo Phùng Viện ngồi xuống: “Cho tới bây giờ, muội muội còn coi tẩu tẩu là người ngoài sao?” Lời này vừa ra khỏi miệng, còn có nước mắt hiện lên trong mắt Tạ Hoàng hậu.

Phùng Viện không đoán được, câu đầu tiên Tạ hoàng hậu nói lại là như vậy, nàng không ngồi xuống, mà là quỳ gối bên chân Tạ Hoàng hậu: “Hoàng hậu luôn quan tâm thân, máu chảy đầu rơi cũng không báo đáp được hết...” Nói chưa dứt lời, Phùng Viện bị Tạ Hoàng hậu kéo tới bên người, trong giọng nói mang chút tức giận: “Hôm nay chỉ là muội muội và tẩu tẩu nói chuyện, những lời quy củ quân thân thu hồi hết cho ta.”

Nghe được giọng điệu của Tạ Hoàng hậu, Phùng Viện liền giật mình, ở trước mắt Phùng Viện, Tạ Hoàng hậu có bộ dáng của một tẩu tẩu hiền hòa, ngay cả trong giọng nói đều không nặng lời lấy một chút, hôm nay?

Tạ Hoàng hậu lại thấy Phùng Viện suy nghĩ cái gì, thở dài, nắm chặt lấy tay Phùng Viện: “Thập Lục muội muội, chẳng lẽ muội không thể giống với Thập Bát muội muội, đem ta giống như tỷ tỷ, trong lòng muốn nói gì thì nói sao? Giống như vừa rồi, muội nói với Cừu phu nhân như vậy, lời này trong lòng muội cất giấu bao nhiêu năm, muội hồi cung đã bao nhiêu lâu, thế nhưng muội lại chưa từng nói ra.”

Tạ Hoàng hậu giọng điệu ôn hòa nói, trong lời nói còn ẩn chứa một ít thất bại, Phùng Viện nhất thời không biết đối mặt thế nào, cho tới nay, Phùng Viện đều cảm thấy Tạ Hoàng hậu và Phùng Duệ rất tốt với nàng, là xuất phát từ việc làm cho mọi người thấy sao, ở hoàng gia, đôi khi huyết thống thực buồn cười, cha giết con, con giết cha, là chuyện bình thường trong lịch sử, nhiều hoàng triều đã mất đi không phải sao?

Thân huynh muội (huynh muội ruột cùng cha mẹ sinh ra) còn như vậy, huống chi là cách một tầng huynh muội? (ý là không phải huynh muội cùng một cha mẹ sinh ra) Cho nên Phùng Viện đối với Tạ Hoàng hậu, cung kính có thừa, nhưng thân thiết không đủ, nói như vậy, có phải phán đoán ban đầu của Phùng Viện là sai lầm rồi?

Tạ Hoàng hậu đợi thật lâu không thấy Phùng Viện trả lời, liền nắm chặt tay nàng một chút: “Muội muội, nếu muội không muốn nói, tẩu cũng không muốn bức muội, chỉ là bình luận của mọi người ngày đó, cuối cùng đã bị phá bỏ.”

Phá bỏ? Phùng Viện nhú mày, nàng không có sinh bệnh nặng, sao phá bỏ được? Tạ Hoàng hậu cười thực thoải mái: “Ngày đó muội ở Kim gia, Kim thị mấy lần hại muội, chính là một lần lại một lần đều có người cứu, này không phải là chết non sao?”

Chuyện này, Phùng Viện lại không nghĩ tới, lòng mi của nàng dần dần giãn ra, Tạ Hoàng hậu thấy nàng nở nụ cười, tươi cười trên mặt càng thêm tươi đẹp: “Thêm nữa, Lang Gia công chúa đã không còn nữa, hiện tại ở đây, là Hội Kê công chúa, không phải là đã phá giải lời bình luận kia rồi sao?”

Nghe được lời này của Tạ Hoàng hậu, Phùng Viện hít sâu một hơi, một tảng đá lớn chôn sâu ở trong lòng nàng, lúc này bị nhổ tận gốc, vì sao nàng lại không nghĩ tới? Nàng nhìn Tạ Hoàng hậu, mặt đỏ lên: “Tẩu tẩu, nếu tẩu không khuyên muội, muội...”

Nói xong Phùng Viện lại càng thẹn thùng, Tạ Hoàng hậu thuận thế ôm nàng vào trong lòng: “Muội muội, muội trải qua đại nạn, có chút tâm sự là không thể tránh khỏi, nhưng mà không nên chôn tất cả ở trong lòng.” Nói xong buông nàng ra, hung hăng búng tay một cái lên trán nàng: “Không nên ngay cả tẩu mà cũng không nói.”

Mặt Phùng Viện lại càng hồng thắm như ánh nắng chiều nơi chân trời, Tạ Hoàng hậu nhìn nàng như vậy, cười nói: “Nếu như vậy, để bệ hạ hạ chiếu ban hôn.” Phùng Viện vội vàng thốt ra: “Tẩu tẩu không thể.”

Giờ lại làm sao nữa? Tạ Hoàng hậu nhìn Phùng Viện, Phùng Viện cắn cắn môi dưới: “Tô Hoa công tử đã có người trong lòng, muội muội không thể đoạt

đi.” Việc này, Tạ Hoàng hậu giật mình, nếu như không nhớ lầm, cái tên Tổ Hoa là lần đầu Phùng Viện được nghe thấy, sao Phùng Viện lại biết hắn có người trong lòng?

Phùng Viện đem hết những gì nàng nghe được ở Trần gia ngày ấy nói cho Tạ Hoàng hậu, nói xong, Phùng Viện thờ dài nói: “Muội không biết Chu tiểu thư còn đợi Tổ công tử nữa không, chỉ là hắn đã có người trong lòng không phải là giả” Tạ Hoàng hậu mím chặt môi, nửa ngày mới gượng cười nói: “Thì ra là thế, cũng khó trách.”

Cảm giác sự tình không phải Phùng Viện muốn như vậy, Phùng Viện ngẩng đầu nhìn Tạ Hoàng hậu, Tạ Hoàng hậu xoa xoa cái trán: “Chu tiểu thư, sẽ được gả cho Tạ Thập Nhị lang, đã được định hôn sự thật lâu, chỉ là chưa có thành hôn thôi.”

Phùng Viện a một tiếng nho nhỏ, Tạ Hoàng hậu cười khỏ: “Khó trách, khó trách Chu tiểu thư tìm mọi lý do kéo dài hôn sự, nguyên do là vậy.” Phùng Viện cũng im lặng, ngày đó ở sau bình phong, nữ tử có thần thái phấn chấn, lại trở thành một oán phụ trong nhà cao cửa rộng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Phùng Viện lập tức lắc đầu, phủ quyết kết luận này, Tạ Thập Nhị lang, nàng đã gặp qua vài lần, là người tuấn tú, phong độ, Chu Như Uẩn nếu đã đáp ứng thành hôn rồi, chắc đã chấp nhận, tân hôn yên vui, nói không chừng còn đắm chìm trong biển ôn nhu rồi, sao có thể trở thành oán phụ đây?

Nhưng mà, tuy chưa từng gặp mặt, nhưng đã nghe qua thanh âm của Tổ Hoa, hắn sẽ nghĩ gì đây? Thúc phụ (chú em cha) đã qua đời, người trong lòng lại đi lấy người khác, Bắc Phạt thất bại, mọi việc xảy ra, Phùng Viện thờ dài.

Tạ Hoàng hậu nghe thấy nàng thờ dài, vỗ nhẹ vai nàng: “A Viện, chuyện nhân duyên, luôn không thể rõ ràng, thê tử của Thập Nhị lang cùng Tổ tướng quân đã là quá khứ.” Nói xong, Tạ Hoàng hậu nhìn Phùng Viện, trong ánh mắt là sự quan tâm của tâu tâu (chị dâu) với tiểu cô (em chồng), mà không phải là hoàng hậu với công chúa: “A Viện, nếu muội chấp nhận, vậy hôn sự này cứ định thế đi?” Phùng Viện sùng sốt, muốn nói gì đây? Hôn sự của nữ nhân hoàng gia, cho tới bây giờ đều là như vậy, nàng có thể phản đối sao?

Tạ hoàng hậu thấy Phùng Viện cúi đầu xuống, trên mặt có nhiều rặng mây đỏ bay lên, môi mấp máy một chút, vỗ nhẹ vai nàng liền đi ra ngoài. Chờ Tạ hoàng hậu ra ngoài rồi, Phùng Viện mới ngẩng đầu, trong lòng không biết là tư vị gì, chậm rãi, trong lòng nàng nổi lên một hình bóng.

Người này da mặt đen một chút, không trắng trẻo như năm đó, con ngươi nhìn về phía nàng vĩnh viễn đều nhiệt tình như vậy, tay luôn sờ lên lưng kiếm, Lâm Ca, hai năm không gặp Lâm Ca, bình thường hắn không xuất hiện, nhưng mà, vừa rồi lúc tâu tâu hỏi ý tứ của nàng, tự nhiên nàng lại nghĩ tới hắn?

Lúc hắn rút kiếm chỉ về phía nàng, bị nàng nói hai câu, trên mặt hắn hiện lên tia xấu hổ, tin tưởng vào lời nói của nàng, lúc hắn cứu nàng ra khỏi Kim gia, ... vô số hình ảnh của hắn hiện lên, cuối cùng là hình ảnh, mặt hắn đỏ bừng dưới ánh trăng hỏi nàng, có bằng lòng chờ hắn hay không?

Phùng Viện ngồi xuống, lần nữa cầm lấy kim khâu, mong muốn đuổi đi hình bóng trong đầu nàng, nhưng mà đường khâu không tốt rồi, đang khâu hoa hải đường, xuyên đi xuyên lại, sợi chỉ bị quấn lại một chỗ, không ra hình gì, Phùng Viện lại bỏ kim khâu xuống, than ngắn thờ dài một lúc, cao giọng gọi người tới.

Từ Thiên các nàng vừa rồi bị Tạ Hoàng hậu lệnh ra ngoài, chờ Tạ Hoàng hậu đi rồi, không nghe thấy Phùng Viện gọi vào, vẫn đứng chờ ở ngoài điện, nghe tiếng gọi người, vội vàng tiến vào.

Thấy Phùng Viện để kim khâu ở một bên, lấy tay xoắn tóc, Từ Thiên cười nói: “Công chúa khát nước sao?” Chanh Nhạn đã nhanh chóng bê ấm trà tới rót trà, Phùng Viện xoắn xoắn tóc, lại nhìn kim khâu, thấy phiền toái nói: “Nóng quá.” Từ Thiên nhìn bồn băng, thấy băng vẫn còn, mấy khối băng nổi trên mặt nước, vẫn cảm giác mát mẻ như lúc này, không có tia nóng nào cả, chỉ là nghe theo ý tứ của Phùng Viện, cảm giác như nóng không thờ nổi.

Chanh Nhạn bưng ly trà cho Phùng Viện, trà đã được pha tốt, băng được thêm vào bồn băng bên cạnh, bình thường nàng cũng không thích uống trà nóng, Phùng Viện uống một ngụm, cảm thấy khô nóng trong lòng giảm đi một chút, đem cái chén đưa cho Chanh Nhạn, ý bảo còn muốn nữa, Chanh Nhạn nhận cái chén, cũng không dám rót nữa, vì tuy nói trà giải nhiệt là vật tốt, ngự y đã nói, cơ thể Phùng Viện nhu nhược, uống nhiều không tốt.

Lúc này Từ Thiên vừa lấy mấy khối băng lớn thả vào bồn băng, thấy Chanh Nhạn nhận ly trà nhưng không rót tiếp, trong lòng hiểu được, cười nói với Phùng Viện: “Điện hạ thấy trong điện nóng bức, sao người không đi ra ngoài một chút, lúc này hoa sen ở ngoài hồ, chắc đã nở nhiều rồi.”

Phùng Viện cũng có ý này, gật đầu một cái, Chanh Nhạn vội buông cái chén, cùng Từ Thiên giúp Phùng Viện thay trang phục và chải đầu.

Ở trong hồ, trên mặt nước là hoa sen nở ra, dán mặt nước là lá sen, dưới hồ nước trong suốt, giống như có thể nhìn được rõ màu xanh biếc của thân sen, hơn hai năm, Phùng Viện lại thờ dài, trở lại nơi này đã hai năm, thời gian trôi đi thật nhanh.

Phùng Viện còn chưa tỉnh lại trong tiếng thở dài, truyền tới là tiếng cười nói của Chanh Nhạn: “Tử Thiển, người cẩn thận một chút, đừng giống năm ấy, ngã xuống ở đây, đến lúc đó không có Lâm tướng quân cứu người đâu.” Hóa ra là Tử Thiển đứng ở trên bờ, cố gắng vươn tay hái đóa sen ở gần bờ, Chanh Nhạn liền reu ghẹo nàng,

Tử Thiển không nói lại nàng, cắn môi dưới, giữ chặt cành cây ven bờ, tay vươn ra đã hái được hoa, sau đó đứng thẳng dậy, liếc mắt nhìn Chanh Nhạn một cái, đem hoa đưa cho Phùng Viện: “Điện hạ, hoa nở thật đẹp.”

Phùng Viện vừa bình tỉnh lại, thì nghe được câu kia Chanh Nhạn nhắc tới Lâm tướng quân, ngày ấy gặp Vương Như Nguyệt ở đây, cũng ở trong này, ngẩng đầu, không có Vương Như Nguyệt, chỉ có hoạn quan cung nữ ngẫu nhiên qua lại, thấy nàng liền cúi đầu hành lễ, Phùng Viện run rẩy một chút, nói với Tử Thiển: “Đẹp lắm.”

Lúc này có tiểu hoạn quan đi ngang qua, nghe được lời Phùng Viện nói, vội nói với Phùng Viện: “Điện hạ thích hoa sen, sao không cho nô tỳ lên thuyền ra hái lấy một bó? Hoa sen bên kia đẹp hơn nhiều.” Phùng Viện còn chưa nói gì, Tử Thiển đã vỗ tay: “Đừng rồi, người dẫn ta đi hái thôi.”

Chanh Nhạn ho khan một tiếng, lúc này Tử Thiển mới nhớ tới Phùng Viện còn chưa đáp ứng, liền ngẩng đầu mong mỏi nhìn Phùng Viện, trong ánh mắt có chút khẩn cầu, Phùng Viện biết tính tình của Tử Thiển có chút hoạt bát, nhưng mà cung quy bó buộc, không phải nơi nào muốn đi là đi, không đành lòng từ chối mong muốn của nàng, gật đầu một cái, Tử Thiển vội vàng hành lễ, liền cùng tiểu hoạn quan lên thuyền ra giữa hồ.

Chờ nàng đi rồi, Phùng Viện chậm rãi đi dạo quanh hồ, Chanh Nhạn nhìn Tử Thiển ở trên thuyền nhỏ, Tiểu hoạn quan chèo thuyền, tiến sâu vào giữa hồ, cười nói với Phùng Viện: “Điện hạ, tính Tử Thiển hoạt bát, may là gặp được điện hạ, nếu là Cừu phu nhân, chỉ sợ là phải nghe giáo huấn rất nhiều.”

Phùng Viện mỉm cười, đột nhiên truyền tới một hồi tiếng ca, Phùng Viện dù ở Giang Hữu mấy năm, chỉ là nghe thôi, chứ không nói được tiếng Giang Hữu, đợi trở về cung, trong cung đa phần là tiếng Lạc Kinh, giờ nghe tiếng ca giọng địa phương lại không hiểu, tính tế nghe xong hồi lâu, mới nghe ra đây là xướng “Thái Liên Khúc”, người ca thanh âm ngọt ngào, khi xướng tới thời điểm, ngữ điệu có lúc to hơn, lúc lại nhỏ hơn, giống như con cá ở trong nước nghịch ngợm vậy vùng.

Phùng Viện cười nói với Chanh Nhạn: “Không ngờ tới đây lại được nghe xướng, chắc là các nàng đang tập luyện ở gần đây, chúng ta đi nhìn một chút.” Chanh Nhạn cười không nhận được: “Điện hạ, người sao lại không nhận ra thanh âm của Tử Thiển, người ca hát chính là nàng đó.”

Phải không? Phùng Viện nao nao, không nghĩ Tử Thiển hát lại êm tai như vậy, nhưng mà bình thường các nàng thường nói tiếng Lạc Kinh giờ lại xướng tiếng địa phương.

Chanh Nhạn như nghe được tiếng lòng của Phùng Viện, cười nói: “Điện hạ, bọn nô tỳ đều là người Giang Hữu, nói tiếng Giang Hữu là tự nhiên mà.” Là sao? Phùng Viện nhìn Chanh Nhạn một cái, cũng không nói gì, Chanh Nhạn hạ mi mắt, trong thanh âm có tia cô đơn: “Sau khi tiến vào Vương phủ, sẽ học nói giọng Lạc Kinh, không thể tiếp tục nói giọng Giang Hữu.”

Phùng Viện nhìn nàng, gật đầu, Thập Tứ ca ca lệnh cho cung nhân phải học nói tiếng Lạc Kinh, xung quanh cung điện, phảng phất giống hoàng cung ở Lạc Kinh, đúng là khó có thể quên cố thổ (vùng đất cũ), chỉ tiếc, chưa thể trở về Lạc Kinh.

Lúc này thanh âm ngừng lại, Tử Thiển ôm một bó hoa sen, phần lớn là nụ hoa mà thôi, đầu nhọn cánh sen màu hồng, tựa như màu phấn thượng hạng, càng xuống đài sen màu sắc càng nhạt đi, hợp với màu xanh của thân lá sen, mà Tử Thiển lại mặc một chiếc váy xanh biếc, Phùng Viện cười khen ngợi: “Thật giống một tiên nữ liên hoa.(tiên nữ hoa sen).”

Tử Thiển đang tươi cười rạng rỡ, ai ngờ nghe được Phùng Viện nói như vậy, nàng liền ngượng ngùng, chỉ cúi đầu không nói lời nào, có lẽ là ở bên hồ mát mẻ rất nhiều, phiền toái trong lòng Phùng Viện đã biến mất, nàng chậm rãi tản bộ quay về điện.

Nếu Phùng Viện không phản đối, Phùng Duệ coi như nàng đã đáp ứng rồi, nhưng vẫn không tùy tiện hạ chiếu, sợ giống Lâm Ca, lại từ chối, lúc đó mặt mũi hoàng đế không biết để vào đâu, muội muội của chính mình, còn bị thần tử từ chối, từ chối một lần thì thôi đi, không thể để từ chối lần hai.

Trên danh nghĩa mở tiệc chiêu đãi quần thần có công Bắc Phạt, Phùng Duệ cho mời mọi người tới Thái Dịch Trì thưởng sen.

Bên cạnh hồ, ở trong đình, chuẩn bị một buổi yến hội, Phùng Duệ ngồi ở vị trí chủ tọa, phía dưới theo thứ tự là Tô Hoa, Lâm Ca, Trần Ngang, trước mặt chính là mặt hồ với rất nhiều hoa sen, trên bàn có nhiều đồ ăn, ngoài các món ăn ở Giang Hữu còn có vài món của Lạc Kinh.

Lâm Ca biết bữa tiệc hôm nay Phùng Duệ mở là để chiêu đãi Tô Hoa, mắt nhìn hoa sen, tâm sớm đã bay tới điện Dao Quang, nhìn xuống mặt hồ, mơ hồ nhìn thấy mái điện Dao Quang cong cong, Lâm Ca không để ý chiếc đũa đã rơi tự lúc nào, trong lòng si ngốc suy nghĩ, phía sau kia, nàng đang ở đâu, bây giờ đã gần đến giờ Ngọ, nàng ở trong tâm điện, hay là đang trang điểm bên cửa sổ.

Trần Ngang ngồi gần Lâm Ca, thấy hắn gấp một chút rau, rồi ngồi ngẩn người, nhìn theo ánh mắt của hắn, thấy điện Dao Quang, trong lòng buồn cười, giạt giạt ông tay áo hắn một cái, nhỏ giọng nói: “Nếu thích, sao không cầu bệ hạ cưới nàng đi?”

Tâm sự bị nhìn thấu, Lâm Ca liền đỏ mặt, may là hắn ở trong quân hai năm, da mặt bị phơi đen còn chưa khôi phục, cho dù mặt đỏ, cũng không bị ai phát hiện ra, bưng lên ly rượu nói với Trần Ngang: “Huynh đừng có cười ta, huynh biết không phải sao?” Nói xong nhìn về phía Phùng Duệ, thấy hắn nói chuyện với Tô Hoa rất vui vẻ, Lâm Ca lại thở dài: “Ngày đó quân tử nhát ngôn, hôm nay hối hận không kịp.” Nói xong một ngụm uống hết ly rượu, mắt lại nhìn về phía Điện Dao Quang.

Trần Ngang thấy Lâm Ca vẫn như thế, cười một cái rồi không nói gì nữa, tin Phùng Duệ muốn gả công chúa Hội Kê cho Tô Hoa, có người đoán được, bữa tiệc hôm nay, chỉ sợ là muốn nói đến chuyện này, hắn chắc là hối tiếc không kịp đi, Trần Ngang gấp một miếng cá, tay kia không tự giác lại chạm

vào túi hương trên đai lưng, lảng mộ của nàng, nghe nói được chăm sóc tốt lắm, muối muối của nàng cũng sắp xuất giá, nàng có thể an tâm rồi.

Tâm tư Lâm Ca không yên, ngay cả mặt mũi nhóm nữ ca múa, chính là Thái Liên Khúc thường nghe, nữ ca thanh âm yêu kiều, vũ nữ kỹ thuật nhảy nhẹ nhàng uyển chuyển, tất cả đều không nhập vào tâm của Lâm Ca, trong lòng hắn giờ đây chỉ có nữ tử kia, hận không thể nói với Phùng Duệ, hắn cầu hôn với Hội Kê công chúa.

Ca múa đã hết, Phùng Duệ vừa uống một chén với Tô Hoa, cười nói: “Tổ tướng quân vì nước mà vất vả, đến hôm nay còn chưa có thành gia, thật sự là trăm sơ sẩy.” Tô Hoa nghe được Phùng Duệ nói như vậy, đang ngồi liền hạ thấp người nói: “Nghiep lớn Bắc Phạt, sắp thành lại bại, thần sao dám nhận hai chữ vất vả.”

Phùng Duệ chẳng qua nói vài câu khách khí, cười gật đầu, tiếp tục nói: “Trăm có một muối muối, tên hiệu Hội Kê...” Lời nói còn chưa xong, Lâm Ca đã vội vàng đứng dậy, quỳ một gối xuống khẩn cầu: “Thần, cầu xin được cưới Hội Kê công chúa.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Lâm Ca nói xong, ly rượu dừng ở bên môi Phùng Duệ một lúc, sau đó chậm rãi bỏ xuống, nhìn Lâm Ca: “Khanh còn nhớ lời khanh nói với trăm ngày trước không?” Lúc này mặt Lâm Ca đỏ bừng, sao lại không nhớ? Ba năm trước, cũng ở nơi này, Phùng Duệ cười nói với hắn, nghĩ đem Lan Lăng công chúa gả cho hắn, hắn liền thẳng thừng từ chối, không muốn trở thành chủ tử.

Trên mặt Phùng Duệ bình tĩnh không gợn sóng, chỉ nhìn chằm chằm Lâm Ca, chậm rãi nói: “Khanh cũng biết, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy? (ý là: nói ra phải làm được á)” Lâm Ca á khẩu: “Thần biết, nhưng...” Lâm Ca hít một hơi: “Thần, vẫn cầu hôn Hội Kê công chúa.”

Thấy Lâm Ca không chịu lùi bước, vẫn ngang bướng giữ ý của mình, Phùng Duệ nhíu mày, nhìn về phía mọi người, lúc này Tô Hoa cúi đầu, nhìn không thấy biểu tình trên mặt hắn, không biết là vui hay buồn, Phùng Duệ càng nhấn mặt, xem ra với hôn sự này, có thể Tô Hoa cũng không muốn, Trần Ngang nghe Lâm Ca nói câu kia, cười thâm trong lòng, cuối cùng nhin không được liền nói ra, lại không nghĩ xem bệ hạ nghĩ thế nào.

Đột nhiên thấy Phùng Duệ nhìn mình, Trần Ngang cố gắng đoan chính ngồi yên, dùng tay áo rộng thùng thình che đi ý cười trên mặt mình. Yên hội một mảnh im lặng, đang quý, trên trán Lâm Ca bắt đầu đầy mồ hôi, hắn biết làm như vậy thực sự rất lỗ mǎng, nhưng hắn không thể nhìn Phùng Duệ gả cho người khác, lúc này mở miệng, còn tốt hơn là sau khi chiếu thư được hạ?

Phùng Duệ phát phát tay áo, mở miệng muốn nói chuyện, Lâm Ca lại sợ Phùng Duệ không để ý tới lời mình nói, vẫn gả Hội Kê công chúa cho Tô Hoa, lại lớn tiếng lặp lại: “Thần, cầu hôn Hội Kê công chúa.” Miệng cứng lại, đầu có chút đau, Phùng Duệ không còn lời nào để nói với tên Lâm Ca này.

Trần Ngang thấy thế, trong lòng vừa tức Lâm Ca lại vừa buồn cười, hành động làm mất mặt hoàng đế như vậy, đúng là chỉ có hắn mới làm ra được, vội đứng dậy nói: “Bệ hạ, giờ cũng không còn sớm, thần là ngoại thần, thấy không tốt khi vẫn ở trong cung.”

Phùng Duệ vung tay áo lên, thản nhiên nói: “Y theo người tấu, tan tiệc.” Nói xong đứng dậy bước đi, lúc đi qua Lâm Ca, cũng không cho hắn đứng dậy, chỉ trừng mắt nhìn hắn một cái.

Nếu hoàng đế đi rồi, Lâm Ca quỳ nữa cũng không có ý nghĩa, Trần Ngang tiến lên kéo hắn: “Tốt lắm, người mau đứng lên đi, chưa thấy ai lỗ mǎng như người, cứ hành động như vậy, bệ hạ...” Nói xong Trần Ngang có chút nhớ nhưng mà cười, chỉ là nhin xuống, giữ chặt cánh tay hắn: “Người muốn lấy công chúa, phải nghĩ biện pháp, cứ như vậy tự nhiên đưa ra, thật sự làm cho bệ hạ khó xử.”

Lâm Ca nhìn Trần Ngang một cái, tay sờ sờ đầu, có chút thất bại nói: “Không phải người nói, ta lên cầu hôn công chúa sao?” Trần Ngang xì một tiếng cười: “Trời a, người thật lỗ mǎng, còn muốn trách ta.” Lâm Ca nghe xong, chưa nói gì, thấy Tô Hoa đứng ở một bên, tiến lên hành lễ nói: “Tổ tướng quân, thỉnh bỏ qua cho tại hạ.”

Tô Hoa xua xua tay: “Lâm tướng quân không cần khách khí, hôm nay người không nói, tại hạ cũng từ chối.” Nói tới đây, ánh mắt Tô Hoa liền âm ảm, phong cảnh Giang Hữu, vẫn đẹp như trước, bên trong viên mãn xuân sắc, nữ tử đưa cho mình một cái hà bao, cũng đã có lời hẹn ước, năm đó, một câu, “tiểu nữ chờ công tử trở về”, nhưng cuối cùng đều trống không.

Có hoạn quan tiến lên thi lễ: “Ba vị, thỉnh theo nô tài đi ra ngoài.” Trần Ngang gật đầu, ba người đi theo hoạn quan ra ngoài, ra khỏi yên đình, đi qua hồ sen, đi tới nơi hắn gặp được Phùng Duệ ngày đó, tâm Lâm Ca nhẹ nhàng, ngày ấy ở đây gặp được Phùng Duệ, hành động lúc đó của nàng, không có nửa điểm không hợp cung quy, nhưng vì sao, Lan Lăng công chúa lại làm hắn thấy phiền chán, còn nàng làm, hắn lại thấy thuận mắt?

Trần Ngang không có nhiều tâm sự như hai người, thấy một con thuyền trên hồ, được treo một chiếc đèn lồng, thoát nhìn ngọn đèn dầu huy hoàng, còn có cung nhân cầm đèn lên, Trần Ngang cười hỏi hoạn quan: “Trên thuyền kia có yến tiệc sao?”

Hoàn quan cung kính đáp: “Ồ đó là Hoàng hậu mở tiệc chiêu đãi người nhà, hôm nay Tạ Thập Nhị lang mang theo tân thê tử tới diện kiến Hoàng hậu.” Nói xong, hoàn quan nhìn Tô Hoa: “Hội Kê công chúa cũng ở đó.” Nghe được bốn chữ Hội Kê công chúa, Lâm Ca lại cố gắng nhìn về phía chiếc thuyền, hy vọng có thể qua khung cửa sổ ngẫu nhiên thấy hình bóng ai kia, ...

Tô Hoa nghe thấy, Tạ Thập Nhị lang mang theo thê tử tới tham dự, ngực như đau một chút, không tự chủ nhìn về phía chiếc thuyền, A Uẩn, nàng có khỏe không? Có còn nhớ rõ ta chăng?

Môi Tô Hoa giật giật, thậm gọi cái tên đã khắc sâu vào tim hần, tựa như là có cảm ứng, có một đôi nam nữ được hoàn quan hầu hạ bước lên chiếc thuyền nhỏ, hướng bờ đi tới, tâm Tô Hoa kinh hoàng, bất chấp hoàn quan thúc giục bọn họ, chỉ nhìn chăm chăm nam nữ ở chiếc thuyền kia.

Chiếc thuyền càng ngày càng gần, và càng nhì rõ đôi nam nữ ở trên thuyền, nam tử thì tao nhã, có lẽ là tới diện kiến hoàng hậu, trên người trang phục thượng hạng. Mà nữ tử, năm đó mang kiểu tóc của một cô nương, lúc này đã búi tóc thành một phụ nhân (người đã có chồng), trên trán điểm một giọt nước, tóc được búi lên, lộ ra cái trán trơn bóng no đủ, tiếng cười ngày đó lại vang lên bên tai: “A Uẩn, cho ta nhìn xem cái trán của nàng đi?”

Nụ cười duyên ngày đó của tiểu cô nương vẫn còn rõ ràng: “Giờ cho chàng xem, mai kia sau khi thành thân, chàng có thể thấy chán hay không?” Hôm nay, tóc của nàng đã được búi lên, lại vì một người khác, thật sâu trong đáy lòng Tô Hoa thờ dài một hơi.

Thuyền nhỏ đã cập bờ, hoàn quan đỡ hai người lên bờ, Tạ Thập Nhị lang thấy bọn họ, vội vàng tiến lên hành lễ, ánh mắt nhìn về phía Tô Hoa: “Chúc mừng Tô tướng quân.”

Ánh mắt Tô Hoa nhìn về phía phu thê bọn họ, không rời đi trên người Chu Như Uẩn, thấy nàng cúi đầu, trầm phượng trên đầu rủ xuống, che một ít mặt nàng, chỉ lộ ra cái cằm khéo léo, đúng là bộ dáng tiêu chuẩn khi gặp người xa lạ, trong lòng Tô Hoa hò hét, ngay cả ngẩng đầu liếc mắt nhìn ta một cái, nàng cũng không nguyện ý sao?

Nghe thấy Tạ Thập Nhị lang nói những lời này, vội cười nói: “Tạ hạ có gì đáng mừng chứ, nhưng ngày Tạ thái y thành hôn, ngày đó tại hạ lại không ở thành Kiến Khang, còn chưa kịp chúc mừng.”

Tạ Thập Nhị lang vội cười nói không dám, nghe mấy người bọn họ trò chuyện vui vẻ, xa giao, Chu Như Uẩn cảm thấy ngực hơi hơi đau đớn, tay nàng sớm nắm chặt lấy quần áo, chỉ cần hần về sớm một tháng, chỉ cần một tháng là tốt rồi, cho dù bị người Kiến Khang cười cả đời, nàng cũng muốn bội ước.

Thấy nàng nắm chặt quần áo, Tạ Thập Nhị lang vội vàng nói: “Nàng vẫn không thoải mái sao?” Chu Như Uẩn ngẩng đầu cười với Tạ Thập Nhị lang, ý bảo mình không sao, Tạ Thập Nhị lang chấp tay với Tô Hoa: “Thân mình nội tử (vợ tôi) có chút không khỏe, xin phép cáo từ.” Nói xong theo sự dẫn dắt của hoàn quan mà rời đi.

Lúc Chu Như Uẩn ngẩng đầu, mắt đối mắt với Tô Hoa, Tô Hoa không đành lòng nhìn lại, thấy bọn họ cáo từ, cũng cười đáp lại, đoàn người tiếp tục đi ra ngoài, Trần Ngang vô ý nói: “Tạ Thập Nhị lang thật ôn nhu với phu nhân.” Tô Hoa nghe xong, trong lòng lại không thoải mái, trọng phu quan tâm nàng hay không quan tâm nàng thì trong lòng mình thoải mái hơn, vấn đề này, Tô Hoa không biết.

Trần Ngang nói xong, vỗ vai Lâm Ca: “Ngốc tiểu tử nhà ngươi, đến khi ngươi cưới công chúa, phải đối tốt với nàng.” Lâm Ca ngẩng đầu cười ha hả: “Đây là tự nhiên.”

Từ trước tới nay Phùng Viện không thích tham gia yến hội trong cung, nàng thích yên tĩnh, những yến hội náo nhiệt và xa giao như vậy, nhìn qua ca múa ở yến hội, lại nhìn phong cảnh bên ngoài qua cửa sổ, quay đầu nhìn thấy Chu Như Uẩn đang đối đáp cười nói với Tạ Hoàng hậu, nàng thờ dài trong lòng, lại không biết chính mình đang thờ dài cái gì?

Chu Như Uẩn thấy bộ dáng không cao hứng của Phùng Viện, cười nói với Tạ Hoàng hậu: “Ngày đó khi thiếp ở trong Khuê Trung, từng gặp mặt Hội Kê công chúa, ngày đó đã đắc tội công chúa, mong công chúa tha thứ.” Nói xong hạ thấp người một chút, biểu thị xin lỗi.

Phùng Viện chỉ cười một cái, việc năm đó, nàng không muốn nhắc lại, nhìn Tạ Thập Nhị lang, Phùng Viện đột nhiên nhớ tới, năm đó Vương tiểu thư có hôn ước với hần, giờ lại có bộ dáng ân ái với Chu Như Uẩn, có lẽ hần sớm đã không còn nhớ tới thê tử bị hần huỷ.

Bên môi Phùng Viện lộ ra một tia mỉm cười, ngày đó khi Vương tiểu thư bị huỷ, tuy nói là Vương Thắng An tạo nghiệt, nhưng vì Tạ Thập Nhị lang này, chẳng lẽ không có một chút ý kiến phản đối hay sao? Là con cháu nhà có gia thế, tự nhiên có người lo lắng? Thú (cười) thê tử (vợ) chỉ là lúc đó gia thế cần, cũng không phải ý tứ của hần, Phùng Viện nghĩ tới đây, hạ mí mắt, xem ra, lúc này Phùng Duệ đang chọn lựa Phò Mã cho nàng.

Tạ Thập Nhị lang nâng ly rượu lên, nói với Tạ Hoàng hậu: “Lục Tà, hình như bệ hạ có ý gả Hội Kê công chúa cho Tô Hoa tướng quân.” Tạ Hoàng hậu nhìn đệ đệ của mình một cái, có chút oán trách nói: “Đệ là một nam tử, lại nghe tới những chuyện như vậy, bệ hạ có ý này, có thể sẽ không thành, không biết nữa.”

Ánh mắt Phùng Viện nhìn chăm chăm Chu Như Uẩn, lúc nghe được cái tên Tô Hoa, trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ, ngay cả trầm cài trên đầu cũng không động một cái, lúc này trong lòng Phùng Viện tự nhiên thấy tức giận. Chu Như Uẩn không còn nhớ Tô Hoa, đối với mình mà nói thì đó là chuyện tốt không phải sao?

Chu Như Uẩn đột nhiên che ngực, Tạ Thập Nhị lang sớm nhìn thấy, vội buông ly rượu, quan tâm nói với nàng: “Nàng không thoải mái sao?” Nói xong quay đầu giải thích với Tạ Hoàng hậu: “Lục Tà, Như Uẩn gặp phải chuyện kinh hách, có đôi khi bị đau ngực.” Nghe thấy hần nói tên mình trước mặt mọi người, Chu Như Uẩn cắn môi một cái, nhắc chân giẫm lên chân hần một cái, Tạ Thập Nhị lang nhin đau.

Tạ Hoàng hậu nha một tiếng, nói với hân: “Nếu như vậy, liền truyền ngự y tới xem bệnh đi.” Chu Như Uẩn vội vàng lắc đầu: “Thiếp bị bệnh nhẹ mà thôi, chỉ cần nằm một chút là ổn rồi.”

Tạ hoàng hậu ừ một tiếng, nói với Tạ Thập Nhị lang: “Nếu như vậy, các người lui trước đi.” Tạ Thập Nhị lang nâng Chu Như Uẩn dậy, hành lễ lui ra, lúc bọn họ rời đi, Tạ hoàng hậu vô tình nói một câu: “Tâm bệnh khó trị.”

Chu Như Uẩn khựng một chút, lập tức đi ra ngoài, Tạ Hoàng hậu nhìn Phùng Viện, gọi nàng lại gần, Phùng Viện đứng dậy đi tới bên người Tạ Hoàng hậu, Tạ Hoàng hậu nhìn nàng, thân nhiên nói: “Ta cảm thấy, Tô Hoa, cũng không phải sự lựa chọn tốt lắm.” Phùng Viện sững sốt, tại sao Tạ Hoàng hậu lại nói vậy?

Tạ Hoàng hậu nhẹ nhàng thở dài, nhìn Phùng Viện: “Nữ nhân hoàng gia, rất tôn quý, làm sao có thể chịu đựng việc nam nhân của mình có nữ nhân khác chứ?” Phùng Viện nghe xong, cái gì cũng không nói, chỉ dựa vào bên chân Tạ hoàng hậu. . .”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Tạ Hoàng hậu vuốt vuốt tóc nàng, nhẹ nhàng nâng nàng dậy, cười nói: “Hội Kê công chúa của chúng ta, sinh ra dung mạo vô song, xuất thân tôn quý vô cùng, tự nhiên là phải tìm nam tử xứng đôi với muội rồi.” Phùng Viện nghe thấy Tạ hoàng hậu tán thưởng chính mình, mặt liền đỏ lên, những ngày sau đó, Phùng Viện càng thân cận với Tạ Hoàng hậu hơn, nghĩ đến Tạ hoàng hậu quan tâm tới hôn sự của nàng, nếu mẫu hậu còn sống, chắc cũng chỉ có thể làm như vậy?

Lúc nàng cúi đầu, Tạ hoàng hậu thấy một hột ngân quang, hóa ra Phùng Viện đeo một cái ngân trâm, lại cài ở sau búi tóc, khó có thể nhìn thấy. Tạ Hoàng hậu nghĩ nghĩ, thở dài một tiếng, chưa nói gì cả, Phùng Viện đang thể hiện đạo hiếu với Dương thị, Dương thị bị bệnh mất nửa năm, vừa tháng trước tin Dương thị mất được truyền tới, lúc ấy Phùng Viện biết tin, không có phản ứng gì, hóa ra Phùng Viện vẫn nhớ rõ, nàng dùng phương thức này để biểu đạt niềm thương nhớ, lại nhìn trang phục trên người Phùng Viện, màu tối là chính, trên áo cũng ít hoa văn, Tạ Hoàng hậu càng hiểu rõ.

Lúc này có thanh âm thuyền nhỏ chạm vào, sau đó hoạn quan tiến vào, hồi báo phu thê Tạ Thập nhị lang đã ra khỏi cung, Tạ hoàng hậu gật đầu, nói với Phùng Viện: “Chúng ta cũng đi thôi.” Hoạn quan hầu hạ trông thấy, vội vàng đi ra ngoài, Phùng Viện xúc động, điện Dao Quang gần ngay trước mắt, bóng dáng Lâm Ca ở trên bờ nhao lên một cái, lập tức liền biến mất, Phùng Viện buông mình, rời thuyền cùng Tạ hoàng hậu.

Lên bờ, Tạ hoàng hậu nói vài câu với Phùng Viện, liền tọa loan kiệu rời đi, Phùng Viện trở về điện nghỉ tạm.

Tháo trang sức trên đầu, vẫn để lại cây ngân trâm kia, lại dùng một cái ngọc trâm búi lại tóc, đổi trang phục trên người, một thân nhẹ nhàng, Phùng Viện ngồi gần cửa sổ, cầm lên kim bắt đầu thêu, vừa rồi Từ Thiên còn muốn nói với Phùng Viện, lúc này rảnh rồi, cần cần moi, mở miệng nói: “Điện hạ, yến hội bên bệ hạ tan, nô tỳ có nghe nói.”

Phùng Viện ngẩng đầu, Thập Tứ ca ca mở tiệc chiêu đãi Tô Hoa, vừa rồi Tạ hoàng hậu cũng nhắc tới, nghĩ vậy, Phùng Viện dừng tay lại, tại yến hội Thập Tứ ca ca đã nói ra việc muốn gả mình cho Tô Hoa, Tạ hoàng hậu mà phản đối thì cũng vô ích.

Từ Thiên thấy Phùng viện dừng thêu, nói thêm một chút: “Điện hạ, vừa rồi nô tỳ nghe một hoạn quan phục vụ yến hội bên kia nói, tại yến hội Lâm Ca tướng quân cầu hôn điện hạ với bệ hạ, bệ hạ rất tức giận, phẩy tay áo bỏ đi.” Sao, chuyện lại như vậy, dù Phùng Viện luôn luôn trấn tĩnh, cũng bị kinh hách rồi, Lâm Ca, Lâm Ca hướng Thập Tứ ca ca cầu hôn nàng?

Vậy lời hân nói ngày trước phía làm sao bây giờ? Không chịu thượng chủ, chẳng lẽ hôm nay lại nói lời trái với ngày trước sao? Từ Thiên thấy công chúa đứng ở đó, nhỏ giọng kêu vài tiếng điện hạ, Chanh Nhận tiến vào, trong tay còn cầm hộp thức ăn, thấy Từ Thiên như vậy, cười nói: “Từ Thiên, người nói nhiều quá, điện hạ mệt nhọc cả một ngày, rảnh rồi may vá thêu thùa một chút, người còn lôi kéo nói chuyện với điện hạ.”

Nói xong, Chanh Nhận đến bên người Phùng Viện, khom người hành lễ: “Điện hạ, đây là Hoàng hậu vừa ban thưởng điểm tâm cho điện hạ, nói tại thuyền điện hạ dùng không nhiều, coi như là đồ ăn khuya cho điện hạ.”

Nói xong, đem hộp thức ăn để lên bàn, bỏ nắp che, Phùng Viện nhìn một cái, thấy là đồ nàng vẫn thích ăn thường ngày, cá hấp, thịt nướng, canh rau, đồ ăn có cá có thịt, cũng không phải điểm tâm bình thường, tâm Phùng Viện sinh cảm kích, Chanh Nhận gấp mấy miếng cá, Từ Thiên múc một chén canh, đặt ở trước mặt Phùng Viện.

Phùng Viện ăn mấy miếng cá, uống mấy ngụm canh, liền no rồi, phân phó các nàng thu thập. Từ Thiên bưng một ly trà cho Phùng Viện, cười nói: “Hoàng hậu và bệ hạ đều che chở cho điện hạ, sẽ nghĩ tới tâm tư của điện hạ.”

Chanh Nhận nhìn các cung nữ đem mọi thứ dọn dẹp sạch sẽ, thay lò hương mới, nghe thấy Từ Thiên nói vậy, liếc nhìn Từ Thiên một cái: “Người còn quan tâm hơn cả điện hạ, chẳng lẽ muốn theo điện hạ ra khỏi cung, người cũng lên tìm một người tốt mà yên ổn sống cả đời đi thôi.”

Từ Thiên nghe tới mức mặt mũi đỏ hồng, tiến tới nắm Chanh Nhận một cái, Chanh Nhận giờ lên một ngón tay, xuyt nhỏ một tiếng, chỉ chỉ Phùng Viện, có lẽ là hương liệu an thần rất tốt, Phùng Viện đã tựa vào trên tháp, nhắm mắt lại muốn ngủ.

Từ Thiên đành thôi đùa giỡn, tiến lên cẩn thận kêu lên: “Thỉnh điện hạ lên giường nghỉ ngơi.” Phùng Viện mở mắt ra, Từ Thiên nâng nàng dậy, Chanh Nhận đã lệnh tiểu cung nữ thả màn, Phùng Viện đổi trang phục trên người, mặc vào tằm y xa tanh, chuẩn bị thật tốt, Từ Thiên thả màn xuống, tắt đèn rồi lui ra.

Phùng Viện liền mở to mắt, vừa rồi nàng cũng không buồn ngủ, chỉ là không muốn nghe các nàng nói chuyện, giả bộ vậy thôi. Lâm Ca, hành động hôm nay của hắn nằm ngoài sở liệu của Phùng Viện, tại yến hội đưa ra yêu cầu như vậy, không biết Thập Tứ ca ca có giận tím mặt không?

Hay là vui vẻ đáp ứng? Phùng Viện lắc đầu, nếu mà vui vẻ đáp ứng, cũng sẽ không phát tay áo rồi đi, Phùng Viện nhẹ nhàng thở dài, nàng và Lâm Ca có mấy lần gặp mặt, thay hắn quan tâm cái gì chứ? Nhưng mà, hình bóng ai kia cứ trăm phương ngàn kể hiện lên ở trong lòng, thật sự là nhớ cũng khó mà quên cũng khó.

Sau ngày ấy, Phùng Duệ không nói chuyện tình phát sinh cho Phùng Viện, cũng không có chiếu thư nào tới điện Dao Quang, Phùng Viện cũng không sốt ruột, thân là công chúa, sự tình này nàng không cần phải quan tâm.

Đứa nhỏ nhà Lan Lăng công chúa đã đầy tháng, Lan Lăng công chúa không phải là người có thể chịu ngồi yên, phải ở trên giường một tháng, không thể xuống dưới, còn có vô số cấm kỵ, cái kia không thể ăn cái này không thể ăn, suốt ngày uống thuốc bổ, sao Lan Lăng công chúa có thể chịu được chứ?

Mới vừa đầy tháng, Lan Lăng liền ôm đứa nhỏ tiến cung, trước diện kiến Tà hoàng hậu, Tà hoàng hậu thấy nàng sau khi sinh đứa nhỏ, đáng người đầy đặn, lại tặng thêm vài phần phong vị thành thực, đứa nhỏ lại rất đáng yêu, ôm trong ngực dỗ dành một hồi, chỉ thấy Lan Lăng công chúa cứ nhìn ra ngoài, Tà hoàng hậu che miệng cười nhẹ: “Muội muốn đi tìm Thập Lục tỷ tỷ, thì đi đi.”

Tà hoàng hậu ôm chặt đứa nhỏ một chút: “Nhóc con ở nơi này chơi với ta nhé.” Nói xong, trong mắt hoàng hậu thoáng qua một tia cô đơn, sau khi thụ phong thái tử, liền thường xuyên không ở bên cạnh nàng, phải đi nhận giáo dục bậc đế vương, sao có thể luôn ở bên người mẫu thân, nhưng mà... vẫn có chút cô đơn, hướng chỉ, ba tháng trước tiểu công chúa lại chết non.

Điều này làm cho Tà hoàng hậu phải chịu hai lần đã kích, tuy tiểu công chúa được Phùng Duệ truy phong làm Lâm Hải công chúa, cũng thực hiện nghi thức an táng của công chúa, nhưng mà lễ tang trang trọng cũng không an ủi được nỗi lòng của mẫu thân, lại phải chịu chức trách hoàng hậu, không thể ngã xuống, giờ nhìn thấy đứa nhỏ phấn nộn, Tà hoàng hậu sao có thể không thấy thương xót?

Từ trước tới nay Lan Lăng công chúa đều sợ, sẽ không phát hiện sự cô đơn của Tà hoàng hậu, cười cười đứng dậy: “Nếu tâu tâu thích đứa nhỏ, thì cho hắn ở đây lâu một chút, muội đi tìm Thập Lục tỷ tỷ.” Nói xong như một con gió chạy ra ngoài.

Lúc này Cừu phu nhân vừa tiến vào, nhìn hành động của nàng, ho khan một tiếng, Lan Lăng công chúa vội lui chân, khoát tay lên tay cung nữ, khom người thi lễ nói: “Thiếp xin cáo lui.” Tà hoàng hậu thấy động tác của nàng trước sau không đồng nhất, có chút buồn cười, chỉ ôm đứa nhỏ, gật đầu với nàng, ý bảo nàng đi xuống.

Lan Lăng công chúa xoay người, nhẹ nhàng le lưỡi, chợt nghe cung nhân tiến vào: “Hoàng hậu, Hội Kê công chúa tới đây.” Tà hoàng hậu cho truyền, cười nói với Lan Lăng công chúa: “Muội và Thập Lục tỷ tỷ của muội thật là tâm linh tương thông nha.”

Lan Lăng công chúa cung kính đáp vâng, liếc mắt nhìn Cừu phu nhân một cái, thi lễ với Tà hoàng hậu rồi ngồi ở một bên, trên mặt vẫn không gọn sóng sợ hãi, trong lòng liền oán thầm, tuân thủ quy củ như vậy, thật là chơi không vui.

Lúc này Phùng Viện đã tiến vào, bất đồng với Lan Lăng công chúa, trước tiên, Phùng Viện thi lễ với Tà hoàng hậu, lại hành lễ với Cừu phu nhân, Cừu phu nhân hơi nghiêng đầu, bái đáp. Lan Lăng không dám vô lễ trước Cừu phu nhân, hành lễ với Phùng Viện, Phùng Viện cảm thấy kỳ quái, thấy Cừu phu nhân, trong lòng hiểu rõ, còn hành lễ, hai người lúc này mới bắt đầu nói chuyện.

Nói là nói chuyện, Lan Lăng công chúa cảm nhận được, Cừu phu nhân ở một bên, ánh mắt bà tùy thời có thể nhìn xem, Lan Lăng công chúa quy củ ngồi trên ghế, hai tay đặt trên đùi, đầu hơi hơi nhìn Phùng Viện, thật không giống bình thường, nói chuyện với Phùng Viện, hoàng hậu nhìn ra sự câu nệ của Lan Lăng công chúa: “Cừu phu nhân có chuyện muốn nói với ta, hai muội lui ra đi.”

Nói xong, đưa đứa nhỏ trong ngực cho bà vú đứng hầu bên cạnh, Lan Lăng công chúa chỉ ước nghe câu này, vội đứng dậy hành lễ rồi rời khỏi cùng Phùng Viện.

Ra khỏi điện Chiêu Dương, Lan Lăng công chúa thở một hơi: “Lâu rồi không gặp Cừu phu nhân, bà ấy vẫn như vậy, là một người thật khủng bố.” Phùng Viện mỉm cười, chỉ yên lặng nghe Lan Lăng công chúa ai oán, nói nói rồi lắc đầu: “Sớm biết làm đầy tháng phiền toái như vậy, muội không bao giờ... sinh con nữa.”

Phùng Viện xi cười ra tiếng, Lan Lăng công chúa chợt nhớ tới một việc, tuy Phùng Viện là tỷ tỷ, nhưng vẫn là công chúa chưa xuất giá, sao lại nói như vậy ở trước mặt tỷ tỷ chứ, Lan Lăng công chúa mặt đỏ lên: “Thập Lục tỷ tỷ, nghe nói ngày ấy Lâm Ca hướng bệ hạ cầu hôn tỷ tỷ, bệ hạ đã đáp ứng chưa vậy?”

Chuyện này? Phùng Viện hạ mi mắt, Phùng Duệ vẫn chưa nói gì, từ trước tới giờ Phùng Viện là người nội tâm, không giống với Lan Lăng công chúa. Lan Lăng công chúa thấy biểu tình của Phùng Viện, vội nhẹ vai nàng: “Giờ muội sẽ đi hỏi bệ hạ.”

Phùng Viện vừa định ngăn cản, chỉ thấy một đám người tiến tới đây, đến gần chút, hóa ra là Lâm phu nhân, thấy Phùng Viện, thi lễ một cái, liền tiếp tục tiến về điện Chiêu Dương. Phùng Viện nhìn thấy sắc mặt bà kích động, không còn ung dung như thường ngày, trong lòng liền kỳ quái, Lan Lăng đã sớm tóm lại một tiểu hoạn quan: “Nói, Lâm phu nhân có chuyện gì sao?”

Tiểu hoạn quan hành lễ: “Nô tỳ cũng không biết, chỉ nghe nói bệ hạ hạ ngục Lâm Ca tướng quân, Lâm phu nhân tới cầu kiến hoàng hậu.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Giết người

Lâm Ca, bị hạ ngục? Một lúc lâu, Phùng Viện mới tổ hợp được những từ ngữ này lại với nhau, Lan Lăng công chúa đã buông tha tiểu hoạn quan, kéo Phùng Viện đi: “Tỷ tỷ, chúng ta đi hỏi bệ hạ đi, sao bệ hạ lại hạ ngục Lâm Ca?”

Nhìn Lan Lăng công chúa xúc động như vậy, Phùng Viện vội vàng gọi nàng: “Muội muội, muội liệu lĩnh chạy tới như vậy, bệ hạ lại đang nổi nóng, muội là muốn đi cầu tình hay là làm cho Lâm tướng quân chết nhanh hơn vậy?” Lan Lăng nghe xong, vội dừng cước bộ, nàng đã lập gia đình, còn chạy tới như vậy, Phùng Duệ đang giận dữ, có thể sẽ hạ lệnh giết Lâm Ca thì sao?

Đầu người đã chặt bỏ, thì không thể nối lại được, Lan Lăng quay đầu nhìn Phùng Viện: “Tỷ tỷ, tỷ nói giờ phải làm sao đây?” Phùng Viện cười nói: “Chúng ta cứ đi về trước đi, sau đó sai người đi hỏi thăm.” Lan Lăng công chúa hiểu được đây là một biện pháp, cùng Phùng Viện trở lại điện Dao Quang, còn chưa ngồi vào chỗ, liền gọi một thị nữ, phân phó thị nữ đó tới điện Chiêu Dương tìm cách hỏi thăm.

Phùng Viện đã ngồi xuống, thấy Lan Lăng công chúa vẫn đứng ngồi không yên, Phùng Viện đưa cho Lan Lăng công chúa một ly trà: “Tốt lắm, uống một ngụm trà cho bình tĩnh, đã làm mẹ rồi mà vẫn còn xúc động như vậy.” Lan Lăng công chúa tiếp nhận trà, một ngụm uống hết, đem cái chén để lên bàn, chống cằm hỏi: “Tỷ nói xem sao bệ hạ lại hạ ngục Lâm Ca ca ca? Huynh ấy mới từ chiến trường trở về không lâu.”

Phùng Viện phân phó Chanh Nhạn lấy đồ theo cho đứa nhỏ ra, kêu bà vú ôm đứa nhỏ lại đây, đang hoa tay múa chân trên người đứa nhỏ, nghe Lan Lăng công chúa nói, ngừng đầu liếc nàng một cái: “Tốt lắm, muội mau nhìn một cái, tỷ làm quần áo có được không?” Lan Lăng công chúa tiến lên nhìn, gật đầu nói: “Chăm tuyền của tỷ, sao có thể không tốt, nhưng mà...”

Lan Lăng công chúa nhìn Phùng Viện: “Đợi tới khi Lâm Ca ca ca thành tỷ phu của muội, sẽ không thể gọi huynh ấy như vậy.” Phùng Viện nghe xong, khuôn mặt muốn phát sốt, ôm lấy đứa nhỏ, che dấu sắc mặt mình có chút đỏ lên, Lan Lăng công chúa thấy Phùng Viện thích đứa nhỏ như vậy, thờ dài nói: “Tỷ mau gả cho Lâm Ca ca ca đi, như vậy sẽ mau có đứa nhỏ của chính mình.”

Mặt Phùng Viện lúc này hồng như ánh nắng chiều, ôm lấy đứa nhỏ chặt hơn chút, đứa nhỏ có chút không thoải mái, cựa quậy một chút, oa oa khóc lên, bà vú bước lên phía trước nói: “Điện hạ, tiểu công tử chắc đã đói bụng, thỉnh để nô tỳ ury sữa cho tiểu công tử.”

Phùng Viện đưa đứa nhỏ qua, màu đỏ trên mặt không giấu đi được, Lan Lăng công chúa vừa định trêu ghẹo, lại nuốt xuống, Từ Thiên đang bê điễm tâm vào, dù sao thì tỷ muội giờ không còn giống như trước khi xuất giá, ngồi nói chuyện trước cửa sổ, Phùng Viện tuy mặt ngoài trấn tĩnh, trong lòng lại vẫn rất lo lắng, không giống Lan Lăng công chúa biểu hiện nóng nảy, Lan Lăng công chúa tự ngồi xuống, sau đó thì không nhìn ra ngoài cửa sổ nữa.

Lúc Lan Lăng công chúa làm đầy tháng, nghe không ít nhàn thoại, lúc này nói cho Phùng Viện nghe, Phùng Viện nghe xong vài câu, đột nhiên nghe tới một câu: “Nghe nói thể tử của Tạ Thập Nhị lang sau khi diện kiến hoàng hậu, thân thể liền không thoải mái, nằm ở trên giường, hoàng hậu cho ngự y tới xem bệnh, cũng không nói ra được nguyên do, chỉ nói là thân thể nàng yếu đuối, cần tĩnh dưỡng.”

Chu Như Uẩn bị bệnh? Chợt nghe tin tức, Phùng Viện liền giật mình, ngày ấy ở yến hội thấy nàng, vẫn còn tốt lắm, như thế nào hôm nay lại nghe thấy nàng bị bệnh? Khó trách vài ngày trước, nghe cung nữ nói hoàng hậu lệnh ngự y tới Tạ gia xem bệnh, nguyên lai là nàng bị bệnh.

Lan Lăng công chúa đợi một hồi, vẫn chưa thấy cung nữ trở về, tâm thấy lo lắng, thấy Phùng Viện đang thất thần, đưa tay ra lấy miếng điễm tâm, thờ dài nói: “Vị thể tử của Tạ Thập Nhị lang này, xuất thân từ một gia tộc lớn ở Giang Hữu, lại gả làm thể tử của Tạ Thập Nhị lang nhỏ, chắc là trong lòng mất hứng, có lẽ vì thế mà nàng đổ bệnh đi.”

Phùng Viện chỉ đáp lời cho qua, tâm bệnh của Chu Như Uẩn không phải do xuất thân của Tạ Thập Nhị lang, mà là vì trong lòng nàng có người khác?

Mãi cho tới khi dùng xong bữa tối, vẫn chưa thấy cung nữ trở về, mắt thấy sắp tới giờ đóng cửa cung, Lan Lăng công chúa lại càng sốt ruột, công chúa đã xuất giá mà qua đêm ở trong cung, truyền ra ngoài sẽ không tốt, nếu còn chưa có tin tức gì, hỏi phủ tâm cũng bất an.

Phùng Viện thấy đèn đã được thắp lên mà cung nữ kia vẫn chưa trở về, đang chuẩn bị sai người đi tìm, chỉ thấy thị nữ vội vã vào, chạy vào có chút nóng nảy, trên trán còn túa mồ hôi, đang chuẩn bị hành lễ, Lan Lăng công chúa đã quát lên: “Miễn lễ, rốt cuộc là tại sao bệ hạ lại hạ ngục Lâm tướng quân?”

Thị nữ hút mấy ngụm khí, mới mở miệng nói: “Điện hạ, Lâm tướng quân bởi vì phản nộ mà giết người, mới bị bệ hạ hạ ngục. Giết người? Lan Lăng công

chứa giờ lại trấn định, chỉ cần không giết phải hoàng thân quốc thích, nếu chỉ là một người dân thường, thì không phải chuyện lớn, Lan Lăng công chúa nghĩ tới đây, hừ một tiếng: “Giết cái dạng người gì mà lại bị hạ ngục?”

Thị nữ nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Nghe nói là họ Vương, gọi Vương cái gì An, chỉ là một người thường dân, không có chức quan, cũng không biết vì sao bị hạ lại phát hỏa lớn như vậy.” Vương cái gì An? Phùng Viện nhíu mày hỏi: “Có phải Vương Thắng An không?” Thị nữ liên tục gật đầu: “Chính là tên này, sao điện hạ lại biết?”

Mỉ tâm Phùng Viện nhăn nhơ nhanh, Lâm Ca giết Vương Thắng An, hai người có hoàn cảnh khác nhau, sao lại gặp rồi giết nhau, trừ phi, Phùng Viện càng nghĩ càng không đúng, dần dần nghĩ tới trên người mình, Lan Lăng công chúa phân phó bà vú ôm đứa nhỏ, lại phân phó người hầu chuẩn bị trở về, nói với Phùng Viện: “Tỷ tỷ, muội không tạm biệt tẩu tẩu được, tỷ nói giùm muội một tiếng nhé.”

Phùng Viện đáp ứng, Lan Lăng công chúa lúc này mới rời đi điện Dao Quang. Phùng Viện ngồi lại ghế, trong lòng càng rối loạn, đơn giản đứng dậy nói với Từ Thiên các nàng: “Đi theo ta tới Điện Chiêu Dương.”

Lúc này đèn đã lên, hai bên đường, đều có đặt những ngọn đăng, Phùng Viện mang theo người đi trên đường, trong lòng lại suy nghĩ, phía trước có một đám người đi lại đây, cước bộ vội vàng, nghĩ là cửa cung còn chưa đóng, Phùng Viện cho là Lâm phu nhân, dừng bước muốn ân cần hỏi thăm bà vài câu.

Đợi cho tới khi người đã đến trước mặt, mới phát hiện là Vương Như Nguyệt, trang phục của nàng không giống như trước, cung nữ cầm đèn ở phía trước phát hiện Phùng Viện, liền thi lễ, Vương Như Nguyệt thấy Phùng Viện, trước kia nếu không phải là trường hợp có nhiều người, thì coi Phùng Viện như không khí, Phùng Viện cũng đang muốn lướt qua nàng mà đi.

Ai ngờ hôm nay Vương Như Nguyệt lại khác trước, lúc Phùng Viện lướt qua nàng, nàng liền dừng bước, thanh âm trầm chọc vang lên: “Hội Kê công chúa quả là mỹ nhân a, người thì ở trong cung, còn có thể làm cho người khác vì người mà giết người.” Phùng Viện nghe vậy, dừng lại cước bộ, nhìn Vương Như Nguyệt, Vương Như Nguyệt thấy Phùng Viện nhìn nàng, cảm nàng cao, Phùng Viện cười lạnh ra tiếng: “Tạ Tứ phu nhân, xin đừng quên cung quy.”

Người, Vương Như Nguyệt trợn mắt nhìn Phùng Viện, ánh mắt Phùng Viện nhìn nàng: “Có lẽ là cô mất đi quá sớm, mới làm cho Tạ Tứ phu nhân không hiểu cung quy.” Nói xong phát tay áo rời đi, Vương Như Nguyệt sững sờ tại chỗ, lời này khác nào mắng nàng không có giáo dưỡng, mắng vài câu cho hết giận, cũng nhắc tới thân phận của nàng là gì, cũng nữ cầm đèn thấy Vương Như Nguyệt sững sờ bất động, nhỏ giọng nhắc nhở: “Phu nhân, cửa cung sắp đóng.”

Wang Như Nguyệt giờ tay tát vào mặt cung nữ: “Thúc giục cái gì, chẳng lẽ ta lại không biết sao?” Tuy nói như vậy, cước bộ vẫn vội vàng đi ra ngoài.

Phùng Viện tới điện Chiêu Dương, cung nữ thông truyền, mới bước vào trong điện, chợt nghe thanh âm Tạ Hoàng hậu: “Hôm nay điện Chiêu Dương phá lệ náo nhiệt, Tứ tẩu mới đi, Thập Lục muội muội lại tới.” Lúc này Phùng Viện mới thấy Tạ Hoàng hậu đang nằm ở trên tháp, tay chống cằm, cung nữ đang xoa bóp chân Tạ Hoàng hậu, nhìn có vẻ mệt mỏi.

Phùng Viện cười tiến lên: “Tẩu tẩu, muội đến là thay Thập Bát muội nói với tẩu một tiếng là muội ấy đã ra cung, không đến cáo từ tẩu được.” Tạ Hoàng hậu ừ một tiếng, phát tay mệnh tiểu cung nữ lui xuống, đứng dậy, Phùng Viện thuận thế ngồi vào thăm bên tháp.

Tạ Hoàng hậu nhìn thấy Phùng Viện, Phùng Viện vốn mỹ mạo, đèn cung đình lại là màu vàng qua lụa mỏng, làm cho ngọn đèn có vẻ nhu hòa, chiếu lên người Phùng Viện, nhìn về mặt Phùng Viện lại càng nhu hòa, trang trọng như tiên nữ hạ phàm, Tạ Hoàng hậu thở dài, hôm nay một ngày xā giao: “A Viện, muội nói cho tẩu biết, giao tình với Lâm tướng quân đến đâu rồi, nhưng lại làm cho hấn rút kiếm giết người?”

Phùng Viện cả kinh, cả người cứng đờ, nửa ngày mới nhìn Tạ Hoàng hậu: “Tẩu tẩu, muội...” Tạ Hoàng hậu nắm lấy tay nàng, kéo nàng lên trên tháp, ngồi xuống bên cạnh mình: “Yên hội ngày ấy, bị hạ nghe Lâm tướng quân cầu hôn muội, còn cho là hấn uống say, nói mê sáng, nhưng mà chuyện xảy ra mấy ngày trước, xem ra là lời nói thật lòng, nhưng mà từ sau khi muội hỏi cung, rất ít khi ra cung, cho dù có gặp Lâm tướng quân, cũng chỉ chạm mặt bên cạnh ao ngày đó, hấn đã cứu thị nữ của muội, hiện tại sao lại thế này?”

Khuôn mặt Phùng Viện lại hồng lên, việc này, phải nói thế nào đây? Tại sao mấy ngày trước Lâm Ca lại giết Vương Thắng An? Tạ hoàng hậu thở dài, nói giản lược sự việc xảy ra mấy ngày trước.

Ngày ấy, tại yến hội, Lâm Ca cầu hôn công chúa, Phùng Duệ phát tay áo rời đi, mấy ngày sau đó hấn rầu rĩ không vui, Trần Ngang là bằng hữu tốt của hấn, cũng vì hấn phân ưu, lôi kéo hấn tới tửu quán, không ngờ vừa tiến vào tửu quán, chợt nghe ồn ào.

“Đừng nhìn ta hiện tại nghèo túng, ngày trước ta cũng có thể có thiếp, hơn nữa...” “Nói xong người nọ cười hà hà, người khác thấy hấn mới nói một nửa lại dừng nói, tự nhiên sẽ hỏi lại, người nọ đưa ngón tay lên trên, mặt nhếch lên: “Thiếp của ta, chính là Hội Kê công chúa bây giờ, lúc ấy nàng gặp rủi ro.”

Người nọ chính là Vương Thắng An, Trần Ngang nghe xong những lời này, trong lòng thầm nghĩ không ổn, vội lôi kéo Lâm Ca tránh đi, Lâm Ca bỏ tay Trần Ngang ra, tiến lên nói với Vương Thắng An: “Này họ Vương, lời của ta ngày đó, người nghe có hiểu không?”

Hôm nay Vương Thắng An đã uống say khướt, nghe thấy lời nói của Lâm Ca, tỉnh rượu một nửa, nhưng nhìn thấy mọi người chung quanh còn chờ hấn nói tiếp, miệng lại cứng lên, nói với Lâm Ca: “Người nếu biết ta họ Vương, cũng biết ta là cháu của Vương đại tướng quân, người mà người cầu bị hạ ban hôn, chỉ là cái gãy rách ta ngoạn chán vứt lại mà thôi.”

Lâm Ca nắm chặt tay, một quyền đánh thẳng vào mặt Vương Thắng An, mặt Vương Thắng An bị đánh sưng lên, người cũng bị ngã xuống đất, Vương Thắng An nằm trên mặt đất, miệng vẫn nói: “Có bản lĩnh người giết ta đi, bằng không ta còn muốn nói, Hội Kê công chúa chẳng qua chỉ là trôn thiếp

(thiếp bỏ trốn) của ta mà thôi.”

Trần Lâm Ca nổi lên gân xanh, rút kiếm ra, Trần Ngang vừa hô lên: “Lâm huynh, không thể.” Chỉ thấy một đường sáng choang, kiếm của Lâm Ca đã đâm sâu vào cổ họng của Vương Thắng An.

Bất quá là đùa giỡn, mọi người vây quanh xem náo nhiệt mà thôi ai ngờ có đâm chém, một người hô lên: “Không tốt, giết người rồi.” Lâm Ca rút thanh kiếm lau lên quần áo của Vương Thắng An, nhìn mọi người chung quanh, sắc mặt tối tăm nói: “Giết hán, chỉ làm bẩn kiếm của ta mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Lão bản tửu quán là một người có mưu tính, đợi xảy ra xung đột, thấy người nọ đang bị người khác giáo huấn, cũng không đi ra, giáo huấn hán một chút cũng tốt, đợi cho tới khi nghe thấy có người hô lên giết người, lúc này mới giật mình.

Lâm Ca nói xong, liền muốn bước đi, đám người vây xem bị khí thế của hán lấn áp, lão bản tửu quán đã mở quán nhiều năm, vẫn có thể quan sát, Lâm Ca và Trần Ngang đều là con cháu gia tộc lớn, nếu bọn họ đi rồi, cái mạng người này sẽ bị dính lên người hán, thật không tốt.

Vội đuổi theo chấp tay nói: “Vị công tử này, dù biết người này đáng chết, công tử giết hán, không thể cứ đi như vậy, kính mong công tử ở lại cho tới khi người của nha môn tới, trình báo quan xong, đến lúc đó công tử đi cũng không muộn.” Lâm Ca định đi, cũng không tính toán gì, người như Vương Thắng An, hán chẳng để trong lòng, nghe lão bản tửu quán nói, gật đầu nói: “Nếu như thế, ta chờ ở nơi này.”

Nói xong, dùng chân kéo một cái ghế qua, ngồi lên, Trần Ngang thấy thế, định ngồi đây chờ cùng hán, lại nghĩ tới lên đi trước chuẩn bị giúp hán một chút, dặn Lâm Ca vài câu rồi rời đi.

Người vây xem thấy khí độ Lâm Ca, lại nghị luận, có người còn nói: “Đồ lưu manh, hán còn mạnh miệng, hán nói hán là cháu của Vương Đại tướng quân, nếu thật sự là người nhà họ Vương, sao lại nghèo túng đến nỗi mỗi ngày uống rượu ở tửu quán này.” Lời này vừa thốt ra, có người gật đầu nói: “Đúng thế, ta còn mời hán uống rượu mất hai mươi văn, hán còn nói công chúa là thiếp của hán, công chúa là người tôn quý, khác hán một trời một vực, hán cũng quá mơ tưởng đi.”

Lâm Ca ngồi ở chỗ kia, nghe mọi người nghị luận, cũng không mở miệng nói chuyện, khi nha dịch tới, hỏi qua thân phận Lâm Ca, không dám bảo Lâm Ca đi nha môn, nhìn thi thể nơi đó, Lâm Ca nhìn ra bối rối của bọn họ, liền chủ động mở miệng: “Ta đi cùng các người, các người cứ báo cáo kết quả công việc.”

Nghe Lâm Ca nói vậy, bọn nha dịch răm rắp nghe theo, cung kính cho Lâm Ca đi ở phía trước, tới huyện nha, Cừ Úc Vũ đã được thăng chức, huyện lệnh vừa thấy là Lâm Ca, vội đi xuống, nói vài câu muốn đưa Lâm Ca xuất môn, Lâm Ca đang muốn rời đi, chỉ thấy một chiếc xe dừng ở cửa huyện nha, tiếng khóc từ trong xe truyền tới, huyện lệnh sùng sốt một chút, lầm bầm: “Người thân của người chết tới, tướng quân có muốn gặp hay không?”

Người thân của người chết, Lâm Ca sùng sốt, nghĩ là muội muội của Vương Thắng An, Vương tiểu thư bị Tạ gia hưu thê, lắc đầu nói: “Không nên gặp, chính là cần ít bạc đưa cho họ mai táng, sau đó thì đến phủ ta lấy bạc là được.” Huyện lệnh liền tục đáp: “Người nọ dám vũ nhục công chúa, tất cả mọi người đều nghe thấy, người như vậy, đừng nói tướng quân nhện không được, hạ quan cũng thật phi nhỏ, tướng quân còn đưa bạc mai táng cho hán, đây là phúc khí của hán.”

Huyện lệnh nịnh nọt Lâm Ca, Vương tiểu thư vừa xuống xe liền nghe được, nhớ tới vừa rồi, bọn nha dịch chỉ lấy lệ mà thôi, hiện tại tới huyện nha, nhà mình thành đầu lý, nghĩ đến đây, càng thấy bi ai, ca ca nhà mình tuy vô dụng, nhưng cũng là một nam nhân, còn phải dựa vào hán làm chủ nhà, hiện tại hán chết rồi, mình trở thành một nữ nhân mồ côi, cần phải dựa vào ai đó, khóc lại càng thương tâm.

Huyện lệnh vội lệnh cho nha dịch, bảo Vương tiểu thư khóc nhỏ chút, đừng làm phiền Lâm tướng quân. Vương tiểu thư thấy tình hình như vậy, hận muốn nghiêng rãnh, huynh muội họ tuy bị trục xuất khỏi gia tộc, nhưng nói thế nào đi nữa cũng là người gia tộc Lang Gia Vương thị, ngày xưa thường lui tới phủ Đại tướng quân, nhưng những người này lại coi mình là dân thường để đối đãi, thật sự rất giận.

Nhận thi thể, tri huyện đưa một trăm xâu tiền về lo mai táng, Vương tiểu thư trở về làm tang sự, mọi người cứ nghĩ chuyện như vậy là xôn, ai ngờ qua mấy ngày, có người dâng tấu, nói Lâm Ca thân là tướng quân, có thể nào nghe lời không hợp tai, liền có thể phản tử cho người dân, thật sự là không đem pháp luật để vào mắt, lúc này Phùng Duệ lại đang giận Lâm Ca, mới hạ ngục Lâm Ca.

Tạ Hoàng hậu nói xong, Phùng Viện cân nhắc một lúc, theo lời Tạ Hoàng hậu nói, Phùng Duệ chỉ vì tức giận, mới hạ ngục để Lâm Ca chịu đau khổ mấy ngày, sau đó sẽ thả ra, nghĩ tới đây, mở miệng nói với Tạ Hoàng hậu: “Tâu tâu, cần nhắc nhở Thập Tứ ca ca, làm cho hán ném một chút khổ sở là tốt rồi.”

Nói xong, Phùng Viện chợt thấy mình sao lại cầu tình cho một nam nhân, mặt liền đỏ lên, Tạ Hoàng hậu nhìn bộ dáng nữ nhi then thùng của Phùng Viện,

không khỏi kỳ quái, Phùng Viện là người nội liêm, trừ khi tất yếu, cũng không nói nhiều, vì thế Cừu phu nhân rất tán thưởng Phùng Viện, nói công chúa phải có khí độ như vậy, luôn trầm tĩnh đoan trang, lúc này lại mở miệng cầu tình cho Lâm Ca, Tạ hoàng hậu chống một tay, hơi nhồm đậy nói: “Thập Lục muội muội, tâu thật muốn hỏi muội một chút, Lâm tướng quân, chỉ cứu thị nữ của muội, chẳng lẽ thị nữ của muội xin muội cầu tình giùm?”

Khuôn mặt Phùng Viện lúc này đã hồng, hồng còn hơn cả cây nến đỏ, nghe Tạ Hoàng hậu hỏi, do dự một chút mới nói như muỗi kêu: “Kỳ thật, ngày đó nếu không có Lâm tướng quân, muội cũng trốn không thoát Kim gia.”

Tạ Hoàng hậu nghe xong, đáp một tiếng, nhưng không có truy vấn, ngày đó tuy là Huyện lệnh Kiến Khang đáng tâu lên, nghĩ tới muốn chạy trốn khỏi Kim gia mà không có người trợ giúp, thì trốn thoát là không có khả năng, Kim gia nơi ấy, cách thành Kiến Khang hẳn một trăm dặm.

Nghĩ đến đây, Tạ hoàng hậu ngồi dậy, kéo tay Phùng Viện, cười nói: “Nguyên lai còn có chuyện ngày đó Lâm tướng quân cứu mỹ nhân, khó trách tại bữa tiệc Lâm tướng quân lại cầu hôn công chúa, nghĩ đến cũng là người đã si tình.” Nghe Tạ Hoàng hậu trêu ghẹo chính mình, nàng chỉ cúi đầu tay vân vê vạt áo.

Tạ Hoàng hậu thấy nàng như vậy, không đành lòng trêu ghẹo nàng nữa: “Tốt lắm, muội yên tâm trở về, chuyện Lâm Ca, sẽ không để hấn ăn nhiều đau khổ.” Phùng Viện nghe được câu này, trong lòng định rồi, nhớ tới vừa rồi gặp Vương Như Nguyệt, liền hỏi: “Tâu tâu, khi muội tới đây, có gặp Tạ Tứ phu nhân, có chuyện gì sao?”

Tạ Hoàng hậu nghe Phùng Viện nhắc tới Vương Như Nguyệt, không khỏi nhăn mày chán ghét, biết vị tâu tâu, lại nói chuyện nhà họ Vương, toàn bộ đã quên việc Vương Thăng An đã làm, vừa rồi cầu kiến mình, muốn tới giải oan cho cái người đã bị trục xuất ra khỏi gia tộc kia, nói Lâm Ca không coi ai ra gì, tội không thể tha.

Phùng Viện thấy Tạ Hoàng hậu nhăn mày, trong lòng liền bất an, lập tức thấy vẻ mặt Tạ Hoàng hậu đã giãn ra, an ủi Phùng Viện: “Thập Lục muội cứ yên tâm, Vương gia còn có họ Vương Tư Không làm chủ, Vương đại tướng quân lại đang ở Kinh Châu xa xôi, ngoài tầm tay, huống hồ...”

Tạ Hoàng hậu ngừng một chút: “Dám vũ nhục hoàng tộc ở ngoài đường, chỉ điểm này thôi chết cũng không có chỗ chôn, dù sao thì cũng sẽ không xuất đầu vì một kẻ bị trục xuất ra khỏi gia tộc đâu.” Phùng Viện nghe đến đó, tâm cũng trấn định hơn, vẫn nói một câu: “Đều bởi vì muội.”

Tạ Hoàng hậu nắm chặt tay nàng: “Nói cái gì mà ngốc vậy? Chẳng lẽ người ngoài vũ nhục muội, chúng ta có thể khoanh tay đứng nhìn sao?” Phùng Viện ngượng ngùng cười, Tạ Hoàng hậu nói: “Ngày đó, mấy thị vệ nghe thấy nhắc đến Vương Đại tướng quân mà bị dọa, dám chặn xa giá công chúa chính là tội lớn, mặc kệ là ai, đều đáng chết.”

Lúc này Phùng Viện mới hiểu, Tạ hoàng hậu và bệ hạ đã biết chuyện xa giá của nàng bị chặn, khó trách vài ngày trước, nghe cung nữ nghị luận có thị vệ bị phạt, hóa ra là do chuyện này.

Hai người còn trò chuyện vài câu, Phùng Viện thấy Tạ Hoàng hậu đã có chút buồn ngủ, nàng liền cáo lui ra ngoài. Đêm đã rất khuya, quay lại nhìn đèn đuốc sáng trưng ngoài điện Chiêu Dương, có hoàng quyền làm hậu thuẫn, có gì phải sợ? Một ý tưởng ban đầu của nàng thật buồn cười?

Có lẽ là do Phùng Duệ vẫn còn tức giận, không giống như mọi người nghĩ là rất nhanh Phùng Duệ sẽ hạ chiếu tha người, cũng không có người lên tiếng đòi xử trí Lâm Ca, dù sao, Vương Thăng An vũ nhục hoàng tộc trước mặt mọi người, cho dù hấn là cháu của Vương Đại tướng quân, vì họ Vương cũng không ló mặt, mọi người liền rõ ràng.

Hôm sau Lan Lăng công chúa lại tiến cung, nghe Phùng Viện nói Lâm Ca đã bị hạ ngục mấy ngày, Phùng Duệ khiển trách hấn mà thôi, Lan Lăng liền trấn tĩnh lại, không ồn ào đòi đi tìm Phùng Duệ cầu tình.

Hai người chơi đùa với đùa nhỏ một chút, nói chuyện nhàn thoải, Lan Lăng công chúa đứng dậy xuất môn, Phùng Viện ở phía sau đi theo nàng, mới vừa ra tới cửa điện, chỉ thấy xa xa phía trước, có một đám người đang đi tới đây, người đi đầu là Chu Như Uẩn, hôm nay nàng mặc bộ trang phục mà trắng thuần khiết, một thân tố ý, trên mặt không thoa phấn, xem ra là muốn đi gặp hoàng hậu, Phùng Viện sững sốt, khuôn mặt như vậy đi gặp hoàng hậu, là không hợp cung quy.

Chu Như Uẩn thấy các nàng, chỉ là hạ thấp người, liền muốn tiếp tục đi về phía trước, Lan Lăng công chúa nói: “Hoa ra lời đồn đãi là thật sự?”

Đồn đãi, đồn đãi cái gì? Phùng Viện quay đầu nhìn Lan Lăng công chúa, Lan Lăng công chúa lôi kéo tay áo của nàng: “Tỷ tỷ, hôm qua thấy nói nàng bị bệnh ở trên giường sao? Hóa ra nàng bị bệnh mấy ngày, cầu xin được rồi đi (hiểu như xin chồng ly hôn ý), không chịu nổi nhà giàu nhà cao cửa rộng, tỷ tỷ có nghĩ, Tạ- Chu hai nhà, đều là thế gia, sao có thể đáp ứng chuyện như vậy chứ?”

Cầu xin rồi đi, Phùng Viện chưa bao giờ nghĩ tới mấy chữ này, nữ nhân thế gia, đã được giáo dục, là không được chủ động cầu xin rồi đi, huống hồ Tạ Thập Nhị lang cũng là người đầu đến nỗi nào, chẳng lẽ là vì Tô Hoa? Cho nên nguyên cớ người đòi chê cười, cũng muốn cầu xin rồi đi?

Lan Lăng công chúa nói: “Chắc là tâu tâu thấy nàng như vậy, mới truyền nàng vào cung khuyên giải, nhưng mà tỷ tỷ nhìn coi, cách ăn mặc của nàng...” Cách ăn mặc như vậy, bỏ qua tất cả trang sức, chỉ mặc tổ y, đem chính mình mặc giống như một góa phụ, Phùng Viện thở dài, nghĩ tới Chu Như Uẩn đã hạ quyết tâm, nhớ lần đầu mới gặp, nữ tử hồng y chói mắt giờ vĩnh viễn không xuất hiện nữa rồi.

Chương 56: Thương tiếc

Trong điện Chiêu Dương, Tạ Hoàng hậu nhìn cách ăn mặc của Chu Như Uẩn, Cừu phu nhân mặt nhăn chặt lại: “Tạ Thập Nhị phu nhân, cách ăn mặc như vậy, rõ ràng là không tuân theo cung quy?”

Chu Như Uẩn hành lễ, từ trước tới giờ động tác của nàng vẫn phù hợp trong chuẩn mực, chỉ là lúc ngẩng đầu, Tạ Hoàng hậu thấy, sắc mặt nàng là một mảnh tro tàn, Tạ Hoàng hậu có chút kinh hãi, Chu Như Uẩn đã mở miệng: “Cừu phu nhân, cung quy thế nào, ta rất rõ ràng.”

Cừu phu nhân nghe xong, mi tâm nhăn càng chặt, Tạ Hoàng hậu nói: “Cừu phu nhân, ta có chuyện muốn nói riêng với Thập Nhị đệ muội, người lui ra ngoài trước đi.” Cừu phu nhân lui xuống, Tạ Hoàng hậu mới nói với Chu Như Uẩn: “Thập Nhị đệ muội, hôm nay ta không lấy thân phận hoàng hậu, mà lấy thân phận tỷ tỷ của Thập Nhị lang hỏi muội một câu, hôn nhân của nữ nhân thế gia, vốn không do chính mình, lúc Thập Nhị đệ muội hành lễ, cũng không phản đối, tội gì bây giờ lại làm việc này?”

Chu Như Uẩn lấy Tạ Hoàng hậu một cái: “Thiếp biết, Hoàng hậu nhân từ, nhưng tâm thiếp đã quyết.” Tạ Hoàng hậu thấy nàng mở miệng như vậy, ngồi thẳng người nhìn nàng: “Thập Nhị đệ muội chính là vì người kia, lúc mà Thập Nhị đệ muội chưa gả, sao không từ hôn, dù bị mọi người nhạo báng, cũng sẽ không xảy ra tình huống không thể挽回 như bây giờ, lúc đó muội không làm, hôm nay lại quyết tâm, có lẽ đã muộn rồi đi?”

Bên trong lời nói của Tạ Hoàng hậu, có một chút trách cứ, Chu Như Uẩn nghe được nhắc tới người kia, không khỏi nhớ tới ngày đó, trên đường quay về Lạc Kinh, dù trong nhà có người hầu, nhưng khi gặp phải người Hồ, thị nữ bên người bị giết, có người Hồ bắt được nàng, người thấy hương vị dơ bẩn trên người hân, tay thô ráp, thấy cái tay kia sẽ hướng mặt mình sờ soạng, Chu Như Uẩn sợ hãi kêu ra tiếng, nhưng thị vệ ở chỗ xa không thể cứu giúp.

Một thiếu niên như thiên tiên hạ phàm, một đao chém chết người Hồ, máu tươi bắn tung tóe, nhưng lúc đó nàng không còn thấy sợ hãi, chính là chưa gặp qua thiếu niên nào như vậy, hân không giống các huynh đệ của nàng, thích thoa phấn trang hoa, sắc mặt lại ngăm đen, trong tay đao sắc bén. Có chút giống thị vệ, nhưng người này có thái độ thong dong, mà thị vệ không có. Đợi cho chiến đấu chấm dứt, hân mới bái kiến phụ thân nàng.

Thanh âm của hân còn quanh quẩn bên tai: “Cháu Tô Hoa gặp qua thế bá.” Thanh âm to, cũng không giống như những nam tử thế gia ở Lạc Kinh, thanh âm mềm nhũn.

Sau đó một đường đồng hành, dọc theo đường đi là bắt đầu cho mối tình đầu của hai thiếu niên, không có lảng tránh, trước ngày tới thành Kiến Khang, nàng tặng hân một hà bao, Tô gia cũng là thế gia, cộc hôn sự này Chu gia nhất định đáp ứng, huống hồ, lại có ân cứu mạng, ý tưởng trong lòng hai người đều giống nhau.

Chỉ là tới thành Kiến Khang rồi, mọi thứ đều thay đổi, với lời cầu hôn của Tô gia, phụ thân nàng mơ hồ không đáp ứng, sau khi Tô Hoa ra chiến trường, nhận Tạ gia cầu hôn, chờ đợi hai năm, không thể từ chối đành xuất giá.

Chu Như Uẩn thở dài, nhìn thẳng Tạ Hoàng Hậu: “Như Hoàng hậu nói, thật là như thế, ngày đó thiếp không hạ quyết tâm, gây ra quần cảnh ngày hôm nay, thiếp không báo đáp được thâm tình ngày đó của hân, chỉ có...”

Tạ Hoàng hậu nghe câu đầu tiên của nàng, nghĩ nàng đã tỉnh ra, không kiên trì cầu xin rồi đi nữa, sau đó nghe câu cuối cùng, lại nhìn tới ngón trâm trong tay nàng chột lóe, tóc nàng cũng rơi xuống, đầu cây trâm được mài sắc bén, tay Chu Như Uẩn vừa lật, cây trâm liền sập tới cổ, hành động đã xong cùng lời nói chưa xong: “Lấy cái chết để báo đáp.”

Biến cố đột ngột khiến mọi người trong điện kinh hô, Tạ Hoàng hậu cao giọng truyền Ngự y, nàng vội bước tới gần Chu Như Uẩn, ngón trâm cắm xuống, máu chảy ra, người ngã xuống, máu rơi trên tóc ý của nàng, lên đóa hoa mẫu đơn trên chiếc áo, hồng chói mắt, lúc này chưa tắt thở, ánh mắt bình tĩnh mở to nhìn Tạ Hoàng hậu: “Hoàng hậu, thiếp biết, ngày đó thiếp đã muốn chết, nhưng lại có một ý nghĩ muốn gặp hân một lần, thiếp mới sống đến bây giờ, hôm nay, coi như được như ước nguyện.” Nói xong một chữ cuối, đã không thở nổi nữa.

(Muanhobaybay: Chu Như Uẩn tỷ, muội hiểu tình cảm sâu sắc của tỷ, nhưng mà Tô Hoa ca ca thì sao, huynh ấy giờ sẽ ra sao đây?...)

Tạ Hoàng hậu cầm tay nàng, sớm biết tình tình nàng cương liệt như vậy, lời nói giờ mới hòa hoãn chút, ôn nhu nói: “Đừng nói nữa, đợi ngự y tới, sau khi người khỏe thì nói tiếp, người cầu xin rồi đi cũng được, đều tùy theo ý người.”

Lệ chảy xuôi theo khóe mắt Chu Như Uẩn, bên môi lại cong lên tươi cười, thoát nhìn đẹp tới quý dị: “Không kịp nữa rồi, thiếp không phải người lấy chết để bức bách người khác.” Ngự y đã tới, Tạ Hoàng hậu tránh ra, ngự y tiến tới, lắc đầu nói: “Hoàng hậu, ngón trâm này đã được tẩm thuốc độc, lúc này đã lan tới toàn thân, thần vô năng không thể cứu.”

Tạ Hoàng hậu cúi đầu nhìn, lệ bên khóe mắt Chu Như Uẩn đã không chảy nữa, sắc mặt nàng chậm rãi chuyển màu, đúng là biểu hiện trúng độc, Chu Như Uẩn lại không có cảm giác đau đớn, chìm trong mộng lung, giống như thấy được ngày đó, Tô Hoa đi tới bên nàng, nàng nhắm mắt lại: “Tô Hoa.” Đây là câu nói cuối cùng nàng để lại trong cuộc đời nàng.

Tiếng kêu hoảng sợ vang lên, thanh âm phát ra từ Phùng Viện, nàng vừa gặp cung nữ kinh hoảng chạy tới, nói Chu Như Uẩn tự tử trước mặt Tạ Hoàng hậu, vội vàng tới điện Chiêu Dương, vừa tới đã thấy một màn, Chu Như Uẩn nằm trên mặt đất, máu chảy từ cổ họng, nhiễm đỏ trang phục, lúc này sắc mặt nàng tím ngắt, trên mặt lại một mảnh an tâm tươi cười, liền la hoảng lên.

Tạ Hoàng hậu xoay người nhìn nàng, có chút phẫn nộ nói với cung nữ: “Ai đã kêu Hội Kê công chúa tới, để công chúa bị kinh hách các người làm sao bây giờ?” Các cung nữ vội vàng tiến tới, mời Phùng Viện đi ra ngoài, lúc Phùng Viện bước tới cửa điện, quay đầu lại nhìn thoáng qua, chiếc váy hoa mỹ trên thân của Tạ Hoàng hậu, với tổ y của Chu Như Uẩn, cảnh tượng có bao nhiêu quý dị.

Trở lại điện Dao Quang, Từ Thiên các nàng sớm biết tin tức, đã chuẩn bị thuốc an thần, Phùng Viện vừa tiến vào trong điện, các nàng liền bưng thuốc tới, Chanh Nhận còn oán giận: “Không biết người nào không có mắt, dám nói chuyện đó cho điện hạ, điện hạ thân thể là ngọc cảnh vàng, sao có thể gặp trường hợp như vậy chứ?”

Phùng Viện uống xong chén thuốc, cúi ngoại bào, nằm xuống thấp, nghe Chanh Nhận nói, trong lòng cười khò, ngày đó một đường từ Lạc Kinh đến thành Kiến Khang, những cảnh thảm hại hơn nàng cũng đã thấy qua, nàng kêu sợ hãi, chính là vì Chu Như Uẩn quá cương liệt, thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lành, ngày đó nghe tin nàng gả cho người ta, xem ra chính mình đã sai lầm rồi.

Chỉ là, Phùng Viện nghĩ tới Tổ Hoa, không biết sau khi biết tin Chu Như Uẩn chết, không biết sẽ nghĩ gì, một tiếng thở dài nhưng vẫn trọng đòi khó quên?

Điện Dao Quang đèn sáng thật muộn, theo cửa điện nhìn ra, có thể nhìn thấy một người đi cạnh ao, còn nghe được tiếng khóc cố gắng áp chế, Chu Như Uẩn tự sát trước mặt Tạ Hoàng hậu, mọi người đều bị chấn động, mà Chu phụ bất chấp thương tâm, chuyện đầu tiên làm là thỉnh tội, như thế đã gây lên sự tình này, quý nhiều Hoàng hậu, muôn lần chết cũng không hết tội.

Chu Phụ thỉnh tội vừa đứng lên, Phùng Duệ sai người đưa Tạ Hoàng hậu xem, Tạ Hoàng hậu mở thư ra, tình tế nhìn, không thể nhìn được

tiếp, nàng đã chết rồi, phụ thân khi còn sống sùng ái nàng vạn phần, nay gửi thư thỉnh tội, câu đầu tiên nhắc tới là nghiệt nữ, nhẹ nhàng bỏ thư xuống, Tạ Hoàng hậu thở dài: “Người chết không thể sống lại, thỉnh tội thì như thế nào? Hối hận bệ hạ đi, việc này liên như vậy.”

Hoạn quan nhẹ giọng xác nhận, lui ra ngoài, Tạ Hoàng hậu ngồi bên cửa sổ, trong lòng cảm khái biến thành một tiếng thở dài.

Có người nhẹ nhàng ngồi xuống bên Tạ Hoàng hậu, là Phùng Duệ, trên mặt Phùng Duệ thần sắc rất kì quái, Tạ Hoàng hậu vội đứng dậy hành lễ, Phùng Duệ vội ngăn nàng: “A Mẫn, sự việc này, tại sao lại vậy?”

Tạ Hoàng hậu bị hỏi, Phùng Duệ tại sao lại hỏi vậy? Phùng Duệ không nghe thấy câu trả lời, từ trong tay áo rộng thùng thình xuất ra tấu chương, chưa sót mở miệng: “Hôm nay Tổ Hoa gửi tấu, nói nghiệp lớn Bắc Phạt không thể gián đoạn, phải quay lại phương Bắc. Trẫm...”

Tạ Hoàng hậu chớp chớp đôi mắt: “Người đáp ứng rồi?” Phùng Duệ thở dài: “Ta nghe được ít tin đồn, Tổ Hoa vừa đi, Tổ gia...” Phùng Duệ trầm ngâm một chút: “Xem như xong rồi.” Nói xong, Phùng Duệ nhìn Tạ Hoàng hậu: “A Mẫn, vì vậy trăm mối hỏi nàng, tại sao lại sự việc lại xảy ra?”

Tạ Hoàng hậu không có trả lời, mà gồi đầu lên vai tượng phư: “A Duệ, thiếp không biết” Phùng Duệ ôm vai thê tử: “Thôi, ta cũng không biết, ta...” Nói tới đây, Phùng Duệ hạ quyết tâm: “Hạ chiếu Lâm Ca thượng chủ.” (tức là đồng ý cho lấy Hội Kê công chúa đó.)

Nhanh như vậy? Tạ Hoàng hậu nâng đầu lên, bên môi Phùng Duệ hiện lên tia cười khò: “Lâm Ca vì Thập Lục muội muội mà cắn phẫn giết người, khó đảm bảo hẳn sẽ không học Chu Như Uẩn tự sát, đến lúc đó, A Mẫn ở điện Chiêu Dương, sẽ bị nước mất làm ngập.” Nghe vậy, Tạ Hoàng hậu có chút nhớ nhung cười, đứng dậy nói: “Nếu như vậy, thiếp sẽ chuẩn bị đồ cưới cho Thập Lục muội muội.”

Chiếu thư Lâm Ca thượng chủ được hạ cùng lúc Lâm Ca được phóng thích. Tới đón Lâm Ca là Trần Ngang, Trần Ngang cười hi hi đánh lên vai Lâm Ca: “Tiểu tử nguoi, trong họa được phúc.”

Lâm Ca phản đòn: “Lấy ra.” Trần Ngang sừng sốt: “Cái gì mà lấy ra.” Lâm Ca đã lấy hà bao từ trong ống tay áo của Trần Ngang ra, xuất ra mấy xâu tiền đưa cho cai ngục: “Đa tạ mấy ngày qua chiếu cố.” Cai ngục tiếp nhận, liên tục cảm ơn: “Tạ ơn Phò mã.”

Trần Ngang nhìn hà bao của chính mình, sàu mi nhăn mặt: “Sớm biết đến đón nguoi, sẽ gặp xui xẻo mà.” Nói xong đánh vào ngực Lâm Ca: “Tốt lắm, sau khi cưới, nguoi phải lấy đồ cưới của công chúa đến bồi thường cho ta.” Lâm Ca xoay người lên ngựa: “Đồ keo kiệt.”

Hai người một đường cười ngựa mà đi, vừa mới ra khỏi thành, Trần Ngang thở dài: “Nguoi ra khỏi ngục, Tổ Hoa lại sắp rồi đi.” Tổ Hoa phải đi? Lâm Ca kì quái nhìn Trần Ngang, Trần Ngang kéo dây cương: “Bởi vì biểu muội của ta.” Biểu muội của Trần Ngang, thiên kim Chu gia, Lâm Ca càng nghe càng không hiểu.

Một tiểu binh chạy tới, trong tay cầm một bao đồ, đi tới trước ngựa của Lâm Ca: “Lâm tướng quân, Tò tướng quân nói, mặc áo giáp rồi, không tiện lại đây chào hỏi, điểm nhỏ tâm ý này, chúc mừng Lâm tướng quân thượng chủ.”

Lâm Ca nhìn về phía bên kia, nhìn Tổ Hoa một thân áo giáp, cũng đang nhìn về phía mình, ở trên ngựa ôm quyền, Lâm Ca ôm quyền đáp lễ, bên kia giục ngựa rồi đi, Trần Ngang nhìn qua, thở dài: “Ra chiến trường cũng tốt, nếu không lại càng thương tâm.” Lâm Ca quay đầu lại muốn hỏi một chút, Trần Ngang vỗ đầu ngựa của hắn: “Tốt lắm, mau về nhà đi thôi, Lâm bá mẫu đã đợi hồi lâu.”

Hết chương 56.

Chương 57: Xuất giá

Phùng Viện ngồi trong điện Dao Quang, nhận lời chúc mừng của một nhóm lại một nhóm người, nàng ôn hòa tươi cười, nói những lời thích hợp cảm tạ chúc mừng, nhận lễ vật thích hợp, lại ban thưởng lại, nhìn thấy người người tới, nói những lời tương tự thế, ngay cả tươi cười cũng theo cung quy lễ nghi, trong lòng Phùng Viện lại hiện lên một khuôn mặt tươi cười khác, đó là khuôn mặt của Lâm Ca, không phải nụ cười phù hợp lễ nghi cung đình, mà là tươi cười trong lòng tràn ngập vui sướng.

Nghĩ đến Lâm Ca, tươi cười trên môi Phùng Viện lại càng ngọt ngào hơn, nhưng chỉ có một chốc. Thật vất vả nhận xong những lời chúc mừng, đứng dậy thay quần áo, Từ Thiên thảo trang sức cho Phùng Viện: “Điện hạ rất cao hứng với hôn sự này, mới vừa rồi, tươi cười của điện hạ, với mọi khi không giống nhau.”

Phùng Viện sững sờ một chút, Chanh Nhận liếc nhìn Từ Thiên một cái: “Người nói bấy bả gì thế, điện hạ xuất thân như vậy, ai có phúc mới có thể thượng chủ đó.” Phùng Viện mỉm cười nghe hai nàng nói chuyện, nhiều năm như vậy, nàng đã có thói quen.

Tiếng cười thanh thúy vang lên, tiếp theo trong gương Phùng Viện thấy xuất hiện khuôn mặt Lan Lăng công chúa, nàng cũng không xoay người, Lan Lăng công chúa rón rén bước tới, Phùng Viện đợi nàng đi tới ngay phía sau mình mới quay lại cười: “Đều là nương có đứa nhỏ rồi, còn tính trẻ con như vậy sao?”

Lan Lăng công chúa thấy Phùng Viện đã sớm biết, thuận thế an vị ở bên cạnh nàng, làm nũng nói: “Muội chỉ nghĩ trêu tỷ tỷ thôi mà?” Lúc này Phùng Viện đã đổi xong quần áo, trên đầu búi tóc kiểu cao kẻ đã thả xuống, chỉ dùng một cây trâm búi lên, cây trâm dài nhưng không thể búi được hết tóc Phùng Viện lên, vẫn còn tóc thừa rơi ở trên vai, trên người mặc y phục vải xa tanh, bên ngoài mặc áo bào đỏ tía, trang phục như vậy nhưng không làm tổn hại đến mỹ mạo của Phùng Viện.

Lan Lăng công chúa nhìn rồi nói: “Khó trách trong thành Kiến Khang lúc này, đều có truyền thuyết Lâm Ca giận dữ vì hồng nhan, tỷ tỷ có dung nhan như vậy, cho dù muội là thân nữ tử, cũng sinh ra ghen tị.” Từ Thiên bung lên một mâm hoa quả, Chanh Nhận đưa tã lên, Phùng Viện cầm cái xiên nhỏ, xiên một miếng đào, nghe Lan Lăng công chúa nói, ngẩng đầu nhìn nàng: “Làm sao vậy?”

Lan Lăng công chúa cầm tay Phùng Viện bỏ miếng đào vào trong miệng, cười mà kể những chuyện nhàn thoại trong thành Kiến Khang gần đây, sau khi chiếu thư Lâm Ca thượng chủ ban xuống, những tin đồn Lâm Ca lỗ mãng, biến thành Lâm Ca dám làm dám chịu, Lan Lăng công chúa nói xong, tiếp nhận khăn từ Từ Thiên lau tay, cười nói với Phùng Viện: “Tỷ tỷ, chuyện thế gian chính là như thế, mới qua hai ba ngày, sự kiện liên tiếp thay đổi.”

Phùng Viện cười gật đầu, trong lòng xuất hiện hình ảnh Chu Như Uẩn chết ở điện Chiêu Dương ngày ấy, lại không biết bị nói thế nào?

Lan Lăng công chúa nói xong nhàn thoại, nhú mày nói: “Tò mò quá, hôn lễ của tỷ tỷ thế nào lại vào tháng ba sang năm? Còn hôn sự của muội chỉ sau ngày ban chiếu thư ba tháng. Vậy là hôn sự tỷ tỷ bị kéo dài tới tám tháng.”

Phùng Viện âm thầm quên đi, tháng ba sang năm, khi đó thời gian giữ đạo hiếu với mẫu thân cũng đủ, ngày đó nghe thấy tin tức, nếu Phùng Duệ an bài hôn sự của nàng, chính nàng sẽ không dám vi phạm, trong lòng vẫn có cảm giác không thoải mái, giờ hôn sự vào tháng ba sang năm, vừa sau đầy hiếu hai tháng, Phùng Viện cho là trùng hợp, hôm nay nghe Lan Lăng công chúa nói, nghĩ tới Tạ Hoàng hậu đã cố ý an bài, Phùng Viện liền cảm kích Tạ Hoàng hậu.

Cười nói với Lan Lăng công chúa: “Canh giờ không tốt, sắp xếp khác nhau cũng là chuyện thường tình.” Lan Lăng công chúa gật đầu, Phùng Viện không thấy đứa nhỏ được ôm vào, mở lời nói: “Sao lại không thấy cháu trai đâu?”

Lan Lăng công chúa nói: “Hôm nay nghĩ muốn nghỉ ở điện Dao Quang, nên không dẫn hân theo, muội nói với Phò mã rồi, không cho người tới thúc giục muội.” Nhìn về mặt Lan Lăng công chúa lúc nói chuyện, Phùng Viện điểm chân nàng một cái: “Muội cái dạng này, Phò mã ở nhà, chắc chắn bị muội khi dễ.”

Lan Lăng công chúa nghe thế, trên mặt đỏ lên, Phùng Viện nhìn Lan Lăng công chúa luôn luôn hào phóng thế nhưng hôm nay mặt lại đỏ, liền sững sờ, đang muốn hỏi một chút, Lan Lăng công chúa nhớ tới cái gì vì thế cười nói: “Tỷ tỷ, ngày sau tỷ không khi dễ Lâm Ca ca ca là tốt rồi.”

Phùng Viện nghe vậy, liền cúi đầu, trên mặt có tia hồng, tỷ muội nói nói cười cười, dùng qua bữa tối, lúc này mới đi ngủ.

Ngày cực nhanh, hướng chi chuẩn bị hôn lễ rất là phức tạp, Lan Lăng công chúa cảm thấy thực dài : tám tháng, Phùng Viện thì thất, chỉ một lát đã là quá khứ.

Từ tháng hai bắt đầu, Phùng Viện bận gấp bội, tuy chỉ cần thử trang sức, trang phục, nhưng là bất động ngồi một chỗ mấy canh giờ, bị các mụ mụ gây sức ép, thật là không chịu nổi, Phùng Viện hoàn hảo là người tĩnh lặng, cho tới bây giờ vẫn ngoan ngoãn nghe theo bài bố của các nàng.

Nhóm mụ mụ thấy thế, đều khen Phùng Viện có tính nhẫn nại, năm đó lúc Lan Lăng công chúa chuẩn bị hôn sự, cho nàng thử trang phục, trang sức, là chuyện cực khó, thường phải là hét mà ngồi còn không yên, cuối cùng là tìm một cung nữ có dáng người gần giống nàng để thay thế.

Ba tháng bảy ngày, đêm đó, cả đêm Phùng Viện không ngủ được, đầu tiên là tắm rửa, rồi đổi lễ phục, búi kiểu tóc tân nương, nhìn trước gương nữ tử có biến hóa, Phùng Viện lại nhớ tới mẫu hậu, khi mẫu hậu còn sống, thích nhất nói là tìm cho các nàng Phò mã thật tốt, tay Phùng Viện nắm chặt lại, Tam tỷ đã cô xanh mộ, nam tử có hôn ước với Tam tỷ nghe nói vẫn độc thân, mẫu hậu ở lăng mộ tại Trường An, cuộc đời này không còn cơ hội đi bái tế nữa.

Mẫu hậu, người nếu có linh thiêng, chắc chắn sẽ vui mừng cho nữ nhi, giá y đồ, búi tóc cắm mười sáu cây trâm, Phùng Viện được Từ Thiên các nàng nâng dậy, ở gương nhìn thấy trang phục của chính mình, ngày sau đã không còn là công chúa chưa gả, mà đã trở thành phụ nhân của nhà khác. (ý là người có chồng, và ở nhà khác rồi).

Ra khỏi điện Dao Quang, tiến tới điện Chiêu Dương nhận huấn đạo (dạy bảo trước khi về nhà chồng kiểu như tam tòng tứ đức, công dung ngôn hạnh ý à, nên làm gì, không nên làm gì... DẶN DỒ TRƯỚC KHI GÁ) của hoàng hậu, vốn là mẫu thân sẽ làm việc này, nhưng dù mẫu thân còn sống, cũng không thể huấn đạo cho nàng, chỉ có thể để Tạ Hoàng hậu huấn đạo.

Tạ Hoàng hậu đã sớm chờ ở điện Chiêu Dương, hôm nay nàng mặc nguyên bộ lễ phục hoàng hậu, trăm cái mười hai cái, bên tai khuyên tai vàng trắng sáng, đoan trang ngồi ở trên cao, phi tử theo thứ tự mà ngồi.

Phùng Viện được hai vị Trịnh Triệu thượng nghị nâng quỳ xuống, ba quỳ chín lạy, Tạ hoàng hậu nhẹ nhàng gật đầu, nói ra những lời khách sáo, nghe xong, Phùng Viện lại tiếp tục hành lễ, lúc này Tạ Hoàng hậu mới đứng dậy, tiến lên giữ chặt tay Phùng Viện, trong mắt tất cả là yêu thương: “Thập Lục muội muội xuất giá, cần nhớ rõ, hoàng cung chính là nhà mẹ đẻ của muội, ngàn vạn lần đừng xa lạ.”

Phùng Viện nghe xong, trong mắt dâng lên hơi nước, ngày xuất giá mà rơi lệ là điềm xấu, nàng cố gắng nín nhịn, khẽ gật đầu mà thôi.

Canh giờ tới rồi, Phò Mã cũng đến hành lễ, phu thê song song hành lễ với Phùng Duệ và Tạ Hoàng hậu, lúc này mới lên xe, ra cung, xe chạy tới phủ Phò mã, thị vệ hai bên, đứng thẳng, Phùng Viện ngồi ở trong xe, trong lòng bắt đầu hồi hộp, lúc Lâm Ca vừa vào, không ngừng hành lễ, ngay cả tướng mạo của hắn đều không thấy rõ, cũng không biết hắn thế nào, vẫn tốt chứ?

Chỉ có thể nhìn qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng, lờ mờ có thể nhìn thấy nam tử cưỡi ngựa ở bên cạnh xe, thân mình thẳng tắp, cái gì cũng nhìn không được.

Lúc này xe dừng lại, đã tới phủ công chúa, tiếng nhạc truyền đến, màn xe bị xốc lên, Trịnh thượng nghị đưa tay ra đỡ Phùng Viện xuống xe, ra khỏi xe, nhìn mọi người đều quỳ xuống hành lễ, ngay cả tân phò mã cũng không ngoại lệ, Phùng Viện cắn môi đỏ mọng, hôn lễ mà cả nhà chú rể đều phải hành lễ với tân nương, chỉ có thể là hôn lễ của công chúa, theo thường lệ truyền miếu.

Lúc này mới đi vào cửa, còn lại không khác gì những hôn lễ bình thường, đợi làm xong lễ hợp cẩn, lúc này Phùng Viện mới thở nhẹ một hơi, ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Ca.

Lâm Ca một thân huyên y, đầu buộc kim quan, có lẽ do lễ nghi quá phức tạp, trên đầu hắn có chút rối loạn, chỉ có cặp mắt kia, vẫn sáng rõ như vậy.

Phùng Viện cười khẽ, mở miệng nói chuyện: “Hôm nay để Phò mã phải hành lễ, ủy khuất Phò mã rồi.” Phò mã, Lâm Ca bị cách xưng hô này làm cho giật mình, lập tức trên mặt lộ vẻ tươi cười, Phò mã, Phò mã của Hội Kê công chúa, dễ nghe hơn là Phò mã của Lan Lăng công chúa.

Lâm Ca cười ha ha, lấy tay cào cào đầu: “Nàng cũng mệt mỗi một ngày, mau nghỉ ngơi đi.” Thốt ra lời này, Lâm Ca thật sự cảm thấy mình quá háo sác, khuôn mặt đen liền chuyển đỏ, Phùng Viện hiểu được có chút buồn cười, khi nàng cười rộ lên, Lâm Ca càng cảm thấy nàng động lòng người, ý bảo thị nữ tiến lên côi lễ phục bên ngoài cho nàng, tháo trang sức trên đầu, làm xong thị nữ liền rời đi, lui ra, đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại Phùng Viện và Lâm Ca, đèn cug đình cũng chỉ thấp hai cái ở trước giường, tiếng hít thở của Lâm Ca ngày càng dồn dập, Phùng Viện lại càng ngưng ngưng, nhóm ma ma tuy có nói trước cho nàng, nhưng, nhớ tới những việc gặp được trên đường từ Lạc Kinh tới thành Kiến Khang, Phùng Viện cảm thấy tâm bắt đầu đau lên, tay nàng nắm chặt vạt áo.

Lâm Ca nhìn hành động của nàng, ngồi vào bên cạnh nàng: “Tiểu Viên, không, điện hạ, nàng làm sao vậy, nàng sợ hãi sao?” Không biết vì sao, vốn chuyện sắp xảy ra làm Phùng Viện sợ hãi, nghe Lâm Ca nói, trong lòng lại thả lỏng, nàng ngẩng đầu nhìn Lâm Ca, khẽ lắc đầu: “Không, không sợ hãi, chỉ là...”

Lâm Ca cầm tay nàng: “Điện hạ, dọc đường đi từ Lạc Kinh tới Kiến Khang, nhất định chịu nhiều đau khổ, ta chỉ hận ta không thể thay thế cho nàng.” Tay Lâm Ca vừa ấm vừa lớn, Phùng Viện bình tâm lại, Tiểu Viên, cái tên này lâu lắm không có người gọi, ngày đó nàng còn coi đó là cái tên si nhục, vì sao Lâm Ca lại gọi, mà sao nàng lại thấy rất ngọt ngào?

Phùng Viện chậm rãi tựa vào ngực Lâm Ca: “Không phải, nhưng là ta thật hận chính mình không thể đi cứu nàng, cảm giác thật bất lực.” Lâm Ca ôm nàng sát thêm một chút: “Ta biết, khi ta ở trên chiến trường, lúc nghe được một việc, ta cảm thấy ta thật sự bất lực.”

Một giọt lệ Phùng Viện chảy xuống, Lâm Ca lau nước mắt cho nàng, giống như thề: “Ác mộng như vậy sẽ không để nàng phải trải qua nữa.” Chậm rãi, đôi môi thay thế bàn tay, nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống trên mặt Phùng Viện.

Chương 58: Tân hôn

Khi tay hắn chạm lên mặt Phùng Viện, Phùng Viện cảm thấy không biết làm sao, đến lúc đôi môi thay thế bàn tay, Phùng Viện không khống chế được mà run rẩy, Lâm Ca cảm giác được bồi hồi của người trong lòng, cầm tay nàng, đem nàng ôm chặt hơn một chút, nhưng động tác lại càng mềm nhẹ.

Vạt áo bị rút ra, da thịt Phùng Viện bị bại lộ trong không khí, tay Lâm Ca xoa bả vai nàng, đang nhắm mắt Phùng Viện đột nhiên mở mắt, Lâm Ca dừng động tác, nhìn nàng: “Sao vậy, nàng sợ hãi sao?”

Phùng Viện hé miệng thở phì phò, lúc này trong lòng nổi lên, không phải là những điều ma ma dạy, mà là... Phùng Viện không muốn nghĩ tới, trên đường từ Lạc Kinh tới Kiến Khang, cái sợ hãi này, sợ hãi người bị kéo ra tiếp theo là chính mình, sợ hãi nghe thấy thanh âm vạt áo bị xé mở, cùng với tiếng kêu bất lực của nữ tử, Phùng Viện không muốn, hai tay nàng ôm chặt chính mình, không muốn.

Lâm Ca thấy biểu tình của Phùng Viện, hành động này hắn thấy không ít, nhiều nữ tử được cứu ra từ trong người Hồ, có rất nhiều nữ tử chỉ cần nam tử tới gần, sẽ lộ ra vẻ mặt như bây giờ, hoảng sợ, bất an.

Tính toán thời gian, thời điểm thành Lạc Kinh bị phá, Phùng Viện mới mười ba tuổi, từ bé là kim chi ngọc điệp được nuông chiều, cho dù không bị đập hư, dọc đường đi nhìn tới những việc này cũng không thiếu, vất vả nàng đã gắng gượng sống sót.

Một lần nữa Lâm Ca nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, vỗ vỗ phía sau lưng nàng, Phùng Viện chậm rãi ngừng run rẩy, Lâm Ca chờ nàng bình tĩnh trở lại, mới đem nàng đặt lên giường, đắp chăn cho nàng: “Ngủ đi, ta ở đây.” Phùng Viện cảm giác rất an tâm, nhưng nhớ tới lời ma ma nói, nàng mở to mắt nhìn Lâm Ca: “Phò mã tức giận sao?”

Lâm Ca bật cười: “Điện hạ nói gì vậy? Điện hạ là chủ, ta sao lại tức giận.” Nói xong, Lâm Ca nằm xuống bên người nàng, nhớ tới một việc liền cười nói với Phùng Viện: “Sau này điện hạ có thể gọi ta là Lâm lang sao?” Phùng Viện chớp lông mi hai cái, Lâm lang, đây là tình lang của nàng.

(muanhobaybay: sao không nói, “Lâm lang, đây là trượng phu của nàng” nhỉ...)

Mặt Phùng Viện lại đỏ lên, túm lấy chăn, hơi hơi gật đầu, nhìn mặt nàng hiện lên rặng mây đỏ, gật đầu thẹn thùng. Vừa rồi lúc ôm nàng, hắn thấy thân thể nàng thật mềm mại, mặt lại bóng loáng, sờ lên làn da đầu vai còn trơn mịn hơn cả vải sa tanh. Lâm Ca hồi tưởng lại, địa phương nào đó không chịu không chê mà ngẩng đầu lên, hắn thấy yết hầu thật khát, có thể là vừa rồi uống rượu hợp cần có chút nóng.

Xoay người xuống giường, rót ly trà uống, trà đã lạnh cũng làm tắt ngọn lửa trong lòng hắn. Lâm Ca chuẩn bị trở lại giường, xoay người liền thấy Phùng Viện đang ở phía sau hắn, màu trắng áo ngủ, tuy lưng áo rộng thùng thình, chỉ có thể nhìn trước ngực nàng phập phồng, ngọn lửa Lâm Ca vừa tắt, lại bùng lên lần nữa.

Hắn xoay người muốn rót ly trà nữa, Phùng Viện đã nói: “Lâm lang, chàng khát sao? Trà đã lạnh rồi.” Lúc kêu Lâm lang, Phùng Viện có chút ngượng ngùng, tiếp theo tiếp nhận ly trà trong tay Lâm Ca, lúc ngón tay Phùng Viện chạm vào tay Lâm Ca, nhẵn mịn mềm mại xúc cảm làm cho Lâm Ca nhớ tới cảm giác vừa rồi chạm vào bả vai Phùng Viện, yết hầu lại càng thấy khát hơn.

Lâm Ca cầm tay Phùng Viện, ngừng động tác nàng kêu thị nữ vào hầu hạ, chính là gắt gao đem nàng ôm vào ngực, hương vị của Lâm Ca lần nữa đổ ập tới khoang mũi Phùng Viện, nàng ngẩng đầu muốn nói, mới Lâm Ca đã rơi xuống môi nàng, hoảng sợ, bồi hồi, đủ loại cảm xúc, trong đó còn có vui sướng, Phùng Viện bị kéo, màn được hạ xuống, đến cung đình chấp chôn lên xuống.

Khâm thiên giám chọn ngày tốt lắm, bên ngoài cửa sổ tân phòng, là ánh trăng sáng ngời.

Phùng Viện tuy là công chúa, ngày thứ hai tân hôn cũng muốn theo tân Phò mã quay về Lâm phủ gặp Lâm mẫu một lần nữa, lúc Phùng Viện tỉnh lại vào ngày hôm sau, đó là ý tưởng đầu tiên hiện lên trong đầu cô, Lâm Ca đã dậy rồi sao?

Phùng Viện vừa nhắc màn lên vừa nghĩ, chờ ở bên ngoài màn là Từ Thiện và Chanh Nhạn mang theo cung nữ đang đợi hầu, thấy Phùng Viện nhắc màn lên, các nàng nhất tề hành lễ: “Chúc mừng điện hạ, chúc mừng điện hạ.” Phùng Viện ngượng ngùng, cũng không đợi kêu dậy, Từ Thiện liền đứng dậy đỡ Phùng Viện xuống giường, hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu, tiểu cung nữ đi lên đôi đồ trên giường, nhìn các nàng nửa điểm sắc mặt không động đối mặt thứ kia, mặt Phùng Viện càng đỏ, trên giường còn có...

Từ Thiện vẫn giống như mọi khi chải đầu cho Phùng Viện, Chanh Nhạn lấy trang phục mới tới, hầu hạ Phùng Viện thay, cười nói với Phùng Viện: “Hôm nay điện hạ còn đẹp hơn cả hôm qua, khó trách ở quê nô tỳ, thường nghe người già nói, tân nương từ ngày thứ hai mới là lúc đẹp nhất, như một đóa hoa mới vừa được tắm sương sớm.”

Mặt Phùng Viện càng nóng lên, cảm giác da đầu bị xả đau một chút, vừa muốn nói Từ Thiện cẩn thận một chút, thanh âm Trịnh thượng nghi vang lên: “Chanh Nhạn, trò cười như vậy sao lại nói cho điện hạ nghe?” Chanh Nhạn le lưỡi không nói gì.

Phía sau Trịnh thượng nghi có một tiểu cung nữ, hành lễ với Phùng Viện, đứng dậy nói: “Điện hạ, đây là thuốc bổ khí huyết, thỉnh điện hạ dùng trước.” Nói xong liền đưa cho Phùng Viện, Chanh Nhạn vội bụng tới cốc nước, một ngụm uống, sau đó lại uống một chút, lúc này Trịnh thượng nghi mới lui ra.

Phùng Viện mặc chỉnh tề, mới vừa rồi còn ngượng ngùng giờ mới nói ra lời: “Phò mã đâu? Phò mã đã đi đâu rồi?” Chanh Nhạn còn chưa trả lời, Từ Thiên xi cười một tiếng, Chanh Nhạn liếc mắt nhìn Từ Thiên một cái, cười nói: “Điện hạ, Phò mã sớm đã dậy, dặn nô tỳ đừng đánh thức điện hạ, đã đi luyện kiếm rồi.”

Nghe được tiếng cười của Từ Thiên, sao hôm nay nghe tiếng cười lại chói tai như vậy, Từ Thiên được Lâm Ca cứu, vạn nhất có ý tưởng gì khác? Phùng Viện âm thầm mắng chính mình, sao lại có ý niệm ghen tị trong đầu chứ, huống chi, Từ Thiên là thị nữ của mình mà.

Lắc nhẹ đầu, Phùng Viện đứng dậy nói: “Đi mời Phò mã tới ăn sáng.” Có tiểu cung nữ đáp ứng, đi ra ngoài, lúc này Phùng Viện mới đi ra ngoài, đồ ăn sáng nóng hổi đã được bày lên bàn, đồ ăn được phân làm hai, một phần là cô thích ăn, còn một phần...?

Phùng Viện liếc nhìn Trịnh thượng nghi, Trịnh thượng nghi đã đáp: “Điện hạ, đây là thần hời qua quân gia Lâm phủ, phân phó phòng bếp làm một ít thức ăn mà Phò mã thích.” Phùng Viện gật đầu, Lâm Ca đã sai bước vào, trên trán hấn còn vương mồ hôi, Từ Thiên vội vàng mang khăn tới, Lâm Ca cầm lấy khăn, lau lau mồ hôi, đến gần Phùng Viện nói: “Điện hạ sớm.”

Làm trò cho mọi người, Phùng Viện thấy không nên gọi hấn là Lâm lang, đứng dậy nói: “Phò mã sớm.” Lâm Ca ngồi xuống ở bên Phùng Viện, cầm một cái bánh, liền ăn, nhìn hấn ăn cũng có hương vị ngọt ngào, Phùng Viện nhớ tới một điển cổ, cử án tề mi, hóa ra cử án tề mi của nàng chính là hấn.

Lâm Ca ăn miếng to, xoay người thấy Phùng Viện đang nhìn mình, đồ ăn trước mặt đều chưa động, liền cúi người cầm lấy chén nước cho nàng một chén canh: “Điện hạ cũng ăn đi.” Phùng Viện nhìn thấy bên miệng hấn dính một chút thức ăn, không đưa tay nhận bát mà lấy khăn lau cho hấn.

Lau xong, mới đưa tay nhận bát canh, tay vừa muốn hạ xuống, đã bị Lâm Ca cầm lấy, đặt ở bên môi hôn một chút, làm trò như vậy trước mặt thị nữ, mặt Phùng Viện đỏ lên, không nói gì, trong lòng tràn ngập ngọt ngào.

Trịnh thượng nghi ở một bên, trong mắt lộ ra ý cười, xem ra Hoàng hậu có thể yên tâm rồi.

Dùng cơm xong, xe đã được chuẩn bị tốt từ sớm, Lâm Ca cưỡi ngựa, Phùng Viện ngồi xe liền hướng Lâm phủ đi tới, dọc đường đi, Phùng Viện nhìn lại bản thân, xem còn cái gì không ổn không, không biết cách ăn mặc có ổn không, không biết sau khi mình trở thành con dâu, Lâm phu nhân sẽ đối với mình như thế nào, Phùng Viện cảm thấy lộ trình quá ngắn, nhiều thứ nàng phải suy nghĩ lắm, còn chưa nghĩ ra cái gì, xe đã ngừng lại, màn xe được kéo lên, Lâm Ca đưa bàn tay vào, Phùng Viện ngẩng đầu, thấy đôi mắt ôn nhu của Lâm Ca, mọi suy nghĩ miên man trong đầu đều biến mất, đặt tay lên bàn tay hấn, lập tức xuống xe.

Chân Phùng Viện vừa chạm xuống mặt đất, tất cả người ở cửa Lâm Phủ đều quỳ xuống, cung nghênh công chúa giá lâm, Phùng Viện liếc mắt một cái nhìn Lâm phu nhân hành lễ ở trước mắt mình, tự mình tiến lên nâng Lâm phu nhân dậy, Lâm phu nhân hôm nay rất cao hứng, lại còn ngại quy củ, nói với Phùng Viện không dám.

Phụ thân của Lâm Ca đã qua đời từ sớm, Phùng Viện cầm lấy tay Lâm phu nhân, Lâm phu nhân mặc dù nói không dám, liền mang theo Phùng Viện tiến vào Lâm phủ, Lâm Ca đi theo ở phía sau, người Lâm gia chậm rãi đi ở đằng sau.

Tới nhà chính, công chúa cùng Phò Mã ngồi ở ghế chủ tọa, nhận mọi người hành lễ, Lâm phu nhân muốn hành lễ, nhưng bị Phùng Viện ngăn lại, truyền miễn lễ. Lúc sau mới là gia lễ, người hành lễ thay đổi, Lâm phu nhân ngồi ở trên, xem phu thê Phùng Viện bái lễ, lại đưa lễ vật đã chuẩn bị từ sớm, trên mặt Lâm phu nhân nụ cười càng sâu, còn những người Lâm gia có thể nhận lễ của Phùng Viện cũng không nhiều, sau một hồi hành lễ rườm rà cũng xong xuôi.

Sau đó Lâm Ca đi ra ngoài bồi rượu, Lâm phu nhân cầm tay Phùng Viện càng nhìn càng yêu thích, Phùng Viện là dâu mới, có chút thẹn thùng, Lâm phu nhân nhìn nàng, cười nói: “Năm đó, ta cùng mẫu hậu con nói qua, nếu sinh công chúa liền làm vợ con trai của ta, ai ngờ lời nhàn thoại ngày ấy, lại thành sự thật, hôm nay công chúa thực sự thành người Lâm gia ta.”

Phùng Viện nghe thấy Lâm phu nhân nhắc tới mẫu hậu, trong mắt có chút chua xót, nói không ra lời, một lúc sau mới nói: “Phu nhân nếu thích, hãy gọi con là A Viện.” Lâm phu nhân nắm chặt tay nàng, về mặt yêu thương nói: “Nếu như thế, sao con không gọi ta một tiếng A mẫu?”

A mẫu, từ khi thành Lạc Kinh bị chiếm, Phùng Viện chưa từng nghĩ mình còn có thể gọi A mẫu, mắt ướt át nhìn Lâm phu nhân, thanh âm A mẫu có chút làm nũng, liền ghé vào trong lòng Lâm phu nhân, Lâm phu nhân ôm lấy nàng, thở dài nói: “Đứa nhỏ đáng thương.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Ngọt ngào

Cái ôm ấm áp như của mẫu thân làm cho Phùng Viện không kiềm được nước mắt, nhưng chỉ có chớp mắt, nàng liền đứng thẳng dậy nói: “A Viện có A mẫu, sao lại đáng thương chứ?” Lâm phu nhân nở nụ cười càng sâu, thay Phùng Viện vén tóc mai, hai người nói vài câu, có thị nữ tiến vào mời hai người đi ra ngoài dự tiệc.

Phùng Viện đứng dậy, Lâm phu nhân cũng đứng dậy, thay Phùng Viện chui chu lại quần áo, Từ Thiên các nàng cũng tiến tới giúp Phùng Viện chỉnh lại trang phục, Lâm phu nhân vuốt phẳng vạt áo cho Phùng Viện, tình tế nhìn Phùng Viện một cái, cảm thấy Phùng Viện quả là hoàn mỹ không sót mẻ, lúc này mới dắt tay nàng đi ra ngoài.

Mới vừa đi ra ngoài, Phùng Viện đã đưa ánh mắt tìm Trúc Nhân Cúc nhân trong nhóm thị nữ, tiểu nha đầu Cúc Nhân kia, nếu không phải nàng, chỉ sợ mình giờ đã trở thành một u hồn.

Trong nhóm thị nữ, không thấy các nàng, Phùng Viện sợ nhìn sai, lại nhìn kĩ chút, vẫn là không thấy, mặc dù theo Lâm phu nhân ra ngoài, vẫn có chút chân chờ, lại thấy ánh mắt nàng lại quét lên người những thị nữ, dừng lại cước bộ hỏi: “A Viện tìm ai sao?” Phùng Viện nhìn Lâm phu nhân, rồi nhìn những thị nữ xung quanh, nhất thời không biết có nên nói thật hay không?

Lâm phu nhân nhủ mi một cái, lập tức giãn ra: “A Viện tìm Trúc Nhân và Cúc Nhân sao?” Phùng Viện gật đầu, Lâm phu nhân cầm tay nàng đi tới phía trước: “Hai nàng, năm trước tìm được người nhà, cho họ chút tiền và trở về nhà rồi.”

Trở về nhà, Phùng Viện nắm chặt tay lại, lời nói ngày trước của Cúc Nhân còn ở bên tai, trong nhà phụ thân thường đánh nàng, bởi vì cần tiền mà bán các nàng. Có lẽ là cảm nhận được tay Phùng Viện nắm chặt lại, Lâm phu nhân cầm chặt tay nàng một chút, cười nói: “Ta thường cho người đi nhìn các nàng, nói qua sống rất tốt, con nếu muốn gặp các nàng, đợi qua mấy ngày, kêu bọn họ tới đây ở mấy ngày cũng tốt.”

Phùng Viện cười gật đầu: “A mẫu thật tốt với A Viện.” Lâm phu nhân buông tay nàng: “Nói cái gì ngốc vậy, sau này đều là người một nhà.” Đã tới yến hội, theo quy củ, Lâm phu nhân không thể đi song song cùng Phùng Viện, Phùng Viện đi trước, có người truyền báo “Công chúa giá đáo” yến hội đã được bài trí sẵn sàng, mọi người đều chờ sẵn, đứng hành lễ.

Tân hôn là một hồi tiếp đón, một hồi yến hội, phải mãi cho tới ba tháng sau, sau khi yến hội chấm dứt, Phùng Viện cùng Lâm Ca mặc lễ phục, khác với yến hội của Lan Lăng công chúa ngày đó, Phùng Viện nghe được tin tức, Tạ Thập Nhị lang kết hôn, lần này, lại là....

Người nói chuyện thờ dài: “Chu thị mất mới có mười tháng thôi, Tạ Thập Nhị lang lại sắp tái hôn...” Phùng Viện nghe vậy, nhớ tới ngày đó Chu Như Uẩn tự sát, mặt trắng bệch, một thân tố y, bên môi vẫn tươi cười, lúc này, nam tử đã trọng thương trên chiến trường, sinh mệnh nam tử ấy, rồi lại phải cưới vợ, nếu Chu Như Uẩn biết, sẽ nói được gì đây?

Phùng Viện không đành lòng, cảm giác có người nhìn mình, quay đầu lại, là Trần tiểu thư, lúc này nàng ăn mặc theo quy cách phụ nhân (người có chồng), đoan trang ngồi ở kia, Phùng Viện bưng chén rượu lên, nâng chén lên hướng nàng, rồi uống vào. Bên cạnh có người cười nói: “Này tính là gì đâu, tâm tính nam tử mà, Vương thị cũng bị hưu mới có ba tháng, Chu thị như vậy cũng có sao đâu.”

Nghe nhắc tới Vương thị, yến hội liền trầm lặng một chút, ai đều biết tại sao Vương thị bị hưu là vì cái gì, Phùng Viện liền ngẩng đầu nhìn người nói, nhưng không biết đó là ai, Lan Lăng công chúa ngồi bên cạnh Phùng Viện, buông cái chén, thanh âm có chút lớn. Yến hội lại trầm mặc một chút, lúc này mới tự nhiên thoải mái khác.

Lan Lăng công chúa rút khăn lau khóe miệng, nhỏ giọng nói: “Muội nghe Phò mã nói, lúc đến Kiến Khang thành, Tạ Thập Nhị lang đem Vương thị trở thành ngoại thất (không biết có phải “bồ” không nữa), không biết Tạ gia có biết chuyện này không?”

Nói xong Lan Lăng công chúa lại đoan trang ngồi, nâng chén nói: “Hôm nay vốn là vì tân hôn của Hội Kê công chúa mà tới, nào lại uống một chén.” Mọi người vội vàng đứng dậy nâng chén, tiếp theo là ca múa, vũ công uyển chuyển, người ca ngọt ngào, mọi người chăm chú thưởng thức ca vũ, bắt đầu bình luận về giọng ca và vũ điệu.

Thẳng tới mọi người thưởng thức ca vũ thấy mệt, uống rượu cũng khá khá, yến hội liền tan, đều tự cáo từ ra về, nam khách ở yến hội bên kia còn chưa có tan, Phùng Viện cùng Lan Lăng công chúa nói chuyện mấy câu, Lan Lăng công chúa tiến vào trong phòng, liền reo lên: “Mỗi lần yến hội đều đau đầu.” Thị nữ vội tiến lại tháo trâm cài tóc cho Lan Lăng công chúa, Lan Lăng nhìn mớ tóc giả thị nữ vừa cài xuống, thờ dài nói: “Tỷ tỷ sao tóc tỷ tốt như vậy chứ, không cần dùng tóc giả, muội mà không có tóc giả thì không cài lên được.”

Phùng Viện cũng đau đầu một chút, vẫn là chống đầu cười nói: “Muội có tiểu công tử, tự nhiên phải quan tâm nhiều thứ.” Lan Lăng công chúa lấy tay che miệng ngáp một cái: “Nhắc tới hã, tháng sau hân hôn một tuổi, lại một hồi yến hội, thật là mệt chết người a.”

Trong mắt Phùng Viện ý cười càng sâu một chút, đặt tay lên vai Lan Lăng công chúa: “Nếu ba ngày không có yến hội, muội ại là hét là sao rảnh rồi lâu như vậy.” Mặt Lan Lăng công chúa đỏ lên, còn muốn nói chuyện, một thị nữ tiến vào, thì lễ xong mới nói: “Người của Lâm Phò mã tới báo, Lâm Phò mã uống rượu, thỉnh Hội Kê công chúa ra ngoài nhìn một chút.”

Phùng Viện bước ra ngoài, Lan Lăng công chúa đi theo, trêu ghẹo nói: “Từ khi tỷ tỷ có tỷ phu, sẽ không thương muội nữa.” Trên mặt Phùng Viện hơi hồng hồng, liếc nhìn Lan Lăng công chúa một cái: “Tỷ vẫn thương muội, muội phu mới phải thương muội nhiều hơn là tỷ chứ.” Lan Lăng công chúa cười hi hi, không trêu ghẹo nữa.

Xa giá của công chúa đã sớm chờ ở cửa, Phùng Viện lên xe, thấy Lâm Ca dựa vào thành xe, sắc mặt đỏ bừng, nhắm mắt lại, có lẽ ngủ rồi, trong tay Từ Thiên bưng bát được (được giải rượu, canh giải rượu), ngồi chễm chệ. Nghe thấy thanh âm Phùng Viện lên xe, vội vàng hành lễ, Phùng Viện thấy Từ Thiên ở trong xe, trong lòng có chút hờn giận, tiếp bát được trong tay Từ Thiên, ý bảo nàng đi xuống.

Chương 60: Bạn đời

Editor: muanhobaybay

Tối phủ công chúa, Lâm Ca thất bại buông tay, không đợi người xóc màn xe lên, Lâm Ca liền tự mình nhảy xuống xe, thị nữ muốn tiến lên đỡ Phùng Viện xuống xe, Lâm Ca phát tay tỏ ý không cần, mở tay ra ở trước cửa xe.

Mặt Phùng Viện còn hồng thêm vài phần, nàng cắn môi dưới, có nên để Lâm Ca ôm mình xuống không? Nhìn về phía người chờ ở cửa xe, bọn thị nữ ở phía sau Lâm Ca, Phùng Viện chỉ thấy mặt nóng như lửa thiêu, tuy nói là vợ chồng, nhưng trước bao nhiêu người, làm trò như vậy, để hấn ôm nàng xuống, thật sự là...

Lâm Ca thấy Phùng Viện mãi không xuống xe, tiến lên phía trước từng bước, Phùng Viện không biết hấn muốn làm gì, theo bản năng lui về phía sau, Lâm Ca cười ra tiếng, tay đưa ra kéo nàng, Phùng Viện đang thẹn thùng liền rơi vào trong ngực Lâm Ca, tiếp theo Phùng Viện cảm thấy mình bay lên không, có chút mê muội, tựa vào ngực Lâm Ca, có thể nghe thấy tiếng tim đập của hấn, cảm giác như ở trong ngực hấn rất lâu, Phùng Viện lấy tay đánh bờ vai hấn, miệng Lâm Ca đều kéo tới mang tai, rõ ràng dưới ban ngày, tuy rất muốn ôm Phùng Viện đi vào phủ, nhìn đầy đất là người hầu và thị nữ, Lâm Ca thờ dãi, nếu hấn bế thê từ đi vào, thê từ lại càng thẹn thùng, lúc này thật cần thận đặt thê từ xuống đất.

Phùng Viện đứng vững trên mặt đất, liếc nhìn thị vệ cùng thị nữ xung quanh, mặt Phùng Viện hồng thấu, nhìn trên mặt Thượng nghi đang đón chờ mình, mang kiểu muốn cười mà không dám cười, cúi mặt xuống nhìn mặt đất.

Lâm Ca lại thoải mái nhẹ nhàng, sau khi để Phùng Viện đứng vững trên mặt đất, hai mắt nhìn thẳng, Trịnh thượng nghi mang theo người hầu hành lễ, Lâm Ca gật đầu, tay đưa ra cầm tay Phùng Viện, Phùng Viện không nhìn hấn, đi vào theo hấn.

Ngày thứ hai, Phùng Viện triệu Trịnh thượng nghi, còn chưa mở miệng, Trịnh thượng nghi liền cười nói: “Điện hạ đang muốn nói tới Từ Thiển sao?” Phùng Viện kỳ quái liếc nhìn Trịnh thượng nghi, tươi cười trên mặt Trịnh thượng nghi phi thường phù hợp với cung quy: “Thần suốt ngày ở trong thất, tự nhiên có nghe tới một ít tin đồn, huồng hồ, đưa thị nữ đó đi, cũng chặt đứt ý niệm trong đầu của những thị khác.”

Sắc mặt của Phùng Viện có chút mất tự nhiên, cúi đầu không nhìn tới Trịnh thượng nghi: “Thượng nghi có cảm thấy ta không có sự rộng lượng của nữ nhân hoàng gia?” Sắc mặt Trịnh thượng nghi chưa biến một chút: “Điện hạ nói gì vậy? Thần là nữ nhân hoàng gia, tự nhiên có thể y theo tâm tính của mình mà làm việc, người ngoài nói gì, kệ thôi, điện hạ không rõ điểm ấy sao?”

Phùng Viện hơi ngẩng đầu lên: “Nếu như thế, Trịnh thượng nghi hãy đưa các nàng đi đi.” Trịnh thượng nghi hành lễ lui ra, Phùng Viện nói thêm một câu: “Cần chọn người trong sạch.” Trịnh thượng nghi đáp vâng một tiếng, lúc sắp lui ra, nhẹ nhàng nói một câu: “Điện hạ cùng Phò mã hòa thuận ân ái, hoàng hậu rất an lòng.”

Nói xong Trịnh thượng nghi liền lui ra, Phùng Viện nghe vậy, đột nhiên nhớ tới hôm qua, hậu tri hậu giác nhớ, chỉ sợ màn ngoài cửa phủ công chúa đã truyền khắp Kiến Khang? Nghĩ tới đây, sắc mặt đỏ lên.

“Tỷ tỷ nghĩ gì mà sắc mặt lại đỏ hồng như thế?” Đột nhiên có thanh âm truyền tới đánh gãy suy nghĩ của Phùng Viện, ngẩng đầu nhìn, Lan Lăng công chúa cười dài đang đứng ở cửa, Phùng Viện cũng không đứng dậy: “Sao không thấy ai thông báo một tiếng?”

Hết chương 60.1

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Tiểu Lan nghe thị nữ quát mắng, vội thi lễ, đứng dậy ôm đứa nhỏ muốn đi, Phùng Viện lúc này càng khẳng định, phụ nhân này chính là Tiểu Lan, ngày xưa còn ở Kim gia, Tiểu Lan luôn hé ra khuôn mặt tròn vui mừng, lúc này đã gầy yếu rất nhiều, khóe mắt còn có nhiều nếp nhăn thật sâu, lúc đưa tay ôm đứa nhỏ, bàn tay khô giống như vỏ cây, Phùng Viện thờ dãi, Tiểu Lan, chỉ hơn mình một tuổi.

Thấy Tiểu Lan đứng dậy phải đi, Phùng Viện ý bảo thị nữ, thị nữ tiến lên tiếp nhận đứa nhỏ của Tiểu Lan, sau đó lui xuống, thị nữ cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn gọi Tiểu Lan lại: “Phụ nhân, điện hạ muốn hỏi chuyện người.” Nói xong, tiến lên tiếp nhận đứa nhỏ rồi lui xuống.

Một lần nữa Tiểu Lan bị gọi lại, co quắp bất an đứng ở bên kia, Lang Gia công chúa trở về, chủ cũ Kim gia, cả nhà bị giết, tin tức này Tiểu Lan đã biết, nhưng người truyền tin dường như có ác ý cười nói: “Tiểu Lan, người đừng nghĩ Tiểu Viên kia còn nhớ tình bạn cũ, nàng ta đã hạ lệnh truy sát cả Kim gia, tự nhiên cũng sẽ không quên người từng là người làm của Kim gia.”

Trượng phu bạc tình vừa nghe người nọ nói như vậy, liền đuổi nàng và đứa nhỏ nàng sinh hạ ra khỏi cửa, cùng đường nàng mới nhảy sông tự sát.

Nghĩ tới đây, Tiểu Lan quỳ xuống: “Điện hạ, cầu người thả ta đi, người muốn giết ta cũng không sao, nhưng nữ nhi của ta còn nhỏ như vậy, đừng giết nàng mà.”

Đang suy nghĩ nói gì với Tiểu Lan, lại nghe những lời này của Tiểu Lan, Phùng Viện hoảng sợ, thấy Tiểu Lan quỳ và đập đầu không ngừng, mở miệng nói: “Tiểu Lan, ta khi nào nói muốn giết người, người mau đứng lên đi.”

Khuôn mặt Tiểu Lan giàn dụa nước mắt, đập đầu kêu bang bang, trên trán xuất hiện một vết hồng lớn, thấy nàng không nghe mình nói chuyện, Phùng Viện tiến tới kéo nàng dậy: “Tiểu Lan, người mau đứng lên, có cái gì thì nói ra.”

Tiểu Lan khóc không ngừng, nhìn Phùng Viện, lại nhìn phía bên ngoài, có thể nhìn thấy thị vệ đứng ở đầu thuyền, liền run lên một chút, Phùng Viện rút ly trà ấm, lại bỏ ra một cái khăn, đưa cho Tiểu Lan: “Lau mặt đi.” Tiểu Lan thấy động tác của Phùng Viện

không muốn giết mình, chần chờ tiếp nhận ly trà, chiếc khăn tím của Phùng Viện là loại tơ lụa tốt nhất, góc khăn còn thêu hình một con chim khách, còn có thể ngửi thấy hương thơm từ chiếc khăn.

Cái này Tiểu Lan không dám tiếp nhận, uống hai ngụm trà, định dùng tay áo lau mặt, đột nhiên nhớ tới Tiểu Viên trước mặt không còn là nha hoàn Tiểu Viên ở Kim gia, giờ đã được sắc phong công chúa hoàng gia, tay đề xuống động cũng không dám động.

Phùng Viện thấy hành động của nàng, biết hiện tại nói gì cũng không được, nhìn ra bên ngoài kêu một tiếng: “Trịnh thượng nghi.” Trịnh thượng nghi lên tiếng tiến vào, bước lên hành lễ trước mặt Phùng Viện. Phùng Viện chỉ vào Tiểu Lan nói: “Đây là một cố nhân của ta, còn thỉnh thượng nghi dẫn nàng đi đổi quần áo, rửa mặt một chút rồi dẫn quay lại đây gặp ta.”

Cố nhân, nhìn bộ dạng nao núng của Tiểu Lan, Trịnh thượng nghi nhăn lông mi, vẻ mặt ôn hòa nói: “Mời theo ta đi đến đây đi.”

Đến lúc này, lòng Tiểu Lan có chút trấn định, lúc Tiểu Viên ở Kim gia, là người thực ôn hòa, chẳng lẽ thành công chúa thì tính tình lại vòng vo lắt léo? Thì lẽ với Phùng Viện, lúc này mới theo Trịnh thượng nghi ra ngoài.

Phùng Viện ngồi bên cửa sổ, nhìn cảnh sắc trên bờ, trong lòng thờ dài, Tiểu Lan, năm đó là một cô nương hoạt bát lanh lợi, bởi vì đối tốt với mình một chút, đã bị Kim tiểu thư gả đi, nhìn qua nàng thật không tốt, chính mình ngày đó sao không thăm tra tìm hiểu nàng đã đi đâu?

Với tính tình của Kim tiểu thư, sao có thể tìm đối tượng tốt cho Tiểu Lan chứ? Phùng Viện nhẹ nhàng thờ dài, phía sau có người nắm vờ vai nàng: “A Viện sao thờ dài?” Phùng Viện nghe thấy thanh âm của Lâm Ca, nhích lại gần: “Mới vừa rồi gặp được một cố nhân, không khỏi thờ dài, ngày đó nếu không có Lâm lang, hôm nay thiếp ở phương nào đâu?”

Lâm Ca nghe thấy nàng nói gặp cố nhân, nghe câu sau, biết Phùng Viện gặp lại hạ nhân Kim gia, nắm chặt bả vai nàng: “A Viện phải làm thế tử của ta, như thế nào lại lưu nào nơi nào?” Lời này Phùng Viện rất thích nghe, bên môi lộ ra tươi cười.

Trịnh thượng nghi ho khan: “Điện hạ, người đã mang đến.” Phùng Viện đẩy Lâm Ca ra, đứng dậy nhìn Tiểu Lan, lúc này tóc Tiểu Lan được búi lại, thay đổi kiện quần áo tốt, nước mắt trên mặt đã được lau đi, nhìn tốt hơn rất nhiều so với lúc này, thấy Phùng Viện nhìn mình, vừa rồi được Trịnh thượng nghi dạy qua, lui ra phía sau, quỳ xuống dập đầu: “Dân phụ tham kiến Hội Kê công chúa.”

Nói xong liền đoàn chính quỳ ở đó, Lâm Ca cười một cái, đứng dậy đi ra ngoài, Trịnh thượng nghi đi ra ngoài, trong khoang thuyền lớn chỉ còn lại hai người các nàng, Phùng Viện tiến lên nâng Tiểu Lan dậy: “Ngày đó nếu không có người, ta còn sống được sao?” Nghe nhắc tới ngày đó, Tiểu Lan chảy nước mắt, chính là dùng tay lau đi, không cho nó rơi xuống.

Phùng Viện đỡ nàng ngồi xuống, Tiểu Lan làm sao dám ngồi, chỉ dám mấp mé trên cái ghế, nhìn động tác của Tiểu Lan, Phùng Viện thờ dài, hết thấy đều không giống nữa, hôm nay chính nàng đã làm công chúa cao cao tại thượng, mà Tiểu Lan, chung quy chỉ là một nô tì.

Nặng nề lắc đầu, đem suy nghĩ này đuổi đi, Phùng Viện cười nói: “Mới vừa rồi lời người nói với ta là có ý gì, là ai nói ta muốn giết người? Ta cùng người ở Kim gia hơn hai năm, chẳng lẽ ta là người nhẫn tâm như vậy sao?”

Tiểu Lan liếc mắt nhìn biểu tình của Phùng Viện, thì thầm nói: “Là Tiểu Ngọc nói, điện hạ muốn giết toàn bộ người Kim gia, nàng ta không có biện pháp, phải bỏ chạy đến nông thôn, ai biết là nàng ta lại nói dối.” Nói xong, Tiểu Lan hiểu được nàng quá dễ tin người khác, tốt xấu đều phải hỏi cho rõ ràng, cứ như vậy mang theo nữ nhi nhảy xuống sông, sứt chút nữa là mất mạng rồi.

Tiểu Ngọc, một cái tên hiện lên trong đầu Phùng Viện, nàng nhăn mày, Tiểu Ngọc tuy là liên can, nhưng nàng ta đã chạy thoát lâu rồi, chủ ác đã bị bắt, nàng trốn như vậy, không bị toàn lực lùng bắt cũng là chuyện thường. Nghĩ tới Tiểu Ngọc, Phùng Viện lại nghĩ tới một người khác, chính là Kim đại gia không có nhìn thấy, không biết hiện tại hân ở phương nào?

Chẳng lẽ lại chạy trốn cùng Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc lại tốt như vậy sao? Phùng Viện đưa tay trấn an Tiểu Lan: “Tốt rồi, Tiểu Ngọc đang bị truy bắt, nhưng người sao lại bị giết đâu? Ta cảm tạ người còn không kịp nhà?” Tiểu Lan hít sâu một hơi, trên mặt rốt cục lộ ra tươi cười: “Nô tì cũng nghĩ Tiểu Viên là

người như vậy, nhưng công chúa, giờ người không còn giống Tiểu Viên như trước nữa.”

Phùng Viện hạ mí mắt, công chúa và Tiểu Viên, đích thật là không giống, chỉ là không ai nói toạc ra mà thôi.

Không khí xấu hổ lưu động trong khoang thuyền, Tiểu Lan thấy thế, nghĩ nghĩ nói: “Điện hạ nếu chưa từng muốn giết nô tì, nô tì liền mang đứa nhỏ về tìm phụ thân đứa nhỏ, hảo hảo sống tốt.”

Tìm phụ thân của đứa nhỏ? Linh quang chợt lóe, Phùng Viện nói: “Tiểu Lan, ngươi là bị nam nhân kia đuổi đi?” Tiểu Lan nghe phải câu hỏi trùng tâm sự, cúi đầu không nói lời nào, Phùng Viện tinh tế xem xét, thấy trên tay nàng, hiện lên cái sẹo, mà không phải chỉ một vết mà có rất nhiều vết sẹo.

Thanh âm Phùng Viện có chút run rẩy: “Hắn, hắn còn đánh ngươi?” Bên môi Tiểu Lan lộ ra tia cười khổ: “Vợ chồng thôi, đầu giường đánh nhau, cuối giường lại hòa hợp mà.” Tuy là nói thế, nhưng Phùng Viện vẫn nghe ra thấy có chút chua xót, Phùng Viện luôn nghĩ, nam nhân đánh thê tử, chính là tội ác tày trời, mà Tiểu Lan, còn muốn mang nữ nhi về tìm hắn, Phùng Viện có chút lo lắng.

Nàng đứng lên: “Tiểu Lan đừng sợ, ta sai người đưa ngươi trở về, cùng hắn chia tách đi, đến lúc đó ngươi muốn gả cho ai liền gả cho người đó.” Nụ cười bên môi Tiểu Lan lại càng chua xót: “Điện hạ, dân phụ không phải là điện hạ, điện hạ có thể làm chuyện muốn làm, nhưng dân phụ thì không thể.”

Phùng Viện không có gì có thể nói nữa, Tiểu Lan không phải nàng, nàng chính là công chúa, trầm mặc hồi lâu, Phùng Viện mới cười nói: “Nếu như thế, ta cũng không ép buộc ngươi, hắn có gia sản gì không, có thể cho ngươi com no áo ấm sao?” Trên mặt Tiểu Lan lại càng chua xót, nàng nhìn Phùng Viện: “Tuy nói là có vài mẫu đất, năm nào được mùa thì còn vừa đủ, năm nào mất mùa thì” Tiểu Lan không nói tiếp nữa.

Phùng Viện vỗ vỗ vai nàng: “Không cần nói nữa, ta sẽ đưa ngươi ba trăm mẫu đất cùng một khu tòa nhà.” Nghe Phùng Viện nói xong, Tiểu Lan bị khiếp sợ, vừa muốn đứng lên đập đầu với Phùng Viện, Phùng Viện đã đề nàng lại: “Bất quá không phải ta cho ngươi, là cho nữ nhi của ngươi, chờ nàng chậm rãi lớn lên, tìm một thầy giáo, dạy dỗ nàng.”

Tiểu Lan nghe ra Phùng Viện có chút trách cứ, cúi đầu không nói lời nào, Phùng Viện thờ dài, lệnh cho thị nữ ôm nữ nhi của Tiểu Lan vào, nữ nhi cũng đã được tắm rửa thay quần áo sạch sẽ.

Tiểu hài tử mặc một thân quần áo mới, trên trán lại dùng son điểm một điểm đỏ, bị thị nữ ôm tiến vào, thấy mẫu thân, bỏ nhào vào trong ngực Tiểu Lan: “Nương, hôm nay có phải là Tết hay không, như thế nào lại có quần áo mới để mặc, có đồ ăn ngon?” Phùng Viện nghe tiếng nói non nớt của đứa nhỏ mà tâm rung động, bên môi nàng nụ cười lại càng nhu hòa, nghĩ tới đứa nhỏ...

Phùng Viện nhớ tới, hình như tháng này của nàng còn chưa tới, đợi tới Ngô Hưng liền truyền lang trung tới một chuyện.

Đưa với đứa nhỏ một hồi, ở trước mặt nữ nhi, Tiểu Lan khản trương rất nhiều, Phùng Viện vốn muốn hỏi thêm một chút cuộc sống của Tiểu Lan, nhưng nhìn dáng vẻ khản trương của Tiểu Lan, xem ra hỏi cũng không có kết quả, phân phó thị nữ đưa mẹ con các nàng lui xuống, chính mình liền ngồi bên cửa.

Tiếng bước chân của Lâm Ca vang lên, tay đề lên vai Phùng Viện: “Ta còn nghĩ, nàng sẽ giữ các nàng lại để cùng dùng bữa.” Phùng Viện không quay đầu lại, thờ dài nói: “Lâm lang, mọi thứ đều thay đổi.” Lâm Ca ngồi bên người nàng: “Chỉ cần ta không thay đổi là tốt rồi.” Nghe những lời này, nụ cười bên môi Phùng Viện lại càng sâu.

Lâm Ca vỗ vai nàng: “Ta đã sai người đi tìm Tiểu Ngọc kia.” Phùng Viện tức giận nói: “Được lắm, chàng dám nghe lên thiếp nói chuyện.” Lâm Ca cầm lấy đôi bàn tay trắng ngần như phấn, nói ở bên tai nàng: “Vậy để ban đêm vi phu bồi tội được không?”

Hết chương 61.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Chương kết

Non sông tươi đẹp, thuyền đi thật chậm, đi suốt mười ngày thì tới Ngô Hưng, ở nơi đó, Triệu thượng nghị đã đi trước, mang theo người hầu đón giá, quan lại ở Ngô Hưng đều muốn bái kiến công chúa, nhưng đều bị Phùng Viện dùng lý do thân thể mệt mỏi mà từ chối.

Thái thú Ngô Hưng tiền nhiệm biết tin, liền mang theo người nhà rời khỏi phủ nha, Phùng Viện trực tiếp vào trong phủ nha, vừa ngồi xuống chưa được bao lâu, có người truyền báo: “Tần phu nhân cầu kiến bệ hạ.”

Phùng Viện đặt ly trà xuống bàn, đưa mắt nhìn Triệu thượng nghị, Triệu thượng nghị vội cười nói: “Điện hạ, chính là Phu nhân của Tần Thái Thú, địa phương này cũng vất vả Tần phu nhân hỗ trợ lo liệu.” Phùng Viện nghe xong, ý bảo cung nữ cho tiến vào.

Tần phu nhân là nữ tử ba mươi tuổi, bảo dưỡng thỏa đáng, nói chuyện khéo léo, tươi cười giống với những Phu nhân ở thành Kiến Khang khi tới cầu kiến nàng, theo thường lệ nói vài câu khách khí, Tần phu nhân mới cười nói: “Mấy ngày trước đây Phò mã hạ lệnh bắt hai phạm nhân, hiện tại nhốt ở trong ngục, nhà tôi muốn hỏi ý tứ của Lâm phò mã, nhưng lờ mờ nghe bọn nha dịch nói, hai người này tuy là phạm nhân, nhưng lại liên quan tới điện hạ, nhà tôi muốn thần tới hỏi điện hạ một tiếng, hai người kia nên xử trí thế nào?”

Hai phạm nhân? Phùng Viện cẩn thận hồi tưởng, mới nhớ Lâm Ca có nói qua, phái người đi bắt Tiểu Ngọc, hơi suy tư một chút, cười nói với Tần phu nhân: “Trở về nói với Tần thái thú, đã nói hai người kia là phạm nhân, cứ như quy củ mà xử trí thôi.” Tần phu nhân nghe vậy, đứng dậy hành lễ cáo lui.

Tần phu nhân đi rồi, Phùng Viện ngáp một cái, Trịnh thượng nghi và Triệu thượng nghi thấy vậy, vội phân phó cung nữ đi trải giường chiếu, có cung nữ đi lên coi áo, tháo trang sức, Phùng Viện đã ngáp liên tục, cười nói với Trịnh thượng nghi: “Cũng không biết tại sao, mấy ngày nay luôn mệt mỏi.”

Trịnh thượng nghi hạ mí mắt, bên môi nở nụ cười, nhưng không nói toạc ra: “Có thể là do đường đi mệt nhọc, thỉnh điện hạ nghỉ tạm.”

Nghỉ tạm một đêm, hôm qua Lâm Ca phải đi uống rượu xã giao, ban đêm trở về, cũng không biết Trịnh thượng nghi nói cái gì, Lâm Ca không tiến vào nội thất nghỉ ngơi, ngủ ngay tại gian ngoài. Lúc Phùng Viện tỉnh dậy, chỉ thấy một mình cô đơn, có chút không quen, mới vừa ngồi thẳng dậy, màn đã bị xốc lên từ bên ngoài, Lâm Ca mặt mày hớn hờ nhìn nàng.

Phùng Viện kéo chăn, gọi thị nữ tiến vào hầu hạ rửa mặt chải đầu, lờ mờ thấy một cái: “Đêm qua trở về muộn như vậy, hôm nay còn ngủ gật cười cái gì?” Lâm Ca nhìn Phùng Viện, tươi cười trên mặt càng lúc càng đậm, hẩn chấn ở đó, thị nữ không thể tiến vào.

Phùng Viện thấy vậy, đẩy Lâm Ca ra để xuống giường, Lâm Ca thuận thế giữ chặt tay nàng, thật cẩn thận đỡ nàng xuống giường: “Nàng hiện tại có hai người, không thể sơ suất.” Hai người? Phùng Viện sững sốt, Lâm Ca cười: “Đúng thế, nếu Trịnh thượng nghi không nói hôm nay sẽ truyền lang trung tới xem, ta còn không biết.”

Làm trò trước mặt thị nữ, mặt Phùng Viện đỏ lên, cúi đầu không nói lời nào, Lâm Ca thật cẩn thận dìu nàng tới ngồi trước bàn trang điểm, rồi ngồi xuống ở bên cạnh, nhìn Phùng Viện trang điểm, mặt Phùng Viện không thỏa phần, nhưng lại đỏ như rặng mây hồng.

Dùng qua thiện sớm, lang trung đã đứng chờ, bắt mạch, xác nhận Phùng Viện đã có thai hai tháng, mới vừa hoài thai, nên ít đi lại, nghỉ ngơi nhiều hơn.

Lâm Ca nghe xong, liền lệnh thị nữ đỡ Phùng Viện tới giường, Phùng Viện nhìn lang trung đứng ở một bên, gật đầu ý bảo thị nữ tiến lang trung, mới cười nói với Lâm Ca: “Chàng gấp cái gì, nếu phải nằm ở trên giường mười tháng, thiếp sẽ buồn đến chết.” Lâm Ca ngượng ngùng sờ sờ đầu: “Nếu như thế, nàng ngồi ở đây đi.”

Nói xong, liền lệnh cho thị nữ chuẩn bị một cái tháp, thả nệm thật dày, bên cạnh có một cái bàn để điểm tâm, bình trà, Phùng Viện đẩy hẩn một cái: “Chàng hôm nay là ngày đầu tiên làm Thái thú, còn không mau ra ngồi công đường xử án?” Lâm Ca lên tiếng, sẽ đi ra ngoài, mới đi hai bước, lại trở về: “Đợi lát nữa, nàng quay về Kiến Khang đi, hiện tại nàng hoài đứa nhỏ, ở Ngô Hưng, không có điều kiện chăm sóc tốt.”

Phùng Viện trừng mắt nhìn hẩn một cái: “Chàng đừng như vậy được không? Ngô Hưng cũng cách Kiến Khang không xa, huống hồ cũng có nhiều thị nữ, còn không mau ra công đường xử án.”

Lâm Ca đáp ứng, vừa mới đi ra ngoài hai bước, Phùng Viện mới nhắm mắt lại, chỉ thấy Lâm Ca lại trở về, Phùng Viện có chút chán nản: “Chàng mau ra ngoài đi, để bọn họ chờ cũng không tốt.” Lâm Ca lại cười, tiến lên nói: “Hôm qua Tần thái thú nói, hai phạm nhân kia xử trí thế nào?”

Phùng Viện nhú mày, cười nói: “Không phải việc đại sự gì, trách phạt một chút là được, mau đi ra ngoài đi thôi.” Lâm Ca nhìn Phùng Viện, thấy nàng được an trí thỏa đáng, lúc này mới đi ra ngoài.

Phùng Viện cầm lên một khối hoa mai cao, khẩu vị Ngô Hưng cũng không kém Kiến Khang là mấy, Phùng Viện nhớ tới điểm tâm Lạc Kinh lâu rồi chưa ăn, cho dù cùng là đồ ăn này, nhưng không phải hương vị này, Phùng Viện nhẹ nhàng lắc đầu, đem ý tưởng trong đầu đuổi đi, thật muốn nói như vậy, nhưng Lâm Ca sẽ khắt khe, chỉ sợ sẽ cho người đi tìm người làm đồ ăn Lạc Kinh tới.

Thị nữ tiến vào: “Điện hạ, Liễu nương tử cầu kiến.” Liễu nương tử chính là Tiểu Lan, nàng họ Liễu, mọi người liền gọi là Liễu nương tử, nghe nói nàng cầu kiến, mới vừa rồi còn nghĩ xử trí Tiểu Ngọc thế nào, trong lòng Phùng Viện đột nhiên nảy ra chủ ý, phân phó thị nữ cho Tiểu Lan tiến vào.

Tiểu Lan đã ở bên người Phùng Viện nhiều ngày nay, ăn mặc khác với trước kia, lại không phải làm việc, trên người mặc y phục đẹp, đầu búi lên với vài món trang sức, nhìn khác hoàn toàn với trước đó Phùng Viện gặp nàng, tiến vào hành lễ rồi ngồi ở một bên.

Nữ nhi của Tiểu Lan tuổi còn nhỏ, Phùng Viện vốn rất yêu thích trẻ con, hai người hiểu biết lên rất nhiều, sau lễ nạp thái (muanho: không biết lễ nạp thái là gì à, có nghe qua ở đâu đó rồi à.), liền đến bên người Phùng Viện: “Điện hạ, con cùng nương phải trở về.”

Phùng Viện cầm mấy miếng điểm tâm đồ bé con ăn, nghe nói như thế, ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Lan: “Sao lại trở về sớm như vậy?” Tiểu Lan tiếp nhận đứa nhỏ đến bên người, bên môi nở nụ cười, khó tránh khỏi chút chua xót: “Lúc ra đi, lúa sắp được thu, năm rồi đều là dân phụ làm nông, nếu không quay về, chỉ ở đây, thì ăn gì đây?”

Câu đừng trở về đã tới bên môi Phùng Viện, biết tính tình Tiểu Lan, cũng không khuyên nàng nữa, Trịnh thượng nghi tiến lên nói: “Điện hạ, y như điện hạ phân phó, tặng Liễu nương tử ba trăm mẫu đất, một khu tòa nhà, cũng mua mấy nô bộc rồi ạ.”

Tiểu Lan biết nữ quan bên người Phùng Viện rất có năng lực, phẩm chất, lúc Trịnh thượng nghi tới, nàng đã đứng lên nghe, nghe được còn có nô bộc, Tiểu Lan thì thảo nói: “Cái này sao có thể? Nhiều như vậy...” Phùng Viện ý bảo Tiểu Lan ngồi xuống: “Tiểu Lan, người nói gì vậy, nếu không có người,

ta ở Kim gia còn chịu nhiều khổ cực hơn.”

Trong mắt Tiểu Lan có lệ, nhẫn bức trở về, Phùng Viện cười nói: “Nói đến nô bộc, ta muốn tặng ngươi một người.” Trịnh thượng nghi nghe nói thế, liền có chút kì quái, thị nữ bên người công chúa đều được chọn lựa kĩ càng, đưa đến nhà nông thôn, chuyện này...?

Phùng Viện nói với Trịnh thượng nghi: “Mấy ngày trước đây Ngô Huyền có áp tới hai phạm nhân, truyền nữ phạm nhân vào đây.” Phạm nhân, Tiểu Lan càng kì quái, Phùng Viện mỉm cười: “Tiểu Lan, chờ nàng ta tới, ngươi sẽ biết.”

Hai người tiếp tục uống trà nói chuyện phiếm, Tiểu Lan nghe nói Phùng Viện có thai, trong lòng càng cao hứng, nói liên miên cần nhân đem một ít chuyện cảm kích khi mang thai nói cho Phùng Viện, cũng không quản Phùng Viện có dùng tới hay không, Phùng Viện mỉm cười nghe, bên ngoài đã truyền tới thanh âm của nữ tử: “Điện hạ, oan uống a, điện hạ, sự tình không phải do nô tì làm, chỉ là nghe lệnh mà làm.”

Thỉnh thoảng còn kèm theo thanh âm quát lớn, Tiểu Lan vừa nghe thanh âm kêu oan kia, nhìn Phùng Viện: “Tiểu Ngọc?” Phùng Viện khẽ gật đầu, mạnh được vén lên, Trịnh thượng nghi tiến lên hành lễ: “Điện hạ, phạm nhân tới rồi.”

Phùng Viện gật đầu, Trịnh thượng nghi hướng ra bên ngoài làm cái thủ thế, hai nữ cai ngục kèm Tiểu Ngọc tiến vào, Trịnh thượng nghi thấy nữ cai ngục tiến vào không hành lễ, hơi cau mày, ý bảo càng nài đi xuống, nữ cai ngục tuy cúi đầu, nhưng ánh mắt tò mò thăm dò nhìn trang trí trong phòng, lúc đi ra ngoài, nữ cai ngục mới nói nhỏ một câu: “Từ tù này đặc tội công chúa, chị sợ nàng ta không thể sống tiếp.”

Tiểu Ngọc kêu than ngồi dưới đất, khóc lóc rơi lệ: “Điện hạ, người tha cho nô tì đi, nô tì làm trâu làm ngựa đều có thể.” Sau khi nghe lời nữ cai ngục kia nói, đầu Tiểu Ngọc đã đập liên tục, không dám ngẩng đầu, xong rồi, nàng chạy trốn ba năm, nhưng vẫn không trốn thoát.

Tiểu Ngọc nhìn trộm, vẫn không nghe thấy một câu của Phùng Viện, trong lòng càng thêm sợ hãi, ngày đó Kim tiểu thư đối đãi Phùng Viện như thế nào, chính nàng nhìn thấy hết thấy, Tiểu Ngọc càng nghĩ càng kinh hãi, nếu kết quả vẫn như vậy, vẫn là cấp nàng một đao đi?

Phùng Viện nhìn cử chỉ của Tiểu Ngọc, nhìn nàng ta khá già hơn Tiểu Lan rất nhiều, chỉ có chút tiểu tự, da trắng như tuyết như trước, lông mi thực tình xảo, môi không điểm mà mọng.

Phùng Viện nhớ tới một chuyện, mở miệng nói: “Tiểu Ngọc, nam tử cùng chỗ với ngươi có phải Kim đại gia không?” Tiểu Ngọc không dự đoán được Phùng Viện mở miệng câu đầu tiên lại hỏi một câu như vậy, tự nhiên cũng không nghĩ ra nói dối, liền thốt ra: “Không phải.”

Phùng Viện ừ một tiếng, ban đầu Phùng Viện nghĩ, nếu thật sự Kim đại gia cùng một chỗ với Tiểu Ngọc, nể tình Kim đại gia, liền khai ân với nàng, chỉ khiển trách mà thôi, nhưng nghe được nam tử kia không phải là Kim đại gia, Phùng Viện nhũn mày, Tiểu Ngọc vì muốn sống mà sột ruột, nha một tiếng: “Điện hạ, đại gia bị nô tì giấu ở trong nhà, đã nhiều ngày, chỉ sợ là chết đói rồi.”

Tiểu Lan ở bên cạnh nghe thấy, đột nhiên nhớ tới lời nói ngày trước của Tiểu Ngọc, đứng dậy nói: “Điện hạ, ngày ấy Tiểu Ngọc có nói, đại gia như một nô bộc bình thường, cũng sẽ không đợi đại gia.” Tiểu Ngọc nghe thanh âm này rất quen tai, ngẩng đầu vừa nhìn, đúng là Tiểu Lan, trên người mặc y phục đẹp, đầu cài trang sức, nữ nhi của Tiểu Ngọc cũng thay đổi hoàn toàn, trên tay đeo vòng, trong lòng giận dữ, hóa ra là Tiểu Lan báo tin, khó trách nàng bị bắt.

62.4

Bất chấp khóc xin, đứng dậy muốn đánh Tiểu Lan: “Tiện nhân nhà ngươi, ta có hảo tâm báo tin cho ngươi, ngươi thế nhưng lại khai báo cho điện hạ tin của ta, ngươi sống sẽ không tốt đâu.” Mới tới trước mặt Tiểu Lan, đã bị mấy bà tử (phụ nữ có chồng) túm chặt, mấy người này là do Trịnh thượng nghi lo lắng sự việc có thể xảy ra, mà tìm mấy bà tử khỏe mạnh tới, tuy Tiểu Ngọc xuất thân từ nữ, nhưng chưa làm qua việc nặng gì, trốn chạy mấy năm nay có người cung ăn cung uống, sớm bị bắt được.

Sau khi Tiểu Ngọc bị túm chặt, có một bà tử làm thủ lĩnh liền tát lên mặt Tiểu Ngọc: “Từ tù không có mắt, dám mạo phạm điện hạ, cho dù giết ngươi một trăm lần cũng không đủ.” Trên khuôn mặt phẫn nộ của Tiểu Ngọc hiện lên nhiều năm dấu ngón tay màu hồng, Phùng Viện đợi một chút, mới ý bảo các nàng dừng tay.

Lúc này mặt Tiểu Ngọc đã sưng lên, mấy bà tử buông nàng ra, liền ngồi phịch trên đất, không dám nói gì, Phùng Viện có chút buồn ngủ, lấy tay chống đầu, ngáp một cái: “Ngươi vừa mới nói, sẽ vì ta làm trâu làm ngựa, là thật sao?” Tiểu Ngọc cứ tưởng là nàng phải chết là không thể nghỉ ngơi, nghe Phùng Viện hỏi vậy, biết là mình sẽ không chết, ánh mắt sáng lên, miệng bị đánh sưng lên, thanh âm nói chuyện có chút run rẩy: “Lời nô tì nói là sự thật, đều là thật.”

Phùng Viện nở nụ cười: “Chỗ ta không cần ngươi làm trâu làm ngựa, ngươi sẽ đi theo Tiểu Lan đi.” Tiếp theo Phùng Viện nói với Tiểu Lan: “Ngươi có bằng lòng hay không?” Tiểu Lan còn chần chờ, Tiểu Ngọc nghe nói mình có thể sống sót, đi tới trước mặt Tiểu Lan: “Tiểu Lan, ngươi liền vì tình nghĩa vài năm ở Kim gia mà nhận ta đi.”

Phùng Viện lại cười: “Tiểu Lan, ngươi nếu thu nàng, mệnh của nàng chính là của ngươi.” Lời này ý tứ là Tiểu Lan muốn đối đãi Tiểu Ngọc như thế nào thì tùy ý mà làm, Tiểu Lan gật đầu, mí mắt Phùng Viện cũng chưa nâng: “Tiểu Lan, ta nhớ rõ ngươi đã nói, nhà ngươi làm ruộng?” Tiểu Lan liên tục gật đầu: “Phải.”

Phùng Viện gật đầu: “Tốt lắm, nếu ngươi không biết sai sử nàng làm gì, kia những công việc đồng áng giao cho nàng ta đi.” Tiểu Ngọc vốn tưởng tính cách Tiểu Lan hiền lành, sẽ không sai sử nàng, ai ngờ Phùng Viện lại nói như vậy, sững sờ tại chỗ, Phùng Viện ngáp một cái: “Mệt mỏi rồi, các ngươi đều lui xuống hết đi.”

Mọi người hành lễ rồi đi, Tiểu Ngọc tuy không cam lòng nhưng cũng đành theo mọi người ra ngoài.

Lại là một năm vào tháng tám, ở phủ công chúa, Phùng Viện chơi đùa với đứa nhỏ ba tháng tuổi, tin tức nàng mang thai truyền tới thành Kiến Khang, Phùng Viện đã lệnh cho Lâm Ca quay về kinh, rốt cục vẫn sinh đứa nhỏ ở trong thành Kiến Khang.

Phùng Viện đùa đứa nhỏ, nhớ tới Lâm Ca, chợt nghe thấy tiếng bước chân ở bên ngoài, tiếng bước chân dồn dập, Lâm Ca, làm cha rồi mà còn chưa đủ ổn trọng, Phùng Viện cũng không quay đầu lại, Lâm Ca đã ngồi bên người nàng, cầm tay nàng, nói: “A Viện, ta dẫn nàng đi gặp một cố nhân.”

Phùng Viện cười, cố nhân ư? Sau khi Tiểu Lan trở về, có mình làm chỗ dựa, trượng phu nàng không dám đánh nàng chưa nói, ngay cả chạm vào cái móng tay của Tiểu Lan cũng không dám, Tiểu Ngọc làm việc quần quật, xem như chịu đủ tội, còn có Cúc Nhân và Trúc Nhân, đều sắp xuất giá, còn có cố nhân nào nữa nhỉ?

Lâm Ca thấy Phùng Viện nghĩ không ra là ai, phân phó bà vú trông nom đứa nhỏ, liền mang theo nàng lên xe ra khỏi thành, qua mười dặm đường, Phùng Viện có chút mất hứng nói với hân: “Rốt cuộc là có chuyện gì, chàng mau nói đi.” Lâm Ca cười ha ha: “Tốt lắm, sắp tới nơi rồi.” Lại đi qua một mảnh ruộng, xa xa nhìn thấy một gian phòng ở cửa nông gia, Lâm Ca lệnh dừng xe, nhưng cũng không kêu Phùng Viện xuống xe, chỉ bảo nàng nhìn ra bên ngoài, Phùng Viện thấy một nam tử ngồi ở cửa, trong tay cầm cái quạt chơi đùa.

Phùng Viện chút nữa thì kêu ra tiếng, đó là Kim đại gia, nàng ngẩng đầu nhìn Lâm Ca, Lâm Ca cười nói: “Ngày đó đi bắt Tiểu Ngọc, đã biết, bọn họ đem hân an bài ở đây, coi như trở về quê xưa.” Phùng Viện nhìn Lâm Ca, trong mắt có lệ: “Cám ơn.”

Lâm Ca cầm tay nàng: “Nàng là thê tử của ta, bọn họ đối tốt với nàng, ta sẽ báo ân cho họ, là chuyện thường tình.” Phùng Viện lúc này mới hiểu được, vì sao lại lên một chiếc xe mộc mạc như vậy, nguyên lai Phò mã của nàng cũng không giống vẻ bề ngoài, thoát nhìn thật sợ ý.

Từ trong phòng đi ra là một nam tử trung niên, kêu Kim đại gia, xem ra, Kim Phúc là người cháu cô Kim đại gia, vậy là tốt rồi. Phùng Viện chớp chớp mí mắt, mỉm cười: “Chúng ta đi thôi.”

Lâm Ca gạt đầu, bánh xe lăn tròn, lộc cộc, hết thấy đau khổ đều đã qua đi.

Hết chính văn

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Ngoại truyện

Trong điện Chiêu Dương, Lang Gia công chúa mười ba tuổi đang dựa vào người mẫu hậu, hoàng hậu kiểm tra mặt nàng, Phùng Viện dù đã cố trấn tĩnh, nhưng trong lòng bàn tay cảm thấy vẫn run nhẹ. Dương hoàng hậu thở dài, hôm trước bị phế, hôm nay lại lập, mấy lần tiến vào mấy lần đi ra Điện Chiêu Dương, cũng không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, nhìn quanh bốn phía. Hoạn quan cùng cung nữ đều quen nàng bị phế rồi lập, chỉ đứng như tượng gỗ, trường nữ xuất giá, tam nữ... Dương hoàng hậu thở hắt ra, nói với Phùng Viện: “Viện nhi, ngủ đi, vài ngày đã mệt mỏi rồi, giường ở Kim Cố thành không bằng giường ở điện Chiêu Dương.”

Phùng Viện nghe mẫu hậu nói như vậy, ôm chặt lấy mẫu thân, cố nén lệ, nhưng vẫn chảy ra, Dương hoàng hậu mũi chua xót, lại vỗ vỗ mặt Phùng Viện: “Viện nhi, nhớ rõ phải sống, sống thật tốt.” Phùng Viện nghe giọng mẫu thân quá thê lương, nhớ tới hôm trước hoàng thúc mang chiếu phế hậu đến đây, tuy nói nàng không phải lần đầu bị phế, trong lúc Tam tỷ cùng hoàng thúc nổi lên xung đột, Tam tỷ cực kỳ giận dữ, dù có bị phế, cũng không tới phiên Hoàng thúc làm chủ, cố ý muốn đi gặp Phụ hoàng, lại bị Hoàng thúc châm chọc.

Tam tỷ cả giận nói: “Ông trời thật bất công, thần tử dám phạm quân vương.” Đập đầu vào cột trụ trong điện, liền tắt thở, hoàng thúc chỉ hừ một tiếng, phân phó thị vệ lôi xác Tam tỷ xuống, liền nói với mẫu hậu: “Thỉnh hoàng hậu tiếp chỉ.” Thi thể Tam tỷ bị mang đi, mẫu hậu gất gao nắm chặt hai bàn tay, đến khi chính mình thấy đau, tiến lên tiếp chiếu thur.

Lúc ấy, Phùng Viện chỉ gất gao túm chặt váy mẫu hậu, từ khi tám tuổi, theo mẫu hậu mỗi lần lập phế, tiến tiến xuất xuất Điện Chiêu Dương, hoàng thúc nhìn nàng, bất quá là cười lạnh, hân phát nhẹ ồng tay áo, ý bảo thị vệ đem mẹ con nàng trực xuất khỏi điện Chiêu Dương.

Ra cửa cung, rất xa, Phùng Viện nhìn thấy Phụ Hoàng đứng ở đó, trong tay vẫn cầm gói thịt mà Phụ hoàng thích ăn nhất, mẫu hậu nắm chặt tay một chút, trong lòng Phùng Viện lại càng cảm thấy bi ai, thân là thiên tử, nhưng năng lực bảo vệ thê tử cùng nữ nhi đều không có, nhìn thi thể Tam tỷ bị thị vệ mang đi, Phùng Viện nhất thời cảm thấy, không ở trong điện Chiêu Dương chịu sợ hãi cũng là chuyện tốt.

Dương hoàng hậu giống như cảm nhận được suy nghĩ của nữ nhi, ôm chặt nữ nhi hơn một chút, tựa như muốn đem nàng thả lại vào trong bụng, thanh âm sắc nhọn nói: “Viện nhi, đáp ứng mẫu hậu, vô luận phát sinh cái gì, đều phải sống, không cần giống Tam tỷ con đi tìm chết.” Thanh âm sắc nhọn đánh gãy suy nghĩ của Phùng Viện, nàng ngẩng đầu nhìn mẫu hậu, trên mặt mẫu hậu là bi ai mà chỉ mình nàng thấy, Phùng Viện thở dài, cảm giác cái ôm chặt chẽ của mẫu hậu làm nàng sinh đau, nàng nhẹ nhàng gạt đầu.

Dương hoàng hậu thấy nàng gật đầu, mới an tâm buông nàng ra, bên môi lộ ra tươi cười, nụ cười đẹp nhất, lúc này ở trong mắt Phùng Viện, lại cực kỳ thê lương. Dương hoàng hậu đứng thẳng thân mình, nháy mắt khôi phục phong thái uy nghi của hoàng hậu, hoạn quan tiếp đón ở phía dưới: “Đã an bài thoả đáng lễ tang của Tam công chủ chưa?”

Hoạn quan tiến lên, dùng lễ nghi với hoàng hậu hành lễ với Dương Hoàng hậu: “Bệ hạ đã hạ chiếu, Tam công chủ cứ theo nghi lễ an táng trường công chúa mà làm, đã tẩy trừ, nhập quan, làm sạch sẽ chỗ Tam công chủ đã ở.” Dương hoàng hậu khẽ gật đầu, tay áo rộng thùng thình phát một cái: “Tốt lắm, hầu hạ Tứ công chúa nghỉ ngơi đi, trời cũng không còn sớm nữa, ngày mai phải đến thăm linh tiền của Tam công chủ.” Hoạn quan cùng cung nữ nhất tề đáp vâng, đưa Phùng Viện đi xuống.

Phùng Viện hành lễ, lui ra, đến trước cửa điện, quay đầu lại nhìn mẫu hậu một cái, cung nhân mang một chiếc đèn chiếu đường đi, còn có đèn trong điện chiếu xuống, mẫu hậu mặc trang phục hoàng hậu, tư thế đoan trang, tư sắc xuất chúng, có cỗ khí uy nghi, không giống phụ nhân đã gào khóc, rồi hét bén nhọn, Phùng Viện thu hồi ánh mắt, nhìn cung nhân cung kính chờ đợi, ưỡn ngực thẳng đầu, đưa tay vịn tay cung nhân, chậm rãi hồi cung.

~ HOÀN ~

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Trở Thành Nữ Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.